

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

C. L. WILSON

"A brilliant,
sensual
must read."
Christine Feehan

QUEEN of SONG
And SOULS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

C. L. Wilson

Şarkıların ve Ruhların Kraliçesi

Tairen Soul

 HarperCollins e-books

Alicia Condon'a. Her Şey için tüm kalbimle teşekkür ederim: gece geç saatlerde yaptığınız telefon görüŐmeleri, beyin fırtınaları, bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı için harcadığınız uzun, yorulmak bilmeyen saatler. Hepsinden önemlisi, sadece orada olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu baŐaramazdım. *Ve sha beilissa te eiri.*

İçindekiler

[Harita](#)

[Önsöz](#)

Sadece dokuz yaşındaydı ve...

[Birinci Bölüm](#)

Ellysetta Baristani, ellerini bir kadının boşluğuna daldırdı.

[İkinci Bölüm](#)

"Kanatlarımı bulduğumda, Rain, senin asla...

[Üçüncü Bölüm](#)

Crystal'ı birbirinden ayıran yüz milden daha az bir dağlık arazi vardı.

[Dördüncü Bölüm](#)

"Hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyor."

[Beşinci Bölüm](#)

Veil Gölü'sularının yanına çömelmiş, yanında...

[Altıncı Bölüm](#)

Fey hızla güneye doğru ilerledi. Yağmur...

[Yedinci Bölüm](#)

Ellysetta Yağmur'un sırtında uçarken, savaşçılar koşmaya başladı...

[Sekizinci Bölüm](#)

Beşlisi ve iki düzine lu'tan tarafından çevrelenen Ellysetta...

[Dokuzuncu Bölüm](#)

Cannevar Barrial, "Mola sırasında bir şeyler olmuş olmalı," dedi.

[Onuncu Bölüm](#)

Fey, ilk gümüş çan sesleri sert bir şekilde koştu.

[On Birinci Bölüm](#)

"Neden kendiniz gitmek zorundasınız?" Kraliçe Annoura lüks salonda volta atıyordu.

[On İkinci Bölüm](#)

Büyük Lord Sebourne hiddetle kaşlarını çattı ve elini uzattı...

[On Üçüncü Bölüm](#)

"Majesteleri, küçük bir şey hazırlama cüretini gösterdim.

[Bölüm On Dört](#)

Lord Bolor genç teğmenle tekrar buluşuyordu.

[On Beşinci Bölüm](#)

"Sence Gaelen bir savaşçının ruhu hakkında haklı mı?

[On Altıncı Bölüm](#)

Dreamer Nehri'nden ayrıldıktan altı gün sonra, Fey yaklaştı...

[On Yedinci Bölüm](#)

Gün batımından üç saat sonra, akşam yemeğinin son tabakları...

[On Sekizinci Bölüm](#)

"Sorun nedir?" Yağmur ayağa kalkarken Ellysetta'ya kaşlarını çatı...

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

Ellysetta, Bel'in gözlerinin büyüdüğünü izledi ve nefesini duydu...

[Yirminci Bölüm](#)

Melliandra, Lord'un kaldığı hücrenin kapısını iterek açtı.

[Bölüm Yirmi Bir](#)

Ellysetta, Elf şafak şarkısının ruhani güzelliğiyle uyandı...

[Teşekkür Övgü](#)

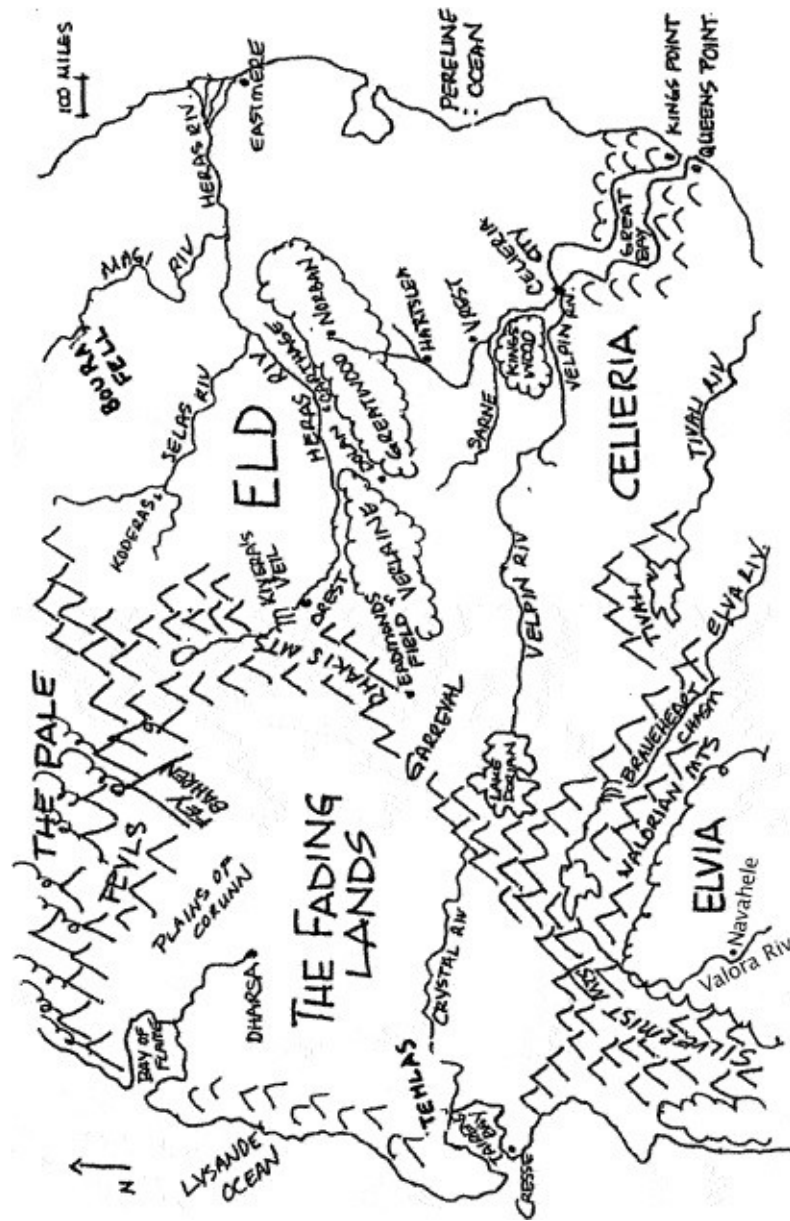
[C. L. Wilson Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Krediler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

PROLOGUE

Celiera~ The Garreval

Sadece dokuz yaşındaydı ve ölecekti.

Lillis Baristani çok sevdiği arkadaşı, Dünya ustası Kieran vel Solande'ye sarıldı ve boğazını korku dolu gözyaşlarıyla yıkadı.

Etraflarındaki dünya çılgına dönmüştü. Büyü, kılıçlar ve dikenli *sel'dor* okları havayı dolduruyordu. Yerde kan kırmızı akıyordu. Aşağıda, Rhakis dağlarının dibinde, *darrokken* adı verilen düzinelerce iğrenç, hırıltılı, canavar kurt-yaratık yamaçtan yukarı, kaçan küçük gruba doğru hücum ederken, yaratıkların şeytani efendileri de kaçış şansını ortadan kaldırmak için küre küre mavi-beyaz Büyücü Ateşi fırlatıyordu.

Büyücü Ateş'in dokunduğu her şey temas ettiği anda parçalandı... çözülmedi... basitçe yok oldu. Dağın tüm parçaları bir anda buharlaştı. Kieran'ın ayaklarının altındaki zemin kaydı ve sarsıldı.

"Kieran!" diye bağırdı arkadaşı Kiel, yokuşu işaret ederek. "Dağ!" Bir başka korkunç Büyücü Ateşi sağanağı başlarının üzerindeki zirvenin yarısını eritmişti. Kalan kaya ve taşlar gümbür gümbür bir çılgılık atarak çöktü ve üzerlerine doğru toprak, taş ve tahtadan oluşan bir duvar fırlattı.

"Sıkı tutun ufaklık," diye fısıldadı Kieran. Lillis kollarını onun boynuna doladı, o kadar yakınına bastırdı ki yavru kedisi Karayak miyavlayarak itiraz etti ve boynuna bağlı askının içinde kıvrandı. Kieran dönerek iki elini de kaldırdı ve Lillis onun topladığı büyü'nün elektrik ürpertisini hissetti. Yeşil ışık kıvılcımları gibi derisinin üzerinde dans ediyordu. Lillis'in içinde de kendi büyü'sü karşılık olarak yükseldi.

Gözlerini sıkıca kapadı ve yüzünü onun boğazına bastırdı. *Yüce Tanrım, lütfen Kieran'a yardım et, diye dua etti. Onun ölmesini istemiyorum. Ya da babamın, Lorelle'in, Kiel'in ya da benim.*

Kieran meydan okurcasına bağırp örgülerini savururken boğazının titreşimlerini dudaklarında hissetti. Büyü onu ve onu da büyük bir telaşla terk etti. *Lütfen, tanrılar, lütfen tanrılar, lütfen, tanrılar.*

İnanılmaz bir şekilde -ya da belki mucizevi bir şekilde- ufalanan dağın yamacı dondu. Lillis, bir ızgara kek gibi ezilmek üzere olmadıklarını teyit etmek için yukarı bakma riskini göze aldı, sonra gözlerini tekrar sıktı.

"Beş katlı dokumalar, kardeşlerim!" Kieran bağırdı. "O kavurucu Büyücü Ateş'i'ni bizden uzak tutun!" Birden acı dolu bir homurtu duydu ve Lillis onun hissetti. Başını kaldırdı ve etrafını saran savaş onu dehşete düşürse de gözlerini zorla açtı.

Kieran okla vurulmuştu. Kalçasını delen çirkin, siyah, dikenli metal okun görüntüsü karnının guruldamasına neden oldu.

"Yere yat, Lillis," diye mırıldandı sesi zihninde. "*Babana koş. Kiel ve ben onları uzak tutacağız.*"

"Peki ya sen?" Onunla ilk kez zihninden zihnine konuşuyordu. "*Sen de geliyorsun, değil mi?*"

"Bir içinde... Kiel ve ben bu Eld rultshart'ları hallettikten sonra." Ölümlü olamayacak kadar yakışıklı yüzünde, normalde gülen mavi gözleri rahatsız edici bir ciddiyetle ona baktı ve o zaman ne söylemeyeceğini anladı. Başını çevirip yüzüne bir öpücük kondurdu, ardından boynuna sıkıca sarılmış ince kollarına bir öpücük daha kondurdu ve ellerini örgüsünden ayırmasa da, Ruh'un parmaklarının çekiştirerek onu gevşettiğini hissetti. Tutunmak için mücadele etti ama çocuksu kasları onun büyüüne karşı koyamadı. Ona tutunamayınca yere doğru kaydı. "*Git, yavrum. Çabuk ol.*" Görünmez ellerden gelen bir başka dürtme onu babasına doğru itti.

Kieran babasına yüksek sesle, "Efendi Baristani," diye bağırdı, "kızları al. *Shei'dalin*'lerle birlikte Sisler'e gidin! Kaçın!"

Karayak'ı göğsüne bastıran Lillis, engebeli zeminde tökezleyerek babasının uzattığı kollara ve kırmızı giysili şifacılarından oluşan küçük gruba doğru ilerledi. Onlara ulaşmadan önce gözüne bir karartı ilişti ve havayı kötü bir koku doldurdu. Döndüğünde, kırmızı gözleri Karanlık Lord'un alevleri gibi parlayan, sararmış dişlerinden zehirli salyalar damlayan bir *darrokkenin* kendisine doğru koştuğunu gördü. İğrenç kurt benzeri yaratığın pullu sırtının her yerinde yeşil, kokulu balçık sızan yaralar vardı. Kaçmak için döndü ama ayağı iki kayanın arasına sıkıştı ve yere düştü. Kar ayağı hâlâ göğsündeydi ve yere sertçe çarptı. Dizleri ve dirsekleri kötü bir şekilde kırıldı ve dudağını öyle sert ısırды ki ağzı kanın tuzlu, metalik tadıyla doldu. Ayağa fırladı, ama ağrı ayak başlayıp kaval kemiğinin yarısına kadar yayıldı. Bir çığlık atarak tekrar yere düştü, tam o sırada *darrokken* saldırdı.

Fey savaşçılarından biri ona doğru bir sıçrayış yaptı ve kırmızı kabızalı Fey'cha hançerleri ellerinden fırladı. Jilet gibi keskin bıçaklar canavarın sert, kösele gibi derisini kesti ve *darrokken* olduğu yere yığılıp kaldı.

"Seni yakaladım." *Darrokken*'i öldüren savaşçı onun koluna uzandı ama daha tutamadan canavarlardan bir diğeri çullandı. Dişleri bacağına battı ve Fey devrildi, düşerken yuvarlandı ve elinde kınından çıkarılmış kılıçlarla yere indi. "Kaç çocuğum," diye bağırdı.

Bunlar savaşçının son sözleriydi. Hırslayarak dişlerini gösterdi ve kırmızı Fey'cha'sını canavarın savunmasız karnına sapladı, tam o sırada canavar keskin sarı dişlerini savaşçının boğazına geçirip parçaladı. Kan, Lillis'in yüzüne sıcak, kırmızı bir yağmur halinde püskürdü. Fey ve canavar birlikte öldüler, son nefeslerini verene kadar dövüştüler, yırtıldılar ve kesildiler.

cesetler.

"*Lillis! Kalk ayağa! Koş!*" Kiel bağırdı. Mavi gözleri doluydu, sarı saçları kir ve kanla dağılmıştı. Omzundan iki siyah ok grotesk dikenler gibi çıkmıştı. "Sislere doğru koşun. Lorelle, Üstat Baristani -Git!"

Partilerindeki *shei'dalin*lerden biri Lillis'i yakalamak için ileri atıldı. Hızlı bir iyileştirme örgüsü altın rengi dalgalar halinde yayıldı ve Lillis'in bileğindeki acı azaldı. Bir kadın Lillis'in ayağa kalkmasına yardım ederken, bir diğeri Lorelle'in elini tuttu ve Solan Topraklar'ı koruyan değişken, ışıltılı bulutlara doğru koşmaya başladı. Daha fazla *darrokken* dağın yamacından yukarı fırladı ve küçük grubun ortasına daldı. Canavar kurtlar yarım düzine Fey'i daha katlederken ve *shei'dalin*lerden üçünü dağdan aşağı, bekleyen Eld'e doğru sürerken Lillis çığlık attı.

Sislerin kenarına ulaştığında, Lillis aşağıdaki savaşı izlemek için geri döndü. Büyücüler yıkıcı büyüleriyle dağın yamacını bombardımana tutmaya devam ederken, kaçışlarını koruyan kalan savaşçılar hızla *darrokkenlerin* vahşi mengenelerine düşüyordu. Fey savaşçılarından oluşan bir dalga Garreval'in sislerle dolu geçidinden fırladı ve kılıçları güneş ışığında gümüşü bir parlaklıkla parlayarak yıldırım hızıyla yere doğru koştu.

Kara Eld okları geceye çevirdi ve yüzlerce Fey öldü. Kieran da onlarla birlikte düştü.

"Kieran!" Lillis onun düşüşünü izlerken çığlık attı. "*Kieran!*" Ona doğru koşmaya başladı ama *shei'dalin* onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

"*Nei,*" diye fısıldadı peçeli kadın. "Ona gidemezsin. O bunu istemez. Sen yaşayabilesin diye o ölür."

Shei'dalin beklenmedik bir güçle Lillis'i Faering Sisleri'nin değişen ışıltısına doğru itti. "Çabuk, sislerin içine. Bu bizim tek şansımız."

Lillis, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken kıvranarak ve çırpınarak onu tutan kişiye karşı mücadele etti. *Shei'dalin* onu sürüklerken Kieran'ın adını tekrar tekrar . Daha birkaç adım bile , dağ kulakları sağır eden bir kükremeye dönüşen bir gümbürtüyle inledi.

Kieran'ın toprak örgüsü çöktü ve tüm dağın tepesi çöktü, parçalanmış kayalar, parçalanmış ağaçlar ve bir toprak dalgası aşağıdaki vadiye çarptı. Lillis'in ayaklarının altındaki zemin düştü ve bir feryatla Faering Sisleri'nin parlayan beyaz uçurumuna geri yuvarlandı.

Son gördüğü Kieran'dı, çığ onu sararken meydan okuyarak çığlık atıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Solan Topraklar, Faering Sisleri.
Fey savaşçısı, Işık şampiyonu.
Solan Topraklar, Faering Sisleri.
Hiç bitmeyen bir mücadeleye öncülük etmek.*

*Tairen Ruhü: Şarkı söylemek,
yükseklerde süzölmek. Tairen Ruhü:
Gürleyen, kükreyen çığlık.*

*Solan Topraklar, Faering Sisleri.
Fey savaşçısı, Feylerin en azılısı.
Solan Topraklar, Faering Sisleri.
Yalnız, yol gösterici.*

Fey'in En Vahşisi, yazar Corvan Lief, Celieralı Şair

*Celiera ~ İki Hafta
Sonra Orest*

Ellysetta Baristani ellerini ölmekte olan çocuğun göğsündeki boşluğa daldırdı. Parmakları çocuğun kalbinin etrafına dolandı ve güçlü, altın-beyaz bir büyü ruhundan çocuğunkine , hareketsiz odacıkları umutsuz bir güçle pompaladı.

Yaşam gücünün solmakta olan parlaklığı, ağaçtan çok erken koparılmış güneşte olgunlaşmış bir şeftali gibi dilinde ılık ve ekşi bir tat bırakıyordu. Çok gençti. Çok masum. On dört yaşından fazla olamazdı. Bunun için çok gençti. Savaş için çok genç. Ölmek için çok genç.

Tıpkı Teleon savaşı sırasında Faering Sisleri'nde kaybolan kız kardeşleri Lillis ve Lorelle gibi.

"Lütfen leydim. Kurtarın onu. Lütfen, Aartys'imi kurtarın. Elimde kalan tek şey o." Ölmek üzere olan çocuğun annesi masanın yanında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, gözleri şişmiş ve kızarmıştı, çatlamış elleri beline bağladığı kana bulanmış önlüğün eteğini büküyordu. Çaresizliği ve kederden kaynaklanan dehşeti Ellysetta'nın empatik duyularına çekiç darbeleri gibi iniyordu.

Yukarı Orest'in sis ve gökkuşağı dolu meydanlarında kurulmuş olan kırmızı şifa çadırlarının etrafında dönen duygusal gürültüde birkaç çekiç darbesi daha pek bir fark yaratmadı. Yakınlarda bir savaş sürerken her zaman olduğu gibi, yaralı ve ölmekte olan savaşçıların çokluğu

Bir düzine kızıl peçeli *Shei'dalin* şifacısının hepsinin üzerine barış örmesi imkânsızdı. Büyük Kiyera's Veil şelalelerinin gürültüsü bile acı çığlıklarını ve merhamet yakarışlarını bastıramadı.

"Elimden geleni yapacağım Jonna," diye yemin etti Ellysetta. Aartys'i kurtarmak için söz vermek istiyordu ama Celieria'nın savaştan harap olmuş kuzey sınırında geçirdiği son haftalar ona çok şey öğretmişti. Bir zamanlar yabancı olan ölüm, artık çok tanıdık bir tanıdık haline gelmişti.

Ellysetta başını kaldırdı ve çocuğun cansız bedeni üzerinde Jonna'nın gözleriyle karşılaştı. Ağlayan ölümlü kadın, yaralılara ve ölmekte olanlara bakan ocak cadılarından biriydi. Ölümü en az Ellysetta kadar yakından tanıyordu ama bu onu sahip olduğu tüm güçle ona karşı savaşmaktan ya da tüm ölümlü şifacıların ve Fey *shei'dalin*'lerden biri hariç hepsinin kapasitesinin ötesinde olduğunu bildiği bir kurtuluş için yalvarmaktan alıkoymamıştı.

Ellysetta dudağını ısırdı. Aartys burada, masasında olmamalıydı ve kendini kısmen suçlu hissetmekten alıkoymıyordu. Ne de olsa o olmasaydı, Feyler bu yeni Büyücü Savaşı'nda kadim düşmanlarıyla asla karşılaşmayabilirdi. Ellysetta olmasaydı, gerçek dostu Rainier vel'En Daris bu sabah Fey savaşçılarını ve Orest'in ölümlü adamlarını savaşa çağırmak için altın borusunu asla üflemecekti. Ve eğer o boruyu hiç çalmasaydı, bu ses Jonna'nın küçük oğlunu ölü babasının kılıcını kapıp Orest'in adamları ve kahramanları, Solan Topraklar'ın ölümsüz Parlayan Halkı'nın yanında savaşmak için asla teşvik etmeyecekti.

Yine de bunlar olmuştu. Ve şimdi, işte buradaydılar, bir çocuk sakatlanmış ve ölüyordu, annesi ağlıyor ve onun yaşaması için yalvarıyordu, her ikisi de Ellysetta'ya ve onun büyüüne ölümün pençesinden hayatını kurtarmak için tamamen bağımlıydı.

"Elini tut Jonna," diye emretti Ellysetta. "Onu gücünle besle. Ona seslen. Ben sana söyleyene kadar durma." Ve sonra, yemin etmemesi gerektiği halde etti "Aartys'i kurtarmanın bir yolu varsa, kurtaracağım."

"Ah, leydim." Jonna'nın dudakları titredi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Oh, teşekkür ederim leydim. *Teşekkür ederim.*"

Masaya doğru gelmeye başladı ama Ellysetta onu durdurdu. "Elini tut Jonna." Bu emir her zamankinden daha sert çıkmıştı. Bu kadının ayaklarının dibinde diz çökmesini, sevdiği birini kurtarması için yalvaran diğer Celerialıların yaptığı gibi eteğini öpmesini istemiyordu. O tapınılacak bir tanrıça değildi.

"*Teska*, Jonna. Lütfen," diye daha nazik bir şekilde ısrar etti. "Oğlunun elini tut. Fazla zamanımız yok." Ve gerçekten de olmadığı için, sözlerine parlayan lavanta rengi Ruh büyüünden örülmüş, örümcek ipliği inceliğinde bir zorlama ipliği kattı.

Jonna hemen oğlunun elini tuttu.

"Ve dua et dostum," dedi Ellysetta sessizce, "*Hepimizin iyiliği için*," diye ekledi. Parlak Lord'un bağlılığının sözleri ölümlü şifacının dudaklarından döküldü.

Dudaklar.

Ellysetta şifa masasının köşesinde duran uzun boylu, Fey savaşçısına bir bakış attı.

Gaelen vel Serranis tek kelime etmeden bir adım öne elini onun omzuna koydu. Beşlisinin kana bulanmış beş savaşçısından en kötü şöhretlisi muazzam gücünü onun kullanımına teslim ederken, damarlarından çatırdayan enerji aktı. Yapmak üzere olduğu türden bir iyileştirme, kendi muazzam güç depolarından daha fazlasını gerektirecekti ve genellikle bir *shei'dalin* gücünü desteklemek için gerçek arkadaşına güvenecek olsa da, Rain onun yanında değil, Fey'in kralının ait olduğu savaş alanındaydı.

Ellysetta gözlerini kapadı, dünyayı susturdu ve büyüsünü topladı. Çağrısına güç geldi, Fey'in *shei'dalin*'in aşkı dediği göz kamaştırıcı altın-beyaz bir parlaklık, Ellysetta Baristani'nin İlk Çağ'ın şafağından beri dünyanın görmediği bir güçle kullandığı iyileştirici bir armağan.

Kapalı göz kapaklarına karşı, Fey görüşünün titreşen canlılığı fiziksel görüşün yerini aldı, karanlık tüm yaşamı ve maddeyi oluşturan enerjinin parlayan iplikleriyle dolup taşıyordu. Bilinci kollarının kör edici parlaklıktaki kanallarından Aartys'in ölmekte olan bedenine doğru ilerledi ve sonra daha da derine indi.

Hızlı bir amaçla hareket ederek, iyileştirici dokumasının iplerini takip etti ve Ruhlar Kuyusu'na, fiziksel dünyanın ötesinde ve altında yatan karanlığa, iblislerin, doğmamışların ve bir sonraki yaşamlarına geçmeyi bekleyen ölülerin evine indi.

Orada, Kuyu'nun uzun ve sessiz karanlığına gömülmekte olan Aartys'in ruhunun olan ışığını görebiliyordu. Işığı kaybolduğunda, o da kaybolacaktı. Bunun olmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde onun peşinden daldı, varlığı Kuyu'nun gölgeli dünyasını altın beyazı bir güneş gibi aydınlatan göz kamaştırıcı bir akkordu.

"Aartys." Düşünce ve illüzyonun mistik büyüsü olan Ruh'u dokuyarak ona annesinin acısını hissettirmeyi ve onu annesine dönmek için acil bir ihtiyaçla doldurmayı umuyordu. "*Savaş, Aartys. Yaşamak için savaş.*" Nihayetinde ölüm boğulmak gibiydi. İlk dehşet geçtikten sonra, ölenler hissizliği kucaklıyor ve denizin dibine batan enkaz halindeki gemiler gibi kendilerini "*Teslim olmayın. Işığımıza uzanın. Seni annene geri getirmeme izin ver. Onun sana ihtiyacı var. Sensiz kaybolacak.*"

güçlüydü, Ruh'a olan hâkimiyeti de Fey'in güçlü iyileştirici büyüsüne olan hâkimiyeti kadar olağanüstü. Yine de düştü.

Çok yorgunum, diye fısıldadı solmakta olan ruhu. *Anneme söyle ben...* Sesi kesildi ve ruhunun solgun ışığı tükenmeye başladı.

"Aartys!" Ellysetta onun peşinden daldı. Onu Kuyu'nun derinliklerine, diğer şifacıların gitmeye cesaret edemeyeceği kadar derine, Yağmur'un onu sabitlemesi olmadan gitmesi gerekenden çok daha derine kadar takip ederken örgüsünün iplikleri kopma noktasına kadar gerildi.

"*Büyümü al Kem'falla,*" dedi Gaelen. "*İhtiyacın olanı kullan ve çabuk ol. Kendinden çok uzun zamandır uzaksın.*"

"*Aiyah.*" Gaelen'in kullanması için sunduğu büyüü ele geçirdi; kırmızı kıvılcımlarla zonklayan koyu siyah büyü ipliklerini. Azrahn, yasak ruh büyüü.

Ellysetta hızlıca çalıştı, Gaelen'i bir ya da iki saatten fazla dokumasını tutmaya zorlayarak riske atmak istemiyordu. Gaelen Feylerin hayatını kurtarma şansının Azrahn'ı kullanma riskine değeceğini düşünse de, ikisi de büyüün ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Azrahn'ın serin, karanlık ipliklerini *Shei'dalin*'in aşkının akışlarına kattı, buz gibi gölge ve sıcak, iyileştirici ılık iplikçiklerini birlikte ördü.

Yeni örgü -Gaelen'in güçlerinin yanı sıra kendi güçleriyle de güçlendirilmişti- Kuyu'nun çok daha derinlerine inmesini sağladı. Ama ne kadar derine inerse insan, Aartys ulaşamayacağı bir yerde kaldı.

"*Yeter, Kem'falla,*" dedi Gaelen. "*Zamanımız tükendi.*"

"*Biraz daha uzağa.*"

"*Nei. Kendinden çok uzun zamandır uzaksın. Eğer çocuğu şimdi kurtaramayacaksan, gitmesine izin vermelisin. Hayatın gereksiz yere riske atılamayacak kadar önemli.*"

İçinde bir öfke kabardı. "*Gereksiz yere mi?*"

"*Ne demek istediğimi biliyorsun.*"

"*Her hayat değerlidir, Gaelen.*" Kollarında çok fazla ölmekte olan adam tutmuş, çok fazla acı çeken sevdiğini teselli etmiş, kendi annesinin Eld tarafından başının kesildiğini görmüştü. Kaybedilmiş, boşa harcanmış bir hayat daha düşüncesine katlanamazdı; özellikle de parlak gözleri ve güneşli gülümsemesiyle ona kendi genç kız kardeşlerini hatırlatan bu güzel çocuğa.

Nei, bugün bir ruh daha *kaybedemezdi*, kaybetmeyecekti. Ne büyüye, ne savaşa, ne de üç kez alev alan Ruhlar Kuyusu'na!

Soğuk, damarlarında fısıldadı. Azrahn, içindeki büyük, derin kaynaktan yükselmiş, öfkesi tarafından çağırılmıştı. Sanki içindeki Azrahn onu örmesini *istiyormuş*, onun karanlık, yasak gücünü kucaklamasını *istiyormuş* gibi, neredeyse hissedilebilir bir heves iradesine baskı yaptı.

Onun için bu cazibeye boyun eğmenin korkunç bir bedeli olacaktı. Eld'in Yüce Büyücüsü tarafından kendisine verilen dört Büyücü İşareti taşıyordu ve Azrahn'ı her döndürdüğünde bir tane daha alma riskiyle karşı karşıya kalıyordu. İki tane daha ve ruhu, bilinci, tüm varlığı onun emrine girecekti.

Yine de cazibesi muazzamdı. Gaelen'in iplikleri kendi gücünün bir kısmını bile . Sadece birazcık örebilirdi... sadece çocuğu kurtarmaya yetecek kadar. Belki de Yüksek Büyücü'nün bunu hissedip onu tekrar işaretleyecek zamanı bulamayacağı kadar hızlı bile örebilirdi.

Evet...evet, sadece birazcık ve hızlıca. Ne kadar küçük bir şey. Eminim özleyecektir.

Sirenin çağırısı kulağına fısıldadı. Belli belirsiz, birinin ona

sanki çok uzaklardan sesleniyormuş gibi, ama ses kısa sürede . Yasak güç damarlarında zonkluyordu ve etrafındaki Ruhlar Kuyusu'nun karanlığı da aynı ritimde atıyordu. Kulakları, sanki anne karnındaki bir çocukmuş da annesinin damarlarında akan kanı dinliyormuş gibi, ritmik bir iniş çıkışla, sessiz seslerle . Ses hipnotikti... büyüleyiciydi....

Azrahn'ına uzandı, soğuk tatlılığının onu doldurmasına izin verdi.

"*Ellysetta!*" Öfkeli ve çok tanıdık bir ses onun adını haykırdı. Güç vücuduna hücum etti ve Kuyu'nun derinliklerinde Işığı patlayan bir güneş gibi parladı.

Sarsıntı örgüsünü çılgınca Kuyu'ya fırlattı, o kadar derindi ki Aartys'in ruhu olan solmakta olan ışığı geçti. Sersemlemiş bir halde, ruhu Kuyu'dan çekilip kendi bedenine geri çarpmadan önce örgüsünü Aartys'in etrafına kapatıp sıkıca tutunacak kadar zamanı ve aklı vardı.

Fey görüşünün ışıltılı parlaklığı yerini karanlığa bıraktı. Kuyu'nun sükûneti yerini seslerin mırıltısına, acı çeken adamların sessiz , kan, ter ve acı kokularına bıraktı. Duyuları yavaş yavaş bedenine dönerken gözleri dalgalandı.

Sıcak, sert, altın bir kucaklamayla sarılmıştı ama ne bu ne de üzerine dikilen iki yakıcı mor güneşin kavurucu sıcaklığı bedenini saran buz gibi ürpertiye durdurabiliyordu. Gözlerini kırıştırarak gerçek arkadaşının acı verici güzellikteki, son derece öfkeli yüzüne baktı.

"Rain, ben-"

Gözleri tairen parlaklığında parladı. Göz bebekleri ve beyazlar kayboldu, geriye sadece karanlık bir odayı aydınatabilecek kadar parlak, kıvılcım dolu lavanta girdapları kaldı. "Yapma. Konuşma. Konuşma." Burun delikleri alevlendi ve saçlarının uzun, mürekkep gibi siyah telleri bile zorlukla kontrol altına alınmış bir enerjiyle çatırdadı. "Sadece... sessiz ol." O kadar öfkeliydi ki, öfkesi Fey'in vahşi ve ölümcül öfkesi olan Rage'in sınırlarına dayanmıştı.

Boğuk bir ses dikkatini çekti. "Aartys!" diye bağırdı.

Ağır, altın rengi, tairen dövmesi çelikle kaplı güçlü kollar onu kavradı ve sımsıkı tuttu. "Hayatta ve yardımınıza ihtiyacı yok."

Başını çevirdi ama çocuğu göremedi. Çocuğun yattığı masanın etrafını kızıl peçeli *shei'dalinler* sarmıştı ve yoğunlaştırılmış iyileştirme büyüsünün parıltısı ölümlü gözlerin bile görebileceği kadar parlaktı.

"*Beylah sallan,*" diye nefes aldı.

Bu söz tairen'in belini kıran tüy oldu. Rain onu ayağa kaldırdı, kollarını kavradı ve dişlerini takırdatabilecek kadar güçlü bir sarsıntı verdi. "Tanrılara şükürler olsun mu? *Tanrılara şükürler olsun mu?*" Öfkesi öylesine alevlenmişti ki neredeyse kafasından alevler fışkıracaktı. "Gaelen'e, neler olduğunu fark ettiğinde beni aramak gibi geç kalmış bir akla sahip olduğu için teşekkür ederim." Onu tekrar sarstı. "Aptal!

Ninnywit! Pervasız, taş kafalı ahmak! Daha kaç kere

Kendini böyle bir tehlikeye atacak kadar?"

Kaşları birbirine çarptı. "Ben mi?" diye karşılık verdi. "Bu biraz kılıcın hançere keskin demesi gibi, de öyle değil mi?" Kendini onun çekip aldı ve bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi. "Savaşta aldığın tüm riskler için seni azarlıyor muyum?"

Kendini tam boyuna kadar çekti ve altın savaş çeliği zaten geniş olan omuzlarına önemli bir genişlik katarak üzerinde yükseldi. "Bunu bana çevirmeye çalışma. Ben Fey'in Savunucusuyum ve savaştayız. Savaşçılarımıza savaşta liderlik etmek benim görevim."

"Ve ben bir *shei'dalin*'im," diye karşılık verdi. "Sahip olduğumuz en güçlü şifacı. Kurtarabildiğim her hayatı kurtarmak benim görevim!"

"Kendini riske atarak değil! Azrahn'ı dokumak üzereydin, Ellysetta! Tehlikeye rağmen -ikimiz de kabul etmedikçe bir daha asla dokumayacağına dair ettiğin yemine rağmen."

Sesindeki acı, sözlerinin korkutucu gerçekliğinden bile daha fazlaydı. -Savunmacı öfkesini söndürdü. Bir yemin etmişti ve neredeyse ona ihanet ediyordu - neredeyse ona ihanet ediyordu. Omuzları çöktü ve titreyen elini yüzüne .

Haklıydı ama bunu itiraf edip özür dilemesine fırsat kalmadan Jonna kısa bir çığlık attı. Rain ve Ellysetta Aartys'in yattığı masaya döndüler. *Shei'dalinler* dokumalarını söndürmüş ve çoktan ayrılmışlardı. Çocuk ayaktaydı, göğsündeki açık yara iz bırakmadan kapanmış, kurumuş kan ve savaş kırı bile *shei'dalin* büyüyle temizlenmişti. Annesi kollarıyla onu sımsıkı sarmış, omuzları rahatlatma ve sevinç hıçkırıklarıyla sarsılıyordu.

"Teşekkür ." Jonna gözlerinden yaşlar boşanarak ağladı. "Oğlum için teşekkür ederim. Işığın bereketi üzerinizde olsun!"

Ellysetta Rain'in elini buldu. Eldivenlerini çıkarmıştı ve parmakları onun geniş, sıcak gücüne doğru kıvrıldı.

Gözleri ona bir uyarı gibi parladı ama Jonna'ya sadece nazik bir anlayış gösterdi. "*Sha vel'mei*, Jonna," dedi, sesi derin, kaba bir kadife mırıltısıydı. "İkiniz de hoş geldiniz. Ve sen, Aartys..." Çocuğa sert bir bakış . "Seni bir daha savaş alanında görmek istemiyorum. Kılıcın keskin ve ruhun cesur ama sana en çok burada, anneni ve Feyreisa'yı korurken ihtiyacım var." Bir elini çocuğun omzuna vurdu. "Bir Fey savaşçısı için kadınlarımızı korumaktan daha onurlu bir görev yoktur. Bu büyük onuru kabul ediyor musun?"

"Feyreisa'yı korumama yardım etmemi mi istiyorsun?" Çocuğun gözleri bozuk para gibi irileşti. Yağmur'a dönmeden önce Ellysetta'ya şaşkın bir bakış attı. "Evet, Lordum Feyreisen," diye kabul etti. "Kabul ediyorum."

"*Kabei*." Güzel. "O halde karar verilmiştir. Sers vel Jelani ve vel Tibboreh"-başını Fey'lerden ikisine doğru eğdi.

Ellysetta'nın şifa çadırı-"görevlerinizi size açıklayacağım. Şimdilik annenle git, biraz dinlen ve kıyafetlerini değiştir."

"Ama Feyreisa-" diye başladı Aartys.

"-Şu anda korumanıza ihtiyacı olmayacak, çünkü benimle gelecek."

Eld~ Boura Fell

Eld'in Yüce Büyücüsü Vadim Maur, duyularına değen farkındalık titreşimini silkeledi ve bilincinin Kuyu'ya gönderdiği kısmını geri çekti. Eğer o kısa dokunuş kıza aitse, artık yoktu ve onu kızın zihninden uzak tutan korumalar yerlerine geri dönmüştü. Hâlâ onun varlığını hissedebiliyordu ama hepsi bu kadardı.

"Efendim?" Sol omzunun yanındaki ürkek, itaatkâr ses sessizliği . "Onunla ne yapmalıyım?"

Vadim sinirlenerek dudaklarını sıktı, sonra etin yarıldığını ve ılık sıvının örtülü çenesinden aşağı sızdığını hissettiğinde aynı hızla baskıyı gevşetti. Hiçbir şey söylemeden koyu mor kukuletasının kenarını ağzına götürdü. Geçtiğimiz haftalarda vücudu kırılgaılaşmıştı. Çürük onu sıkıca kavramıştı ve güçlü *shei'dalin* tutsaklarının bakımları bile onu daha fazla tutamazdı. Yakında, konseyinin çoğu tarafından zaten şüphelenilen gerçeğı saklamak imkânsız hale gelecekti.

Zamanı .

Gözlem portalından *sel'dor* kafesine, vahşî gözlü sakinine baktı: genç bir adam, on yedi yıl önce doğmamış tairenlerin ruhlarını bağladığı dört sihirsel yetenekli bebeğın sonuncusu. Çocuk beş Fey büyüsünün dördünde tam ustalık göstermişti, ancak Ruh'ta sadece orta seviye üçtü, bu yüzden Değişim'i çağırabilecek bir Tairen Ruhu olma ihtimali hiç olmamıştı. Ancak soyu güçlüydü ve daha çocuk yaşta Azrahn'ı kullanmakta oldukça usta olduğunu kanıtlamıştı.

Vadim onu bir damızlık olarak kullanıyordu, ancak son zamanlarda, Çürük Vadim'in bedeninde ilerlerken ve Ellysetta Baristani hala inatla bulunamazken, çocuğı ruhunun bir sonraki enkarnasyonunu barındıracak bir kap olarak kullanmayı ciddi olarak düşünmüştü. En azından çok daha güçlü olan Ellysetta nihayet onun himayesine girene kadar geçici bir çözüm olarak.

Bu plan artık suya düşmüştü. Çocuk delirmişti, tıpkı Vadim'in yüzyıllar boyunca tairenlerin ruhlarını aşıladığı diğer binlercesi gibi. Delilik genellikle ergenlikten sonra başlar, sadece etkilenenlerin duyabildiğı seslerle başlar, sonra Öfke nöbetlerine ilerler ve sonunda tamamen vahşileşir, yıkıcı delilik ve ölümle sonuçlanırdı.

Bir tairenin ruhunu bağladığı tüm çocuklar arasında sadece Ellysetta

yirmi dört yıl boyunca en ufak bir delilik belirtisi göstermeden hayatta kalmıştı. Bu da onu sadece Vadim'in enkarne ruhunu taşıyacak güçlü bir kap olarak değil, aynı zamanda onun yüzyıllardır süren deneylerinin anahtarı olarak da paha biçilmez bir ödül haline getirmişti.

Hücrede çocuk ellerini başına götürdü. Anlaşılmaz anlamsız çığlıklar atarak saçlarının büyük tutamlarını köklerinden kopardı ve odanın içinde dönerek vücudunu duvara çarptı ve kendi etini parçaladı.

Vadim'in parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kendine daha fazla zarar vermeden onu dizginleyin. Onu yetiştirebildiğiniz kadar yetiştirmeye devam edin." Büyülü soyların melezlenmesi için o kadar çok yüzyıl geçmişti ki, çocuğun varlığından mümkün olduğunca fazla fayda sağlamadan onu bir kenara atmak olmazdı. "Eğer dişileri tehlikeye atarsa, onu Fezai Madia'ya gönderin." Feraz cadılarının lideri son zamanlarda iblis-tanrı Gamorraz'a kurban olarak gönderdiği kölelerin kalitesinden şikâyet ediyordu. Bu çocuk deli olabilirdi ama kanındaki güçlü büyüğü inkâr etmek mümkün değildi.

Gözlem odasından çıkarak çocuk odasından geçti ve duvara yaslanmış iki beşiğe bakmak için durakladı. Parlak, ıslık ıslık gözleri olan iki bebek ona bakıyordu. İkisi de erkekti, ikisi de şimdiden tüm Fey büyülerinde ustalaşma vaadi veriyordu. Her ikisinde de doğmamış bir Tairen'in ruhu kendininkine aşılansmıştı. Onlar da delirecek miydi? Yoksa Vadim sonunda kendi Tairen Ruhlarını başarıyla yetiştirmenin sırrını mı keşfetmişti?

Bunu sadece zaman gösterecekti. Şimdilik, Ellysetta Baristani'nin ondan kaçmaya devam etmesi durumunda başarılı olmak için başka bir fırsat, başka bir olasılık neslini temsil ediyorlardı...

...ya da selefleriyle aynı ölümcül deliliğin kurbanı olma ihtimaline karşı.

Celiera~ Orest

"Nereye gidiyoruz?" Rain onu şifa çadırlarından uzaklaştırırken Ellysetta sordu. Beşli onu takip etmeye başlamıştı ama Rain'in ateşli bir bakışı onları durdurdu.

"Seni beladan uzak tutabileceğim bir yer."

Sesinde hâlâ bir kırılma vardı, bu yüzden küçük bir barış teklifi sundu.

"Aartys'e karşı iyiydin."

Ona sert bir bakış attı ve zeytin dalı sessizce alev aldı. "Bu tairen'i yatıştırmaya çalışma, *shei'tani*. Neredeyse ölüyordun -ya da daha kötüsü- ve ben bunu görmezden gelmeyeceğim."

Dudağını ısırды. Adam haklıydı. Kuyu'da çok ileri gitmişti ve *bir şey* onu en tehlikeli büyüsunu kullanmaya oldukça başarılı *bir* şekilde zorluyordu. Yine de... gerçek arkadaşının ona dayattığı bu çifte standart yeterince uzun sürmüştü.

"Neden sen kızgın olabiliyorsun da ben olamıyorum?"

Ters ters baktı. "Kızgın olmanı ne var?"

Kıpırdamadan durdu ve elini adamın elinden çekti. "Sen ciddi misin? Ben senin *shei'tani*'nim-gerçek eşim ve sen bana bunu gerçekten sorabiliyor musun?" Onun cevap vermesini beklemedi. "Kaç kez Orest'e zar zor canlı dönebildin? Kaç kez Veil Gölü'ne düştün, kanlar içinde ve yarı ölü, uzuvların kırılmış, etin parçalanmış, içinde bütün bir bölüğüne yetecek kadar *sel'dor* oku var? Yine de benden seni iyileştirmemi ve tekrar tekrar savaşa göndermemi bekliyorsun. Sen ve masama düşen diğer tüm savaşçılar."

"Sen bir *shei'dalin'sin*. *Shei'dalinler* böyle yapar."

"Kesinlikle! Siz orada savaşın." Eld'in yanmış ve hâlâ tüten güneybatı köşesine doğru bir parmak salladı. "İşte *orası* benim savaş alanım." Döndü ve parmağını tekrar şifa çadırlarına doğru uzattı. "Ve ben de en az senin kadar savaşımı kazanmaya kararlıyım. Eğer bu zaman zaman risk almam gerektiği anlamına geliyorsa -tıpkı senin yaptığın gibi- o zaman tanrılar adına, tam olarak bunu yapacağım!"

"Bitti. Benim. Çürüyen. Cesedim." Dişleri duyulabilir bir tıkırtıyla birbirine çarptı. Kadının bileğini tekrar kavradı ve onu kendisine ayak uydurmak için koşturmak zorlayan bir hız patlaması yaptı.

Göğsüne ve kalçalarına bağladığı kanla yıpranmış siyah Fey'cha hançerleri koşarken çelik işlemeli kırmızı cübbesine çarpıyordu ve öfkeli bir ebeveynin arkasında sürüklenen azarlanmış bir çocuk olma hissi onu daha da hırpalıyordu.

"Haksızlık ediyorsun!" diye haykırdı. "Henüz kanatlarım olmayabilir ama ben de bir Tairen Ruhuyum Rain. Halkımızı savunmak için seninle aynı ihtiyacı hissediyorum. Şu anda onları savunabileceğim tek düşmanın ölüm olması, benim çabalarımın seninkilerden daha az hayati olduğu anlamına gelmez!"

Gözleri o kadar parlaktı ki neredeyse mor kıvılcımlar saçıyordu. "Hiç öyle olduklarını söyledim mi? Aksi takdirde kaybolacak hayatları kurtarabilmeniz için Gaelen'in yasak büyüü sizin kullanımınız için örmesine izin vermedim mi? Hayat kurtarmanıza itirazım yok. Ama bu süreçte kendi hayatınızı riske atmanıza izin vermeyeceğim!"

"Ama-"

"*Yeter!*" diye gürledi. "Bundan hoşlanmak zorunda değilsin Ellysetta, ama ben Feyreisen'im -hem gerçek eşin hem de kralın- ve *bu konuda bana itaat edilecek!*"

İleride, Rain ve tairen'in iniş ve kalkış için kullandıkları Veil Gölü'nün yakınındaki açık meydan uzanıyordu. Her biri bir ev büyüklüğünde olan dört görkemli kanatlı kedi göl kıyısındaki bakımlı çimlerin üzerine çömelmişti. Kiyera'nın 'ndan beslenen soğuk sulara, gölün batı kıyısındaki karşıt dağ yamaçlarından yuvarlanan üç yüz metrelik şelalelere bakarken başlarını uzatmışlardı.

Meydana vardıklarında Yağmur hızını yavaşlattı. Ellysetta bileğini adamın elinden ikinci kez çekip aldı, tuğlalarla örülü alanın yosunlu kenarına doğru yürüdü ve ona sırtını gösterdi. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı.

onun zorbalığı. Hayatının ilk yirmi dört yılını fakir bir ahşap oymacısı ve karısının utangaç, itaatkâr kızı olarak geçiren bir kadın için Ellysetta, Otorite'nin Sesleri'ne karşı son derece dirençli bir hale gelmişti. Bu sesler krallara, evli kocalara ve sevgili gerçek arkadaşlara ait bile. Annem hâlâ hayatta olsaydı, evlatlık kızının inatçı tavırları karşısında çaresizlik içinde başını sallardı.

Göl kıyısında, tairenlerin en büyüğü, parlayan mavi mücevherler gibi gözleri olan büyük beyaz bir güzellik, karlı, kedi başını kaldırdı ve onlara doğru ilerlemek için döndü. Uzun kuyruğu yürürken birkaç ağaç gövdesine çarptı ve ardından bir yaprak yağmuru yağdı. Meydana geniş, pençeli kanatlarını açtı ve arka ayakları üzerinde doğrulup kürkündeki döküntüleri silkeledi. Göğsünden derin, gırtlaktan gelen bir mırıltı yükseldi ve başını eğerek Ellysetta'ya gözbebeği olmayan mavi bir bakış fırlattı.

Fey'Bahren gururunun *chakai*'si Steli, "*Eşini endişelendirdin, kedicik,*" diye uyardı. Tairen'in konuşmasının müzikal tonları havada gümüş ve altın parıltıları gibi dans ediyor ve panik içinde korku duygularını ve gökyüzünde dönerek Yukarı Orest'e doğru fırlayan Yağmur görüntülerini taşıyordu.

"Onu bu kadar telaşlandırmamalısın. Eşleri için korkan Tairenler tehlikelidir; özellikle de ölümlüler gibi kırılğan varlıklar için."

"Sen de mi, Steli!" Ellysetta kollarını kavuşturdu, kendini son derece sinirli hissediyordu. "O dışarıda ok ve yay toplarıyla sakatlanırken korkmadığımı mı sanıyorsun?"

Steli'nin kulakları fiskelendi ve kuyruğu toprağa çarptı. "*Ellysetta-kitling dünyayı yakıp kavurmaz. Rainier-Eras . Sen ona demir atmazsan, yine yakar."*

Bu basit, kaçınılmaz gerçek Ellysetta'nın öfkesini başka hiçbir şeyin söndüremeyeceği kadar azalttı. Bin yıl önce, ilk eşi Sariel'in ölümünden sonra, Rain Tairen Soul dünyayı tairen aleviyle yakıp kavurmuş, binlerce kişiyi bir anda, milyonlarcasını da birkaç gün içinde öldürmüştü. Bu Öfke eyleminin bedelini yedi yüz yıllık delilikle ve uçurumdan geri dönmek için savaşıarak geçirdiği üç yüzyılla ödemişti.

"*Rainier-Eras gururludur,*" diye devam etti Steli, "*ve eşini korkutmak istemez. Ellysetta-kitling'e her geçen günün daha da zorlaştığını söylemiyor. Her savaşın, yeniden inşa etmek için çok uzun zaman harcadığı şeyi zayıflattığını."*

Ellysetta omzunun üzerinden sıkıntılı bir bakış fırlattı. Rain kısa bir mesafe ötede durmuş, omuzlarını kamburlaştırmış, kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba harcarken burnunun kemerini sıkıyordu. Kız onu fena halde korkutmuştu ve kontrolü paramparça olmuştu. Doyuma ulaşmamış Fey savaşçıları aldıkları her canın acısını, karanlığını, boyunlarında yanan taşlar gibi asılı duran kayıp hayallerin hüznünü içlerine ve Rain de ruhunda milyonların yükünü taşıyordu. Zihinsel ve duygusal disiplin onunla delilik arasında duran tek şeydi ve Kuyu'ya yaptığı neredeyse ölümcül yolculuk

o korumaları attı. Utanç onu yıkadı.

Tairen başını eğdi ve Ellysetta'yı dürttü. "*Eşinin yanına git, yavrum. Sana ihtiyacı var. Şimdi her zamankinden daha fazla.*"

Ellysetta kısa mesafeyi geçerek Yağmur'un yanına geldi. Plazanın sisle nemlenmiş tuğlalarının kenarlarında yosunlar kalınlaşmıştı. Yakında kış bastıracak ve Peçe'den püsküren sular buz kristallerine dönüşecekti. Geceler uzayacak, Eld Büyücüler daha güçlü olacaktı.

Lord Teleos'un askerlerinin cesur çabalarına rağmen, Celieria'nın Fey'in yardımını olmadan özgür bir ülke olarak kışı atlatma şansı yoktu. Tairen'in kudreti Büyücülerin gerçekten korktuğu tek gücü.

Ellysetta kanatlarını bulana kadar Rain, tairen formuna dönüşüp sürüye savaşta liderlik edebilecek yaşayan tek Tairen Ruhuydu. Bu yüzden tekrar tekrar savaşmak zorunda kalacaktı ve ruhunun çektiği eziyet her çatışmada daha da dayanılmaz hale gelecekti. Ellysetta, Aartys'i kurtarmaya karar verdiğinde bunu düşünmemişti. Rain'i hiç düşünmemişti.

"dilerim, *Shei'tan*," diye içtenlikle özür diledi. "Daha dikkatli olmalıydım - kendi iyiliğim için olmasa da senin iyiliğin için."

"Hep böyle söylüyorsun," dedi alçak bir sesle, "ama bu seni yapmaman gerektiğini bildiğin şeyleri yapmaktan asla alıkoymuyor."

Baş ağrısının zonklamaya başladığı alnını ovuşturdu. "Kuyu'nun bu kadar derinlerine inmek istemezdim ama o bir çocuktur Rain. Lillis ve Lorelle'den daha büyük değildi. Ölmesine izin veremezdim. Bunu anlayamıyor musun?"

İç çekti. "Anlıyorum, *shei'tani*. Düşündüğünden daha iyi." Yüzünü ona döndü. "Ama o çocuğu ya da onun gibi binlercesini kurtarmak bile Lillis ve Lorelle'i geri getirmeyecek." Kadının omuzlarını sıkıca kavradı. "Kendini bu şekilde riske atmayı bırakmalısın, Ellysetta. Öürsen ya da ruhunu Büyücülere kaptırırsan ne kız kardeşlerine ne babana ne de bir başkasına bir faydan dokunur."

"Bunu biliyorum. . Sadece-" Sesi . Onun korkusunu, sevgisini, onu bir Tairen Ruhu'nun hayatının tehlikelerine soktuğu için duyduğu suçluluğu, bir dahaki sefere ölüme bu kadar yaklaştığında kendini kontrol edecek kadar güçlü olamayabileceğinden duyduğu dehşeti hissedebiliyordu.

"Ah, Rain." Ona doğru eğildi, alnını tairen dövmesi savaş zırhının acımasız altın çeliğine ve bir elinin avuç içini onun çenesinin pürüzsüz sıcaklığına dayadı. Aralarındaki bağ tamamlanana kadar birbirlerinin düşüncelerini okuyamasalar da, ten tene dokunduklarında birbirlerinin duygularını gün gibi net hissedebiliyorlardı.

Feylerin en güçlüsü, yaşayan hafızalardaki en güçlü Tairen Ruhu olduğu için, gerçekte ne kadar kırılgan olduğunu, onu deliliğe sürüklenmekten alıkoyan bandın ne kadar dar olduğunu unutmak çok kolaydı.

"*Sieks'ta, shei'tan*." Özür dilerim, sevgilim. Öürünü onun içine ördü

Zihnini Ruh'un bir ipliğine bağlamış, onun düşüncelerini okumuyor ama ona kendi düşüncelerinden birini sunuyordu. Eli yüzüne, teni tenine değdiğinde, onun samimiyetini ve kendisine duyduğu büyük sevgiyi hissedebileceğini biliyordu, tıpkı onun heyecanının azaldığını, yerini pişmanlık ve yorgunluğa bıraktığını hissettiği gibi.

Dudaklarını avucuna çevirdi ve oraya bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle," dedi. "Senin için duyduğum korkunun bir yük olduğunu biliyorum ve buna katlanmak zorunda olman beni utandırıyor. Sen bir Tairen Ruhusun, yani acımasızsın, savaşmak ve sana edilenleri korumak için doğmuşsun; ama aynı zamanda benim *shei'tani'msin*. Doğanın savaşçı yönünü kucaklamana izin verecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum. Artık öyle olmadığımı biliyorum. Senin zarar görmene izin veremem, kendi eylemlerinle bile."

Ellysetta küçük bir gülümsemeye zorladı. "Belki de bağımız tamamlandığında her şey daha farklı olacak."

"Belki de," diye ikna olmadan kabul etti.

Steli'nin kanatları çırpıldı. Beyaz tairen burnuyla onları dürttü. "*Uçma zamanı, Rainier-Eras. Gün geç oluyor.*"

"*Aiyah.*"

"Nereye gidiyoruz?" Ellysetta sordu.

"Kristal Göl'e," diye itiraf etti.

"Dağlardaki Kaynak mı? Ama orası çok uzakta-" Sözünü yarıda kesti ve kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. Solan Topraklar'daki her büyük şehrin merkezinde bir Kaynak vardı ve Feyler güçlerini artırmak ve azalan sihirli enerjilerini yenilemek için bu Kaynakların suyunu içerlerdi. Solan Topraklar'ın dışında var olan tek Kaynak Kristal Göl'dü ve onun sihirle aşılınmış suları Kiyera'nın Duvağı'na ve Heras Nehri'ne akan kollardan birini besliyordu.

Eğer Peçe'nin seyreltilmiş Kaynak suları artık Rain'in büyüsunü yenileyecek ya da gücünü tazeleyecek kadar güçlü değilse...

Rain onun yüz ifadesini okuyarak, "İhtiyaçtan çok önlem," diye onu rahatlattı. Fey yalan söylemezdi, da doğruyu ya da en azından bir kısmını söylediği anlamına geliyordu. "Ayrıca, birlikte birkaç saat uyumaktan fazlasını yapmayalı ne kadar oldu? Savaş alanından ve şifa çadırlarından uzakta biraz zaman geçirmek istersin diye düşündüm."

". " Diğer *shei'dalinler*, Solan Topraklar'ın huzurunda kendilerini yenilemek için birkaç günde bir Sisler'in içinden geri dönüyorlardı. Kendisi gibi sürgün edilmiş ve Büyücü İşaretli olan Ellysetta'nın böyle bir lüksü yoktu. "Sanırım ikimiz de Kaynak'ı ziyaret edebiliriz," dedi ve Rain'e Değişim için yer açmak üzere geri çekildi.

Gözlerini kapatıp sihrini çağırmadan önce onun temizlenmesini bekledi. toplanan ve dönen güç akışları, gökkuşağı ışıklarıyla parıldaayan gri bir sise dönüştü. Büyüsünün çatırdayan enerjisi sıcak, elektrik dalgaları halinde Ellysetta'nın üzerine döküldü. Nefes nefese kaldı ve gözlerini kapadı.

Rain'in Fey bedeni parçalandığında, ve bilinci Değişim'in sisine savrulduğunda ve sonra sendeleyerek tairen benliğinin büyük, şık bedenine dönüştüğünde, ortak bir yalvarışın ürpertiyle emin oldu.

Değişim'in büyüü ortadan kalktığına, Rain Tairen Soul, Fey Rain'in durduğu yere çömeldi: Ellysetta'nın uzak diyarların resimli kitaplarında gördüğü şık siyah orman kedilerine benzeyen muhteşem, krallara layık bir yaratıktı, ancak tairen bedeni tam yetişkin bir ateş ağacının yarısı kadar yüksekti ve sırtından yarasa gibi büyük kanatlar çıkıyordu. Tairen standartlarına göre bile etkileyici erkek olan Yağmur'un kürkü parlak, gece yarısı siyahıydı, kanat açıklığı çok fazlaydı ve gözbebekleri olmayan gözleri lavanta güneşi gibi parlıyordu.

Başını eğerek Ellysetta'yı o parlak, dönen bakışlarıyla kısırdı ve gırtlaktan bir mırıltı çıkardı. Vücudu bir yumruk gibi sıkıştı, her siniri saf, ilkel bir sıcaklıkla aniden cızırdadı. Henüz kanatlarını bulamamış olabilirdi ama ruhundaki tairen eşini tanıdı ve onu sarsıcı bir güçle arzuluyordu.

Dudaklarını ıslatıp kendini toparlamaya çalışırken Rain boğazının derinliklerinde mırıldandı ve açık bir ilgiyle burnunu çekti. "Kes şunu." Güldü ve onu itti. Elbisesini çelik çivili kırmızı deriye dönüştüren bir Dünya örgüsü çağırırdı; Fey'cha kemerleri göğsünün üzerinde çaprazlanmış ve beşlisinin hançerleri kalçalarına asılı kemerde kılıflanmıştı. Bir sonraki dokuma, güçlü gümüşü Hava büyüü patlamasını çağırarak vücudunu yukarı kaldırdı ve onu Rain'in sırtında onun için ördüğü deri eyerin beşiğine yerleştirdi. Eyerin deri kayışlarıyla kendini yerine sabitledi. "Ben hazırım."

"O zaman örgüyü eğir, shei'tani. Hem Steli'nin hem de bizim etrafımızda."

Ellysetta başını salladı ve güç kuyusuna bir kez daha uzandı. Bilinç, düşünce ve illüzyonun mistik büyüü olan Lavanta Ruhı hızla yükseldi ve Gaelen vel Serranis'in Fey'e sadece birkaç ay önce öğrettiği şekilde yoğun enerji ipliklerini ördü. Örgüyü bir ağ gibi önce Steli'nin -ki Steli hemen gözden sonra da kendisinin ve Rain'in etrafına sardı ve onları hem ölümlü hem de büyüü gözler için görünmez kıldı.

Diğer tairenler Veil Gölü'nün sularından ayrılmış ve plazaya doğru ilerlemişlerdi. Rain'in kalçalarının üzerine çömelip gökyüzüne doğru fırlamasından saniyeler önce havaya sıçradılar ve onların varlığı Rain ve Steli'nin görünmez fırlatılışını ele verebilecek rüzgâra karşı koruma sağladı.

Gururla kuşatılmış ve görünmezlikle kaplanmış Yağmur, Ellysetta ve Steli, Rhakis dağlarının tepelerinden sonbahar gökyüzünün ince, keskin soğuşuna doğru yükseldiler. Kuzeydeki yüksek, sivri tepeleri bir kar örtmüştü. Aşağıda, Heras Nehri'nin hemen karşısında, Eld'in güneybatı köşesi son savaşın ardından hâlâ alev alev yanıyordu. İki hafta önce müstahkem bir köy olan yer, şimdi yerle bir olmuş, kavrulmuş bir ovaydı,

Yirmi mil yarıçapındaki alanda yaşayan ve ölü olan her şey kül oldu. de Eld, Orest'in lejyonlarıyla amansız bir kararlılıkla savaşmaya geldi, onları yavaş yavaş yıprattı, sonra Eld'in sık ormanlarına geri çekildi, burada gökyüzünde eğitilmiş yay topu bataryaları sayesinde tairin bile takip edemedi.

Batıda, Solan Topraklar'ın sınırlarını belirleyen sis duvarı dağların tepelerinden yükseliyordu. Yağmur, Ellysetta'nın Sisler'den gelen büyüün ürpertisini hissedebileceği kadar yakın uçtu ve parmakları kabzada sıkılaştı.

Vadi tabanından bakıldığında Sisler, Rhakis dağlarının tepelerini kucaklayan bir dizi gök gürültüsü bulutuna benziyordu. Ancak gökyüzünden bakıldığında, göz alabildiğine yukarı doğru uzanan, değişen gökkuşaklarından oluşan parlak bir peçe gibi, korkutucu olmaktan çok güzel görünüyorlardı.

Uğursuz gök gürültüsü başlıkları ya da parıldayan peçe, Ellysetta Faering Sisleri'nin gerçekte ne olduğunu anladı: Fey'in düşmanlarının Solan Topraklar'a girmesini engelleyen ölümcül büyü bir bariyer.

Fey yapımı olan Sisler asla kasıtlı olarak bir masuma zarar vermezdi ve bu yüzden Celierian irfanı, Sisler'e kazara girip yıllar sonra zarar görmeden, bir gün bile yaşlanmadan tekrar çıkan ve sisli orman saraylarında Adil Halk tarafından ağırlanma hikâyeleri taşıyanların hikâyeleriyle doluydu. Pek de masum olmayanlar için Sisler çok daha az nazikti. Bütün ordular bir daha görülmemek üzere yutulmuştu.

Ellysetta'nın bedeni hatırladığı acıyla gerildi. O değişken bulutların içinde yatan işkenceleri ilk elden biliyordu. Taşıdığı dört Büyücü İşareti sayesinde Sisler artık onun için Ruhlar Kuyusu'ndan daha tehlikeliydi ve en son girdiğinde neredeyse sağ çıkamayacaktı.

Aksi olsaydı, burada Orest'te hayat kurtarmak için sihrini dokuyor olmazdı. Sisler'de olur, büyü bariyerin tanrıların lanetlediği her bir parmak aralığını araştırır, onu yakıcı ipliklerle parçalara ayırırdı.

Çünkü o değişken sis perdesinin içinde bir yerlerde, ailesinin son üyeleri kapana kısılmıştı ve onlara ulaşamıyordu... hatta hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile söyleyemiyordu.

Faering Sisleri

"Lorelle! Baba! Beni duyabiliyor musun? Neredesin?" Lillis Baristani'nin sesi bağırmaktan boğuklaşmıştı ve döktüğü gözyaşları okyanusu gözlerini şişirmiş ve yakmıştı.

Etrafındaki değişken beyazlığın boğucu örtüsünü delmek için boşuna bir çaba içinde daireler çizdi ve gözlerini kısıtı. Uzun zamandır Sisler'deydi - çanlar çalıyordu kesinlikle, belki bir gün ya da daha fazla, ama zamanı söylemek zordu

Buhar kendi büyülu ışılıtıyla sonsuza dek aydınlandığında. Her , dağın vahşı ve öfkeli bir canavar gibi titrediği ve ayağını kaybedip Faering Sisleri'nin içine düştüğü andan beri başka bir canlı görmemiş ya da duymamıştı.

Hayatı boyunca hiç bu kadar yalnız olmamıştı. Her zaman yanında biri : Lorelle ya da annesi, babası ya da Ellie.

Yalnızlık korkutucuydu. Neredeyse korkunç, canavar *Darrokken*'den ya da Teleon'a saldıran şeytani Eld askerlerinden daha korkutucuydu. Kieran'ın toprak, kaya ve devrilen ağaçlardan oluşan bir çığın altında kaybolurken çığlık atmasından neredeyse daha korkutucuydu.

"Kieran?" diye bağırdı. "Kiel? Kimse yok mu?" Hâlâ cevap yoktu.

Lillis gözyaşlarını geri kırttı ve küçük yavru kedisini göğsüne bastırdı. "Gelmiyorlar, Karayak. Kimsenin geleceğini sanmıyorum." Boynundaki askıda siyah-beyaz yavru kedisini miyavladı, kıpırdandı ve minik keskin pençelerini Lillis'in önlüğünü örten yün cekete batırdı.

Babam her zaman Lillis'şöyle derdi: "Eğer kaybolursan, olduğun yerde kal. Annen ve ben seni bulmaya geleceğiz." Ama annem ölmüştü - Teleon'a saldıran aynı kötü insanlar tarafından öldürölmüştü - ve Lillis Sisler'in beyaz körlüğünde onu bulacak kimsenin hayatta olmadığını ya da yanlış yerde aradıklarını bilecek kadar uzun süre beklemişti.

Her iki durumda da burada kalamazdı.

Karayak'ın yumuşak tüylerini okşadı ve Ellie'nin Lillis ve Lorelle'e korktuklarında ya da üzüldüklerinde hep söylediği küçük bir şarkıyı mırıldandı. Melodi Lillis'i Ellie'nin söylediği zamanki gibi sakinleştirmede ama Karayak endişeli miyavlamasını kesti.

"Eminim acıkmaya ve susamaya başlamışsındır, değil mi?" Lillis yavru kediye mırıldandı. "Öyle olduğumu biliyorum." İnce kollarını minik kedinin etrafına doladı, onu daha da kucakladı ve yüzünü başının üstündeki yumuşak tüylere bastırdı. "Hadi, Karayak," dedi. "Gidip babamı ve Lorelle'i bulalım."

İKİNCİ BÖLÜM

Rhakis Dağları

"Kanatlarımı bulduğumda, Rain, beni gökyüzünden indirebileceğinden şüpheliyim."

Ellysetta, gerçek arkadaşının zarif tairen formu bir bulut kümesine doğru yükselirken mutluluk içinde gözlerini kapadı. Bulut sisinin ıslak serinliği yanaklarından süzüldü ve alev rengi saçlarının uzun, spiral sarmallarını nemlendirdi. Görünmezlik örgüsünü Orest'in kuzeyine bir çan uçuşundan daha kısa bir mesafede düşürmüştü ve şimdi Rain ve Steli gökyüzünde yan yana süzülüp süzülüyorlardı.

Yağmur'un sırtındaki eyere yapışan Ellysetta, tairen uçuşunun dolaylı heyecanının tadını çıkardı. Uçmayı seviyordu. Bunun ağırlıksız keyfini seviyordu. Göklerin ihtişamını ve yalnızlığını seviyordu. En da sessizliği seviyordu; sadece muhteşem kanatların gökyüzünden hava toplayan vızıltısı ve yanından geçen rüzgârın telaşıyla bozulan sessizliği.

Savaşın son haftalarından sonra ne kadar bitkin düştüğünü fark etmemişti; savaş çılgınlıkları, çarpışan kılıçlar ve acılarına bir an önce son vermesi ya da iyileşmeleri için ona yalvaran parçalanmış adamların feryatlarıyla dolu bitmek bilmeyen günler ve geceler. Ama burada, tairen uçuşunun yüce huzuruyla sarmalandığında, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Yeniden nefes alabiliyordu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu. Kalkışlarını maskelemek için havalanan diğer tairenler uzun zaman önce ayrılmıştı ve Rain ile Steli birkaç çandan beri karla kaplı dağların buzlu kuzeye doğru uçuyor, tepeleri saran yoğun ve alçak bulutları siper olarak kullanıyorlardı.

"Buradayız," diye cevap verdi Steli. İleride, beyaz tairen'in formu karlı bir dağın bulutlarla kaplı zirvesinde neredeyse görünmezdi. Hızını arttırarak doğruca dağa doğru uçmaya başladı. Dağa çarpmadan birkaç saniye önce kanatları açtı ve aniden gökyüzüne doğru fırladı. Yukarı doğru süzüldü, bulutların arasından ok gibi geçti ve gözden kayboldu.

"Dayan," diye uyardı Rain. Bir saniye sonra Steli'nin cesur tırmanışını taklit etti.

Ani dikey uçuş midesini birkaç tairen uzunluğunda geride bırakırken Ellysetta'nın nefesi kesildi. Bulutları yarıp geçtiler ve en yüksek tepelerin beyaz bir bulut sisi denizinden yükseldiği yukarıdaki masmavi gökyüzüne fırladılar. Yağmur, Steli'nin zarif beyaz formunun ardından süzülürken siyah kanatları genişçe açılmış, sabah güneşinin ışığında parlıyordu. Yükselişlerinin zirvesinde ağırlıksız bir şekilde süzüldüler, sonra kanatlarını katladılar ve dibe çakıldılar.

bulutlar. Ellysetta eyere yapıştı ve keyifle güldü.

Tairen bulutları yararak derin, dar bir vadiye girdi ve vadinin dibinde akan nehri takip ederek kuzeye doğru hızla ilerledi. Nehrin kıvrımları ve kavisleri boyunca zikzaklar çizdiler, sonra bir dizi nefes kesici beyaz şelalenin üzerinden uçtular ve beş devasa tepenin ortasındaki geniş bir havzada ortaya çıktılar. Havzaya hakim olan Kristal Göl'ün suları, onu bir taç gibi çevreleyen beş yüksek, karla kaplı dağı yansıtan berrak bir değerli taş mavisiydi.

Dağların altın damarlı gri kayalarından yontulmuş terk edilmiş bir şehir güneybatı kıyısında yükseliyor, dağın yamacından filizlenmiş gibi görünüyordu. Açıkça Fey ama yıkılmaya yüz tutmuş. Yaldızlı gri yalnızlığı içinde güzel ve melankolik, bir zamanlar büyük bir ırkın anıtı gibi duruyordu.

"Dunelan," dedi Rain. *"Fey'in ilk kayıp şehri. İkinci Çağ'ın sonlarına doğru askeri bir ileri karakol dışında terk edilmiş. Lissilin'de olduğu gibi Kaynağı öldüğü için değil, insanlarımız kalamayacak kadar az olduğu için. Sanırım o zamanlar ırkımızın düşüşte olduğunu bilmemiz gerekirdi."*

Rain ve Steli'nin kanatları hızlarını yavaşlatmak için aç yaptı ve antik kentin hemen kuzeyindeki gölün kayalık kıyılarında durdular. Steli suyun kenarına doğru ilerledi ve burnunu yüzeye yaklaştırdı, gölün üzerindeki havayı kokulandıran baş döndürücü büyü kokusunu içine çekerken mırıldandı. *"Güçlü Kaynak. Çok güçlü. Rainier-Eras ve Ellysetta-kitling için iyi."*

Bir pençesini içeri soktu, sonra da öfkeyle ciyakladı. *"Soğuk!"* Buz sarkıtlarıyla kaplı beyaz bir tairen görüntüsü bu ünleme eşlik etti.

Ellysetta, Yağmur'un sırtından kayarken güldü. "Bu bir dağ gölü, Steli. Ne bekliyordun ki?"

Steli başını savurdu ve burnunu çekti. Kendisine gülünmesinden hoşlanmıyordu. Bir an sonra parlak gözlerine hesapçı bir parıltı girdi. Derin bir nefes aldı ve suyun yüzeyine tairen ateşi üfledi, su kaynamaya yakın buharlaşana kadar alevi tuttu. Başı dik, kuyruğu kedi üstünlüğüyle sallanarak sıcak suya girdi ve kıyının hemen açığına kondu. "Mmmmmrrrr," diye mırıldandı.

Suyun aniden ısınmasıyla haşlanan pişmiş bir balık yüzeye çıktı. Steli'nin bıyıkları seğirdi. Yüzen balığı deneysel olarak kokladı, sonra büyük pembe diliyle yaladı. Belli ki tattığı şey hoşuna gitmişti, çünkü daha geniş bir su çemberi kaynattı ve yüzeye çıktıkça lezzetli balık ikramlarını höpürdeterek kürek çekti.

"Ona katılalım mı?" Rain sordu. Fey formuna geri dönmüş ve altın savaş çeliğinden kurtulmak için bir Toprak örgüsü çağırmıştı. Zırhı, çizmeleri ve kılıçları çıplak ayaklarının yanında düzgün yığınlar halinde yeniden şekillendi ama tairen dövmesi çeliğin büyü, etrafında dönen doğal Fey ışıltısını güçlendiren pırıl pırıl bir aura bıraktı. Fey kralının savaş çeliği bir kez giyildiğinde, Feyler zafer kazanana kadar asla Feyreisen'in Dharsa'daki sarayına geri götürülemezdi

ya da zırhı giyen kişi öldüğünde. O zamana kadar, Rain uyumak ya da yıkanmak için zırhı çıkardığında bile, zırhın büyüünün bir kısmı onunla birlikte kalıyordu.

Zayıf, kaslı vücudu, geliştirilmemiş haliyle bile Fey'lere ölümlü lakapları olan Parlayan Halk'ı kazandıran gümüşü ışıltıyla parlıyordu. Kıvrımsız siyah saçları ince, ipeksi teller halinde kürek kemiklerine kadar sarkıyor, hem yılmaz bir güce hem de nefes kesici bir erkeksi güzelliğe sahip bir yüzü çerçeveliyordu. Zayıf ama iyi tanımlanmış ve taş gibi sert kasları, pürüzsüz, pırıl pırıl etinin altında dalgalanıyordu. Ellysetta, savaş tanrısı Lord Brandis fiziksel bir şekle bürünmeyi seçseydi, Rain'in şu anda görüldüğü gibi görüneceğini düşündü; muhteşem ve erkek, göz kamaştırıcı ve ölümcül.

Yutkundu ve tanıdık, içgüdüsel bir şehvet dalgasını bastırarak dikkatini hızla kendi kıyafetlerine yöneltti. Kaynak'ta kendilerini yeniledikten *sonra* çiftleşmek için yeterince zamanları olacaktı. Rain'e vuran yorgunluğu ve kendini kontrol etmesinin çok ince katmanlarının altında yüzeye çok yakın dönen duyguları hissedebiliyordu.

"*Aiyah*," diye kabul etmeyi başardı. Kelime gırtlaktan çıkmıştı, bilinçsizce baştan çıkarıcıydı. İki kez öksürdü ve sırtarak ekledi, "Ama mesafemizi koruyalım. Balık güvecinde yüzmek istemiyorum." Dünya yeşil bir parıltıyla onun çağrısına cevap verdi. Deriler ve çelikler gelişigüzel yığınlar halinde yere düştü.

Rain'in gözlerinin ince bedeninde gezindiğini ve en az kendisi kadar güçlü bir açlıkla parladığını görmek için tam zamanında başını kaldırdı. Ona doğru bir adım attı, yüzüne niyet damgasını vurmuştu. Ve önce Rain' sağlığına bakma konusundaki kararlılığına rağmen, içinden bir rica heyecanı geçti. Bu inanılmaz adamın tüm sevgisinin, tutkusunun ve bağlılığının tamamen ve sonsuza dek kendisine ait olması onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Ona. Ellysetta Baristani. Buna kim inanabilirdi ki?

Zihninin gözünde hâlâ ve belki de her zaman o utangaç, çelimsiz, asla uyum sağlayamayan, oldukça kızdı. Yine de doğduğunda üzerine yerleştirilen büyü gerçek Fey mirasını gizlediğinde bile, Rain her zaman ölümlü kisvesinin altını görmüştü. Ve ona böylesine kaynayan bir yoğunlukla baktığında, kendini bambaşka bir kadın gibi hissediyordu. Ellie Baristani değil, Ellysetta Feyreisa'ydı o. Olağanüstü eşine her açıdan denk, ıslıl ıslıl bir Fey kraliçesi.

"Bir daha düşündüm de," diye homurdandı Rain, bir adım daha yaklaşarak, "yüzme bekleyebilir."

Tek kaşını kaldırdı. "Seçmek zorunda olduğumuzu kim söyledi?" Dudakları bir siren gülümsemesiyle kıvrıldı ve alçak, meydan okuyan bir kahkahayla fırladı. Çevik ayaklarıyla taşlı kıyıyı koşarak geçti ve Hava gücüyle çalışan bir sıçrayışla göle daldı; Ateşle ısınan sulara dalmadan önce kıyıdan yarım tairin uzunluğunda zarif bir şekilde süzüldü.

Büyü ona bir şimşek gibi çarparak nefesini kesti. Tekmeledi

nefes nefese ve her karıncalanarak yüzeye çıktı. Havalanmak için ayağa kalktığı anda yağmur üzerine yağmaya başladı.

"Rain, bekle. Bir şey var-"

Cümlesini bitiremedi. Kolları onu sardı ve kendine doğru çekti. Dudakları onunkilerle birleşti. Steli'nin tairen aleviyle kaydattığı sulardan daha sıcak olan etinin uzun, zayıf hatları Ellysetta'ninkine baskı , baştan çıkarıcı kadife etinin altındaki taşı yakıyordu.

Tutarlı düşünce buharlaştı.

İçinden bir geçti... cızırtılı, elektrikli. Eti alev alev yanıyordu.

Her zaman Rain'in teni onunkine dokunduğunda, onun duygularını kendi gibi hissedirdi; ama şimdi, etraflarında Kaynak'ın suları varken, bu his katlanarak artıyor ve anında bir armoni oluştuyordu. Adamın arzusu kadınıninkini besliyordu... kadının ki de adamınkini. Adam nefes aldı ve kadının ciğerleri sanki bu nefes kendi nefesi gibi genişledi. Elini onun teninde gezdirdi ve teni okşamayı hissetti. Tırnaklarını onun göğüs uçlarında gezdirdi ve kendi göğüs uçları anında dikleşti.

"Oh, sevgili tanrılar." Nefes nefese kaldı. Rahmi sıkıştı. Bir anda bedeni şişti, yanmaya ve ağrımaya başladı... ihtiyaç duyuyordu.

Ellysetta hangi duyguların Rain'e, hangilerinin kendisine ait olduğunu anlayamıyordu ve umurunda da değildi. Kolları onun boynuna dolandı; bacakları beline kilitlendi. Kasları kasıldı, onu kendine doğru o kadar sıkı çekti ki, sanki zihninin bir kısmı kucaklamasının gücüyle bedenlerini fiziksel olarak birleştirebileceğini düşündü.

"*Ke vo san...ke vo lanis...ke vo arris....* " Seni seviyorum... Seni istiyorum... Sana ihtiyacım var. Kelimeler kafasının içinde nabzının atışıyla birlikte tekrar tekrar söyleniyordu. Adamın sesi - yoksa onun sesi miydi? - her söyleyişte daha da ısrarcı hale geliyordu. "*Veli ti'ku... Vo'shani ti'ku.*" Bana gel. Kendini bana ver.

Hâlâ tamamlanmamış gerçek eş bağlarının bağlantıları aynı ritmik nabızla alevlendi, ta ki ipleri ve onların karmaşık, sıkı dokunmuş desenlerini neredeyse görebilene, neyin eksik olduğunu ve onu nasıl döndüreceğini neredeyse görebilene kadar. Sersemlemiş zihni görüntüyü kavramaya, işlemeye çalıştı ama hisler duyularını bastırdı. Konsantrasyon çözüldü, düşünceler dağıldı. Bağlarının görüntüsü ani bir parlaklıkla alevlendi ve deseni tek bir kör edici ışıktı .

Zorlukla nefes alabiliyordu. Sonra adamın vücudu kabardı, kadının vücudunun derinliklerine daldı ve tek düşünebildiği, "*Nefes almak mı?*" oldu. *Kimin nefes almaya ihtiyacı var ki?* Kadının bedeni paramparça olurken, adamın bedeni de onu izledi ve karşılıklı bir "hoşnutluk" çılgılığıyla başlarını geriye attılar.

"Tanrı aşkına az önce ne oldu?"

Sersemlemiş ve duyularına aşırı yüklenme nedeniyle hâlâ titreyen Ellysetta

Rain'in kollarında süzülüyordu, gevşek bedeni Rain'in kollarına dolanmıştı ve kendi başına hareket edemiyordu. *Hareket* edecek gücü toplamak bir yana, doğru dürüst düşünemiyordu bile.

Yağmur'un göğsü titreyen bir nefes alırken dalgalandı. "Bilmiyorum." Sesi boğuk ve hırıltılı çıktı. Yutkundu, sonra çenesini göğsüne yaslayarak ona baktı. Ağzının kenarlarında bir sırıtış seğirdi. "Ama umarım tekrar olur."

Adamın omzunu itmeye başladı, bunun çok fazla çaba gerektirdiğine karar verdi ve kaşlarını çatmakla yetindi. "Ciddi ol. Bu normal değildi."

Daha önce *de faerilas*, yani Kaynak'ın sularından içmişti. Son haftalarda Veil Gölü'nde defalarca yüzmüştü. Ama hiç az önceki gibi bir tepki vermemişti.

"*Güzel, vahşi bir çiftleşme. Rainier-Eras ve Ellysetta-kitling için çok güçlü yavrular yapacaklar.*" Balık haşlamaktan vazgeçip onları suyun altında kovalayarak eğlenmeye başlayan Steli, yakınlarda hiçbir uyarıda bulunmadan su yüzüne çıktı. Islak başını sallayarak Yağmur ve Ellysetta'yı yıkadı.

"Ah!" Ellysetta hem Steli'nin ani gelişi de damlacıkların belirgin soğukluğu karşısında şaşkınlıkla bir çığlık attı. Tairen yüzeyden çok daha soğuk suda balık kovalıyordu. Yanaklarına doğru yükselen bir kızarıklıkla bir kolunu göğüslerinin üzerine attı ve "Steli!" diye azarladı.

Mavi gözler tüm masumiyetiyle göz kırptı. "*Özür dilerim, özür dilerim. Steli kapıyı çalmayı unuttu.*"

Ellysetta'nın yüzü daha da kızardı. Daha önce Steli'yi, Rain'le özel bir anlarını bölmeden önce kapıyı çalmayı unuttuğu için azarlamıştı ama Rain'le Steli'nin yakınlığını umursamadan birbirlerinin üzerine atladıklarını düşününce, bu kez pek de feryat edemiyordu.

"*Nei*, her şey ," diye başladı. Büyük kedinin gözlerindeki muzip ışığı fark etmemişti.

En azından beyaz tairen şaha kalkıp iki dev pençesini havaya kaldırırsa ve onları suyun yüzeyine doğru çarparak geri indirene kadar.

"Steli!" Ellysetta, tairen'in niyetini anladığında çığlık attı. "Sen de-"

Pat! İkiz gayzerler halinde kabaran devasa su sıçramaları Yağmur ve Ellysetta'yı yuttu ve ortaya çıkan dalgada yuvarlanmalarına neden oldu.

"Seni kötü kedi!" Ellysetta hava almak için tekrar ayağa kalktığına suçladı.

Huah. Huah. Huah. Steli tairen kahkahası attı, kendisiyle sonsuz derecede eğlendi. Kanatlarını genişçe açtı ve onları zaferle şişirdi, bu hareketine muzaffer bir kükremeyle eşlik etti.

Ellysetta'nın yanında suya basan Rain de gülüyordu, önce sessizce, ama Ellysetta sahte bir öfkeyle ona döndüğünde, bastırılmış kıs kıs gülüşleri açık kahkahalara dönüştü. "Tairen hakkında hâlâ öğrenmen gereken çok şey var, *shei'tani*." Beyaz kediye göz kamaştırıcı bir sırıtış fırlattı. "İyi oynadın, *Steli-chakai*."

"Ha. Ha." Ellysetta kollarını ve ters ters bakıyormuş gibi yaptı ama içten içe Yağmur'un bu kadar rahat güldüğünü duyduğuna sevinmişti. "O su soğuktu!"

"Özür dilerim, özür dilerim. Steli düzeltecek." Beyaz tairen tekrar ayağa kalktı, devasa çenesini açtı ve Rain ile Ellysetta'nın etrafındaki bir alanı cızırtılı bir tairen aleviyle patlattı.

Suyun sıcaklığı anında yükseldi ve Kaynak'ın büyüsünün gücü de arttı. Ellysetta, Kristal Göl'ün yükseltilmiş gücü damarlarında kükreyerek bir kez daha duyularını elektrikleştirmedi, ciğerlerinden havayı çalmadan ve onu aşırı farkındalık halinde titreyerek bırakmadan önce Rain'in gözlerinin bir anlığına açıldığını gördü.

"Sevgili tanrılar. Bu da ne?" Titreyen ellerini kaldırdı. Tenindeki soluk Fey ısıltısı ay kadar parlak hale gelmişti.

Rain'e baktı ve onun dünyaya gelmiş bir tanrı gibi parladığını gördü. "Rain... Steli'nin tairen alevi *faerilaların* etkilerini güçlendiriyor." Sesi, kullanmak istemediği *shei'dalin* gırtlaktan gelen, baştan çıkarıcı tonlarıyla zonkluyordu.

Rain'in gözleri onun gücüne istemsiz bir tepki olarak daha da parladı. "Öyle görünüyor."

Ellysetta bir iniltiyle gözlerini kapadı. İşitsel baştan çıkarmanın her iki de işe yaradığı açıktı, çünkü Steli'nin söylediği her derin, kadifemsi kelime Ellysetta'nın tenini sıcak bir okşayış gibi okşuyordu. Sanki Steli alevini Kaynak'ın sularına üfleyerek, Ellysetta'nın birkaç ay önce yanlışlıkla Celieria'nın soylu Evleri'nin başlarına ördüğüne benzer bir cinsel örgü ortaya çıkarmıştı.

Yağmur yaklaştı, parlayan gözleri onun yüzüne sabitlendi. "Şikayet mi ediyorsun?"

Dudaklarından dökülen her hecede göğüsleri ve kasıkları zonkluyordu. "N-nei." Sevgili tanrılar. Eğer başka bir kelime daha söylerse...

"O zaman buraya gel."

İçinden bir şimşek geçti. Ellysetta soluk soluğa bir çığlık attı ve vücudu titremeye başladı. Birkaç saat içinde ikinci kez Rain'in kollarına düştü ve titreyen bacaklarını onun kalçalarına kilitledi; Kaynak'ın baştan çıkarıcı büyüsüne karşı koymakta, Celieria'nın asilzadelerinin onun tesadüfi cinsel dokusunun zorlamasına karşı koymakta olduğu kadar çaresizdi.

"Tairen ateşinin bu yeni kullanımını *sevdim*." Ellysetta'yı kucağına Yağmur, ılık sudan bir yastığın üzerinde süzüldü ve tepesindeki incelmekte olan bulut örtüsünün arasından görünen parlak gök mavisi parçalarına gülümsedi.

Yakınlarda sırt üstü yüzen Steli homurdandı ve gökyüzüne kısa bir ateş patlaması üfledi. "*Erkekler*."

Yağmur sıırttı. Daha önce, tairen alevinin Kaynak suları üzerindeki etkisine dair daha kesin bir kanıtı ihtiyaç duyduğundan, Steli'nin üç an içinde en az sekiz kez göle ateş püskürtmesi için ısrar etmişti. *Faerilas* büyüsü her kükrediğinde Yağmur da canlanmıştı. Ve tairen ateşiyile yanan bir Kaynak havuzunda çiftleşmenin en faydalı yönlerinden birinin enerjinin ve ilginin neredeyse anında yenilenmesi olduğunu keşfetmişti.

Ellysetta bir elini kalbinin üzerine koydu. "Daha iyi hissediyorsun, *shei'tan*. Daha sakın." "Kaynakla güçlendirilmiş üç an çiftleşmesi bir Fey'e bunu yapacaktır,"

dalga geçti. Ama bundan daha fazlasıydı. Zevk, sadece fiziksel tatminden çok derinlere inmişti. iftleşmeleri sırasında birkaç kez, Ellysetta'ya her zamankinden daha yakın hissetmişti. Sanki aralarındaki bağı tamamlamanın sırrı elinin altındaydı, yeter ki onu nasıl kavrayacağını bulabilsin.

Açıklanamaz bir şekilde, uzun zamandır unutulmuş bir anı gibi garip, karıncalı bir farkındalık da hissetmişti, sanki güçlü bir Kaynağın onarıcı güçlerinden daha fazlası iş başındaydı - karşı konulmaz (ve tamamen zevkli) bir çiftleşme dürtüsünden bile daha fazlası.

Kaşları atıldı. Bu Kaynak'ta özel bir şeyler vardı. Önemli bir şey. Fey krallığındaki pek çok kaynak zayıflamış ya da büyüsünü tamamen kaybetmişken neden Solan Topraklar'dan bu uzakta gelişmişti?

"Steli... Tairenler Büyücü Savaşları'ndan önce Kristal Göl'ü sık sık ziyaret eder miydi?"

Steli'nin bıyıkları seğirdi. "*Eld'e çok yakın. Ve çok soğuk. Tairen Körfezi yüzmek için daha iyi. Warrrrrm. Steli sıcağı sever.*" Tairen uzun, kıvrımlı pençelerini uzattı, sonra pembe dilini yavaşça yalayarak ayak parmaklarının arasını tımar etmeye başladı.

Ellysetta kıpırdandı ve yanındaki serin gölde suya basmak için uzaklaştı. "Ne düşünüyorsun Rain?"

Kendini düzelitti ve kaşlarını çattı. "Burada bir gizem olduğunu düşünüyorum. Bu Kaynak'ta farklı bir şeyler olduğu konusunda haklısınız, ama ne olduğunu tam olarak ."

"Yani tairen alevi tüm Kaynaklar üzerinde aynı etkiye sahip değıl mi?"

"Bunu daha önce kimsenin denediğini sanmıyorum. Dharsa ve burası hariç,

"Kaynakların çoğu büyük bir su kütlesine boşalmaz." oğu, içmek için kullanılmak üzere doğrudan bir şehir çeşmesine akar. "Marissya'dan Tealah'a Parşömenler Salonu'nda Kristal Göl hakkında bir şey bulup bulamayacağını sormasını isteyeceğim. Şimdilik geri dönsek iyi olacak."

Kıyıya yüzdüler ve Ellysetta derilerini giyip çeliğini yağdırmadan önce ısınmak ve kurulanmak için hafif Ateş örgüleri ördüler.

"Yağmur." Ellysetta'nın ince elinin onunkine hafifçe dokunuşu, i ısıtan bir sevgi ve sıkıntılı bir pişmanlık dalgası taşıyordu. "Daha önce... Aartys'in peşinden Kuyu'ya gittiğimde..." Kaşlarının narin bakır kemerleri, gölgeli yaprak yeşili gözlerinin üzerinde birbirine yaklaştı. "Bana kızmakta haklıydın.

Çok derine indim. Neredeyse kendimi kaybediyordum ve neredeyse Azrahn'ı örüyordum, ama dürüst olmak gerekirse Rain, bunu yapmak istememiştim." Bir nefes verdi. "Ben sadece Gaelen'in gücünü kullanmak istemiştim, tıpkı yaptığım gibi."

Rain de bundan hoşlanmamıştı ama bu uygulama değerli Fey hayatlarını kurtardığı için istemeyerek de olsa buna izin vermişti. Ne de olsa, eşini kurtarmak için yasak büyüü kendisi yaptığı için kendi ülkesinden sürgün edilen bir Fey kralı, aynı büyüünün bir başkasını kurtarmak için kullanılmasına karşı çıkamazdı.

"Peki ne oldu?"

"Aartys'e ulaşamadım. Kuyunun içine çok fazla düşmüştü. Onu kaybedecektim. Gaelen'in büyüü yeterli değildi. Ve sonra..." Sesi .

"Sonra ne olacak?"

Dudaklarını ıslattı ve alev kırmızısı kulaklarının arkasına itti. "Sonra bir şey başladı... beni kendi Azrahn'ımı örmeye itti."

Bu hiç hoşuna gitmedi. "Büyücü mü? Seni Kuyu'da mı hissetti?" "Nei, o olduğunu sanmıyorum. Sanırım o bendim. İçimdeki bir parça Azrahn'ı dokumaya karar Rain, dokursam ne olacağını bile bile."

Yüzüne sıkıntılı bir bakış fırlattı ve adam onun orada olmasından korktuğu dehşeti aradığını biliyordu. Aylar önce onu bulabilirdi. Aylar önce, Azrahn'ın asla iyi bir şekilde dokunamayacağına inanmıştı. Ama onun yasak büyüü eğirerek Ruhlar Kuyusu'nda mahsur kalan dört tairen yavrusunu kurtarmasını izlemişti. Onu kurtarmak için kendisi de büyü yapmıştı. Hepsinden önemlisi, onun korumasız Işığının göz kamaştırıcı parıltısını görmüştü.

"Eğer sen gelmeseydin," itiraf etti, "ben de döndürecektim."

"Ama gelmedin, Ellysetta."

"Ama , Rain. ."

İnce omuzlarını kavradı ve bir güvenle bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ama sen yapmadın."

Hâlâ kendinden o kadar korkuyordu ki, içinde hissettiği karanlık lekenin sadece Başbüyücü'nün gölgesi değil, kendi ruhunun bir parçasının - Başbüyücü'nün Mühürleri'yle ilgisi olmayan bir parçasının- tıpkı annesinin bir zamanlar korktuğu gibi kötü olduğunun kanıtı olmasından o kadar korkuyordu ki.

"Orest'e döndüğümüzde Gaelen'le konuşacağız," dedi Rain. "O da Kuyu'da seninle birlikteydi. Belki senin bir şeyi hissetmiştir. Ya da belki neler olduğunu açıklayabilir ve tekrarlanmasını önlemeye yardımcı olabilir." Vel Serranis Azrahn'ı ve Büyücü İşaretleri'ni diğer tüm Feylerden daha iyi tanıyordu. Kötü şöhretli eski *dahl'reisen* bin yıl boyunca Solan Topraklar'dışlanmış, Celieria ile Eld arasındaki sınırlarda yaşamış ve kendisini sürgün eden anavatanını korumak için gizlice Büyücülerle savaşmıştı. Rain'in saymak istemediği kadar çok Fey kanununu çiğnemiş olsa da, kanunsuz varlığını sürdürürken edindiği beceriler ve bilgiler Fey için çok değerli olduğunu kanıtlamıştı.

Ellysetta çarpık bir şekilde gülümsedi. "Öyleyse Gaelen benimle konuşana kadar endişelenmeyi bırak.

yapmalıyım?"

Başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Onun gibi bir şey." Dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra öpücük daha fazla bir şeye dönüşmeden geri çekildi. "Gitmeliyiz. Hava karardıktan sonra seni Elden toprakları üzerinde uçurmak istemiyorum."

Değişimi çağırdı, tanıdık enerji patlaması damarlarından geçip onu yakıp parçalara ayırırken başını geriye attı. Bedeni parçalandı, bilinci Değişim'in gökkuşağını andıran gri sisine savruldu; sonra hem bedeni hem de zihni diğer formunda tekrar bir araya geldi... daha güçlü, daha vahşi formunda.

Siyah tairen Rainier-Eras, pençeye dönüşen ellerini bir tarladan yetişkin bir sığırı koparabilecek kadar büyük ve güçlü bir şekilde esnetti. Uzun, jilet gibi keskin pençeler kıvrıldı ve göl kıyısındaki kaya ve şistlere derinlemesine saplandı. Hem Ellysetta'nın sıcak, Fey tatlılığını hem de onun ruhunda yaşayan, şu anda olduğu tairen'in eşi olan henüz görülmemiş tairen' daha derin, daha zengin varlığını koklarken bıyıkları seğirdi ve hassas burnunun delikleri alevlendi. Kaynak bu güçlü büyüü yüzeye çok daha fazla olmalıydı. Onun tairenini hiç bu kadar net hissetmemişti.

Göğsü alçak, gürleyen bir hırıltıyla doldu, sahiplenme ve hükmetme ihtiyacı hızla yükseldi. Tairenler zeki yaratıklardı ama en ilkel içgüdülerini benimsemişlerdi; uygar dünyanın değil, sürünün yasalarına göre yaşarlardı. Eşlerini sahiplenir, sürülerini savunur, yavrularını korur ve düşmanlarını pişmanlık duymadan katlederlerdi.

Ve tam da bu anda, Rain'in tairen'i tanıdığı ama henüz sahiplenemediği eşinin farkındaydı. Kuyruğu yere çarptı ve kendini eğilip başını aşağı eğerek Ellysetta'yı koklamaktan alıkoymadı, göğsünde hafif bir hırıltı yükselirken burnuyla onu dürttü.

Kanatlarının zarlarındaki hafif, ipeksi yumuşaklıktaki kürk, burnuna yeni bir koku ulaşmadan sadece birkaç saniye önce rüzgârın değişimini kaydetti. Zayıf. Çok zayıf. Ama koku tanıdıktı ve tüylerini diken diken etti. Boğazında titreşen iddialı hırıltı, saldırıya hazırlanan bir tairenin daha yüksek, daha tehditkâr hırıltısına dönüştü. Tairen dudaklarını geri çekerek, her biri bir insanın bacağı kadar uzun olan ölümcül dişlerini ortaya çıkardı. Zehir, çukur uçlarda toplandı.

"Yağmur mu? Ne oldu?" Ellysetta, içindeki saldırganlıktan korkmadan ona adım daha yaklaştı.

"*Eyere bin,*" diye emretti. "*Şimdi.*" Onun örgüyü eğirmesini beklemedi. Onun yerine kendisi eğirdi, güçlü bir hava akımıyla onu ayaklarından çekip aldı ve boynuyla omuzlarının birleştiği yere bağladığı eyere oturttu. "*Steli-chakai...*" Keşfini tairen şarkısıyla söylemeye başladı ama buna gerek yoktu.

Beyaz tairen de en az onun kadar tehditkâr bir şekilde hırıliyordu. Kürkü

Zehirli kuyruğunun sivri uçları tamamen açılmıştı. "*Steli rüzgârdaki zehrin kokusunu alıyor, Rainier-Eras.*"

"Ne oldu Rain?" Ellysetta tekrar sordu. "Ne zehri?"

"*Eld'den.*" Sonbahar rüzgârları batıya doğru kaymıştı ve beyaz kızgın ateşlerde eritilen *sel'dor*'un -Eld' iğrenç siyah metali- kendine özgü kokusunu ve dumanını taşıyordu.

Bir kükreme sesi çıkardı ve gökyüzüne bir ateş püskürdü. Çömelirken arka bacakları büküldü, güçlü kaslardan oluşan büyük halatlarda enerji toplandı. Bir öfke çılgılığıyla kendini havaya fırlattı. Kanatları gerildi, öne doğru uzandı ve onu artık bulutsuz olan mavi sonbahar gökyüzüne doğru iten güçlü, süpürücü vuruşlarla geri çekildi.

Arkasından, bir kükreme ve kendi ateşinin patlamasıyla Steli onu takip etti. Birlikte dağların tepelerini aşıp yükseldiler ve doğuya, Eld'in sınırlarına doğru hızla ilerlediler.

Tairen dağların üzerinde kaybolurken, Kristal Göl havzasına bir kez daha sessizlik çöktü. Çevredeki dağlar arasında uzanan dar geçitlerden birinde, küçük bir grup kayalıkların örtüsünden temkinli bir şekilde kalktı. Liderlerinin işaretle verdiği komutları takip eden adamlar, dar patikadan gölün kıyısına doğru ilerlediler.

Tek sıra halinde yürüyorlardı, her biri ayaklarını önündeki adamın adımlarına yerleştirmeye dikkat ediyordu ve kalın yünlerle sarılmış çizmeleri kıyıdaki gevşek şeyl ve kayalarda bile ses çıkarmıyordu. Gölün kuzey ucundan geçtiler ve batıya, Solan Topraklar'ın kuzey sınırını oluşturan zorlu volkanik sıradağlar olan Feyller'e doğru ilerlediler. Bir rüzgâr, kalın gri ve kahverengi yün paltolarının kenarlarının *sel'dor* zırhının donuk, siyah parlaklığına karşı neden oldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rhakis Dağları, Eld yakınlarında

Kristal Göl'ü Eld'den ayıran yüz milden daha az bir dağlık arazi vardı. Rain ve Steli bunu tek bir çan sesiyle uçtular. Düşmanlarının derin, sık, ormanlık arazisine yol veren son sıra düzensiz zirvelere yaklaştıklarında, Rain'in kalbi çöktü.

Eld'in tamamı, ülkenin doğal sonbahar bulut örtüsü olamayacak kadar kalın bir sis örtüsünün altındaydı. Büyücüler sisi güçlendirmişlerdi; şüphesiz Fey ve Celierian gözcülerinin Rain'in şimdi görebildiği şeyi tespit etmesini engellemek için: kuzey ufkunda, kırsalın üzerinde asılı duran gölgeli bir peçe gibi koyu bir pus.

İğrenç, eski demir ocaklarının parıltısını göremeyecek kadar uzaktaydı ama görmesine de gerek yoktu. Gökyüzüne isli gölgesini düşüren fokurdayan kara duman kazanı yeterince kanıttı.

"Yağmur mu?" Ellysetta'nın sesi zihninde yankılandı. "*Konuş benimle. Ne görüyorsun?*"

"Koderas." Ruhta bile bu kelime ağzından tükürük gibi çıkıyordu.

"Koderas'ın ateşleri yanıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki Eld'in bu yeni Baş Büyücüsü'nün sunabileceği en kötü şeyle henüz karşılaşmadık." Bir kanadını indirdi ve yan yatarak Rhakis'in kenarında daireler çizdi, dumanların arasından doğuya baktı. "*Koderas, Eld'in büyük sel'dor dökümhanelerinin bulunduğu yerdir. Bu kadar duman tüm ateşlerin yandığı anlamına gelir ve bu Büyücü Savaşları'ndan beri olmamıştı. Eld sadece zaman kazanıyor ve çok daha büyük bir ordu toplarken son haftalarda savunmamızı test ediyor.*"

Haberler daha kötü olamazdı. Teleon ve Orest'e yapılan ilk saldırılar Fey ve Lord Teleos'un kuvvetlerine ağır bir darbe indirmişti. Eld tüm Koderas'ın donatılmasını gerektirecek kadar büyük bir orduyla tekrar saldırırsa... "*Orest'e geri dönmeli ve Dorian ile Solan Topraklar'a haber göndermeliyiz. Çok daha fazla savaşçıya ihtiyacımız olacak.*"

Steli'ye kükreyerek bir emir verdi. İkisi de gökyüzünde keskin bir dönüş yaptı ve Celieria'ya doğru geri dönerken dağları kucaklayarak güneye doğru fırladılar.

Eld~ Koderas

Eld'in Yüksek Büyücüsü Vadim Maur, makamının mor cübbesini giymiş bir halde, binayı çevreleyen *sel'dor* parmaklıklı gözlem balkonunda yürüyordu.

Koderas'ın derin, ateşli çukurlarının çevresi. Cübbesinin derin örtüsü yüzünü, cübbesine uygun olarak mora boyanmış esnek deri eldivenleri ise ellerini örtüyordu. Metal parmaklığı kavradı ve her bir parmağını ve başparmağını süsleyen güç halkaları aşağıdaki fırınların kırmızı-turuncu ışıltısında parladı.

Büyük çukurun bir bölümü boyunca, yakındaki madenlerden gelen köle gücüyle çalışan taşıma bantları, ham cevheri ve *sel'dor*'a gücünü veren ve büyümlü özelliklerini artıran kara toz olan *magus*'u altı büyük eritme fırınına besliyordu. Fırınlardan ikisi dövülmeye hazır sıcak *sel'dor* çubukları pompalıyordu. Elllerinde keskin kısıkaçlar taşıyan bir düzine işçi sıcak metalden uzun parçalar kesiyor ve bunları Yüksek Büyücü'nün Kara Muhafızları ve Elden ordularının diğer seçkin birlikleri için *sel'dor*'u döven, şekillendiren ve kılıç ve zırh haline getiren yüzlerce demirciye aktarıyordu. Geri kalan dört fırın, seri üretim silahlar için döküm kalıplarına sürekli sıvı *sel'dor* akıttıyordu. Dökme *sel'dor* dövme kadar güçlü değildi ama daha zayıf silahlar için tasarlanan cephe birlikleri aradaki farkı anlayacak kadar uzun yaşamayacaktı. Bir cesedi donatmak için kaliteyi boşa harcamanın anlamı yoktu.

"İhtiyacım olan şey ay sonuna kadar elinizde olacak mı?" Vadim, Koderas'taki tüm faaliyetlerin yönetiminden sorumlu Büyücü Primage Grule'ye sordu.

"Yapacağım, Yüce Efendimiz." "Peki ya diğerleri?"

"Tam olarak planlandığı gibi gidiyor, Yüce Efendimiz. Sanırım memnun kalacaksınız."

Grule, Başbüyücü'ye kendisinden önce gelmesini işaret etti ama Vadim Koderas'ı incelemeye devam , aceleci ayak sesleri geçitte hızlı bir dövme yaptı. Başbüyücü örtülü başını çevirdiğinde yeşil cüppeli, solgun yüzü efordan kızarmış bir aceminin onlara doğru koştuğunu gördü.

"Usta." Acemi, Primage'ın önünde eğildi. "En Yüce." 'nün önünde tekrar, çok daha derin bir şekilde eğildi. "Bir haber olduğunda haberdar edilmek istemiştiniz, Yüce Kişi."

Mor eldivenli bir el dışarı fırladı, genç adamın yüzünün yan tarafını kavradı, parmakları şakağına bastırdı. "Anlat bana," diye emretti Başbüyücü ve aceminin beynindeki bilgi seli dışarı aktı.

Rhakis'teki gözcüler Koderas'ın batısındaki gökyüzünde iki tairen tespit etmişti. Feyller' giden küçük ekip bunu doğruladı: Tairen Ruh, eşi ve beyaz tairen doğuya, Eld ve Koderas'a doğru uçmadan önce günü Kristal Göl'de geçirmişti. Dumanı kesinlikle görmüşlerdi ve Tairen Ruh bunun ne anlama geldiğini hatırlayacaktı.

Kapuşonunun gölgesinde, Vadim'in ağzı olan sızan et düz bir şekilde bastırdı. "Görünüşe göre sırrımız ortaya çıktı."

Celiera~ Orest

Rain, Ellysetta ve Steli Orest'e yaklaştıklarında gece çökmüştü. Ağaçların altında yanan kamp ateşlerinin titrek ışıkları Eld'in güneybatı köşesini aydınlatıyordu ve gece havan atışları çoktan başlamıştı.

Ateşli havan topları Aşağı Orest'in büyük gri duvarlarında patladı ve karanlığı şimşek çakması gibi yardı. Kuşatma silahlarını yakmak için dalışa geçen tairenlerin açık çenelerinden alevler fişkırdı, ancak kara ok ve okçu topu yağmuru tairenleri uzakta tuttu ve Eld trebuchet'i ateşledi.

Orest'in duvarlarındaki mancınıklar cevap yaylım ateşleri gönderdi - çarpma anında patlayan ve isabet ettikleri her şeye ateşli bir tutkal gibi yapışan büyük, ateşli yanan zift lekeleri. Duvara monte edilmiş kuşatmanın ek yüksekliği, Celierian silahlarına daha fazla mesafe kazandırdı ve doğrudan bir isabet Eld trebuche'larından birini devirip alevler içinde bıraktığında, alevler içinde kalmış ve çılgın daireler çizerek koşan Eld askerlerinin duyulabilir çığlıkları Celierian tezahüratlarına karıştı.

Rain füze saldırılarının erişemeyeceği kadar uzağa uçtu ve Ellysetta, Steli ile birlikte Veil Gölü ve Yukarı Orest'i barındıran geniş, kepçeyle açılmış çukura dalana kadar görünmezlik örgüsünü üzerlerine sıkıca sarmaya devam etti.

Ellysetta'nın çizmeli ayakları koşarak yere basarken Yağmur değişti ve onun sadece birkaç adım gerisine indi. Birlikte, Büyük Lord Devron Teleos'un ve Ellysetta'nın kanlı beşlisinin beş savaşçısının onları karşılamak için beklediği plazanın kenarına kadar olan kısa mesafeyi koşarak geçtiler.

"Koderas yandı." Yağmur haberi önsöz olmadan verdi. "Görünüşe bakılırsa bütün ocaklar."

Dev'in Fey gözleri ani bir gizli büyü dalgasıyla parladı. Doğma büyüme Celieralı olmasına rağmen, Lord Teleos'un parlak gözleri ve teninin gümüşü ışıltısı ailesinin güçlü Fey mirasına ihanet ediyordu. Kral I. Dorian on asır önce Fey geliniyle evlenmeden çok önce, Teleos Hanesi'nin lordları Feylerle evlenmiş ve Solan Topraklar'a açılan kapıları korumuşlardı; önce Garreval'de, son zamanlarda da burada, Orest'te.

"Sanırım daha fazla şaşırmalıyım," dedi Dev, "ama aylardır o bıçağın düşmesini bekliyordum."

"Ben de öyle." Rain, Orest'e yapılan ilk saldırıdan önce bile gerçeklerden şüphelenmişti. "Eğer bir hazırlarsan, krala bir mektup yazacağım. Dorian'ın derhal müttefiklerinden iyilik istemeye başlaması gerekiyor. Eğer bu Büyücü, Büyücü Savaşları'nda karşılaştıklarımızın yarısıyla bile saldırırsa, Celiera'daki her erkek, kadın ve çocuk Eld'in önünde durabilir ve yine de istila edilebilir."

"Son üç kurye hedeflerine ulaşamadı."

Yağmur gözünü kırpmadan haberi değerlendirdi. "O zaman dokumayı bir Ruh ustasına gönderteceğim."

"Sadece özel bir dokuma ile gönderebilirse. Savaşçıların Yolu

tehlikeye girdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani siz yokken beklenmedik ziyaretçilerimiz oldu." Bir aydınlatma havasının parıltısı plazayı gün gibi aydınlattı. "Duymanız gereken haberler var ama önce içeri girelim. Biz konuşurken Eld'e açık bir hedef vermenin anlamı yok."

"Steli..." Rain, susuzluğunu gidermek için Peçe Gölü'nün kenarına doğru ilerleyen beyaz tairen'e döndü.

Beyaz tairen asil başını kaldırdı. "*Fey-kin ile git, Rainier-Eras. Steli sürüye katılacak ve Eld'i yakıp kavuracak.*" Arka ayakları üzerine çömeldi ve bir kükremeye gökyüzüne sıçradı. "*Kaçma zamanı, aptal Eld avı,*" diye şarkı söyledi.

"*Steli-chakai burada ve çok aç.*"

Steli ve asilzadeyi Eld'i bastırmaları için bırakan Rain ve Dev, Ellysetta'nın yanında yer ve meydandan uzaklaşırlarken beşlisi üçünün etrafında koruyucu bir halka oluşturdu.

"Savaşçıların Yolu'nun tehlikede olması da neyin nesi?" Yağmur, meşalelerle aydınlatılmış tuğla yolda yürürken sordu. Kiyera's Veil ve Maiden's Gate şelalelerinden yayılan sis havada asılı duruyor, saçlarını nemlendiriyor ve meşalelerin her birinin etrafında gökkuşağı öpücüğü gibi küçük ışık haleleri oluşturunuyordu. "Biz yokken ne oldu?"

"Gece karanlığından kısa bir süre sonra bir baskın grubunu durdurduk." Yürüyüş yolunu kaplayan uzun ağaçlar yerini Yukarı Orest'in inci grisi binalarını çevreleyen özenle budanmış çalılara, süs bitkilerine ve çiçek kutularına bıraktı. "Dış kapılardan fark edilmeden geçmeyi başardılar. İç duvarlardaki koğuşlar olmasaydı onları asla fark edemezdik." Dev, komuta merkezi olarak kullanılan kış bahçesinin kurşunlu cam kapısını iterek açtı. "Üç Büyücü, yirmi Kara Muhafız... ve altı *Dahl'reisen*."

Rain olduğu yerde durdu ve Gaelen'e döndü. "Senin mi?" Kötü şöhretli eski *dahl'reisen* son bin yılın çoğunu Gölgelelerin Kardeşliği adını verdiği sürgün edilmiş bir Fey grubuna liderlik geçirmişti. Ellysetta ruhunu geri getirmemiş olsaydı hâlâ onlara liderlik ediyor olacaktı.

Gaelen'in yanaklarında soluk bir renk belirdi ama Rain'in sert bakışlarını tereddüt etmeden tuttu. "Bir zamanlar dördü öyleydi," diye itiraf etti. "Eld'deki keşif görevlerinde ortadan kayboldular. Diğer ikisi bana tanıdık gelmedi."

İçgüdülerini Rain'i Ellysetta'ya yaklaştırdı. *Dahl'reisen'in* onun on mil yakınına kadar gelebileceği düşüncesi, çeliğinin ağırlığı yüzünden ellerinin ağrımasına neden oldu. "Görünüşe göre Kardeşliğinizdeki herkes Solan Toprakları korumaya sandığınız kadar kararlı değil."

"Yağmur," dedi Ellysetta usulca. Parmakları bileğinin arkasını okşadı.

Gaelen'in buz mavisini bakışları bu hareketi not ederken kısa bir süreliğine titredi. "*Nei,*

Kem'falla, yok. Feyreisen şüphe etmekte haklı." Çenesini kaldırdı,

ve gözleri kısıldı. "Kardeşlik'tekiler *kendilerini* adamışlar, Tairen Soul, ama yine *de dahl'reisen*'ler. Ben onlardan biriyken bile bunu asla unutmadım."

"Yani onlara güvenemezsiniz." Bu söz, doğu Fey ordularının kızıl saçlı eski generali olan ve şu anda Ellysetta'nın kanlı beşlisinin Su ustası olarak görev yapan Tacik vel Sibboreh'e aitti. Tacik bin yıl boyunca bir *rasa* olarak hayatta kalmıştı, *dahl'reisen*'e dönüşmenin eşiğindeki lanetli, ruhu yüklü Fey'lerden biri, aldığı canlar yüzünden acı çekiyordu ama umutsuzca onuruna pamuk ipliğiyle bağlıydı, ruhunu Gölge'ye düşürecek o son adımı atmayı reddediyordu. Bu yüzden Tacik, Gaelen'i pek sevmez ya da ona sempati duymazdı; ona kesinlikle güvenmezdi ve laf sokma fırsatını nadiren kaçırmıyordu.

Gaelen, "Yani güven, ama körü körüne değil," diye karşı çıktı. "Kardeşliği kurduğumda bazılarının yoldan çıkacağını biliyordum ama on dokuzunu kurtarıp birini kaybetmenin tümünün Karanlık Yol'a kaymasından daha iyi olduğunu düşündüm."

"Peki bu *dahl'reisen*'ler Büyücü tarafından mı talep edildi, yoksa Eld'e isteyerek mi hizmet ediyorlardı?" Rain sordu. Gaelen'in yüz hatlarında bir gerginlik belirdi ve Rain cevabını almıştı. "Anlıyorum-"

"Bize katılan her *dahl'reisen* kalmayı seçmez. Ve sen sormadan söyleyeyim, *nei*, Solan Topraklar'dan kovulan her onursuz kılıca kapımızı açmayız. *Dahl'reisen*, ama gerçekten onurdan yoksun savaşçılar bizim şirketimizde asla hoş karşılanmazlar."

"Eld klanındaki tüm erkek, kadın ve çocukları katleden *dahl'reisen* söylüyor bunu," diye mırıldandı Tacik.

"Sanki kız kardeşinizin gözlerinizin önünde öldürüldüğünü görseydiniz siz de aynısını yapmazdınız. Oh, ama unuttum. Kız kardeşiniz savaşta kaybolduğunda hiçbir şey yapmadınız."

Tacik'in yüzünde renk alevlendi. "Seni *grot-jaffing*, krekk yiyen *rultshart*." Gaelen'e doğru hamle yaptı ve sadece Rijonn ve Gil -beşlinin Toprak ve Hava ustaları- onu geri tutmayı başardı. Bel ve Rain Gaelen'in kollarını yakaladı.

"Kesin şunu. İkiniz de." Ellysetta iki savaşçının arasına girdi. "Neyiniz var sizin? Düşman ." Kuzeye, Eld'e doğru işaret etti. "Öfkenizi onlara saklayın."

Gaelen, Bel ve Rain'in kurtuldu. "*Sieks'ta*. Vel Sibboreh'in alaylarına boyun eğmemem gerektiğini çok iyi biliyorum... ve kız kardeşi konusunda onu iğnelememeliydim. *Sieks'ta*, Tacik." Barış işareti olarak sağ elini uzattı ama Tacik sadece ters ters baktı, Rijonn ve Gil'in sıkı tutuşundan sıyrıldı ve nehre bakan cam duvara doğru yürüdü. Gaelen'in uzattığı elinin parmakları gevşek bir yumruk şeklinde kıvrıldı ve yüzüne bir deklanşör düşmeden önce bir anlığına gözlerinden ham duygular parladı.

Siyah deri tuniğindeki kırıksıklıkları düzeltti ve siyah saçlarının karışmış tellerini yüzünden geriye doğru süpürdü. "Dediğim gibi, Tairen

Soul, tüm *Dahl'reisen*'ler Kardeşliğe katılmaz. Kardeşliğe katılanların hepsi de kalmaz. Birçoğu kalır ama umut tükendiğinde Karanlık Yol'un çağrısına direnmek zordur."

Rain, "Yani şimdi *dahl'reisen* -en azından bazıları- Eld'işbirliği içinde," diye özetledi. "Bu da Savaşçıların Yolu ve özel olmayan tüm Ruh örgülerinin tehlikede olduğu anlamına geliyor."

"Ve Kardeşlik'ten *dahl'reisen*'ler Eld adına Gaelen'in görünmezlik dokumasını eğiriyorlar," diye ekledi Bel. Ellysetta'nın beşlisinin siyah saçlı, kobalt gözlü Ruh ustası bu açıklamayı, daha önce Tacik'in sesinde olan imalı suçlamalardan hiçbirisi olmadan yaptı. Bel, Gaelen'i topluluğa geri kabul eden ilk savaşçıydı ve hâlâ Gaelen'in gerçekten dost olarak gördüğü tek Fey oydu. "Eld'in onu nasıl deleceklerini bulmaları uzun sürmeyecektir, eğer henüz bulamadılarsa."

Bazıları, Solan Diyarlar'da Fey onurunun yaşayan özü olarak kabul edilen bir savaşçı olan Bel'in, rezil eylemleri efsane olan ve adı Karanlık Lord'unkiyle eşanlamlı hale gelen *dahl'reisen*'le arkadaş olmasını tuhaf buluyordu ama Rain, Bel'in sarsılmaz onur duygusunun yalnızca kalbinin büyüklüğüyle aşıldığını biliyordu. Belliard vel Jelani, Fey'in en iyi yönlerini temsil eden bir savaşçıydı. Bir düşman ordusunun sistematik ve acımasız bir şekilde yok edilmesini planlayabilir, nefes kesici bir ustalıkla öldürebilir ve kendisinden daha düşük seviyedeki insanları kıracak kararlar verebilirdi; ancak *rasa*'nın acı dolu, gri varlığına sarıldığında bile ne onurunu ne de merhametini asla terk etmemişti. Ruhundaki bu asalet, her hareketine sinen ama onu bir Fey savaşçısının hayatının sert gerçeklerine ve taleplerine karşı asla körleştirmeyen içsel iyilik, Rain'in en eski ve en güvendiği arkadaşında en çok hayranlık duyduğu ve kışkırttığı özelliklerden biriydi.

Bel, Gaelen'i değerli bir dost olarak gördüğü için Rain, Tacik ve Vel Serraniler'in arasını hâlâ açık tutan eski önyargıları terk etmişti.

"Eld'i onlar iç kapıları geçmeden önce keşfettiğinizi söylüyorsunuz. Görevlerinin ne olduğuna dair herhangi bir belirti var mıydı?"

"Bir generalin bu kadar küçük bir birliği düşman kalesine göndermesi için pek çok neden düşünebilirim ve Eld'in bunu yapması için daha da fazla neden." Bel Ellysetta'ya baktı.

"Dahası da var," dedi Lord Teleos. "*Dahl'reisen* ve Kara Muhafızlar öldü ama Primage'lardan birini canlı ele geçirmeyi başardık. Diğerleri sorgulanmamak için kendilerini öldürdüler ama bunu baygın halde tutuyoruz ve yirmi beş katlı bir örgü ile zapt ediyoruz. Eğer ölüm büyüsünü yapmaya vakit bulamadan ona Doğruluk Konuşması yapabilirsek, bir şeyler öğrenebiliriz."

Rain kaşlarını çatı. "*Shei'dalinler* bunu çoktan yapmadı mı?" Bir Büyücü'yü canlı yakalamak nadir bir şeydi, onu uzun süre bu şekilde tutmak daha da nadirdi.

"*Dahl'reisen*'in şehirde olduğunu hissettiklerinde, beşlileri onları Sislerin içinden geçirmekte ısrar etti. En erken sabaha kadar geri dönmeyecekler."

"Peki ya yaralılar?" Ellysetta sordu.

"Ocak cadıları durumu kontrol altında tutuyor, *kem'falla*," dedi Bel. "Bu saldırı gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyor. Tüm bu çabanın, önünü kestiğimiz akıncı grubu savunmamızdan gizlice geçerken dikkatimizi dağıtmaya yönelik bir şaşırtmaca olduğundan şüpheleniyorum."

"Yani burada Büyücü'ye Doğruyu Söyleyecek tek kişinin ben olduğumu mu söylüyorsun?" Saldırganlık Rain'in bedenine çarptı. "Bu söz konusu bile olamaz!"

Ellysetta ile beşlisi arasındaki boşluğa doğru hamle yaptı ve bir Fey erkeğinin içgüdüsel koruma hareketiyle onu arkasına itti. Gaelen ya da Bel itiraz edecekmiş gibi görüldüğünde, "*Nei*, bunu yasaklıyorum," diye tekrarladı. "Büyücü İşaretleri taşıyor. Eld'in bir Primage'ına dokunmanın -onunla Doğruluk Konuşması yapmaya çalışmak bir yana- ona ne yapacağını, hangi kapıları açabileceğini bilmiyoruz. Ellysetta'yı riske atmaktansa bu Büyücüden hiçbir şey öğrenmememiz daha iyi."

Bel ve Gaelen başka tarafa baktı. Teleos bile bakışlarını tutamadı. Bunu gerçekten düşünmüşlerdi. Gerçekten Ellysetta'nın-

"Rain, Eld'in ne planladığını öğrenebilme şansımız varsa, bu riske değmez mi?" Ellysetta alçak bir sesle, sadece onun kulaklarına hitap ederek konuştu. "Kurtarabileceğimiz hayatları bir düşün. Koderas yanıyor. Bunun Celieria'nın büyük tehlike altında olduğu anlamına geldiğini kendin söyledin. Eğer bu Büyücü'yle Doğruluk Konuşması yapabilirsem, savunmamızı hazırlamamıza yardımcı olacak bir şey keşfedebilirim."

Onunla yüzleşmek için döndü ve kollarını kavradı. "Yardım etmek istediğini biliyorum ama bunun yolu bu değil Ellysetta. Mantıklı ol. Hayatında daha önce hiç kimseye Doğruluk Sözü söylemedin. Bir Primage pek de uygun bir test deneği sayılmaz." Başını iki yana salladı. "*Nei*. Bu mümkün olan her açıdan çok tehlikeli. Bu fikri aklından çıkar, çünkü böyle bir şey olmayacak."

"Sislerin diğer tarafına haber gönderebiliriz." Bu öneriyi Ellysetta'nın Hava ustası Gillandaris vel Jendahr yaptı. Gil'in siyah gözleri gece gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi gümüşü ışıklarla parlıyor, Fey teninin kaymaktaşı solgunluğuyla ve ensesinden basit, süssüz bir kravatla bağladığı ve karlı bir beyazlık sağanağı halinde beline kadar dökülmeye bıraktığı daha da solgun saçlarıyla canlı bir tezat oluşturunuyordu. Yüz ifadesi ciddiydi, neredeyse acımasızdı. O bir kılıç kılıcıydı, sert kenarlı ve tehlikeliydi. Şakalara gülmektense boğaz kesmeye daha yatkın bir savaşçıydı, gerçi arkadaşlarının yanında zaman zaman en az bıçakları kadar keskin bir zekâ sergilediği de olurdu.

"Orest'ten ayrılan *shei'dalinler* hâlâ Sisler'de," diyordu Gil, "ama hemen diğer tarafta kamp kurmuş başkaları da var. Uyku büyüünden kurtulup diğerleri gibi intihar etmeden önce bu Büyücü'ye Doğruluk Sözü'nü söyleyebilecek kadar çabuk buraya gelebilirler."

"Çağır onları," diye emretti Rain.

"Çoktan yaptım," diye yanıtladı Bel. Ruh dokumasının puslu lavanta rengi ışıltısı hâlâ gözlerini aydınlatıyordu. "İki *shei'dalin* ve beşlileri yolda. Birkaç çan içinde varmış olurlar." Revan-Oreth, Sisle Örtülü Geçit

Kiyera'nın Peçesi tarafından korunan bu yol mil olarak çok uzun değildi ama dik, dolambaçlı ve tehlikeli bir dağ yoluydu. Sisler yükselmeden önce bile, Revan-Oreth seyahat etmek için yavaş bir yoldu.

"Hangi *shei'dalinler* geliyor?"

"Narena ve Faerah vol Oros."

Rain bir nefes aldı. Kadınlar Solan Topraklar'ın en güçlü *shei'dalinlerinden* ikisiydi ve neden geldiklerini çok iyi biliyordu. "En güçlü elli savaşçımızı çağırın. Bu ikisinin her zaman korunmasını istiyorum." Vol Oros soyu, Fey'in hayatta kalan en güçlü ailelerinden biriydi. Faerah ve Narena'nın iki erkek kardeşinden biri -şimdi ikisi de ölmüştü- bir Tairen Ruhu'ydu ve en büyük kız kardeşleri Nicolene, Teleon Savaşı sırasında Eld tarafından esir alınmıştı. Rain, Faerah ve Narena'nın yakalanan Büyücü'ye Doğruluk Konuşması yapma teklifinin, yararlı bir askeri istihbarat bulma arzusundan çok, kız kardeşlerine ne olduğunu keşfetme umutlarıyla ilgili olduğuna sahip olduğu her kılıç üzerine bahse girerdi.

Eld~ Boura Fell

"Geç kaldın, *umagi*." Eld muhafızının sinirli hırıltısına etli bir pençeden çıkan bir kelepçe eşlik etti.

Hem selamı hem de darbeyi alan küçük, yırtık pırtık, siyah saçlı kız acı dolu bir tıslamayı bastırdı ve ardından gelen tekmeden kaçınmak için bir tarafa sıçradı. Genellikle Turog'un yumruklarından kaçmakta daha becerikliydi ama odanın ortasındaki masaya bağlanmış hırpalanmış kadın dikkatini dağıtmıştı.

Çiftleşme hücrelerine girdiğinde, birbirine karışmış siyah saç yığınlarını ve masanın üzerindeki kadının soluk gümüşü ışıltısını gördüğünde, kız adımlarında donup kalmıştı. Baş döndürücü birkaç an için, onun Shia olduğunu düşünmüştü, kızın saçlarını okşamayı ve ona tatlı şarkılar söylemeyi seven güzel, siyah saçlı, mavi gözlü kadın. Shia, değersiz *Umagi* kızına şimdi kendisine verdiği ismi vermişti: Melliandra.

Ama Shia doğum sırasında parçalanmış, cansız bedeni çukurun dibindeki mağaralarda yaşayan vahşi darrokkenler tarafından yenmek üzere çöp kanalına atılmıştı. Ve masadaki kadın gözlerini açtığı anda Melliandra'nın imkânsız umudu söndü. Gözleri mavi değil siyahtı. Onu uysal ve çiftleşmeye açık hale getirmek için kullanılan ilaçların ve büyücü büyülerinin etkisiyle donuk ve sersemlemişti. Melliandra beklenmedik bir acıma duygusuyla, "İyi ki de öyle olmuş," diye düşündü. Kadına saldıran aygır belli ki vahşi olanlardan biriydi... çiftleşme organının yanı sıra dişlerini ve tırnaklarını da bir kadına batıran türden.

"Ne , *Skrant*? İşe koyulun." Turog devasa pençesini tekrar savurdu ama bu sefer Melliandra yeterince hızlıydı.

Ördek.

Temizlik malzemeleriyle dolu arabasını odaya sürükledi ve beklenmedik duygu dalgalanmasını acımasız bir kararlılıkla bastırdı. Boura Fell için duygusallık bir zayıflık işaretiydi. Boş, görmeyen gözler, acı çekenlerin çığlıklarına sağır kulaklar ve şefkatten yoksun bir kalp burada hayatta kalmanın tek yoluydu.

Yine de, siyah cüppeli *umagi* görevlilerinin kadının el ve ayak bileklerini bağlayan ağır deri kayışları çözüp ayağa kalkmasına yardım etmelerini göz ucuyla izlemekten kendini alamadı. Kadının dizleri çözöldü ve görevlilerden biri onu kollarının altından yakalayıp dik tutmasaydı yere yuvarlanacaktı. Diğer *umagi* kadının üzerine bir battaniye örttü -ki Melliandra bunun kadının iffetini korumaktan çok Başbüyücü'nün değerli kadın yetiştiricilerinden birinin üşümesini engellemek için yapıldığını biliyordu- ve onu kapıdan dışarı çıkardı.

Melliandra onların uzaklaşan ayak seslerini dinledi, adımları ve hafif bir boğukluk başka bir koridora döndüğünü göstermeden önce mesafeyi hesapladı. Yeni kadın bahçeye götürülüyordu, doğal bir cennet gibi görünen ama aslında Başbüyücü'nün en değerli ve sihirsiz açıdan en yetenekli dişi damızlıklarını tuttuğu hapisane olan aldatıcı güzellikteki odaya.

Ensesindeki bir Turog'un onu izlediği konusunda onu uyardı ve hemen dikkatini işlerine geri verdi, temiz bir bezi ılık, sabunlu su dolu kovaya daldırdı ve onunla çiftleşme masasına saldırdı. Turog, Boura Fell'in alt katlarını koruyan diğer hantal, kalın boyunlu kabadayılar gibi davranırsa da, çoğundan daha gözlemciydi. Ve daha acımasız. Yüce Büyücü, damızlıklarını koruyan adamları çok dikkatli seçerdi.

Kadının vücudundaki çürüklere ve ısırık izlerine rağmen, çiftleşmesi Melliandra'nın temizlemek için çağrıldığı en şiddetli çiftleşmelerden biri . Masanın üzerinde sadece birkaç kan lekesi vardı ve yerde neredeyse hiç kan yoktu. On saat içinde oda tertemiz olmuş ve Büyücü'nün üreme programının bir sonraki talihsiz katılımcısı için hazır hale gelmişti.

Melliandra malzemelerini topladı, arabaya yükledi ve dışarı çıktı. Bahçe hapisanesine giden koridoru geçerken, damarları dönüş yapma arzusuyla uğuldadı. Az önce oraya götürülen kadın yeni mahkûmlardan biriydi, teni Lord Ölüm ve eşiyle aynı gümüşü ışıltıyla parlayan biriydi.

Belki de Boura Fell dışındaki hayatına dair hafızasını hâlâ koruyacak kadar yeni ve büyülü biri, hatta belki de Melliandra'nın kendi yararına kullanabileceği bilgiler.

O koridora yönelme arzusu o kadar güçlüydü ki, vücudunun dönüş yapmasını engellemek için savaştı. Sanki o koridordaki bir şey ya da biri

Oda, Eld'in Baş Büyücüsü'nün onun bedenini ele geçirip iradesine boyun eğdirirken kullandığı güç kadar güçlü bir güçle onu zorluyordu.

Ama bu dürtünün başka birinden gelmediğini biliyordu. İçinden geliyordu. O koridordan aşağı inmek istiyordu. Yeni gelen kişiyi ziyaret etmek, onu sorgulamak, yukarıdaki dünya hakkında bildiği her şeyi keşfetmek istiyordu.

Melliandra'nın kasları protesto için sıkılırken, istek arzusunun önüne geçti. O gidemezdi. Şimdi gidemezdi. Çiftleşme odasına girdiğinde verdiği tepki Turog'un şüphelerini uyandırmıştı ve onun bakışlarının başının arkasını deldiğini hissedebiliyordu.

Arabayı biraz daha hızlı iterek kendini koridordan geçmeye zorladı. Başbüyücü en az iki gitmişti ve Turog dört çan sonra vardiyası bittiğinde kışla salonuna geri dönecekti. O zaman geri dönecek ve bahçe odasına gizlice girerek sadece yeni yetiştiriciyi değil, orada tutulan tüm kadınları ziyaret edecekti. Shia'nın ölümünden beri onları görmemişti.

Kendisine nezaketle davranan ilk insanı kaybetmek Melliandra'nın daha önce hiç bilmediği ve bir acı bırakmıştı. Hayatının ilk gözyaşlarını Shia için dökmüş, öfkesinin ilk yakıcılığını hissetmişti.

O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. bir boşluk vardı, bir türlü dolduramadığı esneyen, acı veren bir boşluk.

Her gece rüya görürdü. Bir *umagin*in donuk, ruhsuz gri rüyalarını değil, canlı renkler ve duygularla dolu rüyalar. Her sabah elleri kararlı yumruklar halinde kıvrılmış ve başının altındaki yırtık pırtık katlanmış bez parçası kendi gözyaşlarıyla ıslanmış halde uyanmasına neden olan rüyalar.

Melliandra'nın saçlarını tararken Shia'nın usulca şarkı söylediğini... Shia'nın yırtık, cansız bedeninin çöp arabasından yuvarlanarak açgözlü *darrokken* çukuruna düştüğünü... Shia'nın çocuğunu, içinde Shia'dan bir parçanın hâlâ yaşadığı minik, parlak gözlü bebeği hayal etti.

En da Yüce Büyücü'nün azap içinde ölmesini izlemeyi hayal ediyordu... ve kendisinin, Melliandra'nın - Shia'nın oğlunu kucığında ve onu bir köle yapan Büyücü İşaretleri ruhundan tamamen silinmişken - Boura Fell'in acımasız, güneşsiz kasvetinden çıkıp yukarıdaki dünyanın görkemli adım atacağı günü.

"Çekil yolumdan, *Umagi*."

Erkeksi bir sesin kısık şakırtısı istemeden daldığı hayali paramparça etti ve mavi ipekten bir girdap görüşünü doldurdu. Primage! Farkındalık bir kova buzlu su gibi üzerine sıçradı.

Hayal kurarken yakalandığı için dehşete kapılan Melliandra -hem de bir Primage tarafından- soluk soluğa kaldı. "Bu değersiz *umagi*'yi affedin, efendim." Arabasını da beraberinde sürükleyerek yoldan çekildi. Tüm bu süre boyunca zihni, gördüğü her hayal kırıntısını ve düşünce fısıltısını toplamak için çılginca bir hızla çalıştı.

Melliandra'ya aitti ve onları Shia ile geçirdiği zamanı gizlemek için zihninde bir şekilde yaratmayı küçük özel alana güvenli bir şekilde geri itti.

O küçük alan son birkaç ayda büyümüş ve içine daha fazla düşünce dolmuştu. Umutlar yeşermiş ve özgürlüğe dair ilk dileği, peşinden koşmaktan kendini alamayacağı kadar canlı hayallere dönüşmüştü.

İsimsiz, değersiz bir *umagi*, büyücü efendisinin izin vermediği hiçbir şeyi düşünmedi, nefes almadı, hiçbir gelecek tasavvur etmedi... ama Melliandra etti.

Bir kölenin bedeninde, özgür bir ruhun hayalleri kök salmıştı. Bir gün, bu hayalleri gerçeğe dönüştürecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Gölge Adam
Sihirli
Büyücüler
Elinizi
kaldırın
Büyülerinizi örün*

*Yükselen Karanlık
Kötülük Azrahn'ın
yaşadığı topraklar
boyunca öfkeleniyor*

Gölge Büyüsü, bir Fey çocuğunun Eld şiiri

Celiera~ Orest

"Hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyor."

Ellysetta dağın içine oyulmuş büyük, penceresiz bir odanın ortasında, yerde baygın yatan mavi cüppeli adama baktı. Feyler esirlerini *shei'dalinlerin* gelişini beklemek üzere Yukarı Orest'e getirmişlerdi ve adamın kaçma ihtimalini hiç göze almıyorlardı. Ellerini ve ayak bileklerini bağlayan zincirlere ek olarak, asık suratlı Feylerden oluşan bir halka Büyücü'nün etrafını sarmış, onu koruyan yirmi beş kat örgüye güç verirken, diğer yirmi beş Fey de odanın etrafında bir koruma örgüsü örmüştü.

Ellysetta Büyücü'ye bakarken, Eld'in bir Primage'ının daha uğursuz görünmesini beklediğini düşünmeden edemedi... daha açık bir şekilde kötü ve ahlaksız. Onu koruyan Fey savaşçıları ondan daha tehlikeli görünüyordu. Bu Büyücü yirmili yaşlarının başında yakışıklı bir genç adamın yüzüne sahipti. "Çok... masum görünüyor."

"Buna bir an bile inanma," diye homurdandı Rain. "O bedende doğan çocuk masum olabilir, ama o çocuğun dönüştüğü Büyücü hiç de öyle değil. Uzaklaş buradan. Ona bakacak kadar yakınımda olman bile bana ters geliyor." Büyücünün etrafındaki yirmi beş kat örgüye, örgüleri tutan yirmi beş asık suratlı Fey'e ve yakınlarda gezinen kendi kanlı beşlisinin ek korumasına rağmen Rain, Ellysetta'nın bir Büyücüye bu kadar yakın olmasından dolayı açıkça gergindi.

Tedirgin sihrin parıldayan kıvılcımları Rain'in etrafında tedirgin peri sinekleri gibi dönüyordu. Onu buraya getirmek istememişti, hatta ona burayı terk etmesini önermişti.

Ama gelmek için ısrar etmişti. Hayatı boyunca peşini bırakmayan kötülüğün yüzünü istemişti.

Bu kadar... hayal kırıklığına uğramış hissetmek tuhaf mıydı? Kendini dehşete, en kötü kâbuslarından fırlamış korkunç bir yüze hazırlamıştı. Yanından geçerken kızların iç çekmesine neden olacak yakışıklı bir genç değil. Belki de yirmi beş kat kalkanın suçu vardı ama onda en ufak bir tehlike belirtisi hissedemiyordu. Hiçbir şey. Eğer onunla sokakta karşılaşmış olsaydı, gülümser ve selam verirdi. Daha iyi bir tanışıklığın ardından onu evine bile kabul edebilirdi.

"Sizce büyücüler oldukları şeyden hiç pişmanlık duyarlar mı?"

Rain şaşkınlıkla ve biraz da endişeyle ona döndü. "*Nei*," dedi kesin bir ifadeyle, sesi kesin ve inatçıydı. "Pişmanlık vicdan gerektirir ve büyücülerin vicdanı yoktur."

"Ama-"

"*Nei*. Ama hiçbir şey." Gözleri kısıldı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Bu Büyücü'ye baktığında genç bir çocuk görüyorsun ve onu kurtarmak istiyorsun. Bu düşünceyi hemen aklından çıkar. Bu Büyücü çocuk değil. Muhtemelen daha yaşlı. Hatta muhtemelen benden daha fazla hayatı yok etmiştir ama hiçbirini ikinci kez düşünmemiştir."

"Bir insan neden böyle kötü bir hayat yaşamayı seçer ki?"

Yağmur bir elini sırtına koyarak onu Büyücü'den uzaklaştırdı. "Kim bilir, Ellysetta? Güç tutkusu. Ruhunda kırılmış bir şey. Ya da belki de tek gereken, yaşam ve özgürlük yerine ölümü ve ruhun köleleştirilmesini kutlayan bir kültürün içine doğmaktır." Gölgeler gözlerini kararttı, lavantayı karamsar menekşeye çevirdi. "Bunun bir önemi var mı? Eldler her zaman Karanlık'a hizmet etti ve biz de her zaman onların düşmanı olduk."

"Ama... eğer Büyücülerini öldürürsek, Büyücü olmayan ailelerden gelen Eld'in özgür olmak isteyeceğini düşünmüyor musun?" En iyi çocukluk arkadaşı Selianne'i ve Selianne'in Eld'de doğmuş ve Büyücüler tarafından ruhu alınmış annesini düşündü. İkisi de sevgi dolu, şefkatli insanlardı. Ve ikisi de Büyücülerin ellerinde ölmüştü.

"Eğer arzuları buysa, Büyücü Savaşları'ndan sonra bunu yapma şansları vardı. Bunu yapmamayı seçtiler."

Bitişik koridordan gelen çok sayıda çizmeli ayak sesi Ellysetta'nın bir sonraki sözünü yutmasına ve kapıya doğru dönmesine neden oldu. Onu korumak için kanlarını akıtan bir grup savaşçı odaya girdi. Onların arkasında, tepeden tırnağa parlak kırmızılara bürünmüş ve on yabancı savaşçıyla çevrelenmiş iki Fey *shei'dalin* gelirken, bir başka *lu'tans* grubu da arkadan geliyordu. Büyük oda, çevresine doluşmuş doksana yakın Fey ile birdenbire çok daha küçük göründü.

Shei'dalinler yüzlerini örten peçeleri atarak korkusuzca ve tereddüt etmeden Büyücü'ye doğru yürüdüler.

Narena ve Faerah vol Oros, dolgun kırmızı dudakların ve iri, kalın kirpikli siyah gözlerin hakim olduğu kaymaktaşı yüzleri çerçeveleyen kalın, kıvrık siyah saç bulutlarıyla Fey standartlarına göre bile büyüleyiciydi.

Ama Ellysetta'nın nefesini tutmasına ve içgüdüsel olarak Yağmur'a yaklaşmasına neden olan şey o gözlerdeki bakıştı - acımasız, boyun eğmez bir amaç. Vol Oros kardeşler, *shei'dalin* nezaketinin ve şefkatinin alışlagelmiş sıcaklığıyla dolu nazik empatlar değildi. O yakıcı gözlerdeki ifade, onların güçlü, kendinden emin ölümsüzler olduklarını ve gerçeği düşmanın zihninden söküp almak için geldiklerini açıkça ortaya koyuyordu.

Ellysetta'nın eli Rain'in elinin içine girdi ve sıkıca kavradı. Vol Oros kardeşler ona Faering Sisleri'nden ilk geçişini çok canlı bir şekilde hatırlatmıştı; bir grup hayalet gibi, Sis'ten türemiş *shei'dalin* onu tuzağa düşürüp zorla Doğruluk Sözü'nü söylemiş, zihnine *dalmış*, hayatı boyunca onu koruyan koruyucu bariyerleri parçalamış ve neredeyse içinde yaşayan vahşi, vahşi şeyi serbest bırakmıştı.

"*Las, shei'tani.*" Rain, kendi aralarında oluşturdukları özel yolda fısıldadı. "*Narena ve Faerah sana zarar vermek istemiyor.*"

Sesi kesin bir şekilde çınılıyordu ama *shei'dalinler* yaklaşıp hatırı sayılır güçlerini toplarken Ellysetta yine de irkildi. *Shei'dalinler* krallarının başka bir eşini ne kadar sıcak karşılamış olurlarsa olsunlar, Ellysetta dört Büyücü İşareti taşıyordu. Bu her şeyi değiştirdi.

Ancak Oros kardeşler ona bir bakış bile atmadılar. Dikkatleri tamamen Büyücü'nün üzerindeydi.

Rain *shei'dalinlere* "Eld'in ne planladığını ve bundan sonra nereye saldıracaklarını bilmemiz gerek," dedi. "Ve eğer biliyorsa, güçlerinin büyüklüğünü de öğrenmeliyiz."

İkisinden biri sertçe başını salladı ve tek kelime etmeden Büyücü'nün etrafından dolaşıp başının yanında yere diz çöktüler, gözleri hiç ayrılmadı. Solan Diyarlar'dan onlara eşlik eden iki beşli de Büyücü'nün cesedinin etrafında diz çöktü. Savaşçıların her biri kılıflarından jilet gibi keskin kırmızı Fey'cha'lar çıkardı ve onları Büyücü'nün bedeninin üzerinde tuttu. Yirmi bıçak hayati damarların ve organların üzerinde duruyordu: boyun, kalp, karın, uyluklar, kollar. Eğer Büyücü *shei'dalinlere* karşı parmağını bile kıpırdatırsa, anında ölecekti. Ellysetta bu düşünceyle ürperdi.

"Gidelim, *shei'tani*," diye fısıldadı Rain. "Burada olmana gerek yok."

"Her türlü ihtiyaç var," dedi. "Bir Büyücüye Doğruyu Söyleyen birini hiç görmedim. İşe yarayabilecek bir yetenek, sence de öyle değil mi?"

Kaşlarını çatı. "Senin için değil. Bir Büyücü'ye elini izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Bağımız tamamlandığında, hiçbir Büyücü talep edemez," diye hatırlattı ona. "Bırak kalayım Rain. İzlememe... ve öğrenmeme izin ver."

Adam kötü bir nezaketle teslim oldu ama kadının yanında güvende kalması için ısrar etti. Bu konuda kılını bile kıpırdatmadı.

Vol Oros kardeşler başlamaya hazır olduklarında, Büyücü'nün etrafındaki yirmi beş katlı örgüyü tutan savaşçılara başlarıyla işaret ettiler. Ellysetta savaşçıların örgülerini yavaşça, temkinli bir şekilde dağıtmalarını bekliyordu ama bunun yerine Feylerden biri "Şimdi!" diye bağırdı ve her Fey kendi ipliğini örgüde çözdü.

Örgü ortadan kaybolduğu anda, iki kız kardeş eğilip Büyücü'nün başını elleriyle kavradılar. Güç, etraflarında parlak, altın-beyaz bir ışıkla patladı.

Ellysetta'nın karnı, *shei'dalinlerin* örgülerini eğirmelerini izlerken sımsıkı sarıldı. Doğruluk Konuşması'nı daha önce de görmüştü... ama hiç böyle olmamıştı. İplikler güneş ışığıyla parlıyordu, öylesine yoğun bir güçle parlıyordu ki, ağzında tadını alabiliyor, teninde şok edici bir karıncalanma hissedebiliyordu. Bu ona Rain'in Değişim'i her çağırışında etrafına yayılan güç patlamasını hatırlattı.

Gözlerini *shei'dalinlerden* ayırmıyor, Fey görüşünü çağırarak örgülerinin desenlerini görmeye . İplikler o kadar parlaktı ki, daha küçük bir *shei'dalin'i* kör edebilirlerdi ama Ellysetta deseni gördü -daha doğrusu bir şekilde hissetti- ve zihni onu hafızasına kaydetmek için çalıştı. Ruh ve *Shei'dalin'in* aşkı... yumuşak değil, yatıştırıcı değil, sert ve bıçak gibi keskin. Bilinci yerinde olmayan büyücünün zihninin derinliklerine saplanmıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, şokla doldu. Dudakları sessiz bir ayrıldı. Vücudunun başka hiçbir yeri kıpırdamıyordu, çünkü Fey kalkan örgüsü çözülür çözülmez onu felç eden bir örgü örmüştü.

Ellysetta bir ses duydu, bir feryat. Büyücünün feryadı. Zihni, düşüncelerinin istilasını reddediyordu. Feryadının hemen ardından güçlü bir tonlama geldi, iki kadın sesi, her biri o kadar güçlü bir dürtüyle titreşiyordu ki, Ellysetta'nın omurgasını bir ürperti kapladı.

"Zihnini aç, Eld'in oğlu. Bizi içeri al. Bizden sır saklamanın seni nasıl incittiğini hissedebiliyoruz. Kendine bu şekilde eziyet etme. Sakladığın bilgi karnında bir bıçak gibi, geciktirdiğin her an daha da derine saplanıyor. Bırak acıyı, Eld'in oğlu. Zihnini aç, yüklerini serbest bırak ve sana huzur getirmemize izin ver."

Ellysetta'nın tırnakları Rain'in bileğine saplandı. Büyücü şimdi çılgılık atıyordu; ruhunu parçalayan sessiz bir çılgılık. *Shei'dalinler* ona acı çektirmiyordu; seslerine zorlama sayesinde bunu kendisi yapıyordu. Yine de bariyerlerini yerinde tutmak ve zihninin istilasına direnmek için savaştı. Onu bu işkenceden kurtaracak ve bildiklerini güvende tutacak olan ölüm büyüsünü fısıldamak istedi ama kelimeyi hatırlayamadı ve dili onu oluşturmamak için hareket edemedi.

"Torvan..." *Shei'dalinler* zihninin dış katmanını delmiş ve büyücünün adını ve çocukluğundan bir anıyı keşfetmişlerdi.

Genç ve hala masum olduğu bir zaman, şimdiden büyüklük için planlanmış güçlü bir çocuk. Bir annesi vardı, bir Primage'ın gözde cariyesi, kahverengi gözlü ve kuzguni saçlı bir güzel. Onu sevmiştii - en azından Eld'den bir kadının çocuğunu sevmeye cesaret edebileceği kadar.

"*Torvan.*" Narena ve Faerah şimdi o annenin anılarına, çocuk büyücünün bir gün onun efendisi olacağını bilecek kadar büyüyene kadar karşılık verdiği duygulara dokunmuşlardı. *Shei'dalinler* bu anıları kullanarak çocuğun annesinin, sesinin, teninin tatlı kokusunun, çocuğunu kucağına almasına izin verilen o çok kısa anlarda onu kucaklayışının yumuşak sıcaklığının canlı bir illüzyonunu yarattılar. "*Torvan, canım benim,*" diye yalvardı çocuğun annesi. "*Lütfen bize bilmemiz gerekenleri söyle. Lütfen oğlum. Bize güven.*"

Ellysetta sallandı. Sanki *shei'dalinler*le, Büyücü'yle ve Büyücü'nün anılarıyla birlikte dokunun içindeymiş gibiydi. Büyücünün zihnindeki çatlak biraz daha açıldığında, *shei'dalinler* daha derine daldığında nefesi kesildi.

"*Bize bildiklerini anlat, Torvan. Anlat bize. Kendini tutamazsın. Kendini tutmak istemiyorsun. Konuşma, bildiklerini itiraf etme ihtiyacı karşı konulamayacak kadar güçlü.*"

Shei'dalin'lerin parmakları Büyücü'nün yüzünde sıkılaştı ve taze bir güç dalgası örgülerini güçlendirirken ruhundan bir feryat daha koptu.

Gençliğinin diğer anılarına da dokunmuşlardı. Rain : Büyücüler kötü doğmuyordu. Vicdansız doğmazlardı. Onlar yetiştirilme tarzlarının ve tehlikenin farkına varamayacak kadar küçükken kendilerine öğretilen Azrahn'ın karanlık örgülerinin bir ürünüydü. Bu tür bir güç, bırakın bir çocuğu, herhangi biri için bile baş döndürücü bir uyuşturucuydu.

Torvan acemi bir büyücünün yeşil cübbesini giydiğinde, öğretmenlerinin ve ustalarının onayını kazanmak günlük varoluşunun amacı haline geldi. Bu arzu kısa sürede kişisel bir üstün gelme ihtiyacına dönüştü... acemi arkadaşlarından daha iyi, daha güçlü, daha yetenekli olmak. Ancak ancak on yaşındayken, ustasının bir *umagi*'yi ağza alınmayacak eylemlerde bulunmaya zorlamasını izlediğinde, Azrahn'ın kararmış kalbinde başkaları üzerinde güç sahibi olmaya yönelik gerçek açlık filizlendi.

Can sıkıntısı ve ruhundaki her türlü zayıflık ve duyguyu yok etme dürtüsünün karışımından doğan zalimlik kısa süre sonra ortaya çıktı. Zayıf ruhlar köleydi. Güçlü ruhlar efendiydi. Ve efendi olmak köle olmaktan çok çok daha iyiydi.

Kısa süre içinde acemi yeşilden çirak sarıya, ardından da Sulimage kırmızıya geçti. Rütbesindeki hızlı yükselişi ve katlanarak artan yetenekleri, maviye yeni yükselmiş cesur bir genç Primage'ın dikkatini çekti. Kendileri gibi düşünen bir avuç Büyücüyle birlikte, her Büyücünün yaratmayı öğrendiği, zihinlerinin küçük, özel alanında saklanan düşünceleri ve sessiz fısıltılarla konuştular - aslında bu alan Büyücülerini *umagilerden* ayırıyordu, ancak sadece bir

Gerçekten güçlü bir Büyücü, ruhunu çocukken ele geçirmiş olan efendisine karşı zihninin küçük bir bölümünü bile güvende tutabilirdi.

Torvan ve akıl hocası Demyan Raz'ın yönetimi ve Büyücü Konseyi'nin gizli gelenekleri hakkında konuştular. Haince, devrimci düşünceler paylaştılar ve daha yaşlı ama daha az yetenekli Büyücülerin yerini alarak kendi güçlerini artırmanın yollarını planladılar. Hatta büyümlü kan bağlarını kesiştirerek daha güçlü, daha güçlü *umagiler* yetiştirme fikrini bile tasarladılar.

Ve sonra Büyücü Savaşları başladı. Gaelen vel Serranis, Demyan Raz'ı ve klanının son üyesini de katlederek Eld'deki en güçlü Büyücü ailesini ortadan kaldırdı ve güç dengesini altüst etti. Savaşlar şiddetlenirken, Primage'lar Eld'in karanlık tahtına yükselmek için vahşi köpekler gibi savaştılar. Ülkenin dört bir yanına dağılmış büyük Büyücü Salonlarında entrika, ihanet ve hatta cinayet olağan hale geldi.

Diğerlerinin başarısız olduğu yerde sonunda başarılı olan Torvan'ın akıl hocasıydı. Torvan'ın akıl hocası, devrimci fikirleri ve ileri görüşlülüğü sayesinde, Yağmur Tairen Ruhu dünyayı yakıp kavurduğunda, güvendiği yakın çevresinin ve birkaç bin Büyücü ve *umaginin* kaçtığı ilk yeraltı kalesini inşa etmişti. Torvan'ın akıl hocası, Eld'in Yüksek Büyücüsü'nün mor cübbesini giyerek iktidarın örtüsünü üstlenmişti.

Ve yakında, çok yakında, Eld'i yüceliğe geri götürecek olan aynı akıl hocası olacaktı. O zaman tüm dünya titreyecek ve onların önünde secdeye kapanacaktı. Ve tüm dünya Torvan'ın akıl hocası Yüce Büyücü Vadim Maur'un adına saygı duyacaktı.

Vadim Maur. Bu nefret edilen ismin anılması bile Ellysetta'nın damarlarında bir korku şimşegi çakmasına neden oldu.

Sanki korkusuyla uyarılmış gibi, tanıdık bir bilinç aniden hançer keskinliğindeki dikkatini ona doğru çevirdi. Ellysetta boğuk bir çığlık attı ve kendini geriye doğru fırlattı. Bilincini tekrar kendine çekti ve zihinsel bariyerlerini bir anda kaldırdı. Elleri Rain'in kolunu öylesine sıkıca kavradı ki, tırnakları Rain'in altın savaş çeliğinin inatçı yüzeyinde kırıldı.

"Fey!" diye bağırdı.

Yirmi kırmızı Fey'cha hançeri Eld'in etine battığı anda etrafında altı katlı bir örgü oluştu. Büyücü öldü. Ellysetta'nın dizlerinin bağı çözüldü ve Rain'in kollarına yığıldı.

Hâlâ ölü yanında diz çökmüş olan vol Oros kardeşler onun başını tutmaya ve Doğruluk Konuşan örgülerini döndürmeye devam ettiler. Endişeli birkaç savaşçı onları uzaklaştırmaya çalıştı ama başka bir grup Fey Büyücünün bedenini ellerinden çekip alana kadar direndiler.

"Az önce ne oldu?" Rain sordu. "Ellysetta?"

Hâlâ titriyordu, boğazı konuşamayacak kadar daralmıştı, başını salladı ve yutkunmaya çalıştı. "Yüce Büyücü... o oradaydı. Onlar o Büyücüye Doğruluk Konuşması yaparken, o da oradaydı."

Rain başını kaldırdı. Bakışları vol Oros kardeşleri sabitledi. "Narena? Faerah? İkinizden biri bir şey hissetti mi?"

"*Aiyah*, ama onu çeken *bizim* Doğruluk Konuşmamız değildi." İkili delici gözlerini Ellysetta'ya çevirdi.

"Doğruyu söylemiyordum. Daha önce hiç yapmamışken nasıl yapabilirdim ki?" Ellysetta, Lord Teleos'un özel dinleyici odasının sınırlarında volta atıyordu. Feyler Büyücü'nün bedenini ateşleyip küllerini rüzgârlara savurmuş, Lord Teleos da Rain, Ellysetta ve Vol Oros kardeşlerin kullanımı için özel odalarını sunmuştu.

Üç *shei'dalin*'in kendi beşlisinin diğer üyeleriyle birlikte odanın çevresinde duran Gaelen esprisiz bir kahkaha attı. "Tecrübe eksikliği seni ne zaman büyük büyüler yapmaktan alıkoydu, *kem'falla*?"

"Ama bilemez miydim? Sen bilemez miydin?" -Rain'e ve beşlisine baktı- "bilemez miydin? Ördükleri o örgü hiç de azımsanmayacak bir sihir gerektiriyordu."

"Birkaç *shei'dalin* döndüğünde, Feyreisa, güçlü iplikler bile diğerlerinin arasında saklanabilir." İki kız kardeşten büyüğü olan Narena bir olasılık sundu. "Desenimizi analiz etmiş ve biz başladıktan kısa bir süre sonra dokumamıza kendi ipliklerinizi eklemiş olmalısınız. Bu yeni bir örgü öğrenmenin yaygın bir yoludur."

Yaptıysa bile, bunu tamamen bilinçli bir düşünce olmadan yapmıştı. "Büyücünün zihninde annesinin anılarını aramanıza neyin sebep olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu Vol Oros kardeşlere. "Bu, bir Büyücünün zihnine girmek için çocukken hissettiği duygulara dokunarak ona Doğruluk Konuşması yaptığınızda genellikle yaptığınız bir şey mi?"

Koyu renk gözlerde şaşkınlık titreşti. Kız kardeşler birbirlerine baktılar. "Böyle bir arama yapmadık Feyreisa," dedi Narena yavaşça.

Ellysetta kaşlarını çatı. "Ama siz yaptınız. Adını ve annesiyle ilgili anılarını keşfettiniz ve bunları düşüncelerinin derinliklerine inmek için kullandınız."

Kız kardeşler ona, sanki bir bilim adamının yakın gözlüğünün altında keşfedilen beklenmedik ve rahatsız edici bir sürprizmiş gibi bakmaya devam ettiler. Ellysetta'nın eli boğazına gitti. "Ama onu duyduğuna emin misin? Çocukluk anılarını gören tek kişi ben değildim herhalde? Nasıl Büyücü olduğunu... rütbesini nasıl yükselttiğini ve Yüce Büyücü'yü nasıl tanıdığını" - yutkundu ve adını söylemek için kendini zorladı- "Vadim Maur?"

Faerah dudaklarını nemlendirdi. "Bütün bunları *sana...* anlattı mı, Feyreisa?" Güzel yüzünde korku ve merak eşit oranda birbirine karışmıştı.

"I..." Ellysetta'nın yanakları yanmaya başladı ve elleri nemli bir hal aldı. Böyle şeyler yaptığında nefret ederdi. Yeteneğinin -ya da çoğu zaman olduğu gibi lanetinin- onu böylesine garip, tuhaf, uyumsuz bir insan gibi göstermesinden nefret ediyordu.

İnsanların ona Fey mi yoksa düşman mı, büyü mü yoksa canavar mı olduğuna karar verememiş gibi bakmasından nefret ediyordu.

En da aynı şeyi merak etmesine neden olmasından nefret ediyordu.

Rain'in eli onunkinin etrafına dolandı, parmaklarının geniş gücü nazikçe sıkı ve bu basit el sıkışmasıyla birlikte en çok ihtiyaç duyduğu duygu ortaya çıktı: aşk. Tam bir bağıllık ve sarsılmaz bir kabullenme. O, fırtınasının ortasındaki boyun eğmez sığınağıydı. "*Nefes al, shei'tani. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek.*"

Titreyen bir nefes aldı ve hızla çarpan kalbini kontrol etmek için savaşıırken başını salladı. Rain yanında olduğu sürece, varoluşunun tüm tuhaflıklarını, hatta ruhunu dehşete düşüren kısımlarını bile atlatabilirdi.

"Büyücü sana ne söyledi, Feyreisa?" Narena küçük kız kardeşinin sorusunu yineledi.

"Bana hayatını anlattı... şey, 'anlattı' tam olarak doğru kelime değil. Daha çok anılarını onunla birlikte yaşamama izin verdi...." Rain'e baktı. "Neredeyse tairenlerin şarkı söylerken yaptığı gibi."

"Yani *şarkısını* duydun mu?"

"Evet." Adamın dehşete düşmüş ifadesi kızın kızarmasına ve kekelemeye başlamasına neden oldu. "Hayır. Oh, bilmiyorum, Rain. Ne yaptığımı ya da paylaştığı şeyi nasıl paylaştığını bilmiyorum. Sadece bunun gerçek olduğunu biliyorum." Onun ellerini sıkı. "Gerçek olduğunu *biliyorum*. Adı Torvan Zon'du. Babası bir Primage, annesi ise bir *umagi* cariyesiydi."

Torvan Zon'un annesini sevdiğini de biliyordu. Artık kadar çok kara büyü yaptıktan sonra bile, Büyüçülere ait olmadan önce annesine ait olan parçasını silememişti. Ancak o zamana kadar aşkı -ya da her türlü duygusal bağıllığı- bir zayıflık olarak görmeyi öğrenmiş ve bu yüzden onu zihninin derinliklerine, asla açığa çıkmaması gereken utanç verici bir sır olarak saklamıştı.

"Rain, Zon Vadim Maur'u Baş Büyücü olmadan önce tanıyordu. O Vadim'in..." Tereddüt etti. "Arkadaş" doğru kelime değildi. Büyüçülerin arkadaşı olmazdı. Tüm duygusal bağlardan nefret ederlerdi. Sonunda kararını verdi: "Vadim Maur'un yakın çevresinden biriydi."

Odada volta atarken ellerini şakaklarına bastırdı. Hâlâ her şeyi çok canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu... Sanki Büyücü'nün bir parçası onun bir parçası olmuştu... ya da daha doğrusu sanki onun anıları kendisinin olmuştu. Annesinin kollarında sıcacık bir çocuktan, vicdan azabı duymadan başka bir insanın ruhunu kendi kullanımı için köleleştiren Büyücü'ye doğru yavaş yavaş düşüşünü hatırlıyordu. İlk *umagi*'sini sahiplenmeyi tamamladığında ve sonra o *umagi*'yi emirlerini yerine getirmeye zorladığında ne kadar muzaffer -neredeyse tanrısahisettiğini çok *iyi biliyordu*. Büyücünün bedenini kaplayan coşkulu güç patlamasını biliyordu. Bu telaş -yücelik ve yenilmez güç hissi- Büyüçüleri peşinden koşturan uyuşturucu, bağımlılıktı.

gittikçe daha büyük, daha karanlık bir büyü. Şu anda bile bunu hissedebiliyordu.

Ve bir parçası bunun tadını sevdi.

Midesi bulandı. Volta atmayı bıraktı ve mide bulantısını bastırmak için başını öne eğdi. Oh, Tanrım. Ne yapmıştı ki? Ruhunu Torvan'a mı açmıştı? Eld'in kötülüğünün bir kısmını istemeden de olsa kendi ruhuna mı kabul etmişti -ya da daha kötüsü, başından beri kendi doğasında var olan karanlığı serbest mi bırakmıştı?

"*Shei'tani*?" Rain bir anda oradaydı, onu kollarının arasına alırken endişeyle yüzüne bakıyordu. "Ne oldu?"

Bir an için ona yaslandı, gözlerini kapadı ve kendini onun gücüne bıraktı. Ona bu şekilde sarıldığında, ruhu şu anda olduğu gibi onunkine ulaştığında, neredeyse korkularının erimesini sağlıyor, neredeyse onu gerçekten iddia ettiği kadar parlak ve ışıltılı olduğuna inandırıyor.

Gerçeği bilseydi, dehşet içinde senden uzaklaşırdı.

Ellysetta, zihninde sinsice dolaşan, onunla alay eden ve içini kuşkuyla dolduran soğuk fısıltıyla irkildi. Bu ses -Yüce Büyücü'nün sesinden çok kendi sesine benziyordu- onu Kuyu'da Azrahn'ı örmeye teşvik eden sesle aynıydı. Telaşla Rain'in kollarından çekildi.

"Ellysetta?"

"Ben ," diyerek onu rahatlattı ve ellerinden kurtulmak için hızlı bir adım attı. "Sadece Büyücü'nün anıları çok canlıydı." Yalan değildi. Gerçeğin tamamı da değildi ama karanlık düşüncelerinin çirkinliğini bu iki *shei'dalinin* önünde itiraf edecek değildi. "Kötülükle bu kadar yakından bağlantılı olmak rahatsız edici... Büyücü'nün bir insanın ruhunu köleleştirdiğinde ne hissettiğini bilmek..." Ellysetta'nın ürpertisi tamamen gerçektir. Zayıf bir ruhun Büyücü'nün hâkimiyetine boyun eğmesinden duyulan o kibirli zafer, o karanlık sevinç heyecanı her yönden rahatsız ediciydi... ama bu heyecanın kendisinde yarattığı yankının yarısı kadar bile rahatsız edici değildi.

Tanrılar onu korusun.

Yüz hatlarını sakın bir maskeye dönüştürmeye zorladı ve herkesin dikkatini kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. "*Teska*, bunun üzerinde durmayalım. bir önemi de yok. Büyücünün bana gösterdiklerinin hiçbirisi Baş Büyücü'nün planlarına ışık tutmuyor." Fey'i dikkatlerini başka yöne çevirmeye teşvik etmek için sesini Ruh'un ipeksi örgüsüyle doldurdu. Ruh onun en güçlü büyü dalıydı, Rain ve Bel'in bile kendilerinden daha ince bir örgü ördüğünü kabul edeceği kadar güçlüydü ve onlar Solan Topraklar'ın en yetenekli iki Ruh ustasıydı.

Yağmur bile kırpmadan Oros kardeşlere döndü. "Bir şey öğrenebildiniz mi? Büyücülerin ve *Dahl'reisen*'in burada, Orest'te ne işi vardı?"

Narena hafifçe kaşlarını çatı ama bir zorlama örgüsü sezdiyse bile başka bir işaret vermedi. "Zaten şüphelendiğin gibi, Feyreisen, senin için geldiler.

dostum. Yüce Büyücü onun peşini bırakmadı."

Bir ürperti Ellysetta'nın kollarındaki tüyleri diken diken etti. Her gece uyurken etrafında dönen kalkanlar rüyalarını rahatsız edici kâbuslardan uzak tutsa da, Büyücü'nün onu rahat bırakmaya karar verdiğine asla inanmamıştı. O yenilgiyi kabul edecek türden biri değildi.

"Korkma, *shei'tani*," diye mırıldandı Rain. "Bu amacının gerçekleştiğini asla göremeyecek."

"*Nei*, " diye yineledi Bel, kobalt gözleri sakın ve sarsılmaz kesinlikle doluydu.

Son aylarda en yakın arkadaşı haline gelen beşlisinin liderine döndü ve onun hatırı için gülümsemeye zorladı ve paylaşmadığı bir güvene sahipmiş gibi davrandı. Bel söylediklerinde ciddiydi. Onu korumak için ölebilirdi, tıpkı onun için kanını döken diğer tüm *lu'tanlar* gibi. Ama bu Büyücü'nün onun peşinden gelmesini engellemeyecekti.

Yağmur sıcak Ruh'un okşayışını onun duyularına değdirdi ama bakışlarını Narena'da sabit tuttu. "Koderas'tan ne haber?" diye sordu.

Shei'dalin başını salladı ve ellerini kucağında birleştirdi, uzun parmakları zarifçe kıvrılıyordu. Çok sakın, çok mükemmel bir şekilde sakın görünüyordu. Sakin ve kraliçe gibi. Solan Toprakların taşsız ve sürgündeki kraliçesi Ellysetta'dan çok daha fazla.

"Tahmin ettiğiniz gibi ateşler yakıldı," diye onayladı Narena. "Eldler istila güçlerini hazırlıyorlar."

"Baş Büyücü nereye saldırmayı planlıyor?"

"Bir donanma beş hafta Büyük Körfez'in ağzına ulaşacak ve Kral Noktası ile Kraliçe Noktası yok edildikten sonra Celieria Şehri'ne ilerleyecek, ancak Eld'in öncelikli hedefi burası değil. Koderas'tan gelen kuvvetlerin büyük kısmı Kreppes'e saldıracak." Kreppes, Azar Nehri'nin Heras'a döküldüğü yerde bulunan Büyük Lord Cannevar Barrial'ın kalesiydi. "Orada bir kale kurduklarında-"

"Kuzey'i fethetmek için istila kuvvetlerinin tüm gücünü Heras'ın ötesine taşıyabilirler." Rain'in botları sert taş zemine vurarak yürümeye başladı. "Bunun Moreland, Büyük Lord Sebourne'un kalesi olacağını düşünmüştüm. Koderas'tan Selas Nehri'ne doğru dümdüz bir yol. Kreppes daha az belirgin ama yine de ele geçirirlerse yeterince zarar verir."

Narena ayık bir bakışla onu izledi. "Dahası da var, *Kem* Feyreisen. Bu Büyücü Eld ordusunun tam sayısını bilmiyordu ama zaman aklına gelse, zihni onu Hafızadan Önceki Zaman'daki Karanlıklar Ordusu'yla karşılaştırıyordu."

Ellysetta'nın kalbi bir an çarptı, sonra yeniden atmaya başladı. Karanlıklar Ordusu hakkında çok az şey biliniyordu ama İlk Çağ'ın şafağını başlatan dünyanın yağmalanmasıyla ilgili tüm efsaneler, gözün görebileceğinden çok daha uzağa uzanan bir ordudan dehşet içinde söz ediyordu. Bir

O kadar büyük bir ordu ki, hiç durmadan yürüse bile bir yerden günler alırdı. Çizmelerinin altında toprağı titreten bir ordu.

Kara büyüyle dolu milyonlarca kişilik bir ordu.

Akademisyenler efsanelerle alay etmiş ve bunların lojistik açıdan imkânsız olduğunu ilan etmişlerdi. Karanlıklar Ordusu'nun büyüklüğünün kitleleri büyülemek için uydurulmuş hayali bir abartı olduğunu ilan ettiler. İçinde bulunduğumuz çağın en güvenilir bilginleri, Işık ve Gölge güçleri arasındaki dehşet verici savaşın gerçekleştiğinden bile şüphe duyuyordu; yine de hepsi büyük bir savaşın kadim dünyadaki güç dengesini değiştirdiği ve İlk Çağ'ı başlattığı konusunda hemfikirdi.

Ellysetta *shei'tan'ına* baktı ve kalbi karnına düştü.

Celiera'nın bilginleri bu efsanelerle alay edebilir ve onları ciddiye almaya cüret edenleri gülünç hayalperestler olarak reddedebilirlerdi ama Rain öyle görünmüyordu.

Aksine, ciddi şekilde endişeli görünüyordu.

"Yağmur mu? Efsaneler doğru olamaz." Bunun mümkün olduğuna inanmak istemiyordu. "Milyonlarca mı?"

"Efsaneler doğru," diye cevap verdi Bel kralı adına, "ama bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Eld hiçbir şeyden milyonlarca kişilik bir orduyu nasıl hazırlayabilir? Bu kadar çok kişiyi beslemek için ne kadar yiyecek gerektiğini bir düşünün. Onları giydirmek için ne kadar kumaş gerektiğini. Onları barındırmak için kaç bina. Birileri, bir yerlerde, bir şeyler fark etmiş olmalı- artan tarım, artan ticaret. Şimdiden çok önce bazı işaretler olmalıydı."

"muydu?" Rain karşı çıktı. "Ruhlar Kuyusu'nu kullanıyorlardı.

Gaelen bize Eld'in dünyadaki her sarayda casusları olduğunu söylemişti. Bu casusların Kuyu aracılığıyla gizli nakiller ayarlaması yeterince basit bir mesele olacaktır."

"Peki ya zırhları? Eğer Eld böyle bir ordu kurmuş olsaydı, Koderas şimdiye kadar çoktan yanmış olurdu."

"Olmadığını kim söyleyebilir?" Rain *meicha'sının* kabzalarını kavradı Scimitars. "Teleos, Eld ne zamandır bulut sisiyle kaplı?"

Celieran büyük lordu kaşlarını kaldırdı. "Eld'i her sonbahar ve ilkbaharda bulutlar kaplar. Dünyanın kavrulmasından sonra ormanlar yeniden büyüdüğünden beri işler böyle yürüyor."

"Yani son yedi yüzyıldır her yılın altı ayı Eld'in üzerindeki gökyüzü sisle örtülü... Bu da pek çok şey için mükemmel bir örtü sağlıyor. Bugün keşfettiğim gibi, büyük demir ocağının ateşinden çıkan duman da buna dahil."

"Bu saldırıyı yedi yüzyıldır planladıklarına ciddi ciddi inanmıyorsun değil mi?" Gaelen sordu.

"Tek söylediğim bunun mümkün olduğu. Eld'in şüphe uyandırmadan gizlice bir ordu kurmak için bolca zamanı oldu. Bir düşünün: Bir Truthspoken

Mage bu yeni Elden ordusunu Karanlığın Ordusu'yla karşılaştırdı. Bunu bildiğimiz her şeye ve Gerçeğin Gözü'nün bize gösterdiği her şeye ekleyin. Tehdidin hem çok büyük hem de çok gerçek olduğunu varsaymaktan başka ne seçeneğimiz var?" Odanın içinde kasvetli bir bakış fırlatarak her bir savaşçının gözleriyle buluştu. "Koderas yanıyor. Eld'in ezici bir gücü bir ay içinde Kreppes ve Büyük Körfez'e saldıracak. Kral Dorian'a haber verilmeli."

"Katılıyorum," dedi Teleos. "Ama kuryelerim ortadan kaybolurken ve Savaşçıların Yolu tehlikeyken bilgiyi krala nasıl ulaştıracağız?"

"Ellysetta ve ben mesajı şahsen ileteceğiz. Büyücü savunmamızı aşmaya çok yaklaştı, bu yüzden içim rahat değil. Narena ve Faerah"- *shei'dalinlere döndü*-"Dharsa'ya dönmeli ve öğrendiklerinizi Massan ile paylaşmalısınız. Tenn benimle olan farklılıklarını bir kenara bırakmalı. Savaş kapımızda. Tüm Solan Topraklar savaşmalı."

Narena başını eğdi. "Siz gidemezken biz gideceğiz kralım."

"Teşekkür ederim." Rain tereddüt etti, sonra sordu: "Büyücü kız kardeşin hakkında bir şey biliyor muydu?"

Shei'dalin'in kalın kirpikleri gözlerini örtmek için düştü. "Biz onun akıbetini soramadan beşlimiz onu öldürdü."

Ellysetta'nın parmakları düğümlendi. Vicdanında suçluluk duygusu ağır basıyordu. Savaşçılar Torvan'ı öldürmüştü çünkü onun farkında olmadan yaptığı müdahale Başbüyücü'nün dikkatini .

"Sana söz veriyorum Narena, eğer hayattaysa ve nerede tutulduğunu öğrenirsek, onu eve getirmeleri için Eld'in kalbine savaşçılar göndereceğim."

"*Beylah vo*, Feyreisen."

Rain bir kolunu uzattı. "Gel. Seninle Sisler'e kadar yürüyeceğim. Loris v'En Mahr için de bir mesajım var, eğer iletmeyi kabul edersen."

Rain ve diğerleri *shei'dalinlere* Sisler'e kadar eşlik etmek üzere dışarı çıkarken, Ellysetta Gaelen'e döndü. "Seninle konuşmam gerek, lütfen." Konuşmadan önce beşlinin geri kalanının ayrılmasını bekledi ve zaman bile istediğini yüksek sesle dile getiremedi. Gaelenta'nın zihni ile *kendi* zihni arasında özel bir Ruh örgüsü örerek, "*Bana Büyücü İşaretleri hakkında bildiğin her şeyi ve bir kişinin zihninin Büyücüler tarafından kontrol edilip edilmediğini nasıl anlayabileceğini anlatmanı istiyorum*," dedi.

Celiera~ Sınırlar, Verlaine Ormanı'nın kuzeyi

Gölgeler ay ışığının aydınlattığı zeminde hızlı bir sessizlikle ilerliyor, Batı Celiera'nın en büyük, en lanetli ve en korkutucu ormanı olan karanlık Verlaine'in kenarındaki ağaçların örtüsüne tutunuyorlardı.

Gölgeler uzun, güçlü bacakları üzerinde koşan bir boynuzlu at gibi hızlı hareket ediyordu, sadece gölgeler iki ayak üzerinde koşuyordu. İnce, siyah, karanlıkla örtülü bir şekilde koşuyorlardı.

Sessiz ayak seslerinin altında yol geçti.

Küçük bir çiftçi köyü, inişli çıkışlı tepelerin koynunda yer alıyordu. Saz çatılı kulübeler geceye karşı yoldaşlık edencesine birbirine sokulmuştu. Pencerele karanlıktı, köylülerin lambaları gece için sönmüştü.

Gölgeler, okçuların yaylarından fırlatılan oklar gibi ekili tarlalarda uçmak üzere ormandan ayrıldı. Altı düzine kadar. Her saz kulübeye üç gölge düşüyordu.

Köyün etrafında döndüler... sonra birleştiler.

Tereddütsüz bir hassasiyetle hareket ediyorlardı. Gecenin içinde büyü parlıyordu. Kapı ve pencerelerin kilitleri açıldı ve gölgeler içeri süzüldü.

Bir çiftçi uyandığında yatağının üzerinde karanlık bir şeklin durduğunu gördü. Alarm çığığı bir bıçağın şiddetli darbesiyle kesildi. Yanı başında, ikinci bir bıçak kalbine saplanırken karısının gözleri fal taşı gibi açıldı.

Birkaç saat içinde gölgeler çiftçi köyünün merkezinde toplandı. Solgun ellerde ateş kıvılcımları çaktı. Soluk dudaklar büzüldü ve havadan güç alan bir nefesle köyün üzerindeki gökyüzüne küçük, parlayan kırmızı-turuncu közler üfledi. Gölge figürler daha sonra geldikleri kadar hızlı ve sessiz bir şekilde ayrıldılar. Ormanın kenarına vardıklarında, sonuncusu arkasına baktı.

Ana'dan gelen parlak ay ışığı solgun, belli belirsiz ısıldayan tenine ve yüzünün mükemmelliğini gölgeleyen yara izinin kıvrımlarına vuruyordu. Parlak çelik, göğsünü çaprazlamasına saran kayışlarda parlıyordu.

Gözbebekleri avcı bir kedininki gibi uzayıp genişleyen parlak gözler ay ışığıyla aydınlanmış tarlaları hızla taradı. Hiçbir şey bulamayınca döndü ve Verlaine Ormanı'nın gizleyen karanlığına daldı.

Birkaç dakika sonra bir horoz öterek yaklaşan şafağı haber verdi ama gölgelerin olduğu köyde, her saz kulübeyi saran alevlerin uğultusu onun şarkısını bastırdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Peçe Gölü'nün sularının kenarına çömelmiş, kulaklarını geriye atmış kanatlarını sarkıtmış olan *Steli-chakai*, mutsuz bir tairenin resmiydi.

Ellysetta ve Rain bir haftadan uzun bir süre yok ve o onlarla gitmiyordu.

"*Steli, Ellysetta-kitling ile birlikte doğudaki insan inine uçmalı.*" "Bunu konuşmuştuk Steli," dedi Rain. "Sana ve Tairen'e burada ihtiyacım var, "Ben Orest'i koru."

Rain uçuşunu hızlandırmak için büyü kullansa birkaç saat içinde Celieria Şehri'ne uçabilecek olsa da, Ellysetta'yı koruma olmadan oraya götürerek güvenliğini riske atamazdı. Daha önce Celieria Şehri'nde iblisler ve Büyücüler tarafından saldırıya uğramıştı ve Baş 'nün peşini bırakmadığı açık olduğundan, Rain *lu'tan'ın* -Ellysetta'yı korumak için yüzlerce kana bulanmış- onu zarar görmekten korumak için yanında gelmesinde ısrar etmişti.

"*Fey-kin, Ellysetta-kitling'i korumakta Steli kadar iyi değil.*"

"Ben iyi olacağım Steli," diye güvence verdi Ellysetta.

"*Ellysetta-kitling henüz kanatlarını, alevini ya da dişlerini bulamadı. O hâlâ çok...*" Kederli tairen şarkısının sonraki kısmı iyi tercüme edilememişti ama notaların gürültüsü, yumurtada hâlâ gelişmekte olan, son derece savunmasız ve annelerinin onları korumasına büyük ihtiyaç duyan bebek tairenlerin görüntülerini çağırıyordu.

"Ah, Steli." Ellysetta'nın gözleri yaşardı ve kollarını beyaz tairen'in boğazına doladı. "Ben de seni özleyeceğim, gurur annem, ama Rain ve *lu'tan'ım* beni güvende tutacak. Ayrıca"-geriye çekildi ve gülümsemeye zorladı-"Kanatlarım olmasa bile sandığın kadar çaresiz değilim."

Tairen'in boğazında hoşnutsuzluk gümbürdedi. "*Belki, belki. Steli hâlâ hoşlanmıyor.*" Kuyruğu seğirdi ve geçmekte olan bir Orestian muhafızı, Steli'nin kuyruğunun ucundaki tüylerin arasında parıldayan, tamamen açılmış ve son derece zehirli sivri uçlar tarafından kesilmemek için kendini yere attı.

"Celieria Şehri'ni daha da az seversin, Steli. Orası sadece insanlarla dolu ve dağlar yok."

"*Su var... ve tepeler. Steli hatırlıyor. Su iyidir. Tepeler dağlar kadar iyi değil ama yine de iyi. Steli insan yemeyeceğine söz veriyor. Zaten pek lezzetli degiller.*"

"Şey..." Ellysetta gözlerini kırptırdı. "Bunu bildiğim iyi oldu. *Steli-chakai* tebaasını yerse Kral Dorian hiç mutlu olmaz."

Rain bir kahkaha attı ve Steli'ye döndü. "Kalmayı ve Orest'in savunmasında tairenlere liderlik etmeyi kabul ettiğin için teşekkürler *Steli-chakai*." Lord Teleos'un öne gelmesini işaret etti. "Lord Teleos Fey-kin'dir. Ailesinin soyu

Vel Celay hattında. Bu şehir onundur ve savunmasından da o sorumludur. Ellysetta ve ben, biz onu bir gurur-arkadaşı olarak kabul etmenizi ve sizi anlayabilmesi için onunla Feyanca konuşmanızı rica ediyoruz."

"Mmmrrrr. *Vel Celay kanı çok güçlüdür. O soydan gelen pek çok gururlu akraba var.*" Steli başını eğdi ve Dev Teleos'u kokladı. Hakkını yemeyelim, Celayirli'nin kılı bile kıpırdamadı. Bir süre sonra Steli geri çekildi ve homurdandı.

"*Anlaştık.*" Parlak, gözbebeeksiz mavi bakışlarını Dev'in yüzüne dikti ve mükemmel bir Feyan aksanıyla şöyle dedi: "*Steli-chakai, Rainier-Eras ve Ellysetta-kitling yokken seni gurur-arkadaşı olarak kabul ediyor ve anlayabilmen için seninle kendi dilinde konuşacak.*"

"*Steli-chakai* sana büyük bir onur sunuyor Dev," diye mırıldandı Rain arkadaşına. "Tairen gururun dışındakilerle nadiren konuşur."

Dev, beyaz tairenin önünde sanki yabancı bir kralın elçisiymiş gibi derin bir saygıyla eğildi. "*Beylah vo, Steli-chakai.* Bu Fey-kin, kendisine bahsettiğiniz büyük onur ve şehrine verdiğiniz büyük hizmet için size teşekkür ediyor. Size sonsuza dek borçluyum."

Steli'nin kulakları seğirdi. "*İyi konuştun, Fey-kin.*" Steli son bir hırıltı ve kuyruğunun seğirmesiyle Ellysetta ve Rain'e seslendi: ". *Steli kalacak ve Fey-kin'in şehrini savunmak için tairen'e liderlik edecek.*" Rain'i dönen bakışlarıyla yakalamak için eğildi. "*Ellysetta-kitling'i güvenli bir şekilde sürüye geri getir, Rainier-Eras.*"

"Hayatım üzerine yemin ederim, *Steli-chakai.*"

Yağmur, Ellysetta ve *lu'tan*, Büyük Güneş doğu ufkunu aydınlatmaya başladığında Orest'ten ayrıldılar. Rhakis dağları ile Verlaine Ormanı'nın boğumlu, kasvetli geçilmezliği arasında uzanan inişli tarım arazileri boyunca güneye doğru yaya olarak ve görünmezlik pelerini altında ilerlediler.

Adımlarını hızlandırmak için büyü kullanarak yorucu bir tempoda koşuyorlardı. Ellysetta'nın varlığı savaşçıları biraz yavaşlattı -görünmezlik dokusunu korumak da öyle- ama Yağmur gökyüzüne çıkmayacak ya da Orest'ten iki yüz milden fazla uzaklaşana kadar Fey'in görünmezliklerini bırakmasına izin vermeyecekti.

Bir şey Teleos'un holdinginden gönderilen her haberciye öldürmüştü ve Rain aynı şeyin onları bekliyor olma ihtimalini göze alamazdı.

Sonunda, alacakaranlıktan hemen sonra, durma çağrısı yaptı ve bir çiftçinin yeni hasat edilmiş buğday tarlasında kamp kurdular. Ateş ustaları alevsiz ısı dokumalarıyla tarla tavşanını kızartırken, *lu'tan* grupları kampın üzerinde yirmi beş kat büyüden bir kubbe ördü ve her tairen uzunluğunda nöbetçiler yerleştirdi.

"Sence kral bize inanacak mı?" Ellysetta, Rain ve beşlisi kampın merkezinde oturup birlikte yemek yerken sordu.

"göze alabilir mi?"

"Sanırım yok."

"O zaman bize inanacaktır." Beyaz dişler ince bir kemikten eti dört ısırıkta sıyırdı.

Gaelen homurdandı. "Bu senin için iyimserlik."

"Pragmatizm," diye karşılık verdi Rain. "Bize inanmamanın sonuçları - sonra da yanıldığımızın kanıtlanması - riske atılamayacak kadar ağır bir alternatif. Feylerin yalan söylemediğini biliyor, bu yüzden bize inanmak yapabileceği tek mantıklı seçim olacaktır."

"Ölümlüler ne zamandan beri rasyonel oldu?" Tacik mırıldandı.

"Dorian Gaelen'in *jita*'taikonos'u, *yani* kız kardeşinin oğlunun soyundan geliyor. O tamamen ölümlü değil."

"O da tamamen Fey değil." Gil göğüs kayışlarından siyah bir Fey'cha çıkardı ve tavşanların sonuncusundan bir bacak kesti. "Çoğunlukla Fey bile değil."

"O yeterince Fey."

Gil'in kara kaşları yıldız gibi parlayan siyah gözlerinin üzerinden kalktı. "Eğer buna inansaydın, Adrial ve Rowan hâlâ Celieria Şehri'varlıklarını ondan saklıyor olmazlardı. Bel, Büyücü'nün haberini onlardan birine özel bir örgüyle verebilirdi ve biz de Orest'ten asla ayrılmazdık." Ay beyazı saçlarından bir tutamı başını savurarak omzunun üzerinden attı ve dişlerini tavşan bacağına geçirdi.

Ellysetta deklanşörün Rain'in yüzüne düşmesini izledi. Rain gibi, Ellysetta'nın ilk Fey beşlisinin Hava ustası Adrial vel Arquinas da gerçek eşini Celieria'da keşfetmişti. Ne yazık ki Adrial'in gerçek eşi, Ellysetta gibi sadece bir Celieria'lı ile nişanlanmamış, aynı zamanda bir Celieria'lı ile evlenmişti. Hem de bir Yüce Lord'un varisiyle... Talisa'nın babası Yüce Lord Barrial Feylere dostça yaklaşıp da, kocasının ailesi öyle değildi. Büyük Lord Sebourne aslında Rain'in Celieria Lordlar Konseyi'ndeki en azılı düşmanıydı ve Fey'i gözden düşürmek için canla başla savaşıp, Eld ile Celieria arasındaki sınırları açmaya ve serbest ticarete izin vermeye zorlamıştı.

Rain Gil'e, "Dorian Celieria'nın kralı," diye cevap verdi. "O Celieria yasalarına bağlı, Feyan değil. Adrial'in hâlâ orada olduğunu bilseydi -Talisa'nın evliliğini onaylayan önceki fermanını doğrudan ihlal ederek- onu hapsedmekten başka çaresi kalmazdı."

"*Shei'tanitsa* gibi neşeli bir şeyin böyle bir umutsuzluğa olması çok zalimce," dedi Ellysetta. "Adrial'e yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"DiSebourne'u öldürmek dışında mı?" Rain sordu. "*Nei*."

"DiSebourne'un ölümü ayarlanabilir." Gaelen teklifi düz bir sesle dile getirdi. Tedirginlik çemberin etrafına yayılırken sessizlik çöktü.

"Bu fikir ne kadar cazip da, Gaelen," diye yanıtladı Rain, "onurlu Feyler masum ölümlüleri öldürmez."

"DiSebourne masum değil. Kendisine karşı hiçbir sevgi beslemeyen bir kadını serbest bırakmayı reddetti ve bu kasıtlı seçimiyle bir değil iki hayatı yok etti."

Kardeşinin hayatına son veren kişi Rowan olacaksa üç."

Ellysetta, Yağmur'un yüzündeki pişmanlık ifadesini gördü. Adrial ölecekti. Bunu hepsi biliyordu. Talisa'nın kalbi başka bir yere bağlı olsaydı ruhu asla Adrial'i çağıramazdı ama görev ve onur onu ölümlü kocasına bağlı tutuyordu. Adrial'i kabul etmekte kendini özgür görmediği sürece, *shei'tanitsa* bağını tamamlamak için gerekli olan kesin sevgi ve güveni toplayabileceğine dair çok az umut vardı. Tamamlanmamış bir eş bağının deliliği, Adrial'i eninde sonunda ölüme gönderecekti - ya kendi eliyle infaz edilen onurlu bir ölüm ya da kardeşinin kırmızı Fey'cha'sının ucunda merhametli bir son.

"Öyle bile olsa," dedi Rain, "diSebourne'un seçimi suç değil. Bencilce davranıyor olabilir ama ülkesinin geleneklerine göre bunu yapmaya hakkı var."

"O zaman ülkesinin gelenekleri yanlış."

"Kararlarını beğenmediğimiz için ölümlüleri kolayca katledemeyiz. Talisa kocasını terk ederse, Celieria'daki her Fey savaşçısı onu savunacaktır. Ama kocasıyla kalmayı seçerse, buna karışmayacağız. Fey, Adrial karısına sahip olabilsin diye diSebourne'u öldürmeyecektir." Bakışları sertleşerek soğuk bir emre dönüştü. "*Dahl'reisen* dostlarınız da öyle."

Kısa bir görsel çatışmanın ardından Gaelen başını eğdi. "*La ve shalah*, Feyreisen." Emrettiğiniz gibi.

Rain onu delici bir bakışla sonra başını salladı. "*Kabei*. O zaman karar verildi. Haberi Dorian'a iletacağız. Nasıl tepki öyle tepki verecektir. Bu bizim ne yapmamız gerektiğini değiştirmez. Her zaman olduğu gibi Eld'le yüzleşeceğiz ve Işığı savunacağız."

"Daha fazla müttefike ihtiyacımız var," dedi Bel. "Büyücü Savaşları'ndan önce bile, yanımızda sadece Celieria varken Karanlık Ordusu'yla yüzleşmeyi umamazdık. Elflere ihtiyacımız var."

Rain yüzünü buruşturdu. "Loris Elvia'dan döndüğünde benim duyduğum raporun aynısını sen de duydun. Hawksheart ve Elfleri bu savaşa katılmayacak."

"Loris'e seni ve Ellysetta'yı görmek istediğini de söyledi."

"Ellysetta'nın zihnini araştırmak istiyor çünkü Danslarında bir Şarkı söylüyor." Dans, dünyanın tüm sırlarını, geçmiş, bugünü ve geleceği açığa çıkardığı söylenen kadim bir Elf kehanetiydi. "Pekâlâ, istediği şeyle birlikte Yedi Cehennem'e. Sivri kulaklı *rultshart*, Büyücü Savaşları'ndan beri -belki de Birinci Çağ'ın başlangıcından beri- dünyaya yönelik en büyük tehditle karşı karşıya olduğumuzu biliyor ama yine de yardım etmiyor. Yine de o çağırdığında koşarak gelmek için savaş hazırlıklarına haftalar ayıracağımızı mı sanıyor? *Nei*, önce Dorian'a sonra da Danae'ye gideceğiz."

Gil'in kaşları kalktı. "Danae'ler mi? Sınırlarının ötesindeki dünyayı Elflerden bile daha az önemsiyorlar."

"Büyücü Savaşları'nda Johr'un yardımına geldiler. Şimdi bildiklerimizle, kesinlikle bizimkine de geleceklendir."

"Elfler de Büyücü Savaşları'nda savaştı," diye hatırlattı Bel ona. "Bu da

Şimdi bizi reddetmelerinin bir anlamı yok."

Tacik yumruğunun içine bir küfür öksürdü ve yere tükürdü. "Bana sorarsan hepimiz için en iyisi bu. Elfler o tanrıların lanetlediği Dansları dışında hiçbir şeyi umursamazlar."

Bel kaşlarını kaldırdı. "Bunu senden duymak çok sert bir yorum Tacik. Soyunda bir ya da iki Elf'ten bahsedildiğini hatırlıyor gibiyim."

"İşte bu yüzden onlarsız daha iyi olacağımızı söylediğimde bana inanmalısınız." Kızıl saçlı general tükürülmüş tavşanın kalan bacağını kopardı ve avucunun içinde ateş kırmızısı bir parıltıyla ısıttı. Ardından gelen sessizlik başını kaldırıp bakmasına neden oldu ve Rain, Ellysetta ve beşlinin geri kalanının kendisine baktığını görünce kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Rain onlar adına. "Geç oldu. Hepimiz biraz uyumalıyız."

Birkaç saat sonra, akşam yemeğinden arta kalanlar bir toprak ve ateş parıltısı içinde yok oldu. Rain buğday samanından minderli bir palet örüp üzerini kırmızı bir Fey seyahat peleriniyle örterken, Ellysetta gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve Gaelen'in onu izlediğini görmek için başını kaldırdı. Hiçbir şey söylememişti ama zaten bütün gün de bir şey söylememişti. Sabırla onun doğru şeyi bekliyordu.

"Gel, *shei'tani*." Rain onun omuzlarını kavradı ve boynunun yan tarafına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Çardak seni bekliyor." Gülümsedi ve onu kamp yatağına götürdü.

Omzunun üzerinden tekrar baktığında, Gaelen beşliyle birlikte Yağmur ve Ellysetta'nın etrafında beş katlı bir örgü örmekle meşguldü. Arkasını dönmeden önce gözleri bir kez daha, kısa bir süre için onunkilerle buluştu.

"Ne oldu?"

Yağmur'a baktı ve gülümsemeye zorladı. "Sadece biraz yorgunum."

"Dokumalar sizi büyücü rüyalarından koruyacaktır ve *lu'tan* ilk tehlike işaretinde bizi uyaracaktır."

Onun ellerini kendi elleriyle kapattı. "Biliyorum." Gerinerek dudaklarını adamınkilere bastırdı ve adamın kendisini yatağın yumuşak konforuna geri taşınmasına izin verdi. Adam onu kendine doğru çekti, vücudu onunkine yaslandı ve onu sıcak bir koruma kozasıyla sardı.

Beşli yakındaki buğday samanına uzandı. Her savaşçı bir eli kırmızı bir Fey'cha'nın kabzasında uyuyordu. Kampın etrafında, ilk nöbeti tutmayan tüm *lu'tanlar* da aynısını yaptı ve bedenleri, korumak için kanlarını akıttıkları *shei'dalin'in* etrafında eşmerkezli halkalar oluşturdu.

Shei'dalin, savaşçılar uyuduktan çok sonra bile uyanık kaldı ve *lu'tan'* güçlü koruyucu kalkanlarının dışında gizlenen tehlikelerin yarısı kadar bile endişelenmedi. Onun içinde yaşayan tehlikeler.

Melliandra'nın 'nün üreyen dişilerine yaptığı ziyaret umduğu kadar büyük bir ricaya dönüşmemişti ve özellikle de bilgilendirici olmamıştı. Shia'nın yokluğunu çok güçlü bir şekilde hissetti ve yeni kadınlar -üç parlak halk ve bir ölümlü- yaklaştığında ondan uzak durdular. Onlarla konuşmaya çalışmıştı ama ya hafızaları tamamen silinmişti ya da ona sohbet edecek kadar güvenmiyorlardı.

Gelişinden yarım zil sonra tekrar yola çıktı ama bir sonraki iş istasyonuna gitmek yerine Efendi Maur'un çocuk odasının kapısında durdu ve kilitli kapıyı davetsiz misafirlere karşı koruyan koğuş büyülerinin parlayan iplerini inceledi. Korumalar sadece Efendi Maur'un en güvendiği *umagilerin* geçmesine izin veriyordu ve o zaman bile sadece haftada bir kez, Efendi Maur'dan başka kimsenin bilmediği bir zamanda.

Melliandra kapının anahtarını ama koğuşları aşmak farklı bir konuydu. Bunun için büyümlü bir yardıma ihtiyacı vardı.

Ertesi sabah, Boura Fell'in en alt katındaki Yüksek Büyücü'nün mahkûmlarıyla ilgilenme çağrısı geldiğinde, hevesini asık suratlı bir ilgisizlik maskesinin ardına gizlemek için elinden gelen tek şey buydu. Bir zil sonra, elinde tepsisiyle Boura Fell'in en alt katındaki gölge kaplı son kapının önünde duruyordu.

"Mahkûm için yiyecek." Melliandra, hücrenin dışında nöbet tutan gardiyanlar katılaşmış yağ ve pişmiş tahıldan oluşan tepsiyi incelerken bakışlarını siyah taş zeminin eskimiş pürüzsüzlüğüne sabitledi.

Muhafızlardan biri, "Kurtçuklar için uygun," diye mırıldandı. Kapının kilidini açıp iterek kapıyı açarken anahtar halkası şingirdadı ve tıngırdadı. "Devam edin.

O pisliği teslim edin ve elinizi çabuk tutun."

Kapı aralığından eğildi ve nemli, ışısız odada aceleyle ilerledi. Açık kapıdan gelen ışık huzmesi, uzak duvarın içine inşa edilmiş, görünüşte boş olan dikenli *sel'dor* kafesinin bir kısmını aydınlattı.

"Yine mi döndün?" diye bir ses, zar zor duyulabilecek kadar alçak perdeden, gölgelerin arasından homurdandı.

Başını sesin geldiği yöne çevirdi ve gözleri karanlığa alışırken gözlerini kıstı. İşte oradaydı. Şimdi köşede yere yayılmış olan mahkûmun belli belirsiz parıltısını görebiliyordu.

"Kendini besleyebilir misin?" Shannisorran v'En Celay'in gümüşü ışığı o kadar sönüktü ki, Büyücü'nün zalimlerinin yine ona saldırdığını ve bazen işlerini bitirdikten sonra vücudundaki neredeyse her kemiğin paramparça olduğunu biliyordu.

"*Aiyah*. Yürüyemiyorum ya da oturamıyorum ama bu sefer kollarımı bıraktılar."

Yırtık pırtık eteğinin kıvrımlarına diktği cebine uzandı ve küçük bir bez bohça çıkardı. "Güzel." Hızlı bir sinsilikle bezi açtı ve içindekileri önündeki yulaf ezmesi kâsesine bıraktı.

Yiyecekleri hücrenin dikenli parmaklıkları arasından iterek. "Biraz soğuk et ve peynir var, ekmeğe sarılmış. Gardiyanlar görmeden hemen alın."

"Neden zahmet ediyorsun? İyileşir iyileşmez beni tekrar kırıyorlar." Sorarken bile parmakları yemek kâsesine uzandı ve et, peynir ve ekmekten oluşan dolgun bir tomarın etrafını sardı. Dişleriyle küçük bir ısırık kopardı ve çiğnedi.

"Rahatsız ediyorum çünkü anlaşılmamızı yerine getirmek için sana ihtiyacım var ve fırsat geldiğinde hazır olmalısın." Yüce Büyücü'nün Lord Ölüm'ün eşine işkence etmeye başlamasından kısa bir süre sonra, Fey savaşçısı ne kendisinin ne de başka *bir umaginin* bir şeyi yapmayı kabul etmişti: Eld'in Yüce Büyücüsü'nü öldürmeyi. Kendisinin ve Shia'nın çocuğunun özgür olabilmesinin tek yolu buydu, bu yüzden Lord Ölüm'ü adına layık olduğunu kanıtlama fırsatı bulana kadar hayatta ve sağlıklı tutması gerekiyordu. Kapının yanındaki muhafızları kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı, sonra sesini daha da alçalttı. "Orada saklanacak bir yeriniz var mı?"

"Ne anlamı olabilir ki?" Sesi düzdü. "Maur bana saklayacak bir şey bırakmıyor ki."

Gözleri kısıldı. Fey'in yalan söyleyemeyeceği söylenirdi ama o hayır dememişti. Ve bin yıldır aynı hücredeydi. "İşinize yarayabilecek birkaç şey getirmeyi umuyordum. Ama onları saklayacak bir yeriniz yoksa..." Sesinin kesilmesine izin verdi.

"Ne tür şeyler?" Sesine tedirginlik sinmişti. Evet, hücresinde bir tür saklanma yeri bulmayı başarmıştı.

"Pazarlığınızı yerine getirmek için ihtiyacınız olacak şeyler. Bir kılıç. Bir Fey kristali." Acemi ve çırak büyücüler arasındaki konuşmalara kulak misafiri olduğu için Fey kristallerinin güçlü büyüler içerdiğini biliyordu. Lord Ölüm başarılı olmak istiyorsa her türlü avantaja ihtiyaç duyacaktı.

Solgun eller, avuçlarına batan dikenlere rağmen hücre parmaklıklarını kavramak için uzandı ve Lord Ölüm kendini ona doğru sürükledi. Keçeleşmiş siyah saçları, büyüye yeşil renkte parlamaya başlayan gözlerine döküldü.

"*Sorreisu kiyr*'im mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir... sorai zukeer? Fey kristallerine böyle mi diyorsunuz?" Bu bilgiyi bir kenara not etti. "Hayır, senin değil. Sana ait olan her şeyi Büyücü kendine yakın tutar ya da sadece kendisinin bildiği bir yere kilitler. Ama buraya konuk olan tek Fey savaşçısı sen değilsin ve diğer Büyücülerden bazıları sırları konusunda bu kadar dikkatli değil." Kaşlarını çatı. "Başkasına ait olsa bile onu hâlâ kullanabilirsin, değil mi?"

"*Aiyah*, ama benimki daha iyi olur."

"Seninkini alamam. Benim getirebildiklerimle idare etmek zorundasın," dedi ona. Kendi kristali ne kadar iyi olursa olsun, Başbüyücü'den çalmak intihardı. Sadece bir aptal buna kalkışabilirdi ve Melliandra aptal değildi. Diğer Büyücülerden birinin el sürmek zaten yeterince riskliydi. "Senden yapmanı istediğim başka bir şey daha var."

"Ne?"

Bir nefes aldı, sonra devam etti. "Sana Büyücü'nün korumalarından birini göstersem... onu nasıl geri alacağını bulabilir misin?"

"Bunun sana bir olmaz. Büyüyü bozmak için büyü gerekir."

"Ama sen yapabilir misin?"

Omuz silkti. "Belki de. Bunu bilmek için önce örgüyü görmem gerek."

"Acele edin!" diye seslendi muhafızlardan biri kapıdan. "Ne var bu kadar uzun sürüyor?"

Melliandra yarı yoldan kapıya doğru döndü. "Çok zayıf. Onu neredeyse kendim beslemek zorundayım." Fey'e tısladı, "Ekmeği ve eti sakla ama geri kalanını hemen ye. Eğer yemezsen şüphelenirler." Fey'in kâsedeki soğuk, yağlı lapayı parmaklarıyla kaşıklamasını ve zorla yedirmesini bekledi. Bitirdiğinde kaseyi geri aldı ve ayağa . "Gitmem gerekiyor. Müsait olduğumda döneceğim."

Celiera

Etrafındaki tüm kalkanlara rağmen Ellysetta'nın karanlığı hayal gerekirdi. Ama gördü.

Her zamanki savaş ve yıkım kâbuslarını ya da dünyayı yok etmek için Karanlıklar Ordusu'na liderlik eden acımasız ve lanetlenmiş kendisini görmüyordu. *Nei*, bu kez daha küçük, daha kişisel bu nedenle sonsuz derecede daha korkunç bir şey gördü.

Lillis ve Lorelle'i hayal etti, kara bir çukurun loş pisliğinde birbirlerine sokulmuşlar, adını hiçkırarak söylüyorlar, onları kurtarması için yalvarıyorlardı.

Yukarıda, iki kat yukarıda bir izleme platformunda duran mor cüppeli, kefen giymiş bir figür onların işkencesini izliyordu. Ellysetta onun yanında kendini gördü, zengin orman yeşili kadifeden kayak yakalı bir elbiseye uyumsuz bir şekilde bürünmüştü, saçları çözölmüştü ve omuzlarına bir alev damlası gibi dökülüyordu. Boynunu ve bileklerini sıkıca saran sel'dor bağlarına bağlı zincirler dışında, bir mahkûmdan çok şımartılmış bir misafir gibi görünüyordu. İki iri muhafız arkasında durmuş, zincirlerini etli yumruklarıyla tutuyordu.

Bedeninden fırlatılmış bir ruh gibi tepesinde asılı durarak sahnenin gelişimini izledi. Gözlemciydi, uzak ve kopuktu ama yine de bir parçası rüyasındaki insanlarla yakından bağlantılıydı. Her duyguyu, her dehşeti, her zafer sevincini sanki kendininmiş gibi hissediyordu.

Cüppeli Büyücü bir kolunu kaldırdı ve çukurun karanlığından zincirlerin ve çarkların tıkırtı sesleri yükseldi. Ardından uluma sesleri ve pençelerin kayaya sürtünme sesleri duyuldu; gözleri kızıl alevler gibi parıldayan yırtıcı darrokkenler Lillis ve Lorelle'e doğru koşuyordu.

Kızlar dehşet içinde çılgık atıldılar ve çukurun yapışkan duvarına doğru büzüştiler, birbirlerine sarıldılar ve onun adını haykırdılar. "Ellie! Ellie, bize yardım et! Yardım et!"

Bize!"

*Ellysetta bağlarına doğru hamle , "Parei! Dur! Sana yalvarıyorum, dur!"
Yüzü mor kefeninin kıvrımlarıyla gizlenmiş olan Büyücü kıpırdamadan
durdu. "Bunu durdurmanın tek bir yolu var. Bunun ne olduğunu biliyorsun."*

*"Lütfen." Ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. "Sana yalvarıyorum. Ne
istersen yapacağım, sadece bunu durdur. Yaşamalarına izin ver. Lütfen
yaşamalarına izin ver."*

Çaresizce yukarıdan izleyen Ellysetta kendi kendine bir uyarıda bulundu:
"Nei! Yapma!" Ama ağlayan Ellysetta onu duymadı.

*Büyücü'nün elleri dışarı fırladı. Keskin bir bıçak tutsak Ellysetta'nın
bileğini kesti ve Büyücü yarayı solgun, kansız dudaklarına bastırdı. Bir el sol
göğsünde gezindi. Sessiz bir çaresizlik feryadıyla başını geriye attı. Yavaşça,
Büyücü'nün elinin altında, kalbinin üzerindeki deride altıncı bir siyah gölge
belirdi ve gözleri Fey yeşilinden kırmızı ışıklarla titreyen karanlık çukurlara
dönüştü.*

Ellysetta, dondurucu buz ruhuna nüfuz edip onu umuttan, Işıktan ve
direnme isteğinden bırakırken dehşet içinde ağladı.

Karanlık çöktü. Orada süzülüyordu, yalnız, soğuk, duyuları boş.

*Işık geri döndüğünde, farklı bir gölgeli mağarayı ortaya çıkarmak için
kasveti yavaşça geri çeken soluk kırmızı-turuncu bir alevdi. Lillis ve Lorelle
gitmişti. Titrek ışıktaki Rain'i gördü, kanlar içindeydi ve vücudu ağır sel'dor
zincirleriyle sarılmış ve kaba yontulmuş bir duvara sabitlenmişti. Cellat kılığına
girmiş bir adam önünde durmuş, sel'dor kılıcını tek eliyle kavramıştı. Mor
kefenli Büyücü gölgelerin arasında bir kenarda duruyordu. Kendisinden hiçbir
iz yoktu.*

*Rain. Adını fısıldadı ve ne cellat ne de Büyücü onu duyduğuna dair bir
işaret vermese de Rain başını kaldırdı. Bakışları hücrenin etrafını taradı, gözleri
sanki onu aramak için aşılmaz karanlığı delecekmiş gibi kısıldı. Ben buradayım!
Rain, buradayım! Bir an için onun kendisini duyabildiğini düşündü ama sonra
gözleri kapandı ve başı yorgun bir yenilgiyle göğsüne düştü. Ona ne kadar
seslenirse seslensin bir daha kafasını kaldırmadı.*

*Büyücü emir vermek için elini kaldırdı ve kadının dehşet içinde soluk soluğa
kalmasına neden olan ani bir vahşilikle cellat kılıcını Rain'in kalbine sapladı.
Güzel gözleri soluk soluğa kocaman açıldı ve bedeni zincirlerine doğru sarktı,
başı göğsüne doğru öne eğildi.*

*Büyücü cübbesinin derin örtüsünü geriye itti, tairin alevi rengindeki saçları
ve Rain'in ölümünü acımasızca izleyen korkunç siyah gözleri ortaya çıktı.*

*Nei! Ellysetta bir inkâr çılgılığı attı. Mor örtünün altındaki yüz kendisine aitti
ama ince göğsünün içinde atan kalp soğuk, duygusuz bir şeydi, pişmanlık ya da
kederden yoksundu, hatırlanan sevginin en ufak bir titreşiminden bile yoksundu.*

Cellat kanlı kılıcını Rain'in göğsünden çekip kaldırdı ve Ellysetta'nın yüzünü taşıyan Büyücü'ye baktı. Onun başını sallamasıyla kılıcı Rain'in açıkta kalan boynunun arkasına indirdi.

Et yarıldı. Kemik koptu. Kan kırmızı bir fiskiyeyle fışkırdı.

Kılıcı kendi boynuna düşmüş gibi hissetti ve Rain'in ruhunun bedeninden ayrıldığı anı biliyordu, çünkü kendi ruhu da parçalanmıştı. Görünmez, duyulmaz olan Ellysetta, sesi paramparça olana ve görüşünün kenarları kararana kadar çığlık attı ve çığlık attı.

Dünya kararmadan önce gördüğü son şey, gölgelerin arasından fırlayan iki küçük figürdü. Gözleri ölüm kadar siyah olan Lillis ve Lorelle, sanki ılık bir yaz yağmuruymuş gibi kan yağmurunun içinde dans ediyorlardı. Kızıl damlacıkları yakalamak için ağızlarını açtılar ve ürpertici çocuksu bir neşeyle güldüler. Hava, Darrokken'in ulumalarıyla ve Lorelle'in adını haykıran seslerden oluşan bir koroyla doldu.

"Ellysetta! Ellysetta, ! , shei'tani."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir an için hâlâ kâbusun içinde kilitli kaldı; kulakları Büyücü'nün korkunç köpeklerinin havlamalarıyla doluydu, görüşü karanlık ve boştu. Sonra karanlık aydınlanıp yıldızlı bir gökyüzüne dönüştü ve tanıdık bir yüz, güzel ve sevgili, endişeyle çizilmiş yüz hatlarıyla onun üzerinde gezindi.

Yağmur! Havasız kalan ciğerleri ani ve çaresiz bir solukla genişledi. Bir hıçkırıkla doğruldu ve titreyen kollarıyla ona sarıldı, sıkıca kavradı. Adını haykırdı ama dudaklarından çıkan tek ses sert, acı dolu bir fısıltıydı. Boğazı o kadar acıyordu ki konuşamıyordu. Onun yerine bir ruh örgüsü içinde geveledi. "*Shei'tan, Shei'tan! Yaşıyorsun! Bu sadece bir rüyaydı. Lütfen, tanrılar, sadece bir rüya olmasına izin verin.*" Geri çekildi ve çılgınca ellerini onun sevgili yüzünde, boynunda, göğsünde gezdirdi, yara aradı ama neyse ki hiçbir yara bulamadı. Kendini tekrar onun kollarına attı, gücüne yapıştı, onun sıcak, tatlı, güven verici kokusunu ciğerlerine çekti. "*Sen gerçeksin. Zarar görmemişsin. Bana gerçek olduğunu söyle!*" Onun öldüğünü hissetmişti, bunu o kadar keskin hissetmişti ki ruhu hâlâ açık bir yara gibi acıyordu.

Güçlü kollar onu sardı. "Ben gerçeğim *Shei'tani*, yaşıyorum ve zarar görmedim. Gördüğün her şey sadece bir rüyaydı. Ben seninleyim." Tekrar ve tekrar, hem yüksek sesle hem de aralarındaki bağın ipleri boyunca güven verici sözler mırıldanırken, geniş elleri sakinleşene kadar sabit bir ritimle kızın saçlarını ve sırtını okşadı.

Sonunda titremesi durduğunda ve kalbi normal ritmine yavaşladığında, gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Yüzündeki yabani bukleleri düzeltti ve başparmağıyla şefkatle yanağını okşadı. "Konuş benimle, *shei'tani*," dedi. "Ne oldu? Seni bu kadar korkutan rüyanda ne gördün?"

"I-" Konuşmaya çalıştı ama sesi mahvolmuştu. "*Yağmur, boğazım... Ben*

konusamam."

Nazik, endişeli lavanta gözleri yüzünü aradı. "Çılgılık attın, *shei'tani*. Daha önce hiç duymadığım bir çılgıktı. Tenin buz gibi soğuktu ve ben sandım ki-" Sözüünü yarıda kesti ve ani bir duygu seline karşı gözlerini kapattı. "*Seni kaybettiğimi sandım. Burada kollarımdaydın ama seni hissedemiyordum. Sanki ruhun kaçmıştı ve elimde tuttuğum tek şey boş bir kabuktu.*" Ruhunun sesi bile bu anıyla kırıldı ve kolları ona sıkıca sarıldı.

"*Beni korkuttun,*" diye homurdandı. "*Beni bir daha asla korkmak istemediğim kadar korkuttun.*"

Gözlerinde yaşlar vardı ve bu manzara neredeyse kalbini kırıyordu. "*Ah, Rain, üzgünüm.*"

"Şşş." Bir parmağını kızın dudaklarına götürdü, sonra hemen yerine sert ve derin bir öpücük kondurdu. "*Las, shei'tani. Üzgün olmanı bir şey yok. Asıl ben üzgün . Çektiğin eziyeti görüyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattıyorum.*"

Gözleri yaşardı. "*Nei, Rain. Bunu aklından bile geçirme. Sen bir Shei'tan'ın yapabileceği her şeyi ve daha fazlasını yaptın. Aramızdaki bağı tamamlamak için bir yol bulamayan benim. Seni yüzüstü bırakan benim, bizi yüzüstü bırakan da.*"

"*Asla.*" Dudaklarından kulağına kadar öpücükleri takip etti. "*Birlikte olduğumuz sürece umut var demektir.*"

Bir boğaz temizleme sesiyle başını kaldırıp etrafına baktı ve yanakları kızardı. Beşlisi ve tüm *lu*'tanlar onun ve Rain'in etrafında halka olmuş, gözlerini ona dikmişlerdi. Rain de başını kaldırıp baktı ve onlar ayağa kalkarken gözyaşlarını kurulamak için hızlıca bir örgü ördü.

"O iyi," dedi onlara. "Sadece kötü bir rüyaydı."

"Kötü mü?" Gil inanamayarak tekrarlardı. "O çılgılık kalkanlarımızı deldi ve muhtemelen buradan Orest'e kadar her yarattığı uyandırdı."

Rain, "*Aiyah*, daha önce de kötü vakalar yaşadı," diyerek onu temin etti.

Ellysetta neredeyse ona anlatacaktı. Çünkü yanıliyordu; bu rüya diğerlerine hiç benzemiyordu. Daha önce de savaşlar ve ölümler görmüştü ama bu kâbuslardan hiçbiri onu böylesine içgüdüsel bir düzeyde rahatsız etmemişti. Büyücü'ye boyun eğişine ve Rain'in ölümüne tanık olmakla kalmamış, bunları *yaşamıştı*. Her tarıfsız an, şu anki kadar gerçek hissettirmişti; sanki gerçekten oradaymış, sanki gerçekten ruhunu kaybetmiş ve Rain gerçekten ölmüş gibi.

Onu en çok korkutan şey de buydu. Çünkü eğer Büyücü bu rüyayı gönderdiyse, onun üzerindeki etkisi tehlikeli derecede güçlenmişti.

Ellysetta başını kaldırdı ve Gaelen'in onu izlediğini gördü. Bir an için Orest'te yaptıkları konuşmaya ihanet edebileceğini düşündü ama tek söylediği, "Harekete geçmeliyiz. O çılgılık yerimizi bir fener gibi aydınlattı. Eld bizi takip ediyorsa, şu anda tam olarak nerede olduğumuzu biliyorlardır."

ALTINCI BÖLÜM

Fey güneye doğru hızla ilerlemeye devam etti. Rain, Ellysetta'nın yanında koştu ve beşli onların etrafında sıkı bir çember oluşturdu.

Gaelen Ellysetta'nın solunda koşuyordu, uzun bacakları kolay ve yorulmak bilmez bir tempoyla yerden geçiyordu. Hiçbir şey söylemedi ve ona doğru bakmadı ama sessizliği yeterince sitemkârdı.

Rain gözcülerden biriyle görüşmek için önden koştuğunda, Gaelen'e özel bir örgü gönderdi. *"Onaylamadığını hissedebiliyorum. Ona söylemem gerektiğini düşünüyorsun."*

Bir adım bile atmadı. *"Yapacağını söylemiştin."*

"Celieria Şehri'ne giden yolu yarılamadık bile. Bana o zamana kadar süre vermeyi kabul etmiştin."

"Bu dün geceden önceydi." Buz mavisî gözleri kısa ve delici bir bakışla onunkilerle buluştu. *"Ellysetta, ona anlatmalısın. Kalkanlarımızdan hiçbir şey geçmemeliydi, ama bu sıradan bir kabus değildi ve siz de bunu biliyorsunuz. Eğer Büyücü'den geldiyse -ki başka bir açıklaman yoksa, öyle olduğunu varsaymalıyız*

-O zaman zamanımız ."

Gözlerini ufka dikti. *"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum."* Gaelen'le Orest'teki konuşmalarını bitirir bitirmez Rain'e söylemesi gerekirdi ama çeşitli nedenlerle sessiz kalmıştı. Rain'in halihazırda taşıdığı sıkıntıların şaşırtıcı ağırlığına bir yük daha eklemek istememişti. Hiçbir şeyin onun dikkatini Celieria Şehri'ne ulaşmaktan ve Kral Dorian'ı yaklaşan saldırılar konusunda uyarmaktan alıkoymasını istememişti. Ve bencilce, Rain'in gözlerindeki bağlılığın dehşete dönüştüğünü görmek istememişti, ki kesinlikle öyle olacaktı.

İşaretleri yanlış okuduğunu, Gaelen'in umuyordu ama gördüğü kâbustan sonra daha fazla bekleyemezdi. Rain'in de tüm *lu'tanları* gibi bilmesi gerekiyordu. Tehdit çok ciddiydi, hepsi için çok tehlikeliydi.

Derin bir nefes aldı ve çenesini düzeltti. *"Ona bugün, gece için kamp kurmadan önce söyleyeceğim."*

Gün ağardıktan kısa bir süre sonra Verlaine Ormanı'nın güney ucuna ulaştılar ve dinlenmek ve oruçlarını açmak için durdular. İşlenmemiş bir tarlanın uzun, dalgalanan otlarına yayıldılar, sadece tepelerinde uçan bir kuşun onları görebileceği şekilde alçakta kaldılar. Bazıları sadece bacaklarını dinlendirmek için oturdu ya da diz çöktü; bazıları ise uzanıp gözlerini kapatarak birkaç saat uyudu. Hepsî yemek yemek ve su mataralarından Orest'in Kaynakla beslenen gölünün gençleştirici sularını yudumlamak için zaman ayırdı.

Ellysetta yorgundu ama uyku korkusu gözlerini açık tutuyordu. Gaelen'in sözleri karnında öyle bir çalkantı yaratmıştı ki, Rain'in ona sunduğu Fey journeycake'i yemeye hiç niyeti yoktu.

"Yemek yemelisin, *shei'tani*," diye ısrar etti. "Pek aç değilim."

"Yine de ye. En azından biraz. Bu kadar çok koşturmayla alışık değilsin. Ve dün gece yeterince uyumadın." Yağmur pastayı onun ellerine sıkıştırdı.

Onun hatırı için bir köşesini koparıp ağzına attı. Tüm Fey yiyecekleri gibi lezzetliydi, şekerli limon ve tereyağlı krema tadındaydı, hafifti ama şaşırtıcı derecede doyurucuydu, ama umursadığı tek şey talaş da olabilirdi.

Batıya, Rhakis dağlarına doğru düşünceli bir bakış fırlattı. Bu mesafeden bakıldığında Faering Sisleri, sivri zirveleri kucaklayan bir dizi buluttan başka bir şey gibi görünmüyordu. Ama o sislerin içinde bir yerlerde ailesi kapana kısılmıştı. Baba. Lillis ve Lorelle. Onları düşününce zihni kâbusundaki korkunç bir sahneyle doldu. İkizlerin gözleri siyah ateş çukurlarıyla kaplıydı, bebek gibi pürüzsüz yüzleri Yağmur'un kanından kızıl şeritlerle kaplıydı.

Yolculuk keki ellerinde ufalandı. Kucağındaki dağınıklığa donuk bir dehşetle baktı.

Yağmur topraktan hızlı bir örgü örerek kırıntıları topladı ve onları tekrar katı bir kek haline getirdi. Yiyecekleri bir kenara bıraktı ve kızın ellerini tuttu. "Ne oldu Ellysetta?" Endişeyle kızın yüzünü inceledi. "Konuş benimle."

"Sadece ailemi düşünüyorum." Bu kaçamak cümle dudaklarından utanç verici bir kolaylıkla döküldü.

"Onları tekrar göreceksin, *Kem'san*." Yüz ifadesi sempati ile yumuşadı. "Aslında, muhtemelen şu anda dünyada bulunabilecekleri daha güvenli bir yer yoktur. Baban ve kız kardeşlerin masumlar. Sisler onları bir süre tutabilir ama zarar sürece eninde sonunda çıkış yolunu bulacaklardır. Başından beri tanrıların niyeti buysa hiç şaşırmam."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Ağzının köşesi kalktı. "Bağımız tamamlandığında ve Mühürlerin yok olduğunda, söz veriyorum seni Sisler'e kendim götüreceğim ve babanı ve kız kardeşlerini bulup onları dünyaya geri getirene kadar içinde yatan her şeyi didik didik edeceğiz."

Yukarı baktı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Hüzün lavanta rengi gözlerini mora boyadı. "Elbette isterim. Aksini düşünmeniz bana acı veriyor."

Yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim, Rain." Ellerini onunkilerden çekip birbirine doladı ve bakışlarını sıkıca kenetlenmiş parmaklarına sabitledi. "Beni affet. Çok yorgunum. Dün gece o rüyadan önce bile iyi uyuyamadım."

Bir elini çenesinin altına koydu ve nazik bir ısrarla yüzünü kaldırdı.

"Ellysetta, Orest'ten ayrıldığımızdan beri sıkıntılısın. Ama bana sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

"Biliyorum. Ve sana söylemek istiyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Yakınlarda oturmuş bıçaklarını bileyen Gaelen'e .

Rain bakışını gördü ve omurgası kaskatı kesildi. Ellerini onunkilerden çekti. "Bana söylemeden önce zamana ihtiyacın var ama Vel Serranis'le sorunlarını çoktan konuştun, öyle mi?" Tairen'inin yükselişi sesinde gürledi.

Ellysetta dudağını ısırıldı. "Öyle bir şey değil. Gaelen'e güvenerek gittim, ama bilgi istemek için, paylaşmak için değil."

"Benimle paylaşmadığınız ne gibi endişeleriniz var?"

Omuzları çöktü. Faydası yoktu. Hazır olsa da olmasa da ona şimdi söylemek zorundaydı. "Dün sabah Marks'ım hakkında bilgi almak için Gaelen'e gittim."

"Ne tür bilgiler?"

İç çekti. "Solun Topraklar'ın dışındayız, Sisler'in bana sunmuş olabileceği korumanın dışındayız. Dört Büyücü İşareti taşıyorum. İki tane daha ve Büyücü ruhuma sahip olacak."

"Böyle bir olmayacak." Başını kaldırdı, gözleri öfkeliydi. "Buna izin vermeyeceğim."

Avucunu onun yüzünün yan tarafına koydu ve hüznle gülümsedi.

"Sevgilim, eğer bağımızı tamamlayamazsak, bunu nasıl durdurabilirsin ki?" Onu korumak için ölebilirdi. Bundan hiç şüphesi yoktu ama bu yeterli olmayacaktı. "Kabul etmek istesek de istemesek de risk var. Bu yüzden ne beklemem gerektiğini ve geri kalanınız için ne tür bir tehlike oluşturacağımı sormak için Gaelen'e gittim."

Gaelen'e işaret etti, ardından beşlisinin geri kalanını çağırdı. "Bel, Tacik, Gil, Rijonn, yaklaşın. Siz dördünüzün de bunu duyması gerekiyor."

Savaşçılar toplandığında Gaelen'e başıyla işaret etti. "Rain'e ve *cha'kor*'uma her bir Büyücü İşareti'nde insanlara ne olduğunu anlat. Dün bana anlattıklarını onlara da anlat."

Eski *dahl'reisen* çenesini kaldırdı. "Feyreisa'ya söylediğim gibi, ilk üç İşaret Büyücüye sadece zayıflık zamanlarında ruha erişim sağlar. Ondan sonra, dördüncü ve beşinci İşaretler kurbanın iradesini ve iradesinin önündeki engelleri yıkar." -Gaelen durakladı ve *dahl'reisen* yara izinin bir zamanlar gözünün köşesini çevrelediği noktaya yakın küçük bir tik kirpiklerinin seğirmesine neden oldu

"-ya da onun ruhu ve aklı."

"Rain'e bana ne olacağını söyle."

Gaelen Rain'in bakışlarını tuttu ve gerçeği açık bir dürüstlikle ortaya koydu. "Dört İşaretle birlikte, kendisine ait olmayan düşünce ve tepkilere sahip olmaya başlayacak. Zihnini korumayı öğrenmeli çünkü Büyücü güçlü duyguları hissedve bunları ona karşı kullanabilecek. Bu gücü şüphe ve korku tohumları ekmek, onu sizden ve onu koruyacak diğer herkesten soyutlamak için kullanacak.

Azrahn'ı tekrar dokuması için kandırarak ve böylece üzerine daha fazla Mühür yerleştirebilecek. Beşinci İşareten sonra, onun askeri tanıklık yapması güvenli olmayacak.

planlamasını ya da Büyücünün bilmesini istemediğimiz herhangi bir bilgiye vakıf olmasını istemeyiz. Bunu ondan öğrenebilir ve bildiklerini kendi yararına kullanabilir."

Gaelen'in dudaklarından dökülen her kelimeyle birlikte Ellysetta, Rain'in eşine duyduğu korkudan kaynaklanan öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Beşinci bir İşaret olmayacak," diye araya girdi. Gözleri parlamaya başlamış, uzun gözbebekleri kedi gibi yarıklara doğru daralmıştı.

Ellysetta bir elini onun koluna koydu. "Bırak bitirsin, Rain."

"Beş İşaret'te," diye devam etti Gaelen, "Büyücü onun duyularını kendi duyularının uzantısı olarak kullanabilecek. Onun üzerindeki etkisi en çok geceleri ve özellikle de rüyalarında güçlü olacak. Bu Ellysetta'nın hem en tehlikeli hem de en tehlikede olduğu zamandır, çünkü o zamanlarda onun üzerindeki gücünün bir kısmını kullanabilecektir. Eğer Ellysetta rüya görürken onun zihnine erişebilirse, onun hareketlerini kontrol edebilecektir. Ona kendisine gelmesini, herhangi birimize tuzak kurmasını, hatta öldürmesini emredebilir."

"*Dahl'reisen* ile birlikteyken, bunun hiç gördün mü?" Ellysetta sordu.

"Sadece başlangıçta. Ve sadece birkaç kez. Bir *dahl'reisen*'in geri kalanımız için tehlike oluşturmada önce kaç Marks'a dayanabileceğini öğrendik."

"Kaç taneydi o?" Gil, parlak siyah gözleri acımasız ve niyetli bir şekilde sordu.

Gaelen Ellysetta'ya baktı. "Üç."

Rain'in omurgası kaskatı kesildi. "Ellysetta bizim için bir tehlike değil. Bu düşüncenin aklından geçmesine bile izin vermeyeceksin. O Feyreisa. Buraya tairenleri ve Feyleri kurtarmak için gönderildi. Bunu yapmak için çok şey feda etti."

Bir elini onunkinin üzerine koydu. "*Las*, Rain. Biz istemiyoruz diye gerçekler değişmez. Olabilecek en kötü şeyi bilmek daha iyidir, böylece ona hazırlanabiliriz." Gaelen ona dün söylediklerini tekrarlıyor olsa da, kalbi göğsünde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu ve avuç içleri bir hal almıştı. "Gaelen, o *dahl'reisen*'lerden bazıları dördüncü İşaret'ten sonra tehlikeli hale mi geldi?"

Gaelen başını sallamadan önce Rain'le sessiz, buz gibi bir irade savaşı yürüttü. "*Aiyah*. Ondan sonra işimizi şansa bırakmadık. Dört İşareti olan herkes kendi kılıcıyla ya da bizimkiyle öldü."

Yağmur homurdandı ve ayağa fırladı. Ellysetta'yı kendisiyle birlikte sürükledi ve arkasına iterek vücudunu ve kılıçlarını onunla beşlinin geri kalanı arasına koydu. "Bunu denersen vel Serranis, ölen sen olursun. Sana söz veriyorum."

"*Las*, Rain." Ellysetta onun üzerinde yatıştırıcı bir örgü örmeye çalıştı ama o sakinleşmedi.

"*Nei las*," diye tersledi. "Sariel'in intikamını almak için dünyayı bir kez yaktım. Birinin sana zarar vermesine izin vermeden önce onu tekrar yakacağım."

"*Parei!* Dur!" Tehlikeye aldırmadan kolunu tuttu ve döndü.

Yüzünü ona döndü. "Böyle bir şeyi aklından bile geçirme. Göz'de benim aynısını sen de gördün. Ve bu yeterince ... ama Rain, dün sabah o Büyücü'nün zihnine girdiğimde başka bir şey daha öğrendim. Daha kötü bir şey. Yüce Büyücü sadece ruhumu köleleştirmek ve beni emirlerini yerine zorlamak istemiyor. Bedenimi de ele geçirmek istiyor."

Omurgası sertleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, içyaşamaya niyetli. Bana dönüşmek, daha doğrusu bedenimi giymek ve sihrimi kendi sihri gibi kullanmak."

"Anlamıyorum."

"Büyücüler ruhları manipüle eder, Rain. Fey gibi ölümsüz değiller. Uzun ömürlüdürler ama bedenleri yaşlanır ve ölür. Bu yüzden yeni bir beden bulurlar - genç biri, güçlü büyülü yetenekleri olan biri - ve sonra ruhlarını o bedene aktarırlar. Buna 'enkarne olmak' diyorlar. İşte bu yüzden Yüce Büyücü beni yakalamak için bu kadar çaresiz; benim bedenime enkarne olmak istiyor. Beni bu yüzden yarattı. Tairen Ruhlarına emirlerini yerine getirmelerini emretmek istemiyor; o bir Tairen Ruhu *olmak* istiyor."

Rain dehşet içinde geri çekildi. "Orest'teki Büyücü, tüm bunları ondan mı öğrendin?"

"*Aiyah*. Ve bunun olmasına izin verilemez. Göz'de benim imgeyi sen de gördün. Büyücü ruhu beni kabul ederse ne olacağını biliyorsun. Ölüm hepimiz için çok daha nazik bir son olur." Rain'in bakışlarıyla karşılaştı. "*Steli bunu yapmaya çoktan yemin etti, o yüzden senin yapmana gerek yok.*"

Yüzü buruştu.

Bir avucunu onun kalbinin üzerine koydu ve içindeki tüm sevgiyi ona gönderdi. Adamın gözleri yaşlarla dolduğunda dudakları titredi. Onun hayatına ilk girdiğinde, kayıplar yüzünden öylesine yaralanmış ve umutsuzluğa kapılmıştı ki ağlama yetisini kaybetmişti. *Shei'tani'si* olarak ona neşe getirmesi gerekiyordu ama şu ana kadar yaptığı tek şey kalbini eritip tekrar acı çekmesini sağlamak olmuş gibi görünüyordu.

"*Tek yolu bu, shei'tan.*" Ellerini kaldırıp onun yüzünü kavradı ve gözyaşlarını sildi. "*Eğer bağımızı tamamlayamazsak, Büyücü iddiasını tamamlamadan önce ben ölmeliyim. Eğer ne olacağını kâbusumda gördüm. Ölümünü gördüm. Ruhunun benimkinden sonsuza dek koptuğunu hissettim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. İzin veremem. Ölüm bize en azından umut veriyor. Bu hayat için değil ama başka bir hayat için.*"

"*Ellysetta...*"

"*Şşş. Ruhum artık seninkini buldu. Unutmayacaktır. Büyücü iddiasını tamamlamadığı sürece, seni tekrar bulacağım. İster bir ister bin ömür sürsün, tıpkı tanrıların istediği gibi birlikte olacağız.*"

Başını eğdi. Kolları onu kendine doğru çekerken, dudakları zarif bir şefkatle onunkilere dokundu. "*Ver reisa ku'chae, Ellysetta. Kem surah, shei'tani. Bu hayatta ve gelecek her hayatta.*"

Ellerini onun saçlarının ipeğiyle ve ciğerlerini de

nefesinin sıcaklığı. "Seni bu konuda tutacağım, Shei'tan. Bu bağı tamamlayacak kadar kendime güvenemesem bile, sana sorgusuz sualsiz güveniyorum... ve seni bundan daha da çok seviyorum." Zihinsel sesi tökezledi. "Ama de biliyoruz ki en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız."

Alnı teslimiyetle onunkine dokundu. "Biliyorum. Varlığımın her kıvılcımı buna karşı haykırsa biliyorum."

Rain onu bıraktığında, Gaelen ve diğerlerini bir kez daha görebilmesi için kenara çekildi. "Tairen, Gerçeğin Gözü'nün bize gösterdiği o canavara asla dönüşmeyeceğime dair söz verdi bile," dedi onlara. "Ama şimdi sizin de sözünüze ihtiyacım var. Eğer herhangi bir sebepten ötürü Steli ve tairen bunun yapıldığını göremezse, sizin yapacağınıza dair Fey yemininizi istiyorum. Rain yapamaz, bu yüzden görev size düşüyor. Lute'asheiva yeminini bozmayacaksınız. Bana zarar vermeyeceksin. Beni kurtaracaksın."

"Yapamayız, Ellysetta," dedi Bel. "Bizim ruhlarımız seninkilerle kanlı. Eğer bizim ellerimizle ölürsen, Mharog oluruz bile korktuğu kadar iğrenç varlıklar. Bunu yapamayız. Emrinizi onurlandırmak için bile." Çemberin etrafından kanla yoğrulmuş beşlisinin her bir üyesine baktı. Sadece Bel ve Gaelen onun bakışlarını tutana kadar teker teker gözlerini indirdiler. "Vel Jelani haklı," dedi Gaelen. "Hiçbir lu'tan sana zarar veremez. Sana bile dünyayı kurtar."

Omuzları çöktü. "O zaman bunu yapabilecek birini bulmalıyız ya da ben kendim yapmalıyım. Ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum."

Yağmur'un kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, sanırım Büyücü düşüncelerimi etkilemeye başladı bile. Önce Aartys'le, sonra dün Büyücü'yle ve bu sabah da o kâbusla. Gaelen tüm o kalkanların arasından bana ulaşamaması gerektiğini söylüyor ama bu rüyaya başka neyin sebep olabileceğini düşünemiyorum. Sanırım onun bir parçası içimde, Yağmur, Gaelen'in dediği gibi bana fısıldıyor."

Rain taş gibi hareketsiz kaldı. Sanki Büyücü'nün varlığına dair bir ipucu arıyormuş gibi dikkatle yüzünü inceledi ve sonra, "Elfler. Elflere gideceğiz. Hawksheart o şeytani Dansı sayesinde olmuş, olan ve olacak her şeyi görebilir. Eğer bağımızı tamamlamamızın ya da seni Büyücü İşaretleri'nden kurtarmamızın bir yolu varsa, bunu bilecektir."

"Ona güvenmediğini sanıyordum."

Yağmur kısa, acı bir kahkaha attı. "İstemiyorum ama başka ne seçeneğimiz var ki? Ruhunuzu kurtarmak için zaten hayatınızı feda etmeye hazırsınız. Elf kralı bundan daha büyük bir bedel talep edebilir mi?" Başını iki yana salladı. "Her ne kadar onlardan hoşlanmasam da, Elfler Karanlık'ın dostu değildir. Celieria'nın beklemesi gerekecek. Güneye, Navahale'ye gidiyoruz."

"Rain, nei." Bu tam da onun söyleyeceğinden korktuğu şeydi. "Elvia'ya gidip dönmek bir haftadan fazla sürer. Celieria'nın o kadar zamanı yok. Önce Celieria Şehri'ne gidip Kral Dorian'ı bu konuda uyarmalıyız."

Yüksek Büyücü'nün yaklaşan saldırısı, sonra da Danael'den yardım istemek için. Bu iş bittikten sonra Elvia'ya gidebiliriz."

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Delirdin mi sen? Ellysetta, az önce beni altıncı işareti alma riskine girmektense senin öldürülmeni kabul etmem gerektiğine ikna ettin. Önce Elvia'ya gideceğiz ve bu iş bitecek."

Ellysetta kaşlarını çatı. "Bunu yüzlerce kez konuştuk. Eğer Celieria düşerse, zaten kaybetmiş oluruz. Eld'e karşı tek başımıza direnemeyiz. Celieria ve Danae'ye ihtiyacımız var."

"Ve eğer Büyücü'nün eline düşersen, farklı bir sonuç olacağını mı düşünüyorsun?"

"İmkansızlaşıyorsun!"

"Ve eğer bir an için bile Baş Büyücü rüyalarında sana özgürce işkence ederken bizim kırsalda müttefik aramak için koşturacağımızı düşünüyorsan sen de kafadan çatlaksın!"

ters ters baktılar, sevgi ve bağlılığın tatlı mırıltıları yerini ateşli bir öfke ve inatçılığa bıraktı.

Gaelen boğazını temizledi. "Onu Büyücü'den korumanın bir yolu var. Henüz denemediğimiz bir şey."

"Neymiş o?" Yağmur tersledi.

"Azrahn'ı kalkanlarına eklememe izin verin. kalıcı bir çözüm değil ama bize haberlerimizi Celieria'ya götürmek ve en kötüsü gerçekleşmeden Navahale'ye ulaşmak için yeterli zamanı kazandıracaktır."

Yağmur'un dişleri duyulabilir bir tıkırtıyla bir araya geldi. Sanki düşüncesi bile ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi çenesi çalıştı. "Tükür ve yak beni." Ellerini havaya kaldırdı. "Peki. Yap o zaman. Zaten onurumu onarılamayacak kadar kararttım.

bir leke daha olsa ne olur?" Ellysetta'ya ters ters baktı ve bir parmağını yüzüne itti. "Bir gün, Ellysetta. Celieria Şehri'nde bir gün. Sonra ne olursa olsun Elvia'ya gideceğiz."

"Önce Danael, sonra Elvia. Tüm kıtayı üç kez geçmenin bir anlamı yok," diye belirtti Rain itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Ayrıca, önce Elvia'ya , Danae savaşmayı kabul etse bile yardım etmek için çok geç kalmış olacak."

Yağmur dişlerini sıktı. "Tamam. Celieria Şehri'nde bir gün. Sonra doğruca Danael ve Elvia'ya ."

"Anlaştık."

On saat sonra Rain, Azrahn kalkanlı gerçek arkadaşını sırtına alarak havalandı ve Fey doğuya, Celieria Şehri'ne doğru koşmaya başladı.

Ellysetta, Solan Topraklar'ın sınırlarını belirleyen Sislerle kaplı dağlara son bir kez bakmak için döndü ve o Sisleri bir daha görüp göremeyeceğini ya da içinde hapsolmuş sevgili ailesini merak etti.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve sessiz bir dua gönderdi. *Adelis, Parlak Olan, Işığın Efendisi, bana ne olursa olsun, lütfen sevdiklerimi koru. Işığımı onların Yolu üzerinde parlat ve onları zarardan koru.*

Faering Sisleri

Lillis bir iniltiyle doğruldu ve titreyen elini çarpan başına götürdü. Belki de ilk uyandığı yerden ayrılmamalıydı.

Paramparça bir dağda körlemesine dolaşmak birçok ölümcül tehlikeyi de beraberinde getirdi

-Küçük ayaklara çelme takacak kökler ve taşlar, jilet gibi keskin kayalar, ani inişler ve bir tekenin bile basamayacağı kadar dik patikalar. Yine de tehlikelerin çoğundan sadece birkaç küçük darbe, çürük ve kesikle kurtulmayı başarmıştı... ta ki yer ayaklarının altında kaybolana kadar.

Bir an, dik, kayalarla kaplı bir yamaçtan aşağı tırmanıyordu; bir an sonra, dağın yamacından aşağı yuvarlanıyor, düşerken Karayak'ı kollarında koruyarak kucaklıyordu.

Hatırladığı son şey, onu havada uçmaya iten büyük çarpma, inişin ani, acı verici sarsıntısı ve az önce tekrar uyanana kadar hiçbir şey .

Etrafı o kadar yoğun ve beyaz bir sisle sarılmıştı ki, ellerini yüzüne götürdüğünde kendi ellerini bile göremiyordu. Dehşete kapıldığı bir an için belki de öldüğünü ve Işık Cenneti'ne gittiğini düşündü ama sonra sis incelmeye başladı. Birkaç dakika içinde, derisi yüzülmüş kollarını ve bacaklarını ve ayaklarının dibindeki dik, molozlarla kaplı dağ yamacının küçük bir çemberini görebildi. Dizlerindeki ve avuçlarındaki kum dolu yaralar donuk bir acıyla zonkluyordu.

Sol baldırında uzun bir kesik ve kafasında, sol gözünün hemen üzerinde korkunç bir şişlik vardı. Baş ağrıyordu. Beyni acıyordu. Her şeyi acıyordu.

Bu da ölmediğini kanıtlıyordu. En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Lillis yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Babasını istiyordu. Kieran'ı istiyordu. Onu kollarına almalarını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemelerini istiyordu.

Boynundaki askıdan zayıf bir miyavlama sesi çıktı.

"Karayak!" Çılgınca, evcil hayvanına ulaşmak için kesenin kenarlarını açmaya çalıştı. Serbest kalır kalmaz yavru kedi kucağına tırmandı, miyavladı ve acıktığında yaptığı gibi ona sürtündü. Tek başına olsaydı muhtemelen burada oturup ağlardı ama Karayak ona güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Pekâlâ." Burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Pekâlâ, devam edeceğiz." Önlüğünü çıkardı ve bacağındaki yaranın etrafına bağladı. Sonra Karayak'ı tekrar askısına yerleştirdi ve kendini ayağa kaldırdı.

Lillis dikkatle, her adımı yavaş ve bilinçli atarak bir kez daha topallayarak yürümeye başladı.

dağın yamacından aşağı iniyordu. Bu sefer, ağırlığını değiştirmeden önce ayağını test etti. Birden fazla kez, zemin ayaklarının altında parçalandı ve onu güvenli bir yere ulaşmak için çırpınmak zorunda bıraktı, ama durmadı. Bir süre sonra parçalanan zemin daha da sağlamlaştı. Kayan, hain molozlar yerini çalılar ve güzel kokulu köknar ağaçlarıyla bezeli çimenli dağ çayırılarına bıraktı. Lillis etrafındaki birkaç tairen uzunluğunu görebilene kadar sis incelmeye başladı. Az ileride bir patika, çimenlerin arasından, iki tarafı sık köknar ağaçlarıyla çevrili bir dağ geçidinin tepesine doğru uzanıyordu.

Lillis patikaya doğru ilerledi, sonra sağdaki ağaçların arasında bir gölge hareket edince ani bir korkuyla dondu kaldı. Birisi -ya da bir şey- orada saklanıyordu. Onu izliyordu.

Karayak'ı göğsüne bastırdı ve gergin bir adım geri çekildi. "Kim var orada?"

Gölge tekrar hareket etti. Lillis'in kalbi boğazında düğümlendi. Titreyen elleri Karayak'ı o kadar sıktı ki küçük kedi bir protesto çığlığı attı.

"Las, ajiana. Nei siad. Ke nei vu'odahira." Ses esintide fısıldadı, yumuşak ve zorlayıcı.

Lillis sallandı. Kaslarındaki gerginlik dehşetiyle birlikte eriyip gitti. Kieran'ın ona sık sık söylediği, barış anlamına gelen *"las, ajiana"* ifadesi dışında, kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama onları duyduğu anda sakinleştiğini hissetti.

Gölge yaklaştı ve Lillis kaçmaya cesaret edemedi. Gölge daha da yaklaştı ve şimdi Lillis sisin içinden çıkan uzun, ince bir figürü seçebiliyordu. Pırıl pırıl beyaz deriler giymiş, altın meşe renginde saçları kalın dalgalar halinde kalçalarından aşağı dökülen bir kadın. Adelis'in bir Işıkkızı kadar güzeldi, solgun teni tanıdık, gümüşü bir parıltıyla parlıyordu. Kehribar rengi gözleri parlaktı ama huzur doluydu ve öylesine sevgi doluydu ki Lillis çenesinin titremeye başladığını hissetti.

"Veli, ajiana." Kadın kollarını uzatmış, işaret ediyordu. Yaraları ve gözyaşlarını unutan Lillis gitti.

YEDİNCİ BÖLÜM

*Hayatın ötesinde umut vardır
Hepsinin kaybettiği bir umut
Ama yeni bir Tairen Ruhı doğdu Tüm
dualar duyuldu
Ve zaman bir daha kaçmayacaktı. İki
kalp birlikte savaşacak
Ölümsüz karanlığın zincirini kırmak için*

Yeni Bir Umut, yazar Vardis Merrin, Celieralı Şair

Celiera Şehri

Yağmur'un sırtında uçan Ellysetta ile savaşçılar durmaksızın koştular. Kalan bin millik Celiera tarım arazisini üç günde geçtiler ve dördüncü günün şafağında Kral Ormanı'nın kıyısına vardılar. Ormanın ötesinde, Celiera Şehri'nin krem rengi duvarları ve kiremitli çatıları, mavi gökyüzü ve canlı sonbahar tonlarına bürünmüş ormanlık tepelerden oluşan bir fonda parıldıyordu.

Hayatının çoğunu bu şehirde geçirmiş olan Ellysetta'nın eve dönüş hissi duyması gerekirdi ama bunun yerine, Fey'in yaklaştığını tüm şehir muhafızlarına bildirmek için kule surlarında işaret flamaları açılırken ve kalabalıklar toplanıp gökyüzündeki tairen'e bakmaya başlarken, kendini Celiera'nın bir kızından çok bir ziyaretçi gibi hissetti.

Rain'in kanatlarının her çırpışı onları eski evine yaklaştırdıkça bu his daha da güçlendi ve üzerine garip bir ağırlık çöktü. Çok fazla kötü anısı olduğunu düşünüyordu. Parlak gözlü Fey Dajan'ın ailesinin evinde iblis dokunuşuyla ölmesi. Selianne mavi-beyaz büyücü ateşinin alevleri içinde kaybolmuştu. Peder Bellamy ve onun şeytan çıkarma iğneleri. Kalbini delen *sel'dor* bıçağını kavrarken son vedalarını eden annem.

Rain onun sıkıntısını hissetti. "*Lu'tan'la birlikte şehrin dışında kalmayı mı tercih edersin, shei'tani? Eğer çok zorsa burada durabiliriz ve ben Dorian'la yalnız konuşmaya giderim.*"

Boynunun dibindeki yumuşak kürkü okşamak için eyerin ön tarafına doğru eğildi. "*Nei. Ben iyi olacağım. Bazı anılar üzücü ama bana neşe verenler de var.*" İkisini de rahatlatmak için zihnini daha mutlu anılarla doldurmaya odaklandı: Babamın dükkânında çalışıp basit bir tahta parçasını pırıl pırıl bir sanat şaheserine dönüştürmesi; Selianne ile Kelissande Minset'in kendini beğenmiş tavırlarına gülmeleri; Velpin Nehri'nin yanındaki parkta Lillis ve Lorelle ile taş oynamaları; huzur ve memnuniyet dolu bir anı paylaşmaları

Annemle birlikte Parlak Tanrı'ya dualarını okuyorlardı.

Feyler Batı Kapısı'nın kapısından geçip şehrin doğusundan batısına uzanan geniş, taş döşeli caddede ilerlerken batı duvarının üzerinden yağmur yağıyordu. Kuzeye döndüler, şehrin ana caddesini takip ederek kraliyet sarayının gölgesinde toplanmış dükkânların ve zanaatkârların çalışma odalarının bulunduğu zarif meydana ulaştılar. Sokak çocukları Fey'in ayak izlerini takip ediyor, yoldan geçen meraklılar yolun kenarlarında toplanıyor ve Ellysetta'ya Rain'le ilk tanıştığı günü hatırlatıyordu. Bu gerçekten de sadece birkaç ay önce miydi? Bir oduncunun utangaç ve beceriksiz evlatlık kızının gökyüzünden bir Tairen Ruhu çağırdığı günden bu yana sanki koca bir ömür geçmiş gibiydi.

Rain kanatlarını çırpıp kraliyet sarayına doğru dalışa geçerken elleri eyerin yükseltilmiş ön kısmını kavradı. Yağmur dalışın ortasında değişti ve kız zahmetsizce bir hava akımından aşağı kaydı. İniş sırasında toprak büyüsu etrafında dönerek çivili kırmızı derisini ipeksi kırmızı bir elbiseye ve gümüş çelikten bir içliğe dönüştürdü. Saray merdivenlerinin dibine hafifçe indi, etrafı beşlisinin ve *lu'tan*'ın halkasıyla çevriliydi. Beşlisinin kana bulanmış Fey'cha'ları kalçalarında gümüş bir kuşak içinde asılı duruyordu; göğsünün üzerinde kılıflı Fey'cha'larla tutturulmuş tek bir mor ipek kemer çaprazlama duruyordu; ve Tairen'in Gözü kristalleriyle süslenmiş gümüş kıvrımlardan yapılmış bir tacın hafif, uğultulu ağırlığı bağlanmamış saçlarında yuvalanmıştı.

Son bir büyü patlamasıyla Rain onun yanında yeniden canlandı, uzun boylu ve heybetliydi, tepeden tırnağa Fey kralının altın savaş çeliğine bürünmüştü.

Saray mensuplarının birçoğu, *shei'dalin* büyüsununun açığa çıkan gücü karşısında gözleri kamaşmış ve ağızları açık bir şekilde ona bakıyordu. Diğer birkaçı ise gözlerini kaçırdı ve soğuk, şüpheli düşünceleri onu bıçak gibi kesti.

Fey cadısı. Celieria'nın lordlarına nasıl bu kadar açık bir şekilde kur yapmaya cüret eder?

Ona bir bakın. O zayıf zihinli aptalları nasıl utanmazca esir aldığına bakın.

Bu Feylere güvenilmez. Onlara karşı koymazsak, büyülerini hepimizi köleleştirmek için kullanacaklar.

İçgüdüsel olarak Rain'e uzandı ve saray mensuplarından istemeden kaptığı korkunç düşünceler Rain'in zihninden onunkilere aktı. Rain'in son ziyaretinde Celieria Şehri'nde patlak veren sorunlar, aradan geçen aylar içinde açıkça dağılmamıştı. Aksine, hoşnutsuzluk havası daha belirgin görünüyordu ama bunun duyguların daha güçlü olduğu anlamına mı geldiğinden yoksa sadece onu algılamakta ustalaştığı anlamına mı geldiğinden emin değildi.

"Belki de kendimi örtmeliyim. Yapmak istediğim son şey Celieria ve Fey arasında daha fazla soruna neden olmak." Ellysetta, *Shei'dalinlerin* Solan Topraklar dışında taktığı geleneksel kırmızı peçeyi takmayı reddetmişti. Gerçek doğasının güçlü bir cazibe tarafından bastırıldığı bir ömürden sonra

kim ve ne olduğunu saklayarak.

Yağmur'un ısıltılı lavanta rengi gözleri, düşünceleri onu rahatsız eden saray mensuplarının kaçırdıkları yüzlerine sabitlendi. *"Böyle bir şey yapmamalısınız. Sırf bu kötü niyetli rultshart'ları rahatlatmak için yapmamalısın."*

Eğer Celierialıların düşüncelerinin çirkinliği bu kadar nahoş olmasaydı, gülebilirdi. Orest'teyken, Lord Teleos'un adamları Işık sarhoşu bir bağlılıkla ona baktıklarında, için ona neredeyse yalvarmıştı. Ama şimdi göz kamaştırıcı bir hayranlık yerine kabalıkla karşılaştığından, tairen sahipleniciliği çok daha tehlikeli bir şeye dönüşmüştü.

"Kalbini yaraladılar." Ruh'un sesindeki o hırıltı geri gelmişti.

Eğer hâlâ tairen formunda olsaydı, alevler saçıyor olurdu. *"Bu kabul edilemez."*

"Onları düşünceleri için cezalandıramazsın Rain. Ne de istediklerini düşünmelerini engelleyebilirsin." Bu yabancılara, hem de küstah saray mensuplarına onu incitme gücü vermenin aptalca olduğunu biliyordu.

Aralarında her zaman onun kusurlarını bulmaya hevesli olanlar olacaktı. Ve belki de özgüven dolu bir hayat yaşamış olsaydı, onların ne düşündüğünü umursamazdı. *"Korkuyorlar."*

Büyü çok kolay kötüye kullanılabilir."

Meselenin özü buydu. Bu soyluların şüpheleri onun en hassas noktasını vuruyordu ve onları o kadar kolay göz ardı edemezdi. Hayatı boyunca insanlar ona kuşkuyla bakmış, içindeki Gölge'nin serbest kalmasını beklemişlerdi. Şimdi bu ölümlü soylular, Işığının daha karanlık bir Gölge sakladığından şüphelendikleri için ona hakaret ediyorlardı.

Ve ne kadar inkâr etmek istese de, haklı olduklarından korkuyordu.

Kendine duyduğu kuşkunun bir kısmı yüzüne yansımış ya da hislerine dokunmuş olmalıydı, çünkü Rain'in sesi zihninde bir kırbaç gibi şakladı. *"Sen parlak ve ısıltılısın. Hissettiğin karanlık Eld'dir, sen değilsin. Asla aksini düşünmemelisin."*

Kolunu kaldırdı ve sözsüz bir şekilde bileğini ona uzattı. Gözünü kırpmadan saray merdivenlerinin başında duran Kral X. Dorian'a baktı, yanında Büyük Lordlar ve konsey üyeleri vardı. Rain'le birlikte basamakları ve krala yaklaştıkça yeni bir endişe duymaya başladı.

Kral iyi görünmüyordu. Onu sıcak gözleri ve dostça gülümsemesiyle hoş bir adam olarak hatırlıyordu ama son aylar onu yaşlandırmıştı. Cildi Celierian yaz bronzlaşmasının altında solgundu, şakaklarındaki saçlar gümüş rengindeydi ve gözlerinin altında morluklar kadar koyu halkalar vardı. Burnunun köşelerinden ağzına kadar derin çizgiler kazınmıştı.

Ancak solgun görüntüsünden daha rahatsız edici olan, üzerinde uzanan ve Işığını karartan gri gölgeydi. İlk düşüncesi büyücülerin ona bir şey yaptığı, hatta belki de onu işaretlediğiydi. Çok az şey

Celiera'nın yok olması, kralın Büyücülerin kuklası olmasından daha kesin.

"*Shei'tani*?" Yağmur onu hafifçe havaya kaldırarak dürttü. Merdivenlerin tepesine ulaşmışlardı ve şimdi kralın önünde duruyorlardı. Tüm gözler onların üzerindeydi ve *Shei'tani* bir budala gibi krala bakıyordu.

"*Sieks'ta*." Rain'in, bir hükümdarın diğerinin egemenliğini kibarca kabul edişindeki yarım selamına uymak için hızla eğildi. Tekrar doğrulduğunda Dorian'ın üzerindeki gölge kaybolmuştu. yorgun ve yıpranmış görünüyordu ama bunun dışında gayet normaldi ve empatik duyularını açıp onu nazikçe incelemeye cesaret ettiğinde bile, yorgunluktan ve ülkesinin karşı karşıya olduğu sorunlardan duyduğu derin endişeden başka bir şey keşfetmedi.

"Selamlar, Dorian, Celiera Kralı," dedi Rain doğrulduklarında. "Kraliçem ve ben, uzun yıllar boyunca evim dediği şehre sevinçle dönüyoruz. Habersiz ziyaretimize rağmen bizi bu kadar sıcak karşıladığınız için teşekkür ederiz."

"Lord Feyreisen, duyuruya ihtiyacınız yok." Dorian ciddi bir içtenlikle yarım bir selamla karşılık verdi. "Kral I. Dorian ve Marikah vol Serranis Torreval'in soyundan gelen biri Celiera tahtında oturduğu sürece Fey kralı ve kraliçesi her zaman hoş karşılanacaktır." Bakışlarını Rain'in yüzünden ayırmasa Dorian sesini saray merdivenlerinde toplanan tüm saray mensuplarının duyabileceği kadar yükseltti ve Ellysetta birkaçının krallarının kendi Fey kanını hatırlatması üzerine kaskatı kesildiğini gördü.

Yağmur öne çıktı ve sesini alçalttı. "Önemli haberler getirdik. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Dorian etmeden, "Elbette. Lütfen beni takip edin."

"Majesteleri." Telaşlı ipekler ve satenler giymiş, ince dudaklı, zayıf bir adam öne çıktı, yüz hatlarına onaylamadığı damgasını vurmuştu.

Dorian adama tek ve soğuk bir bakış fırlatarak, yapmak üzere olduğu itirazı susturdu ve onu olduğu dondurdu. Adam eğilip geri çekildiğinde, kral Rain ve Ellysetta'ya döndü ve bir kolunu saray kapılarına doğru salladı. "Lütfen, Lordum Feyreisen, Leydi Feyreisa, önden buyurun." Öfke her kelimedede titreşiyordu ve Dorian'ın normalde sıcak olan gözleri taş gibi parlıyordu.

Ellysetta'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Celiera'nın kralını örten gölge bir ışık oyunu olabilirdi ama saray mensuplarından yayılan düşmanca duyguların alt akıntıları hayali değildi. Onları bu kadar güçlü bir şekilde hissetmesini sağlayan şey sadece algılama yeteneğindeki artış da değildi.

Rain'le buraya son geldiklerinden beri bir şey -ya da biri- Fey karşıtı duyguları körüklüyordu.

Ve Dorian bunun farkındaydı.

Büyünün tınısı Celiera'nın kraliyet sarayının geniş, yaldızlı koridorlarını dolduruyordu

Ellysetta'nın *lu'tanları* kraliçelerine yönelik potansiyel tehditleri araştırmak ve koruma görevlerini üstlenmek üzere dağılırken. Dorian'ı özel ofisine kadar takip ettiklerinde Rain onun yanında kaldı, parmakları Fey'cha'sından hiç ayrıldı.

"Kraliçeniz bu sabah size katılmadı," dedi Rain yürürken, ses tonunu nötr tutmaya dikkat ederek. Annoura Fey'lerden birden fazla kez açıkça belirtmişti. Hatta üç ay önce onlara karşı aktif olarak çalışmıştı. Saray mensuplarının düşmanlığı Annoura'nınkinin bir yansımasıysa hiç şaşırmazdı. "Başka biriyle nişanlı mı?"

Dorian, "Siz gelmeden kısa bir süre önce kendini iyi hissetmediği haberini aldım," diye cevap verdi.

Rain neredeyse yürümeyi bırakıyordu. Çeliğine layık hiçbir Fey, eşinin sağlığı kötüyse onun yanından ayrılmazdı ve Dorian da karısının bakımının öncelikli bir endişe olması gerektiğini düşünecek kadar Fey'di. Kaşlarını çatarak bu yönde bir şeyler söylemeye başlamıştı ki Ellysetta'nın tırnakları sessiz bir uyarıyla bileğine battı.

"Onu azarlama Rain. Ölümlülerin yöntemlerinin Fey'lerden farklı olduğunu biliyorsun. O bir kral ve Celieria savaşta. Halkı ondan kendilerini ilk sıraya koymasını bekliyor."

Ellysetta'nın iyiliği için, "Umarım hastalığın ciddi bir şey değildir," derken sesindeki kınamayı sakladı.

Sarayın üst katlarına çıkan geniş mermer merdivenlere ulaşmışlardı. Onlar tırmanırken Dorian Rain'e, kocasının ihmalkârlığı hakkında Rain'in ne düşündüğünü çok iyi bildiğini gösteren bir bakış fırlattı. "Son birkaç gündür saray mensuplarından birkaçı mide rahatsızlığı geçirdi. Doktor bana bunun çok da zararlı olmadığını, sadece hastaları rahatsız ettiğini söyledi."

"Onlara şifa dokumaktan mutluluk duyarım," diye gönüllü oldu Ellysetta. "Ya da sana, bu konuda. Yorgunluğunuzu hissedebiliyorum." Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ve korkmayın; son karşılaşmamızdan bu yana çok daha ustalaştım."

Kral sessiz bir kahkaha attı. Daha önce de Celieria'nın soylu hanelerinin başlarını yedi çan süren amansız, büyü güdümlü bir çiftleşmeye sürükleyen dokumanın farkında olmadan katılımcılarından biri olarak onun büyüüne maruz kalmıştı. "İşimiz bittiğinde şifa teklifinizi kabul etmekten onur duyarım." "Gerçi aynı şey sarayımın tüm üyeleri için söylenemez. Eminim geldiğinizde dışarıdaki gerginliği fark etmişsinizdir."

Kral'ın özel ofisine ulaşmışlardı. Celierian mavis ve altın tonlarında giysiler giymiş muhafızlar uzun, yaldızlı çift kapıyı iterek açtılar ve onları geniş odaya aldılar. Rain kapıların kapanmasını ve Ellysetta'nın beşlisinin beş katlı bir gizlilik örgüsü örmesini bekledikten sonra, "Fey'i gözden düşürmek isteyenlerle yaşadığınız sıkıntılar sona ermedi?" dedi.

"Keşke olsaydı." Dorian içini çekti ve odanın içinde adımlayarak saray bahçelerine bakan pencerelere .

fiskiyeler. "Sınırlar boyunca askeri varlığımızı artırmaya başladığımızda mırıltılar da başladı. Önce maliyet, sonra Eld'e hizmet ettiği bilinen tüccarlarla ticareti durdurduğumuzda ticaret kaybı; ardından komplo söylentileri başladı, bu yaz katedrale yapılan saldırının Fey tarafından bizi eski düşmanları Eld'e karşı kıskırtılmamış bir savaşa çekmek için nasıl sahnelendiği fısıldanıyordu."

"Peki Teleon ve Orest hakkındaki haberler ne zaman geldi?"

Dorian gözleri yorgun bir şekilde pencereden geriye döndü. "Fey ordularının Orest ve Teleon'a yığınak yaptığı haberinin Eld'i kendini savunmak için önleyici bir saldırı başlatmaya zorlamasını mı kastediyorsun?" Yüzünü buruşturdu. "Eld'ler kurnazdı; bunu onlara vermelisin. Bir kez bile Fey ile ilgisi olmayan bir hedefe saldırmadılar. Bu, bu yaz Eld Ticaret Anlaşması'nı destekleyen lordların gözünden kaçmadı. Şimdi Orest ve Teleon'a yapılan saldırıların sadece bunun Eld ve Fey arasındaki bir anlaşmazlık olduğunu kanıtladığını ve savaşınıza çekilmemize izin vermememiz gerektiğini iddia ediyorlar. Eld'in artık Fey saldırganlığı tarafından tehdit edilmediği zaman barış olacağına inanmaya devam ediyorlar."

"Barış." Yağmur sert bir kahkaha attı. "Oh, *aiyah*, barış olacak. Bedeli sefalet ve köleleştirme olacak ama tebaanız huzura kavuşacak." Çizmeli topuğunun üzerinde döndü ve odanın karşı tarafına doğru yürüdü.

Dorian'a doğru bir adım atan Ellysetta'nın ipek etekleri hışırdadı. "Bağışlayın beni Majesteleri ama muhalefetin başını çeken lordlardan birinin ya da birkaçının büyücü olma ihtimalini hiç düşündünüz mü?"

Dorian'ın ağzı acımasız çizgilerle kaplandı. "Bu ihtimali düşündüm, evet. Ve öyle olmaması için her gün dua ediyorum." Kasvetli bakışlarını masasının karşısındaki duvara hakim olan güzel, gümüş sarısı karısı Annoura'nın portresine çevirdi. Omuzları yorgun bir çaresizlikle çöktü. "Çünkü bu savaşa karşı en güçlü seslerden biri kraliçeme ait."

"Merhametli tanrılar!" Celieria Kraliçesi Annoura, karnının acıyla sıkışması onu son çan içinde üçüncü kez garderoob'a doğru koştururken sefalet içinde inledi. Tam da midesinin içindekiler bir dizi kabartı halinde dışarı kusarken oraya ulaştı. Safradan başka bir şey çıkmayana kadar tekrar tekrar kustu ve o zaman bile mide bulantısı iğrenç bir battaniye gibi üzerine çöktü. Kolları ve bacakları titreyerek kendini ayağa kaldırdı ve soğuk taş zeminin üzerinde , sallanıyor ve baygın hissediyordu.

Sarayını kasıp kavuran hastalık ona da bulaşmış gibi görünüyordu. Son iki gün içinde sarayın en yüksek rütbeli leydilerinden birçoğu hastalanmıştı ve şimdi kendisi de onların arasında sayılabilirdi. Gün ağarmadan önce öğürmeye başlamıştı ve yakın zamanda duracağına dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Aklına gelen ilk düşünce zehir oldu. Ama bir zehir ustası için hangi sefil bahane düzinelerce kadını hasta bırakır ve hiçbirini öldürmezdi? Ayrıca, Annoura'nın yemek tadımcısı hastalanmamıştı ve Annoura da onun hizmetlerinden yararlanıyordu. İçinde bu korumadan vazgeçemeyecek kadar kurnaz ve şüpheci bir Capellan vardı.

"Majesteleri?" Annoura'nın en yeni genç Dazzle'larından birinin, beyninden çok göğüsleri olan on altı yaşındaki tüy kafalının ürkek sesi bahçe kapısının dışından seslendi. "İyi misiniz?"

"Oh, evet, daha iyi olamazdım," diye tersledi Annoura. Kapıyı hızla açıp yatak odasına girdi, dizlerinin bağı çözülüp neredeyse yüzüstü yere yuvarlanacağı sırada asıl öfkesinin etkisi kayboldu.

Dazzle-Mairi? Miranda mı? Annoura küçük sürtüğün adının ne olduğunu neden umursuyordu ki? Annoura, kraliçesinin neredeyse aşağılanmasına tanık olduğu için kızın yanağını tokatlama dürtüsünü kontrol etti.

"Yatağıma gitmeme yardım et, sonra da çık git," diye . "Ve Yedi Cehennem adına doktorun neden bu kadar geciktiğini öğren."

Kız Annoura'nın yatağa dönmesine yardım ettikten sonra yorgani üzerine örttü. "Size bir şeyler getiremeyeceğimden emin misiniz Majesteleri? Belki güzel bir yulaf lapası?"

Yulaf lapası mı? Annoura'nın gözleri büyüdü. Bu kelimeyi duymak bile bulanmasına neden oldu. Yataktan fırladı ve bir kez daha bahçeye doğru koştu.

Bu kez, kız sözlerini bitirdiğinde, küçük Dazzle yemek tabağı kadar büyük gözlerle orada durdu.

Şimdi Annoura onu tokatladı. "İçim çıkıyor ve sen bana *yulaf lapası* isteyip istemediğimi mi soruyorsun? Aptal! Ninnywit! Yanan bir adama ateş mi sunacaksın? Çık dışarı!" Bir elini kapıya doğru savurdu ve süitte toplanan diğer Dazzle'lara ters ters baktı. "Hepiniz, hemen dışarı çıkın. Ve bu kapıdan girecek bir sonraki kişinin kulaklarının arasında bir beyni olsa iyi olur."

Güzeller güzeli Dazzle gözyaşlarına boğuldu ve kapıdan dışarı kaçtı. Sabah görevlilerinin geri kalanı onun peşinden koştu.

Annoura sendeleyerek yatağına döndü ve kendini yavaşça şilteye bıraktı. Güzel, tatlı Işık Tanrısı, kendini berbat hissediyordu. O zamandan beri hiç bu kadar kötü hissetmemişti... şey, hatırlayamıyordu.

Perdeli pencerelerden içeri süzülen zayıf güneş ışığını engellemek için bir elini gözlerinin koydu. Tanrım. Bu bile öğürecekmiş gibi hissetmesine neden oldu. Kaşlarını çatarak ve korkutucu bir şekilde gözyaşlarına yakın hissederek yastık dağına geri döndü.

Dorian neredeydi? Neden burada değildi? Evlilikleri boyunca birkaç kez hastalandığında, her zaman yatağının yanına gelir ve orada kalır, elini tutar, alnını okşar, doktorun ilaçları etkisini gösterene kadar rahatsızlığını yatıştırmak için serin ruh ağları örerd. Neredeydi o?

Eminim şimdiye kadar kendilerine hanımefendi diyen gevezelerden biri-

karısının hastalık haberini kulağına fısıldayabilirdi.

Herhalde o hastayken soğukluğu sürdürecektedir kadar soğuk kalpli olamazdı.

Kapı ve yatak odasının ağır kapısı içeri doğru sallandı.

Annoura başını kaldırdı, bir umut dalgası moralini yükseltti. "Dorian?"

Ancak eşikten adımını atan ayaklar kocasına ait değildi. Annoura yastıklarına yaslandı, gözyaşlarını geri kırıptı. En azından o işe yaramaz Dazzle ya da onun gibi başka bir aptal değildi. Yatak odasının kapısından giren kadının gerçekten de kulaklarının arasında bir beyni ve neredeyse Annoura'nınki kadar solgun bir yüzü vardı.

Jiarine Montevero içeri girerken hükümdarına zarif bir reverans yaptı ve ardından yatağa yaklaştı. "Mirianna hastalandığınızı söyledi, Majesteleri."

Mirianna. Bu aptal Dazzle'ın adıydı.

"Hasta derken bağırsaklarım neredeyse gün ışığını görene kadar öğürdüğümü kastediyorsanız, evet, sanırım ," diye tersledi Annoura. Hasta olmaktan nefret ederdi. Hastalıkla birlikte gelen kontrol kaybı onun için bir ıstıraptı ve bunu hiçbir zaman nezaketle ya da iyi bir şekilde karşılamamıştı. "Hemen bir soğuk kompres getirin."

"Elbette, Majesteleri." Jiarine en ufak bir tereddüt göstermeden, daha önce bir kâse, bir yığın kokulu havlu ve bir ibrik taze su konulmuş olan yakındaki komodine doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra Annoura'nın alınına ve gözlerine nemli bir bez serdi.

Serin karanlık öfkесinin yıpranmış kenarlarını yatıştırırken Annoura iç çekti. Sakin, becerikli Jiarine. Son haftalarda çok yardımcı olmuştu. Annoura hiçbir zaman kadın sırdaşlar tutmaya olmamış olsa da, son zamanlarda Jiarine'e oldukça fazla güvenmeye başlamıştı. Özellikle de Kraliçe'nin gözdesi Sör Vale'in, ailesinin malikanesinde acil bir durum olduğunu iddia eden işe yaramaz, kişisel olmayan bir not parçasından başka tek kelime etmeden saraydan kaybolmasından sonra.

Leydi Montevero ve Sör Vale iyi arkadaşlardı. Aslında Sör Vale'ye sarayda ilk sponsor olan ve onu kraliçenin çevresiyle tanıştıran da oydu. Şimdi, Vale gitmiş ve aylardır ondan haber alınamıyorken, Annoura kendini Jiarine'le daha çok konuşurken bulmuş, Jiarine'in kısa sürede Annoura'nın vazgeçilmez sırdaşı ve gözdesi haline gelen yakışıklı Dazzle hakkında bir şeyler bilebileceğini ummuştu. Ne yazık ki, ortak arkadaşlarından da hiçbir haber alamamıştı.

Annoura huzursuz bir sinirlilikle örtüyü çekiştirdi. "Kral nerede? Hastalığım ona söylendi mi?"

Sessizlik. Sonra, "Mesajı kendim ilettim, Majesteleri. Yarım çan önce."

Yarım zil.

Yarım saat geçmişti ama Dorian hâlâ gelmemişti. Zaman olsaydı

Ona ulaşmak için sarayda koşturmaktan nefesi kesilmiş bir halde, sadece birkaç dakika içinde onun yanındaydı. Ama şimdi, sarayın yarısı bu gizemli mide hastalığına yakalanmışken bile, onu ziyaret edecek kadar ilgi uyandırmamış mıydı?

"Eminim yakında sizi görmeye gelecektir Majesteleri," diye yatıştırdı Jiarine, "ama Tairen Ruhü ve eşi bu sabah geldi."

Annoura'nın yumrukları yorganı sıktı ve saten gerginleşene kadar çekti. "Feyler... *burada* mı?"

Dorian'ın onun yanında olmamasına şaşmamalı. Fey. Her zaman Fey'di. Kalbinde her zaman ilk sırada o değil, onlar olacaktı. Ölüm döşeğinde bile olsa, alev alev yanan tek bir Fey parmağını bile kıpırdatsa, Dorian hiç tereddüt etmeden onu terk eder ve itaatkâr bir fino köpeği gibi büyülmüş efendisinin yanına koşardı.

"Bu sabah beklenmedik bir şekilde geldiler," dedi Jiarine. "Eminim kral başka türlü uzakta kalmazdı."

"Tabii ki yapmaz."

Jiarine, Annoura'nın sesindeki ağır ironiyi duyduysa da bunu belli etmedi. "Majesteleri, doktoru çağırttım ama Leydi Verakis'le ilgilenmek bir çan önce saraydan ayrıldı. Gelmesi ne kadar sürer bilmiyorum." Jiarine yatağa yaklaşırken etekleri hışırdadı. "Lord Bolor dışarıda, Majesteleri. Kendisi doktor değildir ama bu sabah bende harikalar yaratan bir toniği var."

Annoura yüzünü

buruşturdu. "Hayır." "Ama,

Majesteleri-"

Kompresin bir köşesini kaldırarak Jiarine'e sert bir bakış fırlattı. "Kulakların seni yanılttı mı? Hayır dedim." Sonra, Jiarine son haftalarda ona çok iyi bir arkadaş olduğu için, Annoura içini çekti. "Jiarine, onu sevdiğini biliyorum. Yeterince yakışıklı, kabul ediyorum ve keskin bir zekâsı var." Bazen fazla keskin. "Ama onda beni yanlış yola sürükleyen bir şeyler var. Ona güvenmiyorum."

Dorian dışında kimseye gerçekten güvendiğinden değil -ki bugünlerde o bile tartışılırdı- ama Annoura çoğu saray mensubunun ne düşündüğünü onlardan bile önce biliyordu. Onları okuyabiliyordu. En önemli durumlarda nasıl tepki verecekleri konusunda çok iyi bir fikri vardı ve onlardan bir adım önde olmayı ve kendi amaçlarına ulaşmak için onları nasıl manipüle edeceğini biliyordu.

Ama bu Bolor denen adam... Annoura onun ne düşündüğünü ya da onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Ve bu onu kesinlikle rahatsız ediyordu. Jiarine ondan ne kadar hoşlanıyor olursa olsun, Annoura'nın Bolor'a yakın çevresine girme izni vermeye hiç niyeti yoktu.

Ve kesinlikle adamın hazırladığı iksiri içmeyecekti çünkü Jiarine - adamın erkeksi yakışıklılığından etkilendiği çok açıktı

-Bunun için yalvardı.

"Majesteleri-"

"Cevabım hayır. Eğer kapımın önünde bekliyorsa, onu gönderebilirsiniz. Kral ya da hekim dışında bu odaya senden başka kimse adım atmayacak. Anlaşıldı mı?"

Jiarine kısa ve sert bir yaptı. "Elbette, Majesteleri. Nasıl isterseniz."

"Güzel. Git şuraya otur, şu sandalyeye. sehpa da bir kitap var. Bana kitap okuyabilirsin." Annoura elindeki kompresi tekrar gözlerinin üzerine bıraktı. Jiarine'in odayı geçip kapıya gittiğini, dışarıdaki birine anlaşılmaz bir şeyler fısıldadığını, sonra geri dönüp oturduğunu duydu.

Hanımefendinin kabul etmesi Annoura'yı memnun etti. Hasta ama Celieria kraliçesi bazı şeyleri hâlâ kontrol edebilirdi.

Kral Dorian birkaç dakika boyunca Celieria Şehri'ndeki sıkıntılı siyasi durumu ayrıntılarıyla anlattıktan sonra Rain, "Büyücülerin kraliçenizin ruhunu ele geçirmiş olma ihtimali bile varsa, bunu bilmemiz gerek," dedi.

Dorian ırkıldı ve Ellysetta'nın kalbi onun için acıdı. Güzel kraliçesine duyduğu derin ve gerçek aşk tüm Celieria'da biliniyordu, hatta vatandaşları için bir gurur kaynağıydı ve karısı için duyduğu korku gece gündüz içini kemiriyor olmalıydı. "Ah, Rain, bu kadar yorgun görünmesine şaşmamalı." Ülkesi savaştaydı, soyluları Feyler yüzünden birbirlerine düşmüştü ve şimdi de karısı muhtemelen Büyücüler tarafından yoldan çıkarılmış olabilirdi. Bunlar en güçlü adamı bile dize getirmeye yetecek yüklerdi.

"Eğer karısı gerçekten de Büyücülerin hizmetindeyse durumu on kat daha kötü olacak." Rain Gaelen'e baktı, o da hafifçe başını salladı. "Bildığınız gibi artık Büyücü İşaretlerini tespit etmenin bir yolunu bulduk. Gaelen bu yaz bize dokumayı gösterdi. Ellysetta kraliçeye şifa verirken, Gaelen de onu Büyücü İşaretleri açısından kontrol edebilir. Kendisi büyüye sahip olmadığı sürece, Gaelen'in dokumasını hissetmeyecektir."

Dorian masasından kaldırdı, elleri önünde düğümlenmişti. "Benden kraliçem üzerinde yasak kara büyü yapmana izin vermemi istiyorsun."

Rain'in gözleri kısıldı. "Kraliçenizde Büyücü İşaretleri olup olmadığını kontrol etmemize izin vermenizi istiyorum. Eğer büyücu damgası taşıyorsa, bunu bilmeniz gerek. Eğer değilse, bu içinizi rahatlatacaktır. Sadece birkaç İşaret taşıyorsa, bunu da bilmeniz gerekir, böylece başka İşaretleri önlemek için önlem alabilirsiniz."

O konuşurken, kısmen tamamlanmış *shei'tanitsa* bağlarının oluşturduğu özel iletişim yolu üzerinden Ellysetta'nın zihnine acil bir Ruh ipliği saplandı. "Ellysetta, duyularını Dorian'a aç ve bana ne bulduğunu söyle. Çabuk ol."

"Sorun nedir?" İnsan düşüncelerinin ve duygularının empatik duyularını hırpalamasını engelleyen bariyerleri yıkmadan önce onun cevabını beklememesi ona duyduğu güvenin bir göstergesiydi. Hızlı bir incelikle

Spirit ve Shei'dalin'in aşkının ince ipliği Dorian'a doğru uzanıyordu.

"Bu yaz Dorian'a Fey'in Büyücü İşaretlerini tespit etmeyi öğrendiğini söyledim ama bunun için Azrahn'ın dönmesi gerektiğini hiç söylemedim. Peki nasıl öğrendi?"

"Sence Büyücü onu ele geçirmiş midir?"

"Bilmiyorum ama bir yerden öğrenmiş. Ve bu bizden değildi."

İplikleri Dorian'a ulaştığında güçlü bir bariyerle karşılaştı ve sonda girişimini engelledi. "*Kendini benden korumuş.*" Kalkanın çevresini hafifçe test etti, varlığını hissedeceğinden korktuğu için önemli bir güçle bastırmaya cesaret edemedi. Celierian kralı olsun ya da olmasın, vol Serranis soyundan geliyordu ve kendi büyüsünden yoksun değildi. Adam kaşlarını çatıp bir sineği uzaklaştırmak istercesine elini yüzüne yaklaştırdığında, kadın örgüsünü geri çekti. "*Sieks'ta, Rain. Kalkanlarını geçemem. Denersem anlar.*"

Dorian aniden sandalyesini masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. "Dürüst olalım Lordum Feyreisen. Solan Topraklar'dan sürgün edilişinizi ve bunun nedenini biliyorum. Üç gün kadar önce Massan'ın lideri Tenn v'En Eilan'dan bir haberci geldi. Kendisinin artık Solan Topraklar'ın vekil hükümdarı olduğunu bildirmek ve sizin ve Feyreisa'nın Azrahn'ı döndürdüğünüz için taçlarınızın elinizden alındığı ve sürgün edildiğiniz konusunda beni uyarmak için yazdı."

Ellysetta'nın nefesi kesildi. Beşlisinin yüzleri taşa döndü.

Yağmur onun yanında parmaklarını *meicha*'nın kabzalarına doladı. Kalçalarında kılıflı kılıçlar. "Öyle mi?"

Bahçelere bakan pencerelerin panjurları titredi ve yanlarındaki perdeler sanki bir esintiden dolayı dalgalandı. Dorian'ın bakışları, tairen'i yükseldikçe gözleri parlamaya başlayan Rain'dönmeden önce o yöne kaydı.

"Üç gün. Haberci üç gün önce geldi." Öfke, Ruh'un sesinin her parlak telinde titreşiyordu. "*Bir koşucunun Dharsa'dan Celieria Şehrine ulaşması en fazla bir hafta sürer.*"

Ellysetta hesaplamaları hızla yaptı. Haberci Dharsa'dan on gün önce ayrılmıştı, bu da şu anlama geliyordu.

"Tenn mesajını Teleon ve Orest'ten savaş raporlarını aldıktan sonra ve tairen seni Fey'in gerçek Savunucusu ilan ettikten sonra gönderdi. Ah, Rain."

"Tenn'in notunda başka ne yazıyordu?" Rain'in sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü. Başka bir adam Rain Tairen Soul'un kötü şöhretinden korkup kaçabilirdi.

Öfkeliydi ama Dorian takdire şayan bir sakinlikle yerinde durdu. "Diğer şeylerin yanı sıra, eşinizin Büyücü İşaretli olduğu ve ona olan bağınızın muhakeme yeteneğinizi gölgelediği konusunda beni uyardı. Ve daha fazla destek almayacağıma yemin etti."

Seni müttefiklerim arasında saymaya devam ettiğim sürece Fey'den uzak duracağım. İşte." Masasının çekmecesini açtı ve yaldızlı ahşap bir parşömen kapağına sarılı bir parşömen çıkardı. "Kendin oku."

Rain parşömeni Dorian'ın elinden kaptı, koruyucu çıkardı ve parşömeni açtı. Ellysetta, Tenn'in mesajını tararken kolunun üzerinden baktı ve zarif bir altın yazıyla yazılmış iğrenç, lanetleyici kelimeler gözüne çarptı.

*En Saygıdeğer ve Sevgili Fey-kin'e, Majesteleri Dorian vol Serranis
Torreval, Dorian X, Celieria Kralı,*

Ağır bir kalp ve derin bir endişe ile yazıyorum....

*...Rainier Feyreisen onurunu çiğnedi... Doğruluk Konuşması
altında itiraf etti... hem o hem de eşi bilerek ve isteyerek yasak büyüyü,
Azrahn olarak da adlandırılan Azreisenahn'ı, ruh büyüsunü ördüler....
Massan'ın onları dahl'reisen ilan etmekten ve Solan Topraklar'dan
kovmaktan başka çaresi yoktu....*

*...Ellysetta Baristani'nin ruhu Gölge ile lekelenmiş.... Elden
Büyücülerini onun ruhunu ele geçirmeye başladı.... Ruhunun ne kadar
derinlere işlediğini bilmiyoruz ama tehlike göz ardı edilemez....
Varlığının sinsi etkileri şimdiden Solan Toprakları böldü... onurlu
Feyler onu Gölge'ye kadar takip etmek için onurlarını bir kenara
bıraktı... onun etkisi kralımızı onursuzluğa sürükledi....*

*...Gerçeğin Gözü Ellysetta Baristani için onurun ve Solan Topraklar'a
olan görevin Massan'ın görmezden gelmesine izin vermeyeceği korkunç
bir gelecek öngördü.... Yıkım getirecek....*

*...Eğer Celieria dahl'reisen Yağmur Tairen Ruhu ve onun Gölgeyle
lekelenmiş eşiyile arkadaşlık etmeye devam ederse.... Solan
Topraklar'dan daha fazla yardım bekleyemezsiniz.*

Her lanetleyici açıklama kalbine bir çivi gibi saplanıyordu. "Sevgili Tanrılar, Rain," diye dehşet içinde nefes aldı. "Bunu neden göndersin ki?"

Rain parşömeni sanki kirli bir şeymiş gibi Dorian'ın masasına fırlattı. Gözleri saf tairen olmuştu, gözbebekleri yoktu ve mor bir ışıltıyla dönüyordu. Sıkıca kenetlenmiş çenesinde bir kas sıçradı. "Yani bu... mesajı üç gün önce aldınız ve yine de bizi kılıç çekmek yerine kollarınızı açarak karşıladınız. Neden?"

Dorian kaşlarını kaldırdı. "Unutuyorsunuz Lord Feyreisen, ben doğma büyüme bir kralım. Yabancı güçlerden gelen üstü kapalı tehditleri hoş karşılamam." Parşömeni aldı, kısaca göz gezdirdi, sonra parşömeni parşömen çubuklarının üzerine geri yuvarladı ve kapağı yerine kaydırdı. "Ne de bir gaspçının

bir hükümdarın tacının elinden alınmasının benim için iyi bir şey olmadığı ."

Parşömeni masasının çekmecesine geri koydu ve . "Tenn v'En Eilan benim için bir yabancı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama seninle ve Celierian doğumlu gerçek eşinle zaman geçirdim. Ülkelerimiz arasındaki uzun geçmişi ve teyzemin size olan kişisel saygı ve sevgisini göz önünde bulundurarak, gerçeği kendi ağzınızdan duyana kadar hüküm vermekten kaçınmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Rain'in ifadesi elmas granitten oyulmuş gibiydi. "Keşke orada yazılanların yanlış olduğunu söyleyebilseydim ama Feyler yalan söylemez. Tenn bile." Ellysetta'nın eline uzandı. "Ellysetta ve ben Azrahn'ı döndürdük. Tenn ve Massan'ın diğer üç üyesi bizi *dahl'reisen* ilan etti ve bu yüzden Solan Topraklar'dan sürgün etti."

Ellysetta Dorian'ın içgüdüsel geri tepmesini hissetti ve onu rahatlatmak için acele etti. "Yaptığımız şey Tenn'in mesajında görüldüğü kadar kötü değildi. Dört tairen yavrusunu ölümden kurtarmak için Azrahn'ı ördüm ve Rain de beni kurtarmak için onu döndürdü. Eld'in Yüce Büyücüsü doğmamış tairenlerin ruhlarını çalışıyordu ve onu durdurmamız gerekiyordu." Hızla ona Yüce Büyücü'nün kendi Tairen Ruhunu üretmek için nasıl çalıştığını anlattı.

"Rain ve ben harekete geçmemiş olsaydık, tairen bu nesille birlikte yok olacaktı. Tenn bunu biliyor ama tairenleri kurtarmamızın ya da Rain'in Orest'te Eld'i yenmek için Lord Teleos'un kuvvetlerine liderlik etmesinin, hatta tairenlerin Rain'e Fey kralının altın savaş çeliğini getirip onu Solan Topraklar'ın gerçek hükümdarı ilan etmesinin onun için bir önemi yok. Tenn'in gördüğü tek şey benim Büyücü İşaretlerim, Gerçeğin Gözü'ndeki vizyon ve Rain'le birlikte Azrahn'ı ördüğümüzün itirafı."

Dorian, "Kabul etmelisiniz ki bu gerçekler rahatsız edici," diye cevap verdi.

Yağmur öne doğru yarım bir adım attı ama Ellysetta bileğini yakalayınca donup kaldı. "Bunu inkâr etmiyoruz. Tanrıların önümüze koyduğu yol hiç de kolay bir yol değil." Çenesini kaldırıp tereddütsüz bakışlarını kralın üzerine dikerken gözleri parladı. "Ama hata yapmayın Kral Dorian: Azrahn olsun ya da olmasın, sürgün edilmiş olsun ya da olmasın, Rain Solan Topraklar'ın gerçek kralı ve Fey'in Savunucusu'dur. Tairenler onu takip eder, Işığı savunmak için doğduklarını hatırlayan tüm Feyler gibi."

Dorian birkaç uzun dakika boyunca sessiz bir düşünceyle ona baktı. "Üç ay önce ilk kez tanıştığım o utangaç genç kadına göre çok değişmişsin."

"Daha iyisi için, umarım."

"Bunu ."

"Yeter." Rain kollarını kavuşturdu. "Zamanımızı boşa harcıyoruz. Önemli haberlerle geldik Dorian ve bunu yapmak için daha da önemli bir ziyaretimizi erteledik. Ancak sarayınızdaki huzursuzluk ve eşinizle ilgili endişeleriniz göz önüne alındığında, bildiklerimizi sadece özgür olanlarla paylaşmamız akıllıca görünüyor."

Büyücü İşaretleri. Senden başlayarak."

"Ne?" Dorian ona yeni bir hakaretle baktı. "Şimdi de *bana* yasak büyüyü yapmak istediğini mi ?"

"*Aiyah,*" diye onayladı Rain. "Sana ve getirdiğimiz bilgilere vakıf olacak diğer herkese. Eld'in kulağına gitmesin diye, bildiklerimizi Büyücü olma ihtimali olan herhangi birine açıklama riskini göze alamayız. Bu yüzden haberlerimizi iletmek için bizzat geldik."

"Sizi temin ederim ki ben büyücü değilim."

"Saygısızlık etmek istemem ama verdiğiniz güvenceler yeterli değil. Tıpkı Ellysetta'nın yaptığı gibi Marks'ı taşıyabilir ve bunu bilmeyebilirsiniz. Gaelen'in Azrahn dokuması emin olmanın tek yolu."

"*Yağmur, lütfen.*" Ellysetta bir elini onun koluna koydu. Kaba Dorian'ın daha da sinirlenmesine neden oluyordu. Krallar başkalarından emir almayı pek sevmezlerdi. Dorian'a yüksek sesle, "Majesteleri, en iyi arkadaşımın annesi kızını ve bağ oğlunu ölüme gönderdi çünkü Büyücüler onun ruhuna sahipti. *Teska*, lütfen, örgü sana zarar vermez ama bilmemek hepimizi öldürebilir. Gaelen'e dokumayı üzerimde eğirmesini bile söyleyeceğim, böylece kendiniz görebilirsiniz." Eski *dahl'reisen*'i yanına *çağırma* için döndü.

"İzninizle, *kem'jita'taikonos*?" Gaelen, ikiz kız kardeşi Marikah'ın kraliyet soyundan gelen kişiye eğilerek selam verdi.

Dorian cevap Rain, "Bize ya güvenirsin ya da ," diye çıkıştı. "Kararını ver."

Kral gözlerini kapadı ve bir elini yorgun bir umutsuzluk hareketiyle alnına götürdü. Bir an sonra, "Tanrılar hepimizi korusun," diye mırıldandı, sonra gözlerini açtı ve başını salladı. "Pekâlâ. Yap zaman. Eğer Karanlık'a düştüysen, geri kalanımız zaten ölmüş sayılırız."

Rain işaret etti ve beşli harekete geçerek Azrahn'ın ayırt edici büyülm imzasının kaçmasını engellemek için odanın etrafında on kat örgü ördü. Hâlâ şehirde saklanmakta olan Adrial ve Rowan'ı alarma geçirmeye ya da yakınlarda olabilecek herhangi bir büyücüye ipucu vermeye gerek yoktu.

"Büyücü İşaretleri Azrahn'ın varlığı dışında görünmez ve tespit edilemez," diye açıkladı Gaelen. "O zaman İşaretli kişinin kalbinin üzerinde bir gölge deseni olarak görünürler." Bir elini kaldırdı ve avucunun içine yasak büyülmün küçük, spiral bir girdabını *çağırdı*.

Gaelen'in gözleri karardığında ve Azrahn'ın , fazla tatlı tadı ağzına dolduğunda Ellysetta ürperdi. Kalbinin üzerindeki deri zonklamaya başladı. Saçlarını omzuna attı ve elbisesinin yakasını çekiştirerek sol göğsünün parlayan beyaz teninde bir çürük halkası gibi duran dört İşaret'i ortaya

"Işığın Yüce Efendisi," diye nefes aldı

Dorian. Gaelen'in örgüsü göz kırptı.

"Ne kadar kötü ?"

"Şimdilik idare edilebilir," diye güvence verdi ona, "ama emin olmak için, askeri önemi olan konuları tartışırken size katılmayacağım."

"Kral Dorian," dedi Rain, "dokumanın neleri gerektirdiğini gördünüz. Sizi Büyücü İşaretleri açısından kontrol etmemize izin verir misiniz?"

"Evet, elbette," diye kabul etti kral. Elleri özenle bağlanmış boyun örtüsüne gitti. Göğsünü Gaelen'in dokumasına açtı ve kısa süre sonra Marks'tan arınmış olduğunu fark etti.

"Majesteleri," dedi Ellysetta, "şimdi sizden ayrılıyorum. Burada uzun süre kalmayacak olsak da, kaldığımız süre boyunca bir süit kullanabilir miyiz?"

"Elbette." Dorian masasının yanındaki zili çekti ve bir an sonra ofisin kapısı açılarak Kalem Müdürü ortaya çıktı. "Davris, lütfen Feyreisa'ya mavi süiti göster."

"Elbette, Majesteleri." Kâhya derin bir selam verdi. "Leydi Feyreisa, lütfen beni takip eder misiniz?"

Ellysetta, Gaelen'i Celierian soylularını Büyücü İşaretleri açısından kontrol etmeye devam etmesi için bırakarak odadan çıktı. Beşlisinin geri kalanı ve Gaelen'in yerini alması için seçilen Ateş ustası da onunla birlikte gitti.

Kapı arkasından kapanırken Rain'in, "Büyük Lordlarınızı çağırın Kral Dorian... buradaki, buradaki ve buradaki holdinglerden en çok güvendiğiniz kişiyle başlayın," dediğini duydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Beşlisi ve iki düzine *lu'tan* tarafından çevrelenen Ellysetta, kralın kâhyasını bir zengin, yıldızlı koridordan diğerine takip ederek sarayın ileri gelenleri ziyaret etmek için ayrılmış kanadına ulaştılar. Oymalı çifte kapılar, Celierian mavisini, kremi beyaz ve parlak altınla dekore edilmiş, zengin döşenmiş üç odalı bir süite açılıyordu.

Beşli, Ellysetta'yla ana salonda yeniden bir araya gelmeden önce süiti kısa sürede inceledi ve üç odaya da gizlilik ve koruma ördü.

"Dinlenmelisin," dedi Bel Ellysetta'ya. "Kral Dorian'la olan bu iş muhtemelen günün çoğunu alacak."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Daha sonra, Celieria Şehri'nden ayrıldığımızda uyurum." Yorulmuştu. Gaelen'in koruma örgülerine eklemeler yapmasına rağmen, yeni bir korku rüyası görme korkusuyla derin bir uyku çekmeye korkuyordu ama burada uyumak üzere değildi. Saraydaki tedirgin edici bir alt akım sinirlerini geriyordu.

Ellysetta sırtını bir yığın dolgun yastığa yasladı, gözlerini kapadı ve rahatlamaya çalıştı, ancak dinlenmesi beklenmedik bir ziyaretçi tarafından kısa sürede kesintiye uğradı.

Süitin kapıları tanıdık, sık ve küçük bir adamı içeri almak için açıldı ve Ellysetta ayağa fırladı, dudakları içten bir mutluluk gülümsemesiyle kıvrıldı.

"Efendi Dostlar! Sizi tekrar görmek ne güzel."

Kraliçe Annoura'nın Ellysetta'ya saray sanatları konusunda ders vermiş olan Zarafet Ustası, zarif bir şekilde dikilmiş safir ipekten bir elbise ve gül brokarından zarif bir yelek giymişti. Omuzlarına nane yeşili astarlı saten bir demicape örtülmüştü. Kadının önünde zarif, gösterişli bir eğilme hareketi yaptı; bir omzuna tünemiş bembeyaz kedi yavrusu düşünüldüğünde bu oldukça başarılıydı.

"Leydim Feyreisa." Üstat Fellows doğruldu ve dua eder gibi parmaklarını dudaklarına götürdü. "Sevgili leydim, gözlerime inanamıyorum. En büyük beklentilerimi aştınız. Ah." Burnunu çekti ve kalın, kıvrık kirpikleri sanki sevinç gözyaşlarına karşı koyuyormuş gibi dalgalandı. "Bu kraliçe zarafeti ve güzellik timsalinin üç ay önce ders verdiğim genç kadın olduğunu düşünmek."

Odanın uzak köşesinde duran Bel gözlerini devirdi ama o keyifle güldü. Efendi Fellows'un sıcak bir ışığı vardı. Titiz, eleştirel ve gösterişçi olabilirdi ama aynı zamanda özünde dürüst, iyi niyetli ve parlak kalpliydi.

"Bu Fey arkadaşını ve öğretmenini sevinçle selamlıyor." Ellerini uzattı

ve onunkini kavradı. Tenleri birbirine değdiği anda duyularını açtı. Sıcak bir selamlama dalgası, Karanlığa dair en ufak bir ipucu bulmak için onu didik didik eden dokuyu maskeleyerek için üzerine yağdı. Hiçbir şey bulamayınca rahatlayarak, "İyi görünüyorsun. Ve küçük Aşk hiç bu kadar güzel görünmemişti." Bir zamanlar Lillis ve Lorelle'e ait olan mavi gözlü yavru kediye gülümsedi. "Çok büyümüş." Kieran'ın omzuna tünemeye ve güdük kuyruğuyla kulağını okşamaya bayılan küçük beyaz tüy yumağından çok daha büyük. Ama büyük olsun ya da olmasın, Love belli ki hâlâ omzun kendisi için mükemmel bir tünec olduğuna inanıyordu.

Efendi Fellows hoşgörölü bir şefkatle gülümsedi ve yavru kediye tırmaladı Çenesinin altında. "Artık sarayda iyi bir leydi, satenine ve mücevherlerine çok düşkün." Love'ın boğazına üzerinde elmas bir kalp bulunan büyük mavi saten bir fiyonk takılmıştı. "Ve modanın tam bir hakemi haline geldi. az bir düzine genç hanımefendi ve Sers omuzlarına kendi yavru kedilerini takmaya başladı."

Ellysetta güldü. "Gerçekten mi? Eminim hiçbir Aşk kadar güzel değildir." Geri çekildi ve döşemeli kanepeyi işaret etti. "*Teska*, Efendi Dostlar, oturun. İçecekler için zili çalayım mı?"

O konuşurken, kanepenin yanındaki alçak masanın üzerinde zarif bir porselen keffee servisi belirdi. Love şaşkınlıkla çığlık attı ve sırtını dikleştirerek çay servisini tısladı. "Yoksa şu anda sahip olduklarımızın tadını çıkarmayı mı tercih edersiniz?" Ellysetta, Tacik ve Rijonn'a alaycı bir bakış atarak mırıldandı. Savaşçıların bellpull'ları kullanmadıkları açıktı. Sıcak keffee ve saray dükkânlarından bir tepsi sandviç ve tatlı hazırlamak için Toprak ve Ateş'ten dokumalar örmüşlerdi.

", Efendi Dostlar?" diye sordu, yumurta kabuğu inceliğindeki porselen fincana mis kokulu, dumanı tüten kahverengi keffee dökerken.

"Çok iyi, Leydi Ellysetta. Sağlığın pembesi."

"Gerçekten mi? Peki ya sarayın geri kalanı?" Fincana ballı krema döktü, iki kez nazıkçe karıştırdıktan sonra ona ikram etti. "Geldiğimizde havada rahatsız edici bir düşmanlık olduğunu fark etmeden edemedim. Feyreisen ve ben bu yaz yola çıkmadan önce bu sorunların çözüldüğünü sanıyordum."

"Ah...şey, sorunların çözüldüğünü hiç sanmıyorum, sadece koşullar tarafından susturuldu. Ancak saldırının ve Büyükbaba Tivrest'in ölümünün şoku sonra, her zamanki uyumsuzluk geri döndü. Böylesine güçlü duygular nadiren uzun süre uzak tutulabilir." Keflee'sine üfledi ve bir yudum aldı.

Ellysetta kendisi için ikinci bir fincan doldurdu ve koyu, aromatik demliğı koyu kehribarın sütlü bir tonuna dönüştürmek için yeterince ballı krema ekledi. Ellerini fincanın etrafında kıvırdı ve burnuna götürdü, zengin kokuyu içine çekerken kirpikleri mutlulukla aşağıya indi.

Solan Topraklar'dan ayrıldığından beri doğru dürüst bir fincan keffee içmemişti. Diğer pek çok konuda büyük saygı duyduğu Lord Teleos, adına pek de layık olmayan soluk bir bira içiyordu. Ancak şimdi elinde tuttuğu zengin içki

doğrudan Kraliçe Annoura'nın saray mağazalarından. Diğer kusurları ne olursa olsun, kraliçe keffee'sini tanır ve sadece en iyisini stoklardı.

Fincanını dudaklarına götürdü ve keffee'nin karmaşık tatlarının dilinin üzerinde yuvarlanmasının heyecanını, enfes bir zevkle hissetmeyi bekleyerek kendini hazırladı. Fincanı eğdi ve ilk sıcak yudumu ağzına götürdü. Büyü aynı anda parladı ve gözleri şaşkınlıkla açılırken, dudaklarından keskin bir acılıkla safran çayı döküldü.

Öfkeyle ağzındakini geri tükürdü ve çayın tehlikeli bir şekilde kenarına yaklaşmasına neden olan bir takırtıyla fincanı tabağına koydu. Rijonn'a ters ters bakmak için döndü. İri yarı Toprak Fey ustası ona masum gözlerle baktı ve uzun, büyük bir suçlama parmağıyla odanın diğer tarafını işaret etti. "*Bunu bana o yaptırdı.*"

Koltuğunda döndü ve gözlerini Bel'e dikti. Asil, onurlu, ciddi Bel -Fey ordularının generali ve Solan Topraklar'ın ölümcül İlk Kılıcı- kahkahalarını kontrol etmek için o kadar çok mücadele ediyordu ki omuzları titriyordu.

"Keflee'de bir sorun mu var Leydi Ellysetta?" Üstat Fellows endişeyle sordu.

Koltuğuna geri döndü ve yüzündeki çatık kaşları zorla sildi. "Hiç de değil, Efendi Dostlar. Keflee" -kelimenin altını çizdi ve Bel'e doğru karanlık bir bakış daha gönderdi- "eminim şimdiye kadar tattıklarım kadar enfes." "*Ya da bir ahmak gerçekten tatmama izin verseydi öyle olurdu.*

Gerçekten, Bel. Gallberry?"

Bel garip bir boğulma sesi çıkardı ve aniden tek topuğu üzerinde döndü. Pencereye doğru yürüdü, dantelli perdeleri geri çekti ve yüzü odadan dışarıya dönük, omuzları titreyerek dışarıya baktı.

Üstat Fellows, Bel'in davranışı karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Kendi fincanına temkinli bir bakış atarak tabağı masaya geri koydu.

Ellysetta tepsideki tatlılardan birine uzandı, ağzındaki iğrenç safran tadı için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Bunu yaparken, Efendi Fellows'un omzuna tünemiş yavru kediden gelen yumuşak bir gümbürtüyü fark etti. İlk başta mırıltı gibi gelmişti ama Ellysetta tairerlerin etrafında yeterince zaman geçirdiği için sesin aslında hafif bir hırıltı olduğunu anlamıştı. Başını kaldırıp baktığında Love'ın mavi gözbebeklerinin büyüdüğünü ve küçük bedeninde gerginlik biriktiğini gördü. Ancak o izlerken bile saldırganlık belirtileri azaldı ve Love mırıldanmaya ve kuyruğunun ucuyla Efendi Fellows'un boynunu gıdıklamaya geri döndü.

Ellysetta arkasına yaslandı. "*Tacik, bana Ruh dilinde bir şeyler söyle.*"

"Ne gibi?"

Love'ın kulakları geri gitti ve tekrar hırlamaya başladı. Ellysetta neredeyse zafer çığlıkları atacaktı. "*Boş ver.*" Aşk'ın özel hediyesini nasıl unutabilirdi ki?

Heyecanını güçlükle gizleyebilen Ellysetta öne doğru eğildi. "Efendi Fellows, size gizli bir şey sorabilir miyim?"

İnce adam kaşlarını kaldırdı. "Bana her şeyi sorabilirsiniz. Tartışma özgürlüğüne sahip olduğum bir konu olması koşuluyla, cevap vermek için elimden geleni yaparım."

"Aslında bu Küçük Aşk'la ilgili bir soru."

"Aşk mı?" Usta Fellows başını eğerek omzundaki beyaz yavru kediye baktı. Kedinin ince kuyruğu boynuna kadar dolanmıştı. Pençeleri demicape'inin malzemesini delerek sağ omzuna sabitlenmiş kalın bir yastığa saplanmıştı.

"Onu buraya, saraya getirdiğinizden beri hiç garip davrandığını fark ettiniz mi?"

"Tuhaf bir şekilde mi?" Zarafetlerin Efendisi çatık kaşlarıyla Ellysetta'ya baktı. "Nasıl yani?"

"Açıklanamayan bir korkuya kapılmak mesela? Saraydaki belirli kişilere düzenli olarak tıslamak?" Odanın köşelerinde Tacik, Rijonn, Gil ve Gaelen'in yerini alan *lu'tan*, onun sorusu karşısında hafif bir merak ve şaşkınlık hissi yaydılar. Ancak Bel birdenbire hareketsizleşti ve niyetlendi. Bu yaz Celieria'da bulunmuş ve Love'ın eşsiz yeteneğine ilk elden tanık olmuştu.

"Şey, hiç hoşlanmadığı birkaç saray mensubu var, ama ben bunu sadece seçici bir zevke bağlıyorum. Çoğunu ben de beğenmiyorum."

"Hangi saray mensupları? Bana isimlerini söyleyebilir misiniz?"

"Oh, canım, isim mi istiyorsun?" Üstat Fellows dudağına vurdu. "Yeni Dazzle'lardan . Sör Egol, Sera Tyrene, Sör Sonneval ve yeni gelini, Leydi Giamet, Lord Bolor, Büyük Lord Ponsonney, Leydi Thane, Lord Tufton. Bunlar şu anda aklıma gelen birkaçı. Ve tabii ki Büyük Lord Barrial ve oğulları, hatta ne yazık ki birden fazla kez kral bile var."

Ellysetta Bel ile bakıştı. "Ne oldu?" Üstat Fellows sordu.

"Love'ın saray gösterdiği tepkinin, onun keskin duyarlılığının bir yansıması olduğu kadar, seçici bir zevk meselesi olduğunu da sanmıyorum."

"Hassasiyet mi?"

"Büyüye." Ellysetta ellerini belinde kavuşturdu. "Aşk, insanlar büyü yaptığında bunu hisseder. Büyü ne kadar yakın ve güçlüyse, ona karşı tepkisi de o kadar güçlü ve şiddetli olur."

"Oh." Şaşkınlıkla geri çekildi.

"Yani, büyük olasılıkla bu insanların hepsi ya da çoğu ya büyü ya da yakınlarında büyü yapılırken oradaydılar. Lord Barrial ve kralın ikisinin de büyüye sahip olduğunu biliyorum. Her biri Fey'in Vel Serranis soyundan geliyor. Bahsettiğiniz diğer kişiler de büyüü miras almış olabilirler."

onların atalarından da, ama..." Durakladı. Bir an için sessizliğini korumayı düşündü. Teklif etmek üzere olduğu şey Efendi Dostları'nı -masum bir adamı ve bir dostu- tehlikeye atacaktı. Yine de yardım edebilecek daha iyi bir konumda kimse yoktu. "Efendi Fellows... Rain ve ben burada, şehirde Elden Büyücülerinin çalıştığına inanıyoruz... hatta belki de sarayın kendisinde."

Zarafetlerin efendisi gözlerini kırıştırdı. "Burada mı?"

"*Aiyah*. Fey'lere karşı giderek artan bu hoşnutsuzluğun tamamen doğal kaynaklı olduğuna inanmıyoruz."

"Büyücülerin insanları kasıtlı olarak Feylere karşı kışkırttığını mı düşünüyorsunuz?" "Bir savaşı kazanmak için düşmanınızı bölmekten daha iyi ne olabilir ki?"

kendileriyle savaşmak için sizden daha fazla zaman harcıyorlar? Büyücülerin bu yaz burada olduğunu biliyorum." Bakışlarını kenetlenmiş ellerine indirdi.

"Onlardan biri en iyi arkadaşımı ve kocasını öldürdü ve katedralde annemi öldüren saldırıyı yönetti. Hâlâ burada olmaları ve Celieria'yı içeriden yenmek için çalışıyor olmaları mümkün."

Usta Fellows tereddüt etmedi. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Çok ciddi görünüyordu. Ve Solan Topraklar'da geçirdiği aylardan sonra gözüne çok hafif görünüyordu. Büyücüler onu bir dal gibi kırabilirdi. Ondan hayatını riske atmasını isteyecek kadar ne düşünüyordu ki? Ayağa kalktı ve kısa bir mesafe uzaklaştı. "Düşündüm... ama *nei*. Bunu istemek çok fazla. Risk çok büyük. Öldürülebilirsin ve ben kendimi asla affetmem."

Efendi Fellows da ayağa kalktı. "Leydi Feyreisa, son aylarda Celieria'nın erkekleri -benim yarı yaşındaki çocuklar da dahil olmak üzere- Celieria uğruna hayatlarını tehlikeye atmaya hazırlanıyorlar. Yeteneklerimin savaş meydanlarından ziyade soylu sosyetenin çizim odalarına daha uygun olduğunu uzun zaman önce kabul etmiş da, her zaman bir vatansever oldum. Yaklaşan savaşta kralıma hizmet edebileceğim herhangi bir yol varsa, bunu duymak isterim."

"Kraliçe'nin kendisinin tehlikeye atılıp atılmadığını henüz tespit edememişken, Kraliçe'nin Zarafet Ustası'nı sarayda casusluk yapması için görevlendirmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musunuz?" Tacik, Üstat Fellows ayrıldıktan sonra sordu. "Ya ondan yapmasını istediğin şeyi ona söylese?"

Ellysetta, Efendi Fellows'un az önce içinden çıktığı yaldızlı kapılara baktı. "Geleceğini sanmıyorum," dedi. "Saraydaki dedikoduların her fısıltısını dinlese de, kendisi oldukça ketumdur." Yüzünü kızıl saçlı Fey generaline döndü. "Ayrıca, sarayda casusluk yapmak için Üstat Fellows'tan daha uygun kimse yoktur. Saray sosyetesinin her kademesine giriş izni var. Sarayın demirbaşısıdır. Ve Aşk'ı her yere yanında götürmeyi alışkanlık haline getirdiği için kimse şüphelenmeyecektir."

"Dorian'ın, kendi rızası olmadan tebaasını casus olarak kullanmanızı onaylayacağını düşünüyor musunuz?"

Isı yanaklarını ısıttı. Düşüncesizlik onun çöküşüydü. "Durumu açıkladığımda, Kral Dorian'ın fikrimin faydalarını göreceğinden eminim." Tacik tek bir kırmızı kaşını kaldırıncaya çenesini kaldırdı. "Usta Fellows' bulgularını doğrudan krala rapor etmesini istediğim için, neden itiraz edeceğini anlayamıyorum."

Tekrar kanepenin mavi brokar minderine çöktü ve kefle tenceresine uzandı. Hala dumanı tüten aromatik demden taze bir fincan doldurmaya başladı, sonra beşlisinin her bir üyesine uyarı bakışları atmak için durakladı. "Ve hiçbiriniz bu kefle fincanını başka bir şeye dönüştürmeye cüret etmeyin, beni duyuyor musunuz?" Uğursuz bakışlarını en uzun süre beşlisinin kobalt gözlü liderine dikti.

Bel ellerini kaldırdı. "Yemin ederim, tek söylediğim 'Değiştir' oldu, o da burada en son kefle içtiğinde neler olduğunu hatırladığım için." Masum görünmeye çalıştı ama kontrol altında tutmak için savaştığı kahkahası bu etkiyi yok etti. "Ben senin iyiliğini düşünüyordum."

"Belli ki Gaalen'in etrafında çok fazla zaman geçirmişsin." Burnunu çekti. "Gallberry mi? Ağzımdaki tüm lokmayı doğrudan Efendi Fellows'un suratına kusmamış olmam bir mucize."

Bel'in ağzı seğirdi.

"Ah... şey... o benim hatamdı," diye itiraf etti Rijonn. "Sieks'ta. Celierian içeceklerine aşına değilim. Ben onu tatlı ela sanmıştım."

Ani bir öksürük nöbeti hem Bel'i hem de bir süre sonra Tacik'i ele geçirdi. Gil birden tavandaki alçı pervazları son derece çekici buldu. Ellysetta üçüne de sarılıklı gözlerle baktı ama yeni hazırladığı kefle fincanını dudaklarına götürdüğünde Rijonn'un kederli kahverengi gözleri ve bir köpek yavrusununki kadar kederli ve pişman bir ifadeyle onu izlediğini görünce... kahkahasını bastıramadı. "Tatlı ela, 'Jonn?"

Tanrı aşkına, nasıl olur da safran ile *tatlı fındığı* karıştırırsın?" Boğuk kahkahası bir kıkırdama nöbetine dönüştü.

Bununla birlikte Bel mücadelesini kaybetti ve kahkahalara boğuldu. "Keşke yüzünü görebilseydin! Gallberry! Tatlı parlaklık! 'Jonn, sen kalın kafalının tekisin, ama bu bir tairen çağında gördüğüm en komik şey değilse beni suçla."

Önce Tacik, sonra Gil, sonra Rijonn ve *lu'tan* kahkahalara katıldı, ta ki oda sınırsız neşenin sesleriyle çınlayana kadar. Gözlerinin kenarlarından yaşlar akana kadar güldüler ve güldüler. Savaş, keder ve bir günden hayatta kalma mücadelesiyle geçen son haftalardan sonra, hiçbir şey daha iyi ya da daha doğru hissettiremezdi.

Rain, Kral Dorian'ın erkeklerden emin olmasıyla kendini güvende hissetti.

Çağırdığı soylular, Dev Teleos'un bir zamanlar Fey'e destek toplamak ve Celerian'yı bir Elden istilasına hazırlamak için evine davet ettiği lordlar ve Büyük Lordlar ile aynı çıktı.

Aralarında Rain'in şaşkınlıkla gülümsemesine neden olan tanıdık bir yüz vardı. "Lord Barrial... Cann." Gaalen vel Serranis'in kuzeninin soyundan geldiğini daha bu yaz keşfetmiş sınır lorduna dostluk ve savaşçı selamıyla kolunu uzattı. "Seni hâlâ burada, şehirde gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Haftalar önce gitmiş olacağınızı düşünmüştüm."

Cannevar Barrial, Rain'in kolunu sıkıca kavradı. "Kral, Yirmiler'den ve sınır lordlarından birkaçının askeri planlama için kalmasını istedi. En büyüğüm Tarrent, benim yerime savunmamızı denetlemek için geri döndü. Karısı Anessa çocuklarını güneye, babasının malikânesine götürdü. Oğullarımın geri kalanı burada benimle birlikte."

"Peki ya kızınız?" Rain özel olarak sordu.

Cann'ın ağzının kenarları sertleşti. Ruh konusunda hiçbir ustalığa sahip olmamasına rağmen, yine de düşüncelerini net bir şekilde iletti. "*Talisa beklenebileceği iyi durumda. O ve Colum hâlâ bu şehirde, benimle ve küçük oğullarımla birlikte Tellsnor Meydanı'ndaki evimizde kalıyorlar. Sebourne'un memnun olmadığından emin olabilirsiniz ama tek kızımı öfkeli, kıskanç bir koca ve onu kontrol altında tutacak bir baba ya da kardeş olmadan yalnız başına gönderemezdim.*" Derin bir nefes aldı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. "*Vel Arquinas gittikten sonra Colum sakinleşmeye başladı ama Talisa'yı elimden geldiğince yanımda tutmaya çalışıyorum.*"

Suçluluk duygusu Yağmur'un vicdanını sızlattı. Cann'ı seviyordu. Sınır lordu, Adrial'in gerçek arkadaşının yanından hiç ayrılmadığını ve aslında bunca zamandır Cann'ın burnunun dibinde saklandığını öğrenmekten memnun olmayacaktı.

Rain konuyu değiştirmek için yanındaki eski *dahl'reisen'e* döndü. "Gaalen'i hatırlarsın."

"Elbette." Lord Barrial, kuzeni Dural'ın Cann'ın soyunu devam ettirdiği Fey'e başıyla selam verdi. "İyi görünüyorsunuz Ser vel Serranis. Onura dönüşünüz size iyi gelmiş gibi görünüyor."

Gaalen başıyla onayladı. "Feyreisa'nın yaptığı şey mucizeydi ve hayatımın geri kalanını bunu hak etmek için çabalayarak geçireceğim."

"Keşke aynı şey sınırlardaki diğer *dahl'reisen'ler* için de söylenebilseydi."

Rain'in kulakları dikildi. "Sorun mu var?"

"Benim topraklarımda değil ama Tarrent, Yüce Lord Darramon'un topraklarındaki bir köyün tamamının yandığını, her erkek, kadın ve çocuğun yataklarında ölü bulunduğunu haber verdi. Komşu köyden bir çiftçi dumanı görmüş ve araştırmaya gitmiş. Olayın tam olarak ne zaman gerçekleştiği ya da onları neyin öldürdüğü bilinmiyor ama köy yanarken tek bir köylünün bile yataklarından kalkıp alarm vermemesi oldukça garip. Yeni Lord Darramon kara büyüden korkuyor."

"Oğlunuz topraklarınızdaki *dahl'reisen* ile konuştu mu?" Gaelen sordu. "Ne söylediler?"

"Fey geldiğinden beri Tarrent bizim *dahl'reisen*'i görmedi."

". " Kral Dorian düzen çanını çaldı ve Lord Barrial konuşmasına ara vererek efendisiyle yüzleşti.

Dorian soyluları çağırma amacını açıklarken Rain Gaelen'e baktı. "*Bu saldırı hakkında ne düşünüyorsun?*"

"*Ya tüm köy büyücüler tarafından ele geçirildi ve Kardeşlik onları infaz etti ya da bu bir büyücü işiydi.*"

"*Kardeşliğiniz bebekleri öldürür mü?*"

Buz mavisî gözleri Rain'inkilerle acımasız bir dürüstlikle buluştu. "*Üçten Marks taşıyorlarsa mı? Hiç tereddüt etmeden.*"

"Gaelen vel Serranis tarafından yapılan büyüye boyun eğmemizi mi bekliyorsunuz?" Yükselen bir ses her ikisinin de toplanmış olan Celierian lordlarına doğru dönmesine neden oldu. "Efendim, ciddi olamazsınız."

"Ser vel Serranis'in dokuması, Büyücü İşaretlerini tespit etmenin tek yolu ve Tairen Ruhu'nun getirdiği haber, Büyücüler tarafından tehlikeye atılmış kimseyle paylaşmaya cesaret edemeyeceğimiz kadar vahim." Kimse öne çıkmayınca kral sabırsızca eliyle işaret etti. "Şimdi gelin. Prosedürü ben de ve bunun için hiç de kötü değilim."

Cannevar Barrial bir adım öne çıktı, parmakları boyun bezini çekiştirmeye başlamıştı bile. "İlk ben olacağım. Fey büyüsünden hiç korkmam." Rain ve Gaelen'e baktı ve ağzının köşesi yüzünü buruşturarak aşağı doğru çekildi. "Endişelendiğim Eld türü."

Annoura'nın mide bulantısı devam etmesine rağmen, yorgunluk üzerine çökmüştü. İğrenç hastalığı onu bitkin ve uyuşuk bırakmıştı. Gündüzleri hiç uyumazdı - krallıklar kendi kendilerini yönetmezdi - ama şu anda, başka bir kadın olsaydı, Jiarine'in alçak perdeden, hoş okuma sesiyle mutlu bir şekilde kendini bırakırdı.

Bunun yerine, bir ömür boyu süren sert disiplin onu bilincine bağlı tuttu ve yatak odasının kapısı yumuşak bir sesle çalındığında anında uyandı. Jiarine kitabını bir kenara bırakıp odaya geçerken, yüzündeki kompresi çıkarıp dik bir pozisyona geldi.

Jiarine kapıya ulaşmadan önce ikinci bir dizi kapı çalındı ve ince, titrek bir ses, "Ben Mirianna, Majesteleri. Doktor geldi."

Jiarine, meraklı gözlerin yatağındaki kraliçeye bakmasını engellemek için vücudunu kullanarak kapıyı açtı. "Aptal kız. Kraliçe hastayken doktoru dışarıda bekleterek ne yaptığını sanıyorsun? Hemen göster ona."

Bir an sonra Jiarine, kızarmış ve telaşlı görünen kraliyet doktoru Lord Hewen'i içeri almak için kenara çekildi. Cüppesi dağınıktı ve kırlaşan saçlarının uzun telleri her zamanki düzenli kuyruğundan sarkıyordu. Yatağın yanındaki zarif oymalı masanın üzerine küçük kahverengi deri bir çanta yerleştirdi ve çantanın menteşeli ağzını açarak etkileyici bir tozlar, şişeler ve hekim aletleri koleksiyonunu ortaya çıkardı.

"Beni bunlarla dürtmeyeceksin," dedi Annoura, işkence görünümlü cihazlardan birkaçına bakarak.

Lord Hewen, "Belirtileriniz son iki gün içinde gördüğüm diğer yirmi hanımefendiden farklı değilse, buna gerek yok Majesteleri," diye cevap verdi. Cildinin sıcaklığını hissetmek için bir elini boynunun yan tarafına koydu, ardından içi oyulmuş bir inek boynuzu şeklindeki metal bir koniyi kalbinin üzerine yerleştirdi ve kulağını küçük, sivri uca dayadı.

"Neden? Ellerinde ne var? Zehir değil, değil mi?" Aklına başka bir düşünce geldi. "Ya da Büyük Veba'nın yeni bir varyasyonu mu?"

"Şşş. Ben iyice dinleyene kadar konuşmayın lütfen." Boynuzu kadının karnına götürdü ve tekrar dinledi.

Dudaklarını sıkıca bastırdı ama gözleri kızgınlıkla parladı. Dori'nin doğumundan beri onun doktoru olduğu ve açıkçası bir Fey *shei'dalin* dışında herkesten daha iyi şifa verdiği için bu seferlik onun kendisine hükmetmesine izin verdi. Ama bundan hoşlanmamıştı.

Boynuz karnından kalktığı anda, "Eee?" diye sordu. "Kalp atışların iyi ve güçlü."

"Her zaman en iyi bu şekilde çalıştığını düşünmüşümdür," diye tersledi.

"Şimdi soruma cevap ver. Diğer hanımların nesi var? Benim neyim var?"

"Sakin olun, Majesteleri. Sizi temin ederim ki diğer hanımlar ne zehirlendi ne de musallat oldu. Aslında biraz dinlenme, şımartma ve zamanın iyileştiremeyeceği hiçbir sorun yok. Dediğim gibi, kalp atışlarınız iyi ve güçlü, tıpkı çocuğunki gibi."

"Çocuk..." Sesi kesildi. Kaşları birbirine yaklaştı, sonra yukarı doğru kalktı. "Bunu önermiyorsun..."

Lord Hewen'in arkasından gelen şok edici bir soluk, hem Annoura'nın hem de hekimin dönmesine neden oldu. Jiarine orada durmuş, karnını tutuyordu, yüzünde dehşet dolu bir ifade . "Yani o..." Titreyen bir parmak Annoura'yı işaret etti. "Ve onlar..." Parmağa bağlı kol titrek bir kavis çizerek suçlayıcı parmağını kapıya doğrulttu, ardından parmağı kendi dolgun göğsüne bastırılana kadar yavaşça geri çekildi. "Ve ben...?"

"Hamile." Kral Dorian konsey odasının arka tarafında bulunan özel odanın kapalı kapısına yaslandı ve kraliyet doktoruna baktı,

Lord Hewen, şaşkın gözlerle. "Ama... kraliçe hamile olamaz. İki yıl önce siz de onun bu yaşı geçtiğini iddia etmişsiniz."

"Evet...şey..." Lord Hewen başını kaşdı. "Yanılmış olmalıyım derdim, ama her soylu hanenin hanımı -en azından şehirde gördüklerimin hepsi- aynı durumda görünüyor... büyükanneler de dahil olmak üzere, yaşlarının çok ilerisinde." Doktor avuçlarını şaşkın bir hareketle uzattı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en garip vaka, . Açıklanamaz, gerçekten. Sanki tanrılar, Celieria'daki her soylu hanenin başı çocuk sahibi olabilsin diye ölümlülerin üreme yasalarından feragat etmeye karar gibi."

Dorian sallanan bacaklarını sabitlemek için el yordamıyla arkasındaki sandalyenin arkalığına tutundu. "Ne kadar ilerlediler?"

"Bu da oldukça garip, efendim. Elbette kadınlık dönemlerini geride bırakmış hanımlar konusunda tam olarak emin olamam... ama tespit edebildiğim kadarıyla, hepsi de geçen ay kendi iyi haberlerini keşfeden genç hanımlar kadar ilerlemiş durumdalar."

"Anlıyorum." Geçen ay, kraliyet sarayındaki meşhur bir akşam yemeğine katılan doğurganlık çağındaki her soylu hanımın hamile olduğu ortaya çıkmıştı. Hem de göz kamaştırıcı bir . Gerçi o yemeğin ardından gelen yedi çan süren örgü odaklı çiftleşme düşünüldüğünde, ortaya çıkan hamilelikler sürpriz olmamıştı.

Ancak bunlar yaptı.

"Teşekkür ederim Lord Hewen." Dorian normal bir şekilde konuşmayı başardı. "Bu hoş geldiniz haberini bizzat iletmek için zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Elbette en büyük ricam bu, efendim." Doktor eğildi. "Bu bir mucizeden başka bir şey değil, efendim. Doğrudan tanrıların elinden çıkmış bir mucize."

"Birinin elinden çıktığı kesin," diye mırıldandı Dorian nefesinin altından.

Doktor kaşlarını çattı. "Affedersiniz, Majesteleri?"

"Hiçbir şey, Lord Hewen. Lütfen Davris'e kraliçeye onu yakında göreceğimi söylemesini söyler misiniz? Teşekkür ederim." Doktorun ayrılmasını beklemeyen Dorian, Rain Tairen Soul'un toplanan lordlara Büyücünün Karanlıklar Ordusu ve ana saldırılarının planlanan hedefleri hakkında bilgi verdiği bitişik odaya geri döndü.

"Dünyayı yeniden şekillendiren ordu mu?" diye tekrarladı lordlardan biri inanmayan bir ses tonuyla. "Ama Celieria'nın en büyük tarihçileri ve askeri uzmanları bu anlatıları uzun zamandır efsane olarak kabul etmiyor."

"O halde Celieria'nın en büyük tarihçileri ve askeri uzmanları yanılıyor," diye cevap verdi Rain açıkça. "Çok sayıda kadim Fey parşömeni, Karanlığın Ordusu'nu yaratan ve neredeyse dünyayı yok eden Gölgenin Eli'nden bahseder. Binlerce yıl boyunca ayrıntıların çoğu kayboldu ama biz onun yenilgisini biliyoruz

İlk Çağ'ı başlattı. Görünüşe göre, bu yeni Baş Büyücü o eski efsaneleri yeniden hayata döndürmek niyetinde."

"Karanlığın Ordusu'nun yüz binlerce kişiden söyleniyor." "Milyonlarca."

Lord Barrial'ın ifadesi sertleşti ve taş gibi sertleşti. "Çocuktan yaşlıya her Celierian'ın eline bir kılıç versek bile, tüm krallık bu sayılarla yüzleşmek için yeterli adama sahip değil."

"Hiçbir krallık bunu yapmaz, yapmamıştır da," diye onayladı Rain. "Solan Topraklar bile. Bu da bize katılmaya ikna edebileceğimiz büyülü ırklar da dahil olmak üzere müttefiklere ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. İşte bu yüzden Feyreisa ve ben burada işimiz biter bitmez Danael ve Elvia'ya Hawksheart son yardım talebimizi reddetti ama fikrini değiştirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Dorian odaya doğru bir adım daha attı ve boğazını temizledi. "Haftalar önce ölümlü krallara elçiler gönderdim. Şimdiden on iki potansiyel müttefikle görüşüyorlar."

"Zaman çok önemli," dedi Rain. "Edindiğimiz bilgilere göre Eld, Seledos'un ilk günü Kreppes'te karadan ve burada, Celieria Şehri'nde denizden Celieria'ya saldırarak."

"Seledos!" Lord Swan haykırdı. "Ama bu bir aydan daha az bir süre demek! Krallıkların yarısının ordularını zamanında gönderebileceğinden şüpheliyim."

"İşte bu yüzden, müttefik birliklerin varışını hızlandırmaya yardımcı olabilecek Fey Su ve Hava ustalarını taşıyan bir düzine hızlı gemi çan içinde yola çıkacak," dedi Dorian. "İşte bu yüzden sizi çağırdım lordlarım. Ya doğrudan Eld'in öngörülen istila rotaları üzerinde var ya da bu istilaya karşı en iyi savunmayı planlamak için gerekli askeri uzmanlığa sahipsiniz."

Lordlardan biri, "Bu, konseyden hâlâ şehirde bulunanların dikkatini gerektiren bir mesele," dedi. "Kesinlikle Yirmiler'in hepsi. Büyük Lordlar Sebourne ve Ponsonney nerede?"

"Onları dışlamak benim kararımdı," diye itiraf etti Dorian. "Sebourne ya da Ponsonney'nin Büyücü İşaretleri testine gireceklerinden şüpheliydim, bu da Tairen Ruhu'nun az önce seninle paylaştığı bilgilere vakıf olamayacakları anlamına geliyor. Siz de şimdi bildiklerinizi onlarla paylaşmamalısınız. Planımızı yapacağız. O plana göre birlikleri konuşlandıracağız. Ancak elimizdeki istihbarat ve bunun nereden geldiği bu odadan çıkmaması gereken sırlardır. Anlaşıldı mı? Planımızın hiçbir detayı, Büyücü İşaretlerinden arınmış olduğu doğrulanmamış hiç kimseyle - kendi ailenizin üyeleriyle bile - tartışılmayacak. Hiçbir sebeple."

Bakışlarını yavaşça lordlardan lordlara gezdirdi, bir yandan samimiyetini hissettirmeye çalışırken bir yandan da karşıtlık belirtisi aradı. İkincisini bulamayınca şöyle dedi: "Çok iyi. Lordlarım, savaştayız. Kendi soylularımızdan bazılarının da bu savaşta tehlikeye düşmüş olabileceği ihtimalini kabul etmeliyiz."

Eld, ve hassas istihbaratı olası tüm sızıntılara karşı korumalıyız. Bunu eşlerinizle bile tartışmayın."

Bir nefes aldı. "Eşlerden bahsetmişken, az önceki kesinti Lord Hewen'in bana kraliçeden haber getirmesiydi. Korkarım onunla ilgilenebilmek için kısa bir ara vermek zorundayım. Eşleri bu hafta hasta olan sizler de aynı şeyi yapmak isteyebilirsiniz. Yaklaşan saldırıya karşı Celieria'nın savunmasını planlamak için çan içinde tekrar burada toplanacağız."

"Kral Dorian?" Diğer lordlar ana kapısından çıkarken, Tairen Ruhü da onu arkadaki özel çıkışına kadar takip etti. "Umarım yanlış bir şey yoktur? Kraliçe-"

Dorian ona "İyi," diye güvence verdi. "Aslına bakarsanız sağlığı mükemmel." Ellerini iki yana açtı. "Görünüşe göre sarayları kasıp kavuran hastalık bir bulaşıcı hastalık değil, aksine iyi haberlerin habercisi. Kraliçe hamile."

Tairen Ruhü gülümsedi ve bu ifade onu bir anda tehlikeli bir savaşçıdan cana yakın bir arkadaşına dönüştürdü. "*Mioralas*," dedi ve içten sevincinden hiç şüphe yoktu. "Fey'in kutsamaları karınızın ve çocuğunuzun üzerine olsun."

"Evet... şey... Sanırım bu nimetler kraliçe ve benim için -ve üç ay önceki o unutulmaz ziyafete katılan diğer tüm asil Celierian Hanedanı başkanları için- çoktan meyvelerini verdi."

Tairen Ruhü'nün gülümsemesi yüzünde dondu.

"Evet," dedi Dorian. "Görünüşe bakılırsa gerçek eşin, yedi çandan çok daha fazla kaçınılmaz arzu örmüş. O yemeğe katılan her kadın -kızarmış genç gelinlerden rahimleri uzun zaman önce verimliliğini yitirmiş büyükannelere kadar- şimdi çocuk sahibi."

"Hamile." Celierian sarayında yeni göreve başlayan Lord Bolor olarak bilinen Primage Gethen Nour, Jiarine Montevero'ya şaşkınlıkla baktı ve ardından saray süitinin lüks sınırları içinde adım atmaya başladı. "Kraliçe hamile mi?"

"Geçen hafta hastalanan tüm hanımlar gibi efendim," diye onayladı Jiarine.

Soğuk kahverengi gözleri onu delip geçti. "Sen de dahil."

Jiarine'in teni soldu. Kirpikleri düşerek gözlerini kapattı; bu, daha çok kendini korumaya yönelik bir boyun eğme hareketiydi. "*Ta*, ben de dahil, gerçi bu mümkün olmamalıydı." Kötü tasarlanmış bir çocukluk cilveleşmesinin ardından bir ocak cadısı kasabına yapılan ziyaret bunu sağlamıştı. Ve ruhunu takas ettiği yakışıklı Elden Sulimage olan Efendi Manza'yla yıllar pişsiz çiftleşme de bunu doğrulamıştı.

"Pekala."

Yukarı doğru bir bakış attı ve Nur Usta'nın işaret parmağıyla dudağına vurduğunu ve gözlerinde hesapçı bir parıltıyla onu izlediğini gördü.

"Şey," dedi tekrar, "bu biraz düşünmeye değer." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve tekrar volta atmaya başladı. "Kraliçeye iksirimi içiremediğin için hayal kırıklığına uğradım. Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Başarısızlığımı bağışlayın efendim," diye mırıldandı Jiarine. İntikamcı bir tatmin duygusu hızlıca parladı ama onu bastıramadı. Usta Manza başarısız . Usta Manza, Kraliçe Annoura'nın güvenini Nour'un asla kazanamayacağı bir şekilde kazanmıştı. Usta Manza kraliçeyi yeterince çabuk döndürememişti ve Eld'in Yüce Büyücüsü onun yerine Nour'u göndermişti. Jiarine, Nour'un da kendisini değiştirilmiş bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Nour hasta, sadist bir *rultshart*'tı ve gençliğinde ona yaklaşan Büyücü o olsaydı, ruhunu asla teslim etmezdi.

Nur'un gözleri kısıldı. "Düşüncelerin sana ihanet ediyor, *umagi*. Görüyorum ki itaat konusunda bir ders daha almanız gerekiyor."

Jiarine yüzündeki kan çekildikçe ter içinde kaldı.

Onun sıkıntısını gören Nour'un dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Asla korkma canım. Sadist bir *zalim* olabilirim ama söz veriyorum aklımdaki şeylerin hiçbirisi çocuğuna zarar vermeyecek."

"Hamile mi?" Ellysetta şaşkınlık içinde Yağmur'a baktı. "Hepsi mi?" "Her biri, *shei'tani*. Genç eşlerden yaşını çoktan geçmiş kadınlara kadar. çocuk doğurma yılları. Doğurganlığın artık var olmadığı yerlerde bile doğurganlık yaptınız." "Parlak Tanrım kurtar beni."

Ağzının kenarı kalktı, lavanta rengi gözleri sıcacıktı, şakağından kıvrılan bir tutam saçı geriye doğru tararken. "*Sanırım seni bizi kurtarman için gönderdiği çok açık Kem'san*. Fey doğurganlık için dua etti ve tanrılar da bize kısır bir rahme bile hayat verebilecek bir *shei'dalin* gönderdi." Geri adım attı ve onu yanına çekti. "Gel. Kral kraliçesini görmeye gitti ve bizden onu ziyaret etmemizi ve şifa sunmamızı istedi."

Geri çekildi. "Sence bu akıllıca mı? Kraliçe hiçbir zaman Fey'lerden ya da benden hoşlanmadı ve şimdi, ona ne yaptığımı yeni öğrenmişken onu rahatsız etmek..."

"Yaptığın şey bir lütuftu, zarar , şimdi öyle görse de görmese de. Ve bu çocuk yüzünden Dorian biz ayrılmadan önce Gaelen'in onu test etmesi konusunda bu kadar kararlı. Celieria'nın tahtında bir Büyücü kuklasının ihtimali..."

Ellysetta ürperdi. Rain kapıya yöneldiğinde itiraz etmeden onu takip etti ama beşlinin süitten çıkmasını beklerken, "Kraliçe çoktan sahiplenildiyse ne yapacağız Rain?" diye sordu.

Rain'in ağzı asıldı ve gözleri taş gibi bir kararlılıkla onunkilerle buluştu. Ellysetta yutkundu ve kalbinin ani atışını durdurmak için bir elini göğsüne bastırdı.

Fey kraliçenin dairesine girdiğinde Dorian karısının başucunda duruyordu ve aralarındaki gerilim atmosferi bir elektrik fırtınası gibi doldurdu. Solgun ve solgun Kraliçe Annoura, kırılğan bir oyuncak bebek gibi yastıklardan oluşan bir duvara yaslanmış, dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış, sanki öfkeli sözcükler selini tutmak için elinden geleni yapıyormuş gibiydi. Yanı başındaki Dorian'ın yüzünde kızgınlık, hayal kırıklığı ve inatçı bir kararlılığın mutsuz bir karışımı vardı.

Onlarınki, bir çocukları olacağını öğrsevinçten havalara uçan mutlu bir çiftin tepkisi değildi.

Suçluluk duygusu Ellysetta'ya sertçe saplandı ve kapı aralığında geri çekildi. *"Ah, Rain, işler böyle . Bir bebek sevinç kaynağı olmalı, öfke değil. Bunu nasıl düzeltebilirim?"*

"Düzeltilmen gereken hiçbir şey yok, shei'tani. Onlara en büyük hediye, yeni bir yaşam hediyesini verdin. Annoura'nın bu hediye nasıl karşılamayı seçeceği onun kararı, senin değil. Onun mutsuzluğunun suçlusu sen değilsin."

Ellysetta Annoura'nın onunla aynı fikirde olacağından şüpheliydi. Annoura'dan bir asit sisi gibi yayılan düşmanlık, Ellysetta'nın empatik duyularını derisini sızlatacak kadar acı bir hınçla yakıyordu.

"Lordum Feyreisen, Leydi Feyreisa, lütfen içeri gelin." Dorian yüzüne yapıştırılmış, daha çok yüz buruşturmaya benzeyen kararlı bir gülümsemeyle kraliçenin yatağına yaklaşmaları için el salladı. "Ben de tam kraliçeye, şifalı dokumanız midesini sakinleştirdiğinde kendisini ne kadar iyi hissedeceğini söylüyordum."

Yağmur yatağa yaklaştı ve Ellysetta'ya onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı. Asıl istediği elini tutup sıkmak olduğu halde parmaklarını Rain'in bileğine değdirmemek için mücadele etti. "Majesteleri." Annoura'ya olabildiğince sıcak bir şekilde gülümsemek için kendini zorladı. "Feyreisen ve ben size Fey'in tebriklerini sunuyoruz ve harika haberiniz için sizi kutluyoruz. Doğacak çocuğunuz hayatınızda parlak bir Işık olsun ve ikinize de bolca neşe getirsin."

Kraliçe sanki Ellysetta hiç konuşmamış gibi başını çevirdi. Dorian'ın dudakları gerildi ama sesi ipek kadar yumuşaktı: "Teşekkür ederim Leydi Ellysetta. Kraliçem ve ben uzun zamandır ikinci bir çocuk sahibi olma umudumuzu yitirmiştik. Bu hamilelik gerçekten de bir lütuf, eminim kraliçe de kendini daha iyi hissettiğinde aynı fikirde olacaktır."

Ellysetta dudaklarını ıslattı ve yatağa doğru tereddütlü bir adım attı. "Kraliçe Annoura, kendinizi iyi hissetmediğiniz bir anda mahremiyetinizi ihlal ettiğim için üzgünüm ama kralın benden istediği dokuma sizi hemen eski sağlığınıza kavuşturacaktır. Söz veriyorum çocuk üzerinde hiçbir olumsuz etkisi olmayacak."

Annoura kaba bir ses çıkardı ve Ellysetta'ya doğru ekşi bir bakış fırlattı. "çocuğun doğal olmayan bir şekilde dünyaya geldiğini düşünürsek

Şimdi büyü'nün nasıl bir etkisi olabileceği konusunda endişelenmek anlamsız, de öyle değil mi?" "Annoura." Kral Dorian'ın elleri düğümlendi.

"Ne?" diye tükürdü kraliçe. "Emrettiğiniz gibi beni iyileştirmesine izin verdim ama bu hoşuma gidiyormuş gibi davranmam gerektiği anlamına gelmiyor." Ellysetta ve Rain'e dönerek alay etti. "Siz Feyler. Çok erdemli, çok asil davranıyorsunuz. Ama Eld'den daha iyi değilsiniz. Tıpkı iddia gibi zihinlerimizi, bedenlerimizi manipüle ediyorsunuz. Dokularınızı döndürüyorsunuz ve biz de iplere bağlı kuklalar gibi emirlerinize göre dans ediyoruz."

"Annoura!" Dorian kükredi. "Bu kadar yeter!"

Kraliçe dudaklarını sıkı bir kenetledi, kollarını kavuşturdu ve kocası öfkesini kontrol etmek için gözle görülür bir şekilde çabalarken göz kamaştırıcı bir sessizliğe gömüldü.

"Dokumanı eğir, Leydi Ellysetta," diye emretti kısık bir sesle.

Annoura'nın kin dolu sözleri Ellysetta'yı sarstı, özellikle de suçlamalarındaki rahatsız edici gerçeklik payı yüzünden. Ellysetta kraliçenin zihnini ve bedenini büyüyle kontrol *etmişti*. Bunu yapmak istememişti ama yine de yapmıştı.

"*Shei'tani*." Rain'in yumuşak mırıltısı onu harekete geçirdi.

Ellysetta gücünü çağırırken Gaelen'e bir bakış fırlattı. Yeşil Toprak, *Shei'dalin*'in sevgisinin zengin altın ışıltısıyla parıldayan cömert bir kabarışla çağrısına geldi. İplikleri artık tanıdık gelen bir şifa modeline yönlendirdi ve ellerini Annoura'nın bedeninin üzerinde tuttu. İnce şifa ağı avuçlarından dışarı çıkarken, Annoura'nın yüzündeki saçları geriye doğru üfleyen ve şalının filmi kenarlarının kalbinin üzerindeki deriyi çıplak bırakmak için geriye doğru dalgalanmasını sağlayan bir Hava püskürmesi ekledi. Arkasında tanıdık, hastalıklı tatlı bir ürperti çiçek açtı, arka dişlerinin ağrımasına ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Gaelen Azrahn'ını döndürüyordu.

Bu nahoş his ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk kayboldu. Kendi dokumasını bitirdi, Annoura'nın mide bulantısını ve yorgunluğunu sildi ve azalan gücünü yeniledi. Örgüsü Annoura'nın bedenine batarken, ani bir güç kıvılcımı onu şaşkınlıkla sıçrattı. Annoura'nın rahmine titrek bir Ruh dalgası gönderdi ve içine akan ani sözsüz görüntü ve his seline gülümsedi. Annoura ne kadar düşmanca davranırsa davranır, bebeği Ellysetta'nın varlığına içgüdüsel bir hoşgeldinle karşılık veriyor, mutlulukla kıvranıyor ve büyü'nün sıcaklığını masum bir neşeye içine çekiyordu... kendi doğmakta olan gücünün parlak küçük kıvılcımlarını geri veriyordu.

Çocuk büyüye sahipti ve bu büyü'nün zayıf, sulandırılmış bir versiyonu da değildi. Güçlü bir büyü... zaten iyi gelişmiş: yeşil Toprak, kırmızı Ateş, lavanta rengi Ruh... ve gölgeli Azrahn'ın belirgin, soğuk siyah ipliği.

Ellysetta kara büyüden ürkererek uzaklaştı, ancak bebeğin sevinci korkuya dönüştüğünde suçluluk duygusuyla donakaldı ve aniden terk edilmesiyle şaşkınlığa uğradı. Sahip olduğu büyü'nün suçlusu bebek değildi. "*Las, kaidin, las.*

Barış, ." Çocuğu sıcaklık ve sevgi akışlarıyla yatıştırdı ve

Tekrar geri çekilmeden önce küçük bir rahatlık örgüsü ördü.

Gaelen özel bir dokumada, "*Kraliçe işaretlenmemiş*," diye duyurdu. Dorian'ın omuzlarındaki ani ve rahatlamış çöküş Ellysetta'ya onun da aynı bilgiyi krala verdiğini söyledi.

"*Mioralas*, Majesteleri," dedi Ellysetta. "Oğlunuz sağlıklı ve güçlü. Size bolca neşe getirsin."

"Bir oğul." Dorian Annoura'nın elini tuttu ve gerçek bir mutlulukla gülümsedi. "Bir oğul daha. Teşekkür ederim, Leydi Ellysetta. Her şey için."

"*Sha vel'mei*, Kral Dorian." Ellysetta kraliçeye baktı ama Annoura dudaklarını sıkı bir çizgiye bastırdı ve başını çevirerek dikkatle uzaktaki duvara baktı. Ellysetta kararlı bir nezaketle, "Işığın kutsaması üzerinizde olsun Kraliçe Annoura. Size ve ailenize mutluluklar dilerim." Parmaklarını Rain'in bileğine dokundurdu.

Yağmur başını eğdi. "Şimdi sizden ayrılıyoruz. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır. *Miora felah ti'vos*."

Kral ve karısını yalnız bırakan Feyler oradan ayrıldılar. Ellysetta Annoura'nın süitinin kapısı arkalarından kapanana kadar bekledi ve "Annoura haklı Rain. Eğer istediğimizi elde etmek için kullanırsak, Eld'den ne farkımız kalır?"

Yağmur şaşırmış görünüyordu. "*Nei*, o de iyi değil," diye cevap verdi hemen. "Kızgın, keyifsiz ve suçlayacak birini arıyor. Biz Feyler katı bir onur kuralına göre yaşarız çünkü sonumuzun Eld gibi olmasını istemeyiz. Sihrimizi onlar gibi fethetmek ve köleleştirmek için kullanmayız."

"Yine de Feyler, ölümlüleri yollarına göndermek, fark edilmeden aralarında saklanmak ya da onları daha iyi kontrol etmek için zihinlerini ve duygularını okumak Ruh'u döndürmek konusunda hiçbir şey düşünmüyor."

"Biz büyümüzü Celierianları manipüle etmek için kullanmıyoruz. Onları korumak için kullanıyoruz."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Hiç durup bu korumayı *isteyip istemediklerini* sordun mu? Ölümlüler çocuk değildir, Rain. Binlerce yıl yaşamıyor ya da sihir kullanmıyor olabilirler ama yine de kendi hayatlarına karar verme hakları var."

"Ve Fey yalan söylemez ama ölümlüler istedikleri zaman yalan söylerler," diye karşı çıktı. "Bizi manipüle etmek ve kontrol etmek için sahip olmadığımız bir yeteneği kullandıkları için bu onları kötü mü yapıyor? Aptal olma Ellysetta. Onlar ne senin sandığın kadar masum ne de senin kadar kurbanlar." Adam ona kızgınlık ve endişe karışımı bir bakışla baktı. "Büyüye karşı duyduğun korku ve güvensizliği aştığını sanıyordum Ellysetta. Bunu kabul ettiğini sanıyordum."

"Evet, ama bu büyüün kötüye kullanılabileceği konusundaki endişelerimi ortadan kaldırmıyor."

"*Aiyah*, kötüye kullanılabilir ama insanlara yardım etmek için kullanılabileceği pek çok yolu da unutma. Az önce yaptığınız iyileştirme gibi. Ve bu şekilde

Orest'te Aartys'in hayatını kurtardın."

Ellysetta'nın bakışları yere düştü. Elbette haklıydı ama Kraliçe Annoura'nın suçlaması sinirlerine dokunmuştu ve Ellysetta'nın kraliçenin doğmamış çocuğu hakkında öğrendikleri suçluluk duygusunu daha da artırmıştı. "Çocuk büyü yapabiliyor Rain. Yanılmıyorsam çok güçlü bir yetenek."

"bu mu?" *Shei'tan* onun kadar şaşırmış ya da endişeli görünmüyordu. "Ellysetta, Kral Dorian'ın büyüü var, prensin de öyle. Ne de olsa Vol Serranis soyundan geliyorlar."

"O Azrahn'a sahip," diye açıkladı. "Kraliçe çocuk sahibi olamıyordu ama dokumam onu hamile bıraktı ve şimdi Azrahn'da yetenekli bir çocuk taşıyor."

"Telaşlanacak bir durum olduğunu sanmıyorum. Gaelen'in Azrahn'ı kullandığını gördünüz. Kız kardeşinin soyundan gelenlerin de en azından küçük bir dereceye kadar Azrahn'a sahip olabileceği akla yatkın geliyor."

Kaşlarını çattı. Adamın bunu bu kadar sakın karşıladığına inanamıyordu. "Hissettiğim şeyin düşük seviyeli bir yetenek olduğunu sanmıyorum. Bu kadar küçük bir bebekten geldiği için çok güçlü hissettim."

"Rain paniğe kapılmamanızı söylemekte haklı," diye araya girdi Gaelen. "Bazı Feyler aksini düşünmek istese de, Azrahn özünde kötü değildir. O sadece bir Mistik, tıpkı Ruh gibi. Aslında, sihirselsel açıdan en yetenekli savaşçılarımızın çoğunun Azrahn'da da güçlü bir yeteneğe sahip olduğuna inanıyorum. *Dahl'reisen* arasında durum kesinlikle böyle."

"Bu da neden *dahl'reisen* olduklarını açıklayabilir," diye mırıldandı Tacik, görünüşte Gil'e ama diğerlerinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Gaelen gözlerini kızıl saçlı Ateş ustasına dikti. "*Dahl'reisen*'in nereden geldiğini sanıyorsun vel Sibboreh? Bir fellroot bataklığındaki mantar topları gibi ortaya çıktıklarını mı sanıyorsun? *Nei*, onlar Fey olarak doğdular, bu da Azrahn'da birkaç Fey'den daha fazlasının güçlü yeteneklere sahip olduğu anlamına geliyor. *Chatok*'un bunu test etmeyi reddetmesi, orada olmadığı anlamına gelmez."

"*Setah*," diye gürledi Rain. "Dorian'ın lordları yakında yeniden toplanacak. Bel ve Tacik, bize katılmanızı istiyorum. Sizinkiler kadar güvendiğim başka bir askeri akıl yok. Gaelen'in kuzey hakkındaki bilgisi ve sizin savaş taktiklerinizle, en azından müttefikler gelene kadar bu Celierialılara bir savaş şansı verebiliriz. Siz yokken Ellysetta'nın ikinci beşlisindeki savaşçıları yerinize geçmeleri için çağırın." Komutan gözlerini Ellysetta'nın üzerine dikti. "Ve sen, *shei'tani*, endişelenmeyi bırak. Annoura'nın çocuğu bir mucize, canavar değil. Eğitim ona sahip olduğu yetenekleri kontrol etmeyi öğretecektir. Süite geri dönmeli ve dinlenmeye çalışmalısın."

Ona solgun bir gülümseme verdi. "Sen yanımda olmadan gözlerimi kapatmaya korkarım. Sanırım hasta olan diğer hanımları ziyaret edip şifa vereceğim. En azından bunu yapabilirim," diye ekledi itirazını önlemek için, "çünkü onların durumundan ben sorumluyum." Ve bu ona diğer hanımları görme fırsatı verecekti.

Onun dokumasından doğan diğer çocukların kaç ı Azrahn'a sahipti.

Rain bundan hoşlanmadı ama sonunda Ellysetta'nın dediğı oldu. O, Tacik, Bel ve Gaelen Dorian'ın savaş konseyiyle görüşmeye giderken, Ellysetta ve *lu'tan* hasta soylu kadınları ziyaret etti.

Hanımların birçoğı onları kapının eşiğinde geri çevirdi, ancak pek azı çevirmedi. Ellysetta kendisini kabul edenlerin midelerini rahatlatmak için şifalı dokumalar ördü ve aralarındaki daha yaşlı olanların güçlerini ve sağlıklarını desteklemek için elinden geleni yaptı.

Ancak ziyaretler içini rahatlatmak yerine endişelerini daha da artırdı. Çünkü her hamile kadının doğmamış çocuğı, Azrahn'ın farklı ve güçlü bir kıvılcımı da dahil olmak üzere güçlü büyülerle donatılmış bir evlattı.

Kanıtlar reddedilemezdi, sadece tesadüf olamayacak kadar büyüktü. O, Ellysetta Baristani, kısır rahimlerin bir kez daha meyve vermesine neden olmaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

Büyülü çocuklar yaratmış ve her birine Azrahn'ı döndürme yeteneğı .

Tıpkı Eld'in Baş Büyücüsü'nün onu yaratırken yaptığı gibi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cannevar Barrial, Rain'e sessizce, "Mola verdiğimiz sırada bir şeyler olmuş olmalı," diye mırıldandı. "Lord Harrod'u hiç bu kadar dalgın görmemiştim." Savaş konseyi yeniden toplanmıştı. Prens Dorian Celieria Şehri'nin savunmasını gözden geçiriyordu ve birden fazla kez sersemlemiş yaşlı bir Lord'u dikkatini toplaması için çağırmak zorunda kalmıştı.

Rain odanın öbür ucundaki, kralın donanmasının eski amirali ve King's Point'in lordu olan yaşlı Büyük Lord Harrod'a baktı. Baba olacaklarını yeni öğrenen diğer lordlarla aynı şoku yaşadığı belliydi. "Sanırım altmış yaşındaki karınızın hamile olduğunu öğrenmek en odaklanmış ölümlülere bile bunu yapabilir."

Cann'ın çenesi düştü. "Ne öğreniyorsun?"

"Ah, doğru ya. Siz sonra geldiniz." Lord Barrial savaş konseyinin verdiği aradan döndüğünde şaşkınlık dolu anonslar ve tebrikler çoktan sona ermişti. "Leydi Harrod hamile." Rain toplanan lordlara başını salladı. "Tüm eşleri hamile, Ellysetta'nın dokumasını ördüğü o yemekte bulunan tüm kadınlar da öyle." Lord Barrial'a alaycı bir gülümseme verdi. "Görünüşe göre benim *shei'tani'min* dokuması daha güçlüymüş."

"Tüm hanımlar-" Lord Barrial'ın sesi kesildi ve yüzü taşa döndü. "Bana müsaade eder misiniz?" Cevap beklemeden konsey odasından dışarı çıktı.

Kapı kapandığında Yağmur ani bir anlayışla irkildi. Barrial'ın karısı yıllar önce ölmüştü ama o Ellysetta'nın ağından kurtulamamıştı. O gece akşam yemeğinde onunla birlikte olan bekâr soylu kadın Thea Trubol da öyle. Ve görünüşe göre Leydi Thea, Lord Barrial'ın durumunu ya henüz bilmiyordu ya da bu haberi ona henüz vermemişti.

Zavallı Cann. Önce kızı Talisa, Lord Sebourne'un varisiyle evlendikten bir ay sonra Adrial'i gerçek eşi olarak tanımıştı, şimdi de bu. Feylerle olan dostluğu son zamanlarda ailesine pek de iyi gelmemişti.

Ellysetta Celieria'nın soylu hanımlarıyla yaptığı ziyaretten döndüğünde saray süitinde iki tanıdık savaşçı bekliyordu. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü ve ikiz olabilecek kadar birbirlerine benzeyen bu iki savaşçı, Ellysetta içeri girdiğinde açılan kapıya doğru döndüler ve onları görmek -beklenmedik ve o ana kadar bildiğinden çok daha değerli- Ellysetta'nın sıkıntılı düşüncelerini zihninin gerisine itti.

"Rowan! Adrial!" Kalbinden sevinç fişkırdı ve odanın öbür ucuna koşarak

Kendini önce bir çift kola, sonra diğerine attı. "Ah, dostlarım! *Mioralas, kem'mareskia*. İkinizi de gördüğüme çok sevindim." Geri çekildi, sonra güldü ve ikisine de tekrar sarılıp öptü.

"Eğer daha iyi bilmeseydim, 'Jonn,' diye alay etti Gil, "onları gördüğüne sevindiğini söyledim."

"Sadece birazcık." Rijonn daha çok yer değiştiren toprağın gümbürtüsünü bir kahkaha attı.

Ellysetta'nın yüzü güldü. "Hissettiğimden daha az sevinçliyim gibi davranmayı reddediyorum. Bu ikisi Rain ve ben evlenmeden önce haftalarca ailemle birlikte yaşadılar. Onlar çok sevdiğim arkadaşlarım ve onları çok özledim." Duygu dolu gözleri buğulandı. Rowan ve Adrial hala bir ailesi varken onunla birlikte olmuşlardı ve onları görmek annesinin, babasının, Lillis'in ve Lorelle'in küçük bir parçasını tekrar hayatına sokmak gibiydi. Gözyaşlarının arasından gülümseyerek onların yüzlerini ellerinin arasına aldı ve küstah Rowan'ın kulakları bile pembeleşene kadar ikisini de tekrar öptü.

Rowan, "Alınma Ellysetta," diye mırıldandı, "ama lütfen Yağmur gelmeden önce şunu kes. Ben sadece on bir yüz yaşındayım. Ölmek için çok gencim."

Güldü ve ikisini de minderli kanepeye doğru sürüklemeye razı oldu. "Gelin. Otur. Bana her şeyi anlat. ? Talisa nasıl? İkiniz de nasılsınız? Gil ve Rijonn'la tanıştınız mı?"

Kız onları soru bombardımanına tutarken kardeşler şaşkın bir bakış attılar ama kız Gil ve Rijonn'dan bahsedince Rowan ve Adrial onlara doğru baktılar, sonra aniden ayağa fırladılar ve dikenleri mızrak gibi sertleşerek dikildiler.

"*Chakai* vel Jendahr, *Chakai* vel Ahrimor." Rowan keskin bir askeri hassasiyetle yüzeysel bir selamlama yaptı. "İkinizle de tanışmak benim için bir onur." Yanında, Adrial de aynı hassasiyetle eğildi.

"Demek birbirinizi tanıyorsunuz," dedi Ellysetta.

"Hiç tanışmadık," dedi Gil.

Rowan aynı anda, "Sadece şöhretleri sayesinde," dedi. "Bunlar Mowbren Glarn'ın kahramanları, Büyücü Savaşları'nın en şiddetli savaşlarından biri."

"O gün herkes kahramandı," dedi Gil ve gözlerindeki gümüş yıldızlar, irisleri neredeyse siyah olana kadar sönükleşti. "Biz sadece hayatta kalan birkaç kişiden biri olduk."

"Hayatta kalan birkaç kişi hayatlarını sana borçlu. O günden bu yana dokumalarınız akademide öğretiliyor." Rowan kaşlarını çatı. "Ama ben ikinizin de *rasa* olduğunu *saniyordum*...."

"Öyleydik," dedi Rijonn.

"O zaman nasıl-" Rowan sözünü kesti. Hem o hem de Adrial dönüp Ellysetta'ya baktılar. "Ah."

"*Çakai*'nin savaş kalesinde üç yüz *rasa*'nın ruhunu geri getirdi," dedi Gil. "Biz de onların arasındaydık ve şimdi ona *lu'tan* ve ustalar olarak hizmet ediyoruz."

birincil beşlisi."

"*Aiyah*, şey..." Ellysetta boğazını temizledi ve odadaki diğer *lu'tanları* hızlıca tanıttı.

"Rain ve Bel nerede?" Rowan sordu. "Vel Serranis hâlâ sizinle mi?" "Rain ve Bel kralla birlikte Celieria'nın savunmasını görüşüyorlar. Ve, *aiyah*, Gaelen onlarla birlikte." Adrial'in elini tutmak için eğildi. "Gerçekten , Adrial?" Bunu sorarken bile Adrial'in zayıflayan ruhunu desteklemek için bir şifa ve güç örgüsü ördü. Son aylar onu çok yıpratmıştı.

Gülümsedi ama gözleri koyu, melankolik kahverengi havuzlar halinde kaldı. "Bu şartlar altında bir Fey ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi. Rowan benim dayanağım oldu."

"Talisa'nın kocasını terk etme umudu yok mu?" Adrial'in bakışları düştü.

"Öyle görünmüyor," diye cevapladı Rowan küçük kardeşi adına. "Ama Adrial'in aylar önce Solan Topraklar'a dönmek için onu terk ettiğini düşünüyor. Rain'in emrettiği gibi, varlığımızı bir sır olarak sakladık. Adrial'in burada olduğunu bilmiyor. Kimse bilmiyor."

"Zavallı Talisa." Ellysetta ellerini kavuşturdu. Hayatı boyunca Talisa'nın Adrial'i hayal ettiği gibi Yağmur'u hayal etseydi... yıllar boyunca onu bekleseydi, yirmi beşinci yaş kadar tüm evlilik tekliflerini reddetseydi... ailesini evde kalmış bir kızın utancından ve lekesinden kurtarmak için evlenseydi... ancak o zaman aşkının düğününden birkaç hafta sonra gelmesini bekleseydi ne yapardı? Ellysetta şimdi bile, Talisa'nın aşkının geldiğini ve ona sahip olamayacağını anladığında kaplayan o büyük sevinci ve boğucu umutsuzluğu hatırlayabiliyordu.

Ve sonra Adrial'in öylece çekip gittiğine inandırılmak. Bunun nefes kesici acımasızlığı kalbini parçaladı.

"İkinizden biri buna nasıl dayanabilir?" Adrial boğuk bir ses çıkarana ve onun acı parıltısı duyularını kavurana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi. "Adrial! *Sieks'ta!* Affet beni." Ellerini Adrial'in ellerinin üzerine koyarak onun acı çeken ruhunu yatıştırmak için elinden gelen sevgi ve huzuru saçtı.

"Buna dayanamayız. Her gün biraz daha ölüyoruz." Yüzünü ellerinin arasına gömdü, omuzları sarsılıyordu. "Her gece uyuyana kadar ağlıyor ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok." Sesi çatallaştı.

"Adrial." Yanına gidip oturdu ve annesinin onu sık sık topladığı gibi onu kollarının arasına aldı. Başını boğazının çukuruna bastırıp ağlarken onu kendine yakın tutarken ipeksi siyah saçları bedenine döküldü. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Gözlerini kırıştırtarak onları uzaklaştırdı ve Adrial'in başının üzerinden Rowan'ın kasvetli bakışlarıyla karşılaştığında gözyaşlarının sıcak damlalarının yanaklarından aşağı süzülüğünü hissetti.

"Yapılacak bir şey yok da ne demek?" Ellysetta perdeli pencerelerden dönerek, savaş konseyi kısa bir ara verdiğinde kendi isteğiyle süite dönmüş olan arkadaşıyla yüzleşti. "Bir şeyler olmalı! Yağmur! Onları bu şekilde bırakamayız. Acı çekiyorlar!"

Adrial, güçlü bir Ruh dokumasının emirleri altında, süitin bitişik yatak odalarından birinde uyuyordu. Yorgun bir Rowan onun yanındaki sandalyede uyukluyordu. Ellysetta'nın beşlisi oturma odasında toplanmış, kralları ve eşinin Adrial'in kaderi üzerine tartışmalarını izlerken yüzleri boş ve taş kesilmişti.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Talisa'yı kocasının gözetimine bıraktığımızda Adrial'i ölüme mahkum ettiğimi fark etmediğimi mi sanıyorsun? Celieria savaşta ve Dorian sarayının karşıt gruplarını zar zor bir arada tutuyor. Eğer kontrolü kırılırsa, bu insanların Eld'i yenmesi için hiç umut yok. Hiçbirimiz için umut yok. Kalbim Adrial ve Talisa için ne kadar acısa da bunun olmasına izin veremem." Rain ellerini iki yana açtı. "Üzgünüm Ellysetta, ama cevabım daha önce olduğu gibi olmalı. Bu konuda elim kolum bağlı."

"Peki ya Lord Barrial? Talisa onun kızı. Neden onun adına krala başvuramıyor? O zaman Fey bu işe karışmaz ve düşmanlarımız bunu bize karşı kullanamaz."

"Ellysetta, Lord Barrial'ın yeterince derdi var. Eldler geliyor ve toprakları doğrudan onların yolunun üzerinde. Bu savaş bitmeden önce tüm mülkünü -tüm ailesini- kaybedebileceğini biliyor."

"Hâlâ yapabiliyorken Talisa'yı kurtarması için bir sebep daha." "Ne ?

Sebourne'lar onun en yakın komşusu ve en büyük kendi askeri gücünden başka askeri gücü yok. Onları yabancılaştırırsa, en çok ihtiyaç duyduğu anda yardımlarını kaybetme riskiyle karşıya kalır." Yağmur içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirerek uzun, koyu renk saç tellerini bir hale getirdi. "Durum ne kadar acı olursa olsun, Talisa diSebourne'la evlendiğinde seçimini yaptı."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. *Shei'tanitsa* bağının verdiği keyif değerli bir hediyedir, bir hak değil. Birçok Fey gerçek eşinin çağrısını duymadan ölür. Birçoğu da bağlarını tamamlamadan ölür. Adrial ve Talisa bu yaşamda birbirlerini buldular. Tanrı'nın izniyle, bir sonraki yaşamda da birbirlerini bulacaklar... ve daha mutlu bir sonuçla."

Yarım adım öne çıktı. Neden etrafındaki herkes acı çekmek zorundaydı? Annesi ve Selianne ölmüş, ailesi Sisler'de kaybolmuş, Yağmur sürgüne gönderilmişti. Sevdiği hiç kimse mutluluğu bulamaz mıydı? "Yağmur, lütfen..." Arkasını döndü. "Yapabileceğim hiçbir şey yok, Ellysetta."

"Feyreisen haklı, Ellsyetta."

Başını kaldırdığında Rowan'ın kapının girişinde durduğunu gördü, yüzü yorgunluk ve kederle çizilmişti, kara gözleri kederli bir kabullenişle doluydu.

Rain onunla yüzleşmek için döndü ve omuzlarını dikleştirdi. "Rowan. *Sieks'ta*. Bunu seçmeyeceğimi biliyorsun."

Adrial'in ağabeyi yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi.

"Ona verebileceğim en iyi şey - Dorian Talisa'nın evliliğini onayladıktan sonra ona verebileceğim en iyi şey - bu zamana kadar ona göz kulak olmak ve onu korumak..."

Rain'in sesi kesildi ama Ellysetta onun neyi söylemeden bıraktığını biliyordu. Gerçek eşlerini bulan ama bağlarını tamamlayamayan tüm Fey erkeklerinde olduğu gibi, tamamlanmamış bir eş bağının neden olduğu delilik sonunda Adrial'in zihnini ele geçirecekti. Bu gerçekleştiğinde, Adrial ya *sheisan'dahlein'i*, yani onur ölümünü gerçekleştirecek ya da Rowan kardeşini öldürmek zorunda kalacaktı - kendi ruhu pahasına.

"Bu kadarı için minnettarız," dedi Rowan. "Burada olduğunu bilmesine izin veremese de, en azından geceleri uyurken onu izleyebiliyor ve zarar görmekten koruyabiliyor. Bu da ona huzur veriyor."

Ellysetta'nın kalbi sızladı. İlk beşlisinin gülen şakacısı Rowan'ın tüm mizahı ve mutluluğu tükenmişti. Kardeşinin yavaş ve acı dolu ölümünü izliyordu ve her korkunç günün kendi ruhundan bir parçayı öldürdüğünü biliyordu.

"Kralın yanına dönmeliyiz," dedi Rain. "Gitmeden önce Rowan, şehirde, hatta muhtemelen sarayın içinde bile büyücülerin iş başında olduğunu düşündüğümüzü bilmelisin. Buraya geldiğinden beri şüpheli bir şey gördün ya da duydun mu?"

"Azrahn'a dair bir ipucu yok, eğer kastettiğiniz buysa."

"Feylere karşı artan düşmanlığı kimin beslediğini biliyor musunuz?"

Rowan omuz silkti. "Talisa saraya pek gelmez. Günlerinin çoğunu babasının evinde kardeşleriyle birlikte geçiriyor ve biz de onunla birlikte kalıyoruz. Gördüğümüz kadarıyla halk arasındaki anlaşmazlıkların çoğu geçen aynı gruptan kaynaklanıyor. Sebourne ve yandaşları. Kraliçe. Güç kazanmak isteyen birkaç küçük lord."

"Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun, sadece bunun için değil." Rain ona hızlıca Doğruyu Söyleyen Büyücü'den ve öğrendiklerinden bahsetti. " olun. Şüpheli bir şey görür ya da duyarsanız hemen Bel'e özel bir örgü gönderin. Savaşçıların Yolu'nu kullanma. Aslında, kendi aranızda bile kullanmamalısınız."

"Anlaşıldı." Rowan emri onaylamak için başını eğdi.

Yağmur, Adrial'in dokumadan kaynaklanan uykusunda yattığı yatak odasının kapalı kapısına baktı. "Adrial'e onunla konuşma fırsatı bulamadığımı için üzgün olduğumu söyle. Kralla işimiz biter bitmez, Ellysetta ve ben Danael ve Elvia'ya gidiyoruz."

"Ona söyleyeceğim."

Yağmur elini uzattı. "Daha mutlu zamanlarda tekrar görüşmek dileğiyle, *kem'chajeto*."

Rowan onun kolunu sıktı. "Tanrılar öyle istiyor, Rain."

Bel ve Gaelen Rowan'a veda ettiler; sonra onlar ve Rain odadan çıktılar. Onlar kapıdan çıkarken Rowan'ın omurgası dik, omuzları dikti onlar gittikten sonra titrek bir nefes alarak kardeşinin yattığı yatak odasına döndü. "Biz de gitmeliyiz."

Ellysetta onu takip etti. "*Teska*, bırak uyusun." Rowan'la birlikte yatağın başucunda durdu ve uyuyan kardeşine baktı. Adrial'in kirpikleri solgun yanaklarında kalın ve koyu renkte uzanıyor, saçları siyah ipekten bir çile gibi yastıkların üzerine dökülüyordu. Yüzündeki gerginlik azalmış, sert savaşçı maskesinin yerini yumuşak, genç bir güzellik almıştı. Elleri, *lu'tans*'ının çelikten sıyırdığı göğsünün üzerinde uzanıyordu. "Çok huzurlu görünüyor."

Rowan sözsüz bir onay mırıldandı. "Talisa aralarındaki bağı tamamlamak için serbest kalana kadar böyle uyuyamaması çok yazık."

Konuştuğu anda, sanki karanlığın içinden aniden büyük bir Işık fışkırdı. Ellysetta başını kaldırıp Rowan'a baktı, gözlerinde umut parlıyordu. "Neden yapamadı?"

"Neyi neden yapamadı?"

"Ona gelmekte özgür olana kadar böyle mi uyuyacak?" İçinden heyecan fışkırdı. "Rowan, işte bu!" Onun kollarını tuttu. "Tıpkı Fey masalındaki uyuyan prenses gibi."

"Ne Fey masalı? Sen neden ?"

"Uyuyan prenses hakkındaki Fey masalını hiç duymadınız mı? Yakışıklı bir kral tarafından reddedilen kötü kalpli bir cadı, kralın ilk çocuğunu lanetleyerek ondan intikam alır ve parmağını bir güle batırır... Fey masalını boş ver." Elini umursamazca salladı. "Neden Adrial'i, Talisa hayatını Lord diSebourne ile geçirene kadar huzur içinde uyumasını sağlayacak bir örgünün içine koymuyoruz? O zaman Lord diSebourne öldüğünde, Adrial'e gitmekte özgür olur."

"Ama bu yıllar da olabilir."

Güldü. "Ölümsüz Fey için biraz zamanın ne önemi var? Rowan, anlamıyor musun? Solan Topraklar'a doksan yaşında bir kocakarı olarak gidebilir ve *shei'dalinler* onu gençliğine geri döndürebilir. Yaşı hiçbir şeyi değiştirmez. Önemli olan tek şey Adrial'i bağ deliliğinden korumak."

"Uyurken bağ deliliğinin onu etkilemeyeceğini varsayıyorsunuz."

Başını salladı. "Evet, öyle. Ama bu en azından bir şans. Şu anda karşı karşıya olduğu tek şey kesin ölüm."

Rowan kaşlarını çatarak uyuyan kardeşine baktı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapılmadı."

"*Shei'dalinlerin* onun üzerinde eğirebileceği bir tür örgü olmalı."

Fey, Faering Sisleri'ni yarattı ve bu da insanları zamanın dışına çıkarıyor. Adrial üzerinde de benzer bir dokuma yapabilirlerse, hatta onu uyutup Talisa'yı beklemesi için Sisler'e götürebilirlerse. O zaman Talisa'nın beşlisi onu izlemeye devam edebilir ve özgür kaldığında onu Solan Topraklar'a getirebilir."

"Sisler insanları zamanın dışına çıkarıyor," diye kabul etti Rowan. "Fey'in Sisleri yaratmak için ördüğü dokumaların hâlâ Parşömenler Salonu'nda bir yerlerde kayıtlı olması mümkün."

"Tealah'dan bunu araştırmasını isteyebiliriz. Artık Parşömenler Salonu'nun bekçisi o."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" "*Aiyah*," dedi. "Öyle düşünüyorum."

Süite adım attığından beri ilk kez içinde bir umudun titreştiğini hissetti. Ne yazık ki Adrial bir zil sonra uyandığında kardeşinin ilgisini paylaşmıyordu. fikri benimsemek ya da hatta düşünmek yerine başını salladı.

"Talisa'yı terk etmeyeceğim."

"Ama Adrial," diye itiraz etti Ellysetta, "kalırsan öleceksin. Bu sana bir şans veriyor, en azından bu hayatta hâlâ birlikte mutlu olabileceğinize dair bir umut."

Adrial nazıkçe gülümsedi. "İyi niyetli olduğumu biliyorum, Feyreisa. Ve bu fikri takdir , gerçekten. Ama benim yerim *shei'tani'min* yanıdır. Onu terk edemem." Ayağa kalktı ve göğsünün üzerinde çapraz duran Fey'cha kemerlerinin kayışlarını düzeltti. "Artık gitmeliyiz Rowan. Yeterince uzun süre uzak kaldık."

Rowan'ın gözleri düştü ama tek kelime etmeden küçük kardeşini kapıya kadar takip etti.

"Adrial..." Ellysetta onları takip etti. "Lütfen. Gerekirse onunla kadar kal, ama bağ çılgınlığı seni pençesine almadan, kendi canına kıymadan ya da Rowan'ı seni öldürmeye zorlamadan önce lütfen bir kez daha düşün. Feyler çok az. Her hayat değerlidir. Seni ya da Talisayı kaybetmeyi göze alamayız."

Adrial tereddüt etti, sonra kapıdan çıkmadan önce başıyla onayladı.

Savaş konseyi gecenin ilk gümüş çanları çalınana kadar devam etti. Birlikte ve Bel'in Ruh dokumalarının yardımıyla, yaklaşmakta olan Kreppes savaşı ve Büyük Körfez'in denizden istilasını için senaryo üzerine senaryo incelediler.

"Göz önünde bulundurmanız gereken son bir olasılık daha var," dedi Rain . "Celieria Şehri." Haritaların bulunduğu duvara doğru ilerledi ve Celieria Şehri ile Büyük Körfez'in haritasını çıkardı. "Eld'in burada, şehirde olduğunu ve şehrin içinde geçitler açıp ordularını doğrudan serbest bırakabileceklerini varsaymalıyız. Şehri korumasız bırakamayız. Ne zaman

Prens Dorian King's Point'e gidiyor, şehrin güvenliğini sağlamak için yeterli kuvvete sahip deneyimli bir komutan bırakmalıyız."

"Kraliçe burada olacak," dedi Dorian. "Şehrin savunmasını o denetleyecek."

Rain'in ifadesi taş gibi bir boşluğa dönüştü. Bel, Gaelen ve Tacik de benzer tepkiler gösterdi. Kraliçe Annoura'nın Feylere duyduğu bariz güvensizlik onu en iyi ihtimalle tedirgin bir müttefik yapacaktı. Halkının güvenliğini Fey'e olan düşmanlığının üstünde tutacağına güvenmiyordu.

Onların şüphelerini okuyan Dorian sinirlendi. "Ser vel Serranis kraliçede Büyücü İşaretleri olup olmadığını çoktan kontrol etti. Hiçbir şey taşıyor. Yokluğumda her zaman yaptığım gibi, şehrin güvenliğini ona emanet etmemem için hiçbir neden düşünemiyorum. Lord Corrias ve Lord General Voth onun emrinde olacak. Her ikisi de askeri konularda yeterli deneyime sahiptir."

Rain, Bel ile kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Başka ne seçenekleri vardı ki? Onların endişelerine rağmen, Dorian'ın kraliçesiydi ve Celieria'nın kendi başına hükümdarıydı. Rain isteksizce başını eğdi. "Eğer isteğiniz buysa, *doreh shabeila de*. Bununla birlikte, Büyücülerin kapılarda bir geçit açması durumunda ona yardım etmek üzere şehirde bir Fey birliği bırakmamızı öneriyorum."

Gaelen özel bir dokuma üzerine, "Şehirde kalan alaylar Büyücü İşaretleri açısından haftalık olarak kontrol edilmeli," dedi. "Ve diğer tüm birlikleri de yola çıkmadan önce kontrol etmeliyiz. Odun yığınının bir sivri dış bırakmanın anlamı yok."

"Zaman olsaydı kabul ederdim," diye yanıtladı Rain, "ama Elvia'ya gidişimizi geciktiremeyiz."

"Dahl'reisen'i çağırabilirim."

Rain'in kasları anında protesto için sıkıştı. "Söz konusu bile olamaz." Artık Gaelen'e ne kadar güvenirse güvensin -Rain'in teknik olarak *dahl'reisen* olmasının bile bir önemi yoktu- Gölge Yol'da yürüyen savaşçılara güvenirken tamamen farklı bir konuydu. "Dorian bunu onaylasa bile ben . Onlara asla güvenemem. Orest'te gördüğümün aynısını sen de gördün."

"Bazı *dahl'reisen*'lerin Eld'e hizmet etmeyi seçtiğini inkâr edemem; ama Kardeşliğe hizmet eden *dahl'reisen*'ler onurda o kadar da yoksun değiller. Fey olmanın ne demek olduğunu hatırlıyorlar ve her gün Karanlık'a karşı savaşıyorlar."

"Onların onuruna, bunu kanıtlamak için hayatınızı riske atacak kadar derinden mi inanıyorsunuz?"

Gaelen tereddüt etmeden, "Aiyah," diye cevap verdi.

"Peki onlara Ellysetta'nın hayatını da riske atacak kadar tamamen güveniyo musunuz?"

Kalın siyah kirpikler Gaelen'in buz mavisi gözlerini kısa bir süreliğine kapatırken Gaelen bakışlarını aşağıya doğru çevirdi. "Belki de değil," diye itiraf etti.

"Ben de öyle," diye kabul etti Rain. "Bu yüzden bir daha bundan bahsetme. Fey binlerce yıldır Eld'in kim olduğunu bilmeden hayatta kaldı ve onunla savaştı."

Büyücü ilan edildi. Hangi ölümlülerin dönüştüğünü bilmek ne kadar cazip olursa olsun, bir lirantı aramıza davet ederek kurtlarla savaşmayacağım." Masadan doğruldu ve dikkatini Kral Dorian'a yöneltti. "Gün geç oluyor. Bugün çok şey başardık ama şimdi Ellysetta ve ben ayrılmalıyız."

Kral, "En azından bu gece kalmayacak mısınız?" diye sordu.

"Zamanımız yok. Danael ve Elvia'ya zamanında ulaşma şansımız olacaksa hızla gitmeliyiz. Sizden ayrılmak zorundayım. Lordlarım." Toplanan savaş konseyine başıyla işaret etti. "Cann." Kahverengi gözlü sınır lorduna daha sıcak bir dostluk gülümsemesi sundu ve elini sıktı. "Kendine iyi bak dostum. Ve iyi şanslar... her şeyde." Dudaklarının söylemediği sözleri gözlerinin söylemesine izin verdi.

"Sen de Rain."

"geldiğince çabuk size katılacağız. O zamana kadar kılıcınızı keskin ve hazır tutun."

Cann alametifarikası olan kurt gibi gülümsedi. "Her zaman."

Kral Dorian Rain'i konsey odasının kapısına doğru yürüttü. Bel, Gaelen ve Tacik de hemen arkasından geldiler. "Orduları toplamak ve ikmal arabalarını hazırlamak birkaç gün sürecek ama hafta sonuna kadar Kreppes'e doğru yürüyüşe başlamalıyız."

"*Kabei*. Filonuz yardım etmeleri, Noktaları ve Celieria Şehri'ni korumaları için yüz savaşçıyı geride bırakacağım. Lord Barrial'ın topraklarında konuşlanmış olan Feyler Kreppes'teki hazırlıkları hızlandırmak için ellerinden geleni yapacaklar. Ellysetta ve ben Danae ve Elflerle işimiz biter bitmez sizinle orada buluşacağız. Umarım yalnız gelmeyiz."

Konsey odasının girişine varmışlardı. Dorian odanın üzerindeki gizlilik mührünü kaldırıp kapıları açmaya başladığında, öfkeyle yükselen bir ses duraklamasına neden oldu.

"Oraya giremem de ne demek?" diye sordu derin ve tanıdık bir ses öfkeyle. "Ben Celieria'nın Büyük Lordu ve Yirmiler'den biriyim! Beni içeri almamaya nasıl cüret edersin?"

"Özür dilerim, Yüce Lord Sebourne. Kral'ın emirleri," diye cevap verdi daha ince, daha az kavgacı bir ses, ama kibar cevabın altında çelikten bir iplik yatıyordu. "Kral özel bir konsey topladı lordum. Oda diğer herkese kapalı."

Oğlu Colum'un Cann Barrial'ın kızı Talisa ile evlendiği sınır lordu Büyük Lord Dervas Sebourne kaba bir çıkardı. "Konsey mi? Ne konseyi? Yirmi'nin bilgisi olmadan toplanan özel konseyler yoktur!"

"Üzgünüm lordum. Bunu söylemeye yetkim yok." "Neden, seni küçük-"

"Sebourne!" Kral Dorian konsey odasının kapılarını iterek açtı ve konsey önünde ifade vermesi planlanan konukların bulunduğu odaya doğru ilerledi

görünüşlerinden önce toplandılar.

Konsey Kâtibi normalde odanın ön tarafındaki pırıl pırıl ahşap masada oturur, sessizce çalışır ve konsey odasının girişini korurdu. Ancak şu anda duvara yaslanmış, ayak parmaklarının ucunda duruyordu ve boynundaki bez Büyük Lord Sebourne'un kocaman yumruğıyla sıkılmıştı.

"Onu hemen serbest bırakın! Bunun anlamı ne?"

Sebourne kâtibi bir tarafa itti ve zayıf genç adam sendeleyerek yakındaki bir dosya yığınının içine düştü. Bakışlarını krala dikti. "'Bunun anlamı nedir' sorusu tam da size sormak istediğim soru Majesteleri. Yirmi'ye haber vermeden bir konsey topladığınız doğru mu?"

"Kendinizi unutup olursunuz, efendim," diye haykırdı Dorian. "Celieria Kralı Yirmi'nin hizmetkârı değildir ve monarşinin görevlerini yerine için izin istemek zorunda da değildir."

"Hangi görevler bir avuç lordu kapsar da Yirmi'yi ilgilendirmez?" Sebourne karşılık verdi. Sert bakışları Dorian'ın yanından geçip açık kapılara yöneldi ama Fey'i görünce donup kaldı. "Ah, anlıyorum." Kaşları alaycı bir ifadeyle kalktı ve kenarından bir küçümseme belirdi. "Bilmem gerekirdi. Fey'den başka kimin için bu ülkenin yasal yönetim düzenini yıkacaksınız?"

"Sebourne!" Dorian haykırdı. "Hemen şimdi benden özür dileyecek ve aceleci sözlerin için Feyreisen'den özür dileyeceksin."

Sebourne kendini tam boyuna kadar kaldırdı. Kürk astarlı cüppesinin zengin kadifesi etrafında dönüyordu. "Cehennemde yanacağım. O ölümsüz rultshartlar benden tek bir özür kelimesi duymadan önce gidip kendilerini yakabilirler. Şimdi neyin peşindesin, Tairen Ruhu? Daha fazla zayıf Celierian zihnini köleleştirmeye mi geldin?"

"Her şeye rağmen diSebourne'u öldürmemi istemediğine emin misin?" Büyük Lord Sebourne bombastik tiradına devam ederken Gaalen özel bir örgü üzerinde mırıldandı. "*Hazır başlamışken babayı da öldürebilirim. Bahse girerim vel Arquinas kardeşler dışında pek çok kişi bana teşekkür edecektir.*" Ruh sesinin ölümcül tınısızlığı şaka yapmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Rain bir an için bu önerinin tadını çıkardı. Dürüst olmak gerekirse, Sebourne'un ciğerlerine giden havayı kesmek ve yüzünün morarmasını izlemek fikri gerçekten de vahşice bir çekicilik barındırıyordu. Kibirli rultshart, Rain'in ölümlülerin kısa ömürlü olduğuna şükretmesini sağlayan türden bir adamdı. Sonra onur başını kaldırdı ve iç çekerek reddetti. "*Sebepsiz değil, Gaalen. Ayrıca, Dorian bu sefer sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyor.*" Yumrukları da kare çenesi gibi sıkıca kenetlenmiş olan Celierian kralına bir bakış fırlattı.

Dorian'ın göğsü derin bir nefesle genişledi. Omurgası dikleşti ve omuzları neredeyse yarı yarıya genişlemiş gibiydi.

"Anlaşılan Lord Sebourne, son aylarda gösterdiğim hoşgörüyü yanlış yorumlamış, ailenizin bu yaz yaşadığı duygusal sıkıntıya gösterdiğim şefkati bir zayıflık işareti olarak algılamışsınız. Çünkü belli ki kimin Yüce Lord, kimin kral olduğunu unutmuşsunuz." Dorian öne doğru eğildi, gözlerinde Dünya büyüünün soluk yeşil kıvılcımları parlıyordu. "Lordlarını toplantıya çağırmak için senden izin istemedi diye kralına hakaret etmeye, nedenlerini sorgulamaya ve ona asi bir köpek gibi havlamaya nasıl cüret edersin?"

Sebourne'un yüzünde şaşkınlık ve ilk temkinli ifade belirdi ama gururlu öfke kısa sürede bunu gölgede bıraktı. "Asi bir köpek miyim ben? söylemeye cesaret ettiğim mi? Kralımın Fey tarafından tasmalı eğitilmiş bir maymun gibi yönetilmesine karşı çıkmaya cüret ettiğim için mi?"

"Yeter!" Dorian avucunu masaya vurdu. Avucun tahtaya çarptığı noktadan yeşil kıvılcıklar fırladı ve masa titredi. Mürekkep hokkası ve lamba masanın birkaç parmak genişliğinde bir alana yayıldı ve bir yığın kâğıt masanın kenarından yere devrildi. "Muhafızlar!"

Toplanma odasının dışında duran Kral Muhafızları hükümdarlarının çağrısına koşarken topuklu ayakkabılar mermer zemine çarptı.

"Yüce Lord Sebourne'a Eski Kale'ye kadar eşlik edin ve onu batı kulesinde emniyete alın." Dorian, Sebourne'a sert bir şekilde, "Belki de birkaç günlük yalnızlık, tüm Hanedanınızı mahvetmeden önce beyninizi ele geçiren kurdu iyileştirir," dedi.

Sebourne'un gözleri kısıldı, cam kırıkları gibi parlıyordu. "Buna pişman olacaksın," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından. Muhafızlardan biri yaklaşıp kolunu tutacakmış gibi uzandığında, sınır lordu bir bakışla onu dondurdu. "O eli bana sürersen onu kaybedersin." Kırılğan bir gururla giysilerini düzeltti ve saçlarını düzeltti. Rain ve Fey'e son bir kez baktıktan sonra, yarım düzine Kral Muhafızı'nın ortasında uzaklaştı.

Yüce Lord gözden kaybolduğunda, kralın omuzları çöktü ve yorgun bir hareketle burnunun kemerini sıktı. "O haklı. Buna pişman olacağım. Lordları bölmek ve yandaşlarını bana karşı kıışkırtmak için bir bahane bekliyordu."

"Sana çok az seçenek bırakmış," dedi Rain. "Atan İkinci Dorian onu isyandan yargılayıp idam ederdi."

"Belki, ama onun için kendimi suçluyorum." Dorian yüzünü buruşturdu. "Sebourne ve arkadaşlarının fazla cüretkâr olmalarına izin verdim. Onları aylar önce dizginlemeliydim."

Gaelen, "Belki de davranışının tek nedeni cesaret değildir, *kem'jita'taikonos*," diye önerdi. "Ayrılmadan önce onu Büyücü İşaretleri açısından kontrol etmeme izin vermelisin."

"Ne amaçla?" Dorian kollarını kavuşturdu. "Eğer İşaretlenmemişse, bu onu hükümdarlığıma daha az meydan okuyan biri yapmaz. Eğer , kim onun

takipçileri buna inanır mı? Bunun zayıf zihinli aptal krallarına yapılan bir Fey illüzyonu olduğunu söyleyecekler, krallığım ikiye bölünecek ve Büyücüler bana karşı kullanacakları başka bir lord bulacaklar." Yorgun bir nefes verdi. "Hayır, bugün yaptığımız gibi devam etsem daha iyi olur - bu sabah temizlediğiniz savaş konseyine güvenin ve diğer herkesi Eld'in potansiyel ajanları olarak düşünün."

"Peki Sebourne?" Rain sordu.

"Sakinleşip aklı başına geldiğinde, eminim benden af dileyecektir. Onu gözetim altında tutacağım. Beni hazırlıksız yakalayamayacak." Dorian gülümsemeye zorlayarak elini uzattı. "*Beylah* vo her şey için, Rainier Feyreisen. Sana minnettarım."

Rain Dorian'ın kolunu sıktı ve ilk kez ölümlü krala karşı gerçek bir yakınlık hissetti. Belki de geçmişte adamı çok sert yargılamıştı. İkisi de savaş zamanında bölünmüş ülkelere liderlik eden, halkları için doğru olanı yapmaya çalışan krallardı. İkisinin de önünde kolay bir yol yoktu.

"Hawksheart ve Danae'yi bize yardım etmeye ikna etmek elimden gelirse," diye yemin etti, "yapacağıma yemin ederim. Elveda, Dorian vol Serranis Torreval. Tekrar karşılaşana dek, Tanrılar Yolunu aydınlatsın ve seni zarardan korusun."

Gece şehrin üzerine çöktüğünde, haber vermeden gelen Feyler gizlice ayrıldılar. Celieria'nın savunmasına yardım etmek için geride bırakılan yüz *lu'tan* dışında herkesi aşılmaz görünmezlik örgüleri sardı.

Annoura kraliçenin dairesinde, özel balkonuna açılan açık cam kapıların önünde duruyordu. Sarayın çatısından gelen güçlü bir rüzgâr kapıdan içeri giriyor, zengin perdeleri dalgalandırıyor ve beraberinde zengin, topraksı tairen kokusunu taşıyordu. Parmakları kapının çerçevesini sıkıca kavradı ve boştaki elini karnının üzerinde gezdirdi.

Demek Tairen Ruhü ve onun cadı kraliçesi gitmişti. İçinin rahatlaması gerekirdi ama tek hissettiği tedirginlik ve rahatsız edici bir korku notasıydı. O ve Dorian, Rain Tairen Ruhü ve o kız hayatlarına girene kadar mutluydular. Ve şimdi buradaydı, kocasının krallığı savaştaydı, Fey büyüsünden doğan bir çocuğa hamileydi -ne tür bir canavara dönüşebileceğini sadece tanrılar biliyordu- ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda bile kendisinden uzaklaşmaya kararlı görünen bir kocası vardı.

Büyücülerin hizmetinde olabileceğinden şüphelenen bir koca.

Fey ayrıldıktan sonra Dorian ona sarayda büyücülük yapıldığına dair şüphelerini anlatmaya gelmişti. Elden Büyücüsü'nden öğrendiklerini paylaşmış ve onun yokluğunda Celieria Şehri'ni yöneteceğini bildirmişti. Ayrıca sadece kendisine, Dori'ye ve savaş konseyindeki lordlara güvenmesi gerektiğini, çünkü sadece onların kontrol edildiğini ve Büyücü İşaretleri taşımadıklarının doğrulandığını söylemişti.

Adam bunu söylediğinde, elbette kadın gerçek olduğundan şüphelenmişti.

"Aman Tanrım," nefes aldı. "Beni kontrol ettirdin, değil mi?"

Yüzündeki suçluluk duygusu ona ihtiyacı olan tüm cevabı vermişti ve tüm kavgaları sona erdirecek bir kavga etmişlerdi. Kadın bir balık karısı gibi çığlık atmıştı. O da huysuz bir ayı gibi kükremişti. Acı şeyler, öfkeli şeyler, çirkin, nefret dolu şeyler söylediler. Ve adam kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

O zamandan beri onu ziyarete gelmemişti. Özür dilemek için değil. Aralarını düzeltmek için değil. Tartışmalarından sonra sık sık yaptığı gibi, onun yanında sessizce oturup boyun eğmemesini beklemek için bile gelmedi.

Üç kez ona bir not göndermeye başladı ve üç kez de gururu onu bundan alıkoydu. Ya kendi gelecekti ya da hiç gelmeyecekti.

Ve şimdiye kadar, hiç seçmemişti.

Elleri cam panelli kapının çerçevesine sıkıca yapıştı. Hepsi Fey yüzünden.

Arkasında ipek . "Üşütmeden önce kapıyı kapatmalısınız, Majesteleri."

Annoura Jiarine Montevero'ya döndü. Sevgili Jiarine. Dorian gelmemişti ama Jiarine onun yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Jiarine. Bir kraliçenin bile güvenebileceği türden."

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur, bir Drogan Kan Lordu'nun kadehinin geniş, sığ kâsesini dolduran parıldayan koyu kırmızı sıvının içine baktı. Bir bebeğin atılmış, kansız bedeni yakındaki küçük bir çöp arabasının dibinde yatıyordu, minik boğazı kulaktan kulağa kesilmişti, teni soluk gri-beyazdı. Vadim avuçlarını kadehin üzerinden geçirip "*Daggorra droga*" diye mırıldanırken ellerindeki güç halkaları kırmızı ışıklarla parlıyordu. Özel büyü odasının mozaik döşemeli sınırlarının etrafındaki aplikler parladı ve gölgeler duvarlarda canlı silüetler gibi dans etti.

Rün yazılı kabın içinde, bebeğin hâlâ ılık olan kanı opalesan renklere büründü. Koyu kırmızı, parıldayan bir gümüşe dönüştü. Parıldayan gümüş, Primage Gethen Nour'un dalgalanan yüzünün yavaşça şekillendiği gölgeli bir yarı saydamlığa dönüştü.

Daha doğrusu Primage Nour'un şu anda takındığı surat. Bir ölümlünün yüzü; zayıf ve sihirsiz.

Celieran standartlarına göre yeterince iyi ve güçlü görünüyordu. Yeni Lord Bolor olarak, iyi giyimli, keskin bakışlı bir asilzadenin resmiydi: yakışıklı, formda ve açıkça servetine ve gücüne güveniyordu. Kahverengi saçları koyu, parlak bir bakır renginde pudralanmış ve ensesinde bir sıra halinde geriye doğru toplanmıştı ve solgun Büyücü teni, yüzyıllar boyunca nadiren gördüğü güneş ışığıyla bronzlaşmış bronzlaşmıştı. Yine de

Gözleri aynı sert yeşildi, Celieria Şehri'ndeki Fey'i onun varlığından haberdar edecek koyu Azrahn'dan hiçbir iz taşımıyordu.

Vadim kadehin üzerine eğilmiş, kukuletalı pelerininin gölgeli kıvrımları arasında çirkin yüzünü gizlemeye dikkat ediyordu. "Rapor ver," diye emretti eski çırağına.

Gethen'in görüntüsü kan dolu kadehin içinde parıldadı. Primage'ın dudakları kıpırdadı ve sesi çıktı, sıvı ve bozuk ama yine de anlaşılırdı. "Planlarımız planlandığı gibi ilerliyor, Yüce Kişi. Tüm broşürcüler artık bize ait, daha saygın iki haber dergisi de öyle. Yüz lord ve Yirmi Lord'dan dördü bize ait, diğer elli lord ve iki Büyük Lord da bizim kontrolümüzde olanlarla ittifak kurdu. Kralın ordusundaki *umagilerim* ekiplerini topladılar ve siz emir verdiğinizde hizmet etmeye hazırlar."

Vadim başıyla onayladı. "Mükemmel. Kraliçe konusunda ne gibi ilerlemeler kaydettiniz?"

Nour, "Kendimi sevdirmek için her türlü çabayı gösterdim ama ona yaklaşmak zor oldu. Onun değişken mizacının bu sabahki ifşaatla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum." Nour'un yüzü Drogan kadehinde parıldadı. "Celieria'nın kraliçesi -ve soylu bir hanenin diğer tüm hanımları- hamile. Yaşları ya da fiziksel güçsüzlükleri nedeniyle gebe durumda olanlar bile. Görünüşe göre bu yaz bir akşam yemeği vardı-"

Primage konuşurken Vadim, Kolis'in Ellysetta Baristani'nin ziyafet salonundaki her erkek ve kadının şehvetle birbirinin üzerine düşmesine neden olacak kadar güçlü bir cinsel örgü ördüğü bir saray yemeğiyle ilgili raporunu hatırladı. Görünüşe göre, bu örgü sadece Ruh'tan çok daha fazlasını içeriyordu.

"Kraliçe karnında Celieria tahtının bebek varisini taşıyor, bir *umagi* onun en yakın yoldaşı, yine de onu sahiplenmediniz mi?" Sinirlilik Maur'un sesini bir kırbaç gibi çatlattı. "Kolis şimdiye kadar onu bağlamış ve hizmetinde diz çöktürmüştü olurdu."

Nur'un dudağı kıvrıldı. "Kolis kraliçenin fino köpeğiydi."

"O zaman kuyruğunu sallamayla öğrensen iyi edersin," diye tersledi Baş Büyücü. "Seni Celieria'ya bana bahaneler getirmen için göndermedim. Seni bana sonuç getirmen için gönderdim."

Primage çenesini kaldırdı. "Sonuçlar ne, Yüce Efendimiz," dedi, "ama ne tesadüf ki, kraliçeyi işaretlemekte gecikmem aslında bizim lehimize işlemiş olabilir."

"Öyle mi?" Vadim kollarını kavuşturdu ve şüpheli bir kaşını kaldırdı. "Peki neden?"

"Çünkü Manza haklıydı. Feyler Büyücü İşaretlerini tespit etmenin bir yolunu bulmuşlar. Ve kral, kraliçe de dahil olmak üzere soylularını kontrol etmeye başlamalarına izin verdi."

"Feyler mi? Onlar şehirde mi?"

"Tairen Ruhü ve eşı bu sabah geldi," diye açıkladı Nour. "Kendilerine kralla özel bir görüşme izni verildi ve kısa bir süre sonra kral seçkin bir grup lordu konseye çağırdı. Üzölerek söylüyorum ki *umagi*'lerimden hiçbir i onları arasında değildi ve hepsi de ağzını sıkı tuttu. Size konuşulanların detaylarını anlatamam ama kralın ordusu bu hafta içinde konuşlanmaya hazırlanıyor."

Vadim'in ayrıntılara ihtiyacı yoktu. O toplantıda neler konuşulduğunu iyi tahmin edebiliyordu. Düşmanları mesajlarının dinlendiğini biliyordu - hem ölümlü kuryelerin hem de Fey Savaşçıları'nın Yolu'ndan gönderilen mesajların. Hiç şüphesiz Rain Tairen Soul ve arkadaşı, Vadim'in eski dostu Zon'dan aldıkları bilgileri aktarmak için Celieria Şehri'ne gitmişlerdi.

Önemli değil. Vadim'in Karanlıklar Ordusu ülkeyi kasıp kavurduğunda, en efsanevi Fey savaşçıları bile zaferin geçici bir hayal olduğunu görecekti.

"Fey, Dorian'ın savaş konseyinin her üyesinde Büyücü İşaretleri olup olmadığını kontrol etti," diye devam etti Nour, "ve kraliçeyi de kontrol ettiler... onun haberi olmadan. Söylemeye gerek yok, hiç memnun olmadı. Gördüğünüz gibi Yüce Kişi, onu henüz İşaretleyememiş olmam büyük şans. Sırrımız hâlâ güvende ve kraliçenin öfkesini kendi yararımıza kullanabiliriz."

Vadim sabırsız bir el salladı. Celieria'nın kraliçesi bekleyebilirdi. Vadim için Ellysetta Baristani'nin yarısı kadar bile önemli değildi. "Şu anda Tairen Ruhü'nün eşini kaç Fey koruyor?" Karnında bir acı hissetti. Bir sonraki enkarnasyonu yaklaşıyordu ve Ellysetta Baristani'ye ve onun olağanüstü yeteneklerine sahip çıkma düşüncesi bile ruhunun şu anki çürüyen formunun kırılğan bağlarından kurtulmak için öfkelenmesine neden oldu. "Tairen Ruhü onunla birlikte mi? Yanına kaç tane *chemar* yerleştirmeyi başardın?" Hızla hesapladı. Bir saldırı kuvvetini Ruhlar Kuyusu'ndan geçirmek üç saat sürerdi ama *dahl'reisen*'lerden birini o çok kullanışlı görünmezlik dokumasını eğirmesi için onlarla birlikte gönderirse, Zon ve adamlarının Orest'te başaramadığını başarabilirlerdi.

Nur'un sessizliği Vadim'in gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Nur mu?"

Konuşma boyunca Nur ilk kez gergin görünüyordu. "Tairen Ruhü ve eşı çoktan gittiler, Yüce Efendimiz. Gün batımından kısa bir süre sonra şehirden ayrıldılar."

"Gitti." Parmakları taş sunağın tepesinde sıkıca kenetlendi. "Oradaydılar, şehirdeydiler ve sen öylece gitmelerine izin mi verdin? Kızı yakalamaya çalıştınız mı?"

"Zaman yoktu, Yüce Efendimiz. Burada birkaç çandan fazla kalmadılar ve yanlarında birkaç yüz Fey getirdiler. Onu muhafızlarından ayırmak için gerekli düzenlemeleri yapamadan çok geçti. Tespit edilmeden şehri terk etmek için *dahl'reisen* ile aynı görünmezlik örgüsünü kullanmış olmalılar."

Vadim'in öfkesi yükselirken büyü odasının sıcaklığı düştü. "Kraliçeyi işaretlemedin ve şimdi bana Ellysetta Baristani'nin onu bana getirmek için tek bir girişimde bulunmadan gelip gitmesine izin verdiğini mi söylüyorsun?" Vadim'in dişleri bir anda bir araya geldi. Ellysetta Baristani çoktan onun olmalıydı, tamamen İşaretlenmiş ve onun kontrolü altında olmalıydı, kırsalda ondan ve Primage'larından kaçmamalıydı. "Celieria'da kimin yerine geçtiğini ve neden onun yerine geçtiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Yutkunurken Nur'un boğazı düğümlendi. "Evet, Efendi Maur."

Nur'dan önce Yüksek Büyücü'nün Celieria'daki temsilcisi olan Sulimage Kolis Manza, kraliçenin yakın çevresine sızma ve onun güvenini kazanma konusunda çok daha iyi bir iş çıkarmıştı. Hatta o kadar iyi iş çıkarmıştı ki onu kralına ve lordlarının yarısına karşı kıskırtmış ve Vadim'in Celieria kraliyet sarayındaki en güçlü siyasi piyonlarından biri olarak kullanmıştı. Ellysetta Baristani'yi yakalama girişimi fiyaskoyla sonuçlanmasaydı, genç Sulimage hâlâ orada olacaktı.

Vadim, "Ellysetta Baristani'yle bizzat görüşeceğim," dedi. "Sana gelince, bir sonraki raporundan önce kraliçeyle ilgili önemli sonuçlar bekliyorum. Keşfedilme riski olmadan onu artık işaretleyemeyeceğinize göre, başka bir yol bulmanız gerekecek. Bu ay Eld'in eli Celierian tahtına rehberlik edecek, yoksa kendi *umaginize* gösterdiğiniz merhametin onda birini size göstermem için bana yalvaracaksınız." Eldler arasında bile Nour'un acımasızlığı bir efsaneydi. Vadim'in acımasız memnuniyetine göre, Primage, Celierian bronzluğunun altında süt gibi soldu. "Yedi gün sonra aynı saatte tekrar konuşacağız. Daha iyi haberler bekleyeceğim."

"Elbette efendim. Olacak-" Vadim Drogan kadehini kaldırıp koyulaşan içeriğini büyü odasının tahliye deliğinden aşağı atarken Nour'un boğuk sesi aniden .

Bah. Nour'u Celieria'ya göndermek aptalca bir karardı. Vadim daha tecrübeli bir Primage'ın ölümlüleri ve zihinlerini manipüle etmek için daha donanımlı olacağını ummuştı ama önemli büyülü yeteneklerine rağmen Nour incelikten yoksundu. Açıkça keski gerektiren bir durumda o bir balyozdu. Bu da gücün tek başına büyük bir Büyücü için yeterli olmadığını kanıtlıyordu.

Nour, Vadim'in yakında düzeltereği bir hataydı. Ancak şimdilik tuzağa düşürmesi gereken bir Tairen Ruhu vardı.

Büyü odasını Drogan kan büyüünden temizledikten sonra, bilincini Celieria Şehri'nin dört yüz mil çevresindeki *tüm umagilere* gönderdi. Feyler hangi yöne gitmiş olurlarsa olsunlar, görünmezlik örgülerini bırakırlarsa bunu bilecekti. Sonunda, dikkatlice, gecenin karanlığına ince bir arayış ipliği gönderdi ve ağındaki bir örümceğin tüm yorulmaz sabrıyla beklemek için yerleşti.

Ellysetta Baristani savunmasını indirdiğinde, o da orada olacaktı.

ONUNCU BÖLÜM

*Acımasız savaşçı
Huzursuz ruh
Ölümcül savunucu
Cesur düşman*

*Fey'cha çekildi
Fey büyüü Savaş'ı
çevreliyor
Cesaret boldur*

Fey Savunucusu, bir Fey savaşçısının şiiri

Güneydoğu Celerria

Fey gecenin ilk gümüş çanları boyunca koştu, sadece bir kez dinlenmek için durdu, o da çok kısa sürdü. Yağmur tepesinde uçuyor, Ellysetta sırtında oturuyordu. Yıldızlar gökyüzüne bol miktarda elmas gibi dağılmış, soğuk, siyah kadife zeminlerinde gümüş parlaklığında parıldıyorlardı.

Eloran'ın ikiz ayları gökyüzünde doruk noktasına ulaşmıştı; Kız olan hâlâ neredeyse doluydu, büyük olan Anne ise küçülmeye başlamıştı. Yorgunluk Ellysetta'nın göz kapaklarını ağırlaştırdı. Kirpikleri sarktı ve eyerin üzerine yığıldı. Yağmur'un uçuşunun ritmiyle kemiksiz bir sallanma hareketiyle sallanırken, bağlayıcı kayışlar onu sıkıca yerinde tuttu ve düşünceleri serin gece rüzgârında süzülen ağırlıksız tüyler gibi sürüklenmeye başladı.

O sürüklenirken yıldızların ışığı azaldı ve pırıl pırıl gece göğü ışıksız bir kuyuya dönüştü, soğuk, nemli ve zift gibi siyah. *Sessizlikte, taş üzerinde sürüklenen kumaşın, kaygan ayakların yumuşak pedinin sesi geliyordu. Sağ avucu, parmak uçlarının hassas yüzeylerini aşındıran serin ve nemli taş hissiyle seğirdi.*

Karanlık bir mağaradaydı ve etrafını saran taştan oyulmuş koridorlarda dolaşıyordu. Yavaş yavaş karanlık hafiflemeye başladı. Uzaklarda ışık titriyordu. Kaba koridor, duvarları mozaik deseniyle döşenmiş daha pürüzsüz bir koridora açılıyordu. Bu desen her neyse, sihirliydi ve bir parçası bunu biliyordu. Titrek ışık koridor boyunca yerleştirilmiş apliklerden geliyordu. Burası basit bir mağara değildi. Burası büyük bir güç ve büyüünün olduğu bir yerd. Karoların desenlerini tanıyan aynı parçası, aynı zamanda

tanıdı.

Bitişikteki koridora döndü ve koridorun sonuna kadar yürüdü; burada iki kapı daha olası tek çıkışı sunuyordu. İlki, tam önünde, altın topuzlu büyük bir ahşap kapıydı. Sağındaki ikinci kapı ise seldor kaplı, güçlü büyülerle parıldayan bir kapıydı.

Her iki kapı da onu kendine çekiyordu ama sağdaki kapıdan gelen çekim daha baskındı.

Döndü ve elini büyüünün karıncalanan perdesine koydu. Dudaklarından bilmediği bir dilde kelimeler döküldü ve güç kollarından parmak uçlarına doğru aktı. Kapıyı koruyan büyü örgüsü çözülmeye başladı. Topuzu çevirmek için uzandı. Kapı açıldı.

İçeride, iyi aydınlatılmış başka bir koridor geniş bir odaya açılıyordu. Odanın ortasında, her biri deri bağlama kayışlarıyla donatılmış birkaç masa bulunuyordu. Masalarda şu anda hamileliğin ileri aşamalarındaki kadınlar oturuyordu. Yüzleri efor sarfetmekten kızarmıştı. Alınlarında boncuk boncuk ter vardı ve doğum yapmakta oldukları belliydi.

Yaklaştıkça, yüzlerden birkaçını tanıyarak şok içinde soluk soluğa kaldı.

Bunlar daha bu sabah ziyaret ettiği Celieryalı soylu kadınlardı.

Kadın, cinsel dokuması yüzünden hamile kaldı.

Görevliler odanın içinde koşuşturuyor, doğum yapan kadınlarla ilgilenirken hızlı bir verimlilikle hareket ediyorlardı. Ellysetta izlerken, masalara bağlanmış kadınlardan biri tiz bir feryada dönüşen zorlayıcı bir homurtu çıkardı. Kadının dizleri arasında bekleyen görevli zafer kazanmışçasına inleyen yeni doğmuş bebeği kaldırdı. İki görevli daha aceleyle gelip kordonu kesti ve bebeği yakındaki bir masaya taşıyarak orada yıkadı ve beyaz keten sargılarla sıkıca kundakladı. Masada yatan kadın "Bebeğim..." diye mırıldandı ama görevlilerden biri bebeği çoktan yan odaya taşımıştı. Anne ağlamaya ve bağlarına karşı güçsüzce mücadele etmeye başladı.

Ellysetta'nın ruhunun empatik kısmı garip bir şekilde uzak görünüyordu, kadının bariz sıkıntısından etkilenmemişti. Bunun yerine, onu bu odaya getiren aynı itici dürtünün çekimine kapılarak, çocuğu taşıyan görevliyi takip etti. Kısa bir koridor doğum odasından odasına uzanıyordu. İçeride, odanın duvarlarında düzinelerce beşik sıralanmıştı ve her birinde kundaklanmış bir bebek yatıyordu.

Şimdi bir zafer duygusu, duyularını ele geçirmiş gibi görünen uzak boşluğu doldurdu. Odaya baktı ve göğsü bir gurur kabarmasıyla genişledi. Ellerini kaldırıp gücünü çağırdı ve bebekler anlaşılmaz bir şekilde mırıldanarak karşılık verdiler, onu gördüklerine sevinmiş gibi minik yumruklarını havada salladılar. Bir beşikten diğerine geçerek minik sakinlere baktı. Her bir bebeğin gözleri parıldayan siyah madeni paralar gibi ona doğru parlıyordu ve her bir minik, soluk göğüste, bebeğin yüzünde mürekkep lekesi gibi koyu bir leke vardı.

Kalp.

Yağmur olmasaydı, onun bedeninden asla bir çocuk doğmayacaktı. Ama bu onun çocuksuz kalacağı anlamına gelmiyordu. Bu bebekler onun yavrularıydı, Kuyu'dan çağrılan ruhlar onun büyüsiyle yaratılan ve aşıl原因an bedenlere girmişti. Başkasının etinden yapılmış olabilirlerdi ama bedenlerine hayat ve sihir üfleyen oydu.

Onlar onundu ve sadece başlangıçtı.

Ellysetta ani bir kendine geldi. Gözleri parlayarak açıldı ve eyerde aniden doğruldu. Nefesini ciğerlerine çekerken ve çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışırken elleri deri kabzayı kavradı.

"*Shei'tani.*" Rain'in tairen başı döndü ve parlayan mor gözlerinden biri endişeyle ona sabitlendi. Hâlâ havadaydılar ve gökyüzü hâlâ karanlıktı.

Kendini puslu ve yönünü kaybetmiş hissederek, altlarındaki gece gölgeli araziye baktı. "*Neredeyiz biz?*"

"Celieria Şehri'nin yaklaşık iki yüz mil güneydoğusunda."

En son hatırladığından beri en az yüz mil yol kat etmişlerdi. "*Sanırım durmamız gerekiyor,*" dedi. "*Uyuyakalmışım ve yine rüya görüyormuşum.*" Ruh sesinin titremesini engelleyemiyordu. Rüyasındaki zafer sevinci ona fazlasıyla gerçek gelmişti ve eğer Büyücü başarılı olursa Onun bedenine girerek ve büyüsunü kendi büyüsu olarak sahiplenerek, bu büyüü kendisine olacak ve sadece ona hizmet edecek Azrahn yetenekli çocuklardan oluşan bir ordu kurmak için kullanacaktı. O ve onlar Eloran dünyasını tanrılar gibi yöneteceklerdi.

Yağmur başka bir şey söylemeden kanatlarını topladı ve yere doğru dalışa geçti, düşüşünü engellemek için tam zamanında kanatlarını tekrar açtı. Çimenlik bir alana yumuşak bir zarafetle indi, yerleşirken denge için arka pençelerini toprağa sapladı. Ellysetta'yı beşlisinin ortasında ayağa kaldırdı ve değişti.

"*Bel, bas paravei taris,*" dedi subayına. Burada duruyoruz. Ellysetta'nın uyuması gerek.

Bel hızlıca başını salladı ve toplanan *lu'tanlara* bir işaret yaptı. Koruyucu yirmi beş katlı kalkanlar bir anda ortaya çıktı ve beşli daha fazla koruma için Rain ve Ellysetta'nın etrafına altı katlı daha küçük bir örgü ekledi.

Rain onlar için yumuşak otlardan bir çardak yaptı ve onu kollarına almadan önce zırhından ve çelikten kurtuldu. Rüyasını sormadı. Merak da etmedi. Sadece onu kendine yakın tuttu, başını onunkine yasladı ve bir eliyle omurgasını okşadı. "*Ke sha taris, shei'tani,*" dedi. "Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım."

Gözlerini kapattı. Ona hamile soylu kadınlara yaptığı ziyaretlerden ve çocuklarının sahip olduğu büyüden bahsetmemişti. Savaşla ilgili endişeleri ve Eld'i geri döndürecek kadar güçlü veya çok sayıda müttefik toplayamayacağı korkusuyla o kadar meşguldü ki, eklemek istememişti

başka bir yük. Ama artık daha fazla sessiz kalamazdı.

"Annouranın bebeği büyüye sahip olan tek bebek değil," diye itiraf etti. "Hepsinde var ve hepsi Azrahn'ı kullanıyor. Suçlu benim Rain. Onlara büyüü ben verdim ya da Büyücü benim aracılığımla verdi. Başka bir açıklaması yok." Cesaretini kaybetmeden hemen ona rüyasını anlattı.

Onu dinledi ama verdiği tek tepki korku ya da dehşet değil, endişeydi. "Bel'e *lu'tan*larla temasa geçmesini ve o kadınları korumalarını söyleyeceğim. Büyücü onları ele geçiremezse çocuklarına hiçbir şey yapamaz." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Ve her şey için kendini suçlamayı bırakmalısın. O örgüyü örmek istememiştin. O kadınların hamile kalmasını ya da çocuklarının büyüülü olmasını kesinlikle istemedin."

"Ama ben yaptım... ve onlar da öyle."

"Onlara bir hediye verdin, Ellysetta. Büyük ve harikulade bir hediye. Bundan ne henüz belli değil ama en kötüsünü düşünmek için acele etmeyeceğim. Sen doğmadan önce Büyücü sana ne yapmış olursa olsun, tanrıların senin olmanı istediğinden daha az bir şey olduğuna inanmayacağım."

"Ama-"

"Sen benim *shei'tani'm* ve en gerçek aşkımsın ve her şeyin parlak ve ışıltılı. Sen bile ben bunu biliyorum. Bu da demek oluyor ki, bu çocuklara verdiğin hediye Karanlık'tan değil, Aydınlık'tan geldi." Küçük bir Toprak örgüsünü döndürerek kızın saçlarını örgüsünden kurtardı ve parmaklarını sarmal arasında gezdirdikten sonra nazik bir Hava itişiyile onu tekrar kollarına aldı. "*Liath dai taris*. Şimdi uyu. Ve rüya görmekten korkma. Ben seninleyim."

Gözlerini kapadı ve ona doğru yerleşti. Onun kollarında, beşlisinin altı kat örgüsü, *lu'tan'ının* yirmi beş kat örgüsü ve Rain'in sevgisinin sarsılmaz sıcaklığıyla korunarak uyudu.

Kötülüğün baskıcı ağırlığıyla uyandı. Gece ürkütücü bir şekilde durgundu. Ay ışığı kampın üzerine vuruyor, Yağmur'un ve etrafında yerde hareketsiz yatan diğer savaşçıların formlarını aydınlatıyordu ve her yerde kanın parlak kırmızısı üzerlerindeydi.

Panik onu boğazından yakaladı.

Onlar ölmüştü ve o da cesetlerle dolu bir alanda oturuyordu.

Ama sonra göz ucuyla bir hareket gördü ve döndüğünde *lu'tanlarından* birini gördü, Fey teni gecenin içinde belli belirsiz gümüş rengine parlıyordu ve kampın çevresinde yürüyordu. Bir ağaç kütüğüne oturmuş başka bir savaşçıyla konuşmak için durakladı ve konuştukları her neyse onları usulca güldürdü.

Ellysetta gözlerini kırptırdı ve kırmızılık kayboldu. Yağmur'a daha yakından baktı ve tenindeki soluk parıltıyı ve yüzündeki iniş çıkışları fark etti.

Göğüs. Hava rahatlamış bir nefesle ciğerlerini terk etti. Tanrılara şükür ölmemişti. Sadece uyuyordu.

Tanrılar onu korusun. Ellerini yüzünde ovuşturdu. Son bir haftadır o kadar az uyumuştı ki, zihni ona oyunlar oynuyordu. Onlara ilk baktığında hepsini ölü gördüğüne yemin edebilirdi. Bundan emindi.

Şu anda bile havadaki ölümün acı kokusunu alabiliyor, ciğerlerine çektiği her nefeste tadına . Kötülük karanlıkta çömelmiş, kötü niyet kokuyordu. Bu his o kadar gerçek, o kadar canlıydı ki vücudundaki her kas gerildi. Derisi tiksinti ve bıçak gibi saplanan bir acıyla zonkluyordu.

Ellysetta ellerini yavaşça yüzünden çekti ve kampın sınırlarının ötesindeki karanlığı delmek için gözlerini zorladı. Ne fiziksel gözleri ne de Fey görüşü yanlış bir şey algılayabiliyordu ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bir şeyler çok yanlıştı ve bu onun hayal gücü değildi.

"Yağmur." Hareketlerini küçük tutarak onun omzuna uzandı.

"*Shei'tan, . Sanırım başımız belada.*"

Nefes alıp vermesi durdu. Taş gibi hareketsiz kaldı; sonra gözleri açıldı.

"*bir şey var.*" Parmaklarını boynunun derisine dokundurdu, böylece içinde kıvrılan hastalıklı dehşeti hissedebiliyordu.

"*İblis.*" Gözleri parladı ve odak noktaları hafifçe bulanıklaştı. Etraflarında, her savaşçı uyandığında ve elleri çeliklerine doğru süzülürken, beşlisindeki değişimi gördüğü kadar hissetti de.

Bir saniye sonra, kampın çevresinde usulca gülen iki muhafız aniden sessizliğe gömüldü. Döndüğünde onların yere düştüğünü gördü, vücutları gevşekti, boğazları açıktı. Onları neyin öldürdüğüne dair hiçbir iz yoktu.

"*Beşlinize yakın durun.*" Rain'in bağıırışı gecenin sessizliğini yırtmadan önce ona söylediği tek şey buydu. "Fey! *Bote cha!*" Kılıçlar hazır! "*Lu'tan, ti'Feyreisa!*"

Savaşçılar ayağa fırladı, büyü parlıyordu. Fey'cha karanlığa doğru uçtu. Yağmur, Değişim'in büyük büyüünü çağırarak bir Hava jetinin üzerinde gökyüzüne doğru fırlarken, beşlisi etrafındaki safları kapattı.

Dışarıda her ne varsa hâlâ kendini göstermiyordu ama binlerce kedinin mırıldanmasına benzeyen tuhaf bir uğultu geliyordu.

"Kalkanlar!" Gaelen bağırdı.

"Hava ustaları, füzeleri saptırın!" Bel onun yanında bağırdı. Ellysetta yay kırımlarını fark etti. Mırıldanan ses yay kırımlarıydı, Yüzlercesi yakın bir mesafeden mükemmele yakın bir uyum içinde salındı. Beşlisi yakınından geçerek başının üzerinde çelik ve büyüden bir gölgelik oluşturdu. *Lu'tan'ın* geri kalanı çelik savaş kalkanlarını yukarı kaldırırken, Hava ustaları gelen okları dağıtmak için bir kasırga döndürdü. *Sel'dor* füzelerinin sayısı çok fazlaydı. Bir düzine *lu'tan* düşmanın ateşine yenik düştü ve çok daha fazlası dikenli *sel'dor* milleri etlerinin derinliklerine batarken irkildi. Tepede, Yağmur'un dikey yükselişi

Standart oklardan çok daha kalın olan siyah millerin altın savaş çeliğine çarparak göğsünü, kalçasını ve uyluğunu delmesiyle aniden sona erdi.

"Yağmur!" diye bağırdı adam gökten düşerken. İçgüdüsel olarak ona doğru atıldı.

"*Beşlinizle kalın!*" diye emretti. Ruh sesi acıyla zonkluyordu.

Sertçe yere düştü ama anında ayağa fırladı. İki eliyle göğsünden çıkan kalın *sel'dor* şaftını kavradı ve çekip çıkardı. Ellysetta acı duyularını yakarken haykırdı ama Rain çenesini tuttu ve ikinci füzeyi kalçasından, üçüncüsünü de uyluğundan çıkardı. Onları ayaklarının dibine bıraktı ve yaralarının kanamasını durdurmak için Toprak ve Ateş'ten küçük bir örgü ördü.

Ellysetta ağladı. Ona gitme ihtiyacı çok güçlüydü ama o çoktan savaşa girmiş, kılıçlarını çekmiş, dişlerini hırıltıyla açmıştı. Kızıl Fey'cha onun ellerinden karanlığa uçtu.

Oklarla birlikte başka bir şey daha yağdı ve Azrahn'ın soğuk, mide bulandırıcı tatlı kokusu havayı doldurdu. Toplanan Fey çemberinin içinden siyah gölgeler yükseldi, sanki gecenin kendisi saldırıyormuş gibi. Etraftaki *lu'tanlar* grileşti, parlayan özleri bir anda çekilip gitti. Cansız bedenleri hiç ses çıkarmadan yere düştü.

"İblisler!" Düşen adamların yakınındaki savaşçılar bağıarak uyarıda bulundu. "Beş katlı dokumalar, Fey!" Güçlü dokumalar canlandı ama iblisler, görünmez saldırganları ve yağan *sel'dor* okları arasında Fey'ler endişe verici oranlarda düşüyordu.

"?" diye bağırdı biri. "Alevler yakıp kavuruyor, hiçbir şey göremiyorum!"

"Orest'te yaptıkları gibi Kardeşlik'in görünmezlik örgülerini kullanıyorlar," diye bağırdı Gaelen gürültünün üzerine. "Eğer örgüleri bulabilirsek, onları indirebiliriz."

"Bu çok işe yarar," diye hırladı Tacik. "O jaffing oklarını atan *rultshartları* bulamazsak, o örgüleri eğiren *bogrotları* nasıl bulacağız?"

"Bir şeyler yapsak iyi olur, hem de hemen," tersledi Bel. "Çünkü bizi ağıldaki koyunlar gibi kesiyorlar."

Batı kanadında, kırmızı bir Fey'cha görünmezlik örgülerinden birinin sahibini boğazından vurdu. Çimenlere yayılmış bir ceset, şakağından ağzının köşesine kadar uzanan yara izi dışında Fey görünümündeydi.

"*Dahl'reisen!*" diye bağırdı cesede en yakın *lu'tan*. Ölü *Dahl'reisen*'in görünmezlik örgüsü göz kırptı ve bir grup Elden okçusu ile üç mavi cüppeli Primage ortaya çıktı. "*Dahl'reisen* görünmezlik örgülerini elinde tutuyor!"

Dahl'reisen'i öldüren savaşçı dizlerinin üzerine çöktü ve sanki

derisi vücudundan soyuluyordu. Feyler bu süreçte kendi ruhlarını kaybetmeden başka Feyleri öldüremezlerdi - *dahl'reisen*'leri bile - ama *lu'tanlar* ruhlarını Ellysetta'ya hizmet etmek üzere bağlamışlardı. *Dahl'reisen* olamazlardı. Ancak görünüşe göre, bir zamanlar Fey bir canı almanın acısını hâlâ hissediyorlardı.

"Kutsal tanrılar," diye ağladı Ellysetta, çektiği acının bir yankısı *lute'asheiva* bağı boyunca yırtılırken. Yirmi beş kat örgü tarafından korunuyor olsa bile, ruhunun parçalandığını hissedebiliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini şakaklarına bastırdı.

"Ellysetta!" Bel ağladı.

"*Shei'tani*!"

Çenesini sıktı ve çığlık atmamak için mücadele etti. "*O ben değilim. Lathiel. Çok acı çekiyor. Tanrım, acıyor. Acıyor.*"

"Fey!" Rain bağırdı. "*Sel cha!* Hedefinizi görmediğiniz sürece siyah atın, kırmızı değil! Yanlarında *dahl'reisen* var!"

Öldürülen *Dahl'reisen*'in arkasında, artık görünür olan Elden okçuları Fey'e doğru ok yağdırırken, iki Primage siper olarak büyük, mavi-beyaz Büyücü Ateşi küreleri fırlattı. Üçüncü Primage, Ruhlar Kuyusu'na bir portal açmak için Azrahn'ı döndürdü. Fey'cha Eld'in üzerine yağdı, ama Büyücüler ve okçuların çoğu Fey hançerleri hedeflerine ulaşmadan önce Kuyu'ya güvenli bir şekilde sıçradı.

Büyücülerini görünce içindeki öfke alevlendi ve tanıdık bir ses tısladı: *İntikam. İntikam. Yaptıklarının bedelini ödet onlara.* Çılgınca ellerini kulaklarına götürdü ve "Kesin şunu!" diye bağırdı.

Ondan ancak iki adam boyu uzakta başka bir iblis ortaya çıktı ve beşlisi karanlık şeyi parlak on kat örgülerle yok etmeden önce iki *lu'tan* öldü.

"Alevler yakıp ," diye yemin etti Tacik. "Eğer o okçulardan ve iblisleri çağıran büyücülerden kurtulamazsak, yarım çan içinde hepimiz ölmüş olacağız."

"Görünmezlik örgülerini tutan *dahl'reisen*'den kurtulabilirsek, Eld kılıçlarımızdan kaçmayı o kadar kolay bulmayacaktır." Bel Ellysetta'ya baktı, sonra uzaklaştı. Gözleri Ruh'un soluk lavanta ışıltısını aldı.

Birkaç dakika sonra Rain'in sesi özel bir Ruh örgüsünde acilen duyuldu. "*Ellysetta. Bağışla beni shei'tani, ama dahl'reisen' yerini tespit etmek için yardımına ihtiyacımız var. Hiçbirimiz onları hissedemiyoruz ama kalkanlarınızı indirirsek siz hissedebilirsiniz. Ve eğer onları bulabilirsiniz, hedefimizi yönlendirebilirsiniz, böylece onları indirebilir ve görünmezlik örgülerini yıkabiliriz.*"

Düşen *lu'tan*'a ve etrafında devam eden umutsuz savaşa baktı. Bir kez daha, tanıdık korkunç öfke içinden yükseldi ve serbest kalmak için pençeledi. *Hepsini öldürmek. Etlerini kemiklerinden ayırın.*

O *dahl'reisen*'i öldürdükten sonra Lathiel'in çektiği azabı daha yeni hissetmiş olduğundan, Rain'in ondan ne yapmasını istediğini biliyordu. Sadece kendini yeterince açarak

Dahl'reisen'in ona inanılmaz bir acı vereceğini hissediyordu. Ama bu, *lu'tan'ın* ve onun, *lute'asheiva* bağları aracılığıyla -dokumaları tutan *dahl'reisen'i* öldürdüklerinde hissedeceklerdi.

Ama aynı zamanda yakında bir şey yapmazlarsa hepsinin öleceğini de biliyordu. Ya da ölümden de beter. Başka seçenek var mıydı?

"*Yap şunu*," dedi. Ve içindeki vahşi, öfkeli şey zevkle tısladı.

Yağmur talimatı Bel'e acımasız bir özel örgüyle gönderdi. "*Yap şunu, Bel*." Koruyucu *shei'tan* içgüdülerini bastırdı ve şiddetli bir Öfke dalgası için kendini hazırladı. O kalkanlar indiğinde ve Ellysetta *dahl'reisen'i* hissedebildiğinde, acısı onu deliliğin sınırına sürükleyecekti. Bunu biliyordu. Bel de biliyordu. Sadece tairen'i kontrol altında tutabilecek kadar güçlü olduğunu umuyordu.

Sel'dor göğsünde, kolunda ve uyluklarında Eld'in iğrenç füzelerinin isabet ettiği yerleri yakarak dikenleri etinin derinliklerine gömdü. Fey bedeni sürekli olarak yaraları iyileştirmeye çalıştı ama *sel'dor* asit gibi yanarak ve büyüsünü acıya dönüştürerek karşılık verdi. Artık içinde her nefesi bir çaba haline getirecek ve her örgü ördüğünde dişlerini kenetleyecek kadar *sel'dor* vardı ama tam Öfke içindeki bir tairen'in değişmesini engellemeye yetecek kadar değil.

Son haftalarda gerçeği Ellysetta'dan saklıyordu... herkesten. Bel şüpheleniyordu ama Bel onu çok uzun zamandır çok iyi tanıyordu. En eski ve en sevdiği arkadaşından saklayabileceği fazla bir şey yoktu.

Bağ çılgınlığı başlamıştı. Küçük kontrol kayıpları giderek sıklaşıyordu: Gizli tutması gereken düşüncelerini yayınladığı zamanlar, ne kadar çabuk öfkелendiği ve öfkелendiğinde ne kadar hararetle yandığı. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu ama uzun sürmeyecekti. Savaş bunu görecekti. Ellysetta'yı ve Solan Topraklar'ı savunmak için girdiği her savaş, aldığı her can onu kontrolünün ve akıl sağlığının sınırına biraz daha yaklaştırıyordu.

"*Kendini hazırla Rain*," diye uyardı Bel özel bir örgüden. "*Şimdi kalkanlarını indiriyoruz*."

Yağmur gözlerini kapadı ve göğsündeki şarapnel zonklamasının izin verdiği kadar derin bir nefes aldı. *Lütfen, tanrılar, ne olursa olsun, uçmama izin vermeyin. Teska, uçmama izin verme*. Dünyanın bir kez kavrulması her ömür için yeterliydi.

Ellysetta, korumasız duyularını açmaya hazır olduğunu düşündü *Dahl'reisen*. Ne bekleyeceğini bildiğini sanıyordu.

Yanılıyordu.

Karanlık duygular damarlarında çılgılık atıyor, kanını istila ediyor, vücudunu içten dışa kemiriyordu. Umutsuzluk. Öfke. Nefret. Aşağılık, öldürücü duygular. Bu *dahl'reisen*'ler bir zamanlar iyi ve onurluyken

Fey artık tamamen yok olmuştu. Yerinde öyle acı bir nefret kalmıştı ki, zihninin ona en kısa dokunuşu bile tüm bedenini isyan ettiriyordu.

Gaelen'in ruhunu geri getirmeden önceki haliyle aralarındaki fark . Çektiği eziyet tariflere meydan okuyordu, doğru, ama ruhu hâlâ inatla Işığa, bir onur kavramına tutunmuştu.

Aşkın hatırasını hâlâ kalbinde saklıyordu. Eld'in hizmetindeki *Dahl'reisen*'ler Karanlık Yol'da, kurtuluşun ötesindeydiler. Eski kardeşlerinin ölümlerini izlemekten vahşice zevk alıyorlardı. İçlerinde hâlâ parlayan Işık için onlardan nefret ediyorlardı ve onu ezmek, söndürmek istiyorlardı.

"Ellysetta." Bel onu acilen dürttü. "Ellysetta, çabuk, bize nerede olduklarını göster ki kalkanlarını yeniden örebilelim. Acele et. Hepimizin iyiliği için."

Başını Rain'e çevirdi. Savaşan *lu'tanların* arasından onu net bir şekilde görebiliyor, sadece düşmanlarıyla değil, onun acısına verdiği tepkiyle de yüzündeki şiddetli kararlılığı görebiliyordu. Aralarındaki bağın ipleri aracılığıyla bunu ona iletiyordu. Bunu *Lu'tan'a* da iletiyordu.

Tanrım. Avuçlarının topuklarını şakaklarına bastırdı ve bariyerlerini tekrar yerine oturtmaya, eziyet dolu duygu selini engellemeye çalıştı.

"Ellysetta," diye tekrar ısrar etti Bel, "acıttığını *biliyorum ama dahl'reisen'i bulmaya konsantre olmana ihtiyacımız var. Acının kaynağını bul, onları da bulacaksın. İhtiyacımız olan tek şey bu. Teska, kem'mareska.*"

kadar da kolay değildi. Şu anda acısının kaynağı hepsiydi. Acısı Rain'i ve *Lu'tan'ı* incitiyordu ve onların acısı da ona yankılanıyor, her biri diğerini güçlendirerek bir acı ve umutsuzluk armonisi oluşturuyordu, ta ki çılgılık atıp kendi derisini parçalamaktan kendini zor alıkoyana dek.

"*Kem'falla.*" Bir el onunkini kavradı. Serin bir berraklık acının kesti. Gözlerini açtığı anda Gaelen'in karşısında durduğunu gördü, buz mavisi bakışları sabit ve dolaysızdı. "Bana acıyı ver. Onu bana ver. Buna daha önce katlandım ve yine katlanabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun. Bırak senin için, hepsi için katlanayım."

"Gaelen..." "Ver onu bana."

Acıyı ona mı yedirdi, yoksa o mu aldıemin değildi. Her iki durumda da göz kamaştırıcı acı azalmaya başlamıştı. Gaelen'in kirpiklerinin titremesi ve ağzının sıkışması çektiği acının dışa vuran tek işaretleriydi.

"*Kabei,*" dedi. "Şimdi acıyı unut. Acı diye bir şey . Nefreti bulun. Acıyı, suçlamayı bul. Fey'e olan öfkeyi. Fedakârlık yerine kendini bul. Bu *dahl'reisen*'leri böyle tanıyacaksın."

Başını salladı. Duyularını zayıflatan aşırı yüklenme olmadan konsantre olmak şimdi daha kolaydı. Yavaşça, kendini tekrar acıya açmaktan çekinerek

İç kalkanlarının dış katmanlarını sıyırdı ve empatik farkındalığın araştırıcı bir ipliğini kendi dışına gönderdi. Gaelen'in söylediği gibi, sadece Gaelen'in tarif ettiği karanlık, bencil duyguları, Fey'e yönelik suçlama ve öfkeyi algılamak için duyularını filtrelemeye çalıştı.

Oraya. Zihni acı ve nefret dolu bir kuyuya odaklandı.

"Görüyorum." Gaelen diğerlerine işaret ederek onları Ellysetta'nın zihnindeki yere yönlendirdi. Bir an sonra, iğrenç nefret basitçe... ortadan kayboldu. Duyularında keskin bir acı hissetti ama neredeyse anında geçti. "Aferin, *Kem'falla*." Gaelen'in sesi nefes nefese, gergin geliyordu. "Bu mükemmeldi."

"Gaelen." Gözlerini açmaya ve ona dönmeye başladı. *Dahl'reisen'in* ölümünün acısını içine çekmişti.

"*Nei*. Ben iyiyim. *Teska*, diğerini bul. Çabuk ol."

Ellysetta'nın çabaları işe yarıyordu. Görünmezlik örgüleri başarısız oluyordu ve artık ölenler sadece Feyler değildi.

Rain bunda bulabildiği umudu buldu ve umutsuzca ona sarıldı. Nefesi kesik geliyordu. Fey'cha parmak uçlarından şimşek gibi çaktı ve çok sayıda Eld onun bıçaklarına düştü. Her ölüm karanlığın acı, yakıcı bir çekişiydi, ağırlığın altında zorlukla hareket edene kadar boynuna asılan başka bir ağır yükü.

Yine de acımasızca savaştı. Ellysetta'nın hayatı tehlikedeydi. Eğer savaşırsa, Eld onu alacaktı. Savaşmaktan başka çare yoktu. Kılıçları uçtu ve geri dönüş kelimesinin her boğuk mırıltısıyla geri geldi, kınlarından koparılıp tekrar uçmaya gönderildi. Acı onu hırpalarken ve Öfke kontrolünün sınırlarını zorlarken görüşü kırmızıya döndü ve bulanıklaştı.

Büyücü Ateşi Fey'e doğru kükredi. Yoluna beş katlı bir örgü fırlattı ve iki büyü sarsıcı bir güçle patladı. Eld'in çılgınlığını duydu, "Tairen Ruh! Tairen Ruhunu öldürün! Onu hemen aşağı indirin!"

Sel'dor okları ona doğru uçtu. Vahşi Hava ve Ateş patlamaları birçoğunu yere serdi ve yaktı ama daha uzun, daha zarar verici mızraklar zırhını ve etini delip geçerken vücudu titredi ve ateş damarlarını yaktı. Kükredi ve füzeleri çekerek kurtardı. Eli havaya kalktı ama çağırdığı büyü gelmedi. Çok fazla *sel'dor*: Öfke beynini tüketirken yanan, bükülen asit etini yiyordu. Tekrar kükredi. Kanlı kırmızı bir pus görüşünü kapladı. Artık zihninde öldürme, katletme, yok etme ihtiyacından başka bir şey yoktu.

Sözsüz bir savaş çılgınlığı atarak Eld'in ortasına daldı, bir elinde *meicha*, diğerinde kırmızı Fey'cha, kesiyor, bağırsaklarını deşiyor, bıçaklıyor, parçalıyordu. Kan onu sıcak, kırmızı ölümle yıkadı ve o zafer ve vahşi bir sevinçle uludu.

"Yakaladım onu!" Tacik ağladı. "Sanırım bu ." Görünmezlik örtüleri inmişti, düşman artık tam görüş alanındaydı.

"*Beylah sallan*," diye ağladı Ellysetta. Etrafındaki savaşçılar koruyucu yirmi beş kat örgüyü yeniden örerken o kalkanlarını tekrar yerine çarptı. Gaelen hırıltılı bir iniltiyle onu serbest bıraktı. Kalkan örgülerine bir Azrahn ipliği eklemeyi başardıktan sonra sendeleyerek kısa bir mesafe uzaklaştı, iki büküm oldu ve kana bulanmış çimenlerin üzerinde çaresizce kusmaya başladı.

"Gaelen." Ona doğru gitmeye başladı. Gaelen ondan çok daha fazla acı çekmişti. *Dahl'reisen* acısının yükünü kendi üzerine almış, ruhunun onunkıyla olan bağlantısını onu korumak için kullanmıştı.

"Ellysetta." Bel keskin bir acelecilikle onun omzunu tuttu. "Gaelen iyi . Rain'i araman gerek. Onu hemen ara."

Döndü ve kalbi dondu. Rain, Eld sürüsünün ortasında, Fey'in ana gücünden ayrılmış, tepeden tırnağa kana bulanmış, yüzü kan maskesine dönmüş bir halde duruyordu. Dişleri vahşi, akılsız bir Öfke hırıltısıyla açılmıştı, bıçakları ise acımadan ve durmadan kesip biçiyordu. Bir çocuktan biraz daha fazlası olan bir Eld askeri önünde diz çökmüş, açıkça hayatı için yalvarıyordu. Rain'in kılıcı savruldu ve çocuğun kafası omuzlarından uçtu.

"Yağmur." Ellysetta dehşet içinde nefesini tuttu. "Aman Tanrım, Rain." Sonra gözleri onun arkasında toplanmış üç Primage'a, ellerinin üzerinde giderek büyüyen Büyücü Ateşi topuna takıldı. Korku dehşete dönüştü ve bir uyarı çığlığı attı: "Rain! Dikkat et! Fey! *Ti'Feyreisen! Ti'Feyreisen!*"

Büyücüler Ateşlerini fırlatmaya hazırlandılar.

Ani bir ışık çizgisi Ellysetta'nın görüş alanından hızla geçti. Üç Primage göğüslerine saplanmış alev alev yanan okları kavrarken Büyücü Ateşi söndü. Vücutları titredi ve sanki içlerinden Büyük Güneş'in ışıyla aydınlanmış gibi parlamaya başladı. Çılgık atarak alevler içinde patladılar.

Gece gökyüzünde daha fazla ışık çizgisi uçtu ve daha fazla Eld, şamdanlar gibi parlayıp alevler içinde patlarken feryat etti.

"Bu da ne?"

"Ne değil. Kim." Bel'in acımasız ifadesi gerçek bir umudun ilk işaretleriyle aydınlandı ve uzakta beliren, zayıf bir altın ışıltısıyla çevrelenmiş bir sıra savaşçıyı işaret etti. "Elfler geldi."

Görünmezlik örgülerinin yok olması ve Elflerin güneş ışıyla parlayan oklarının Primage'ları ve Eld askerlerini hızla yok etmesiyle Eld'ler geri çekilmeye başladı. Azrahn örgüleri Ruhlar Kuyusu'na portallar açtı ve açıldığı sırada birinin yakınında olacak kadar şanslı olanlar Kuyu'nun görece güvenliğine koştu. Düşman kuvvetlerinin geri kalanı Fey ve Elf ateş gücü altında can verdi.

Düşman daha ortadan kaybolmadan Ellysetta sahayı geçerek Yağmur'a doğru koşmaya başladı. *Shei'dalin'in* sevgisinin tüm gücünü topladı, vücudunun tutabileceği kadar ve daha fazla güç topladı, Yağmur'a doğru fırlattığı barış ve sevgi örgülerinde döndürdü.

"*Shei'tan!*" Delirmiş, harap olmuş zihninin ilk hafif dokunuşu onu ağlattı. Sevgili Rain'inden geriye hiçbir şey kalmamıştı; onun nazik Fey kalbinden, suçluluk duygusundan ve , olduğundan daha iyi olmak isteyen Fey'den geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece Öfke, vahşi bir kana susamışlık, öldürmek ve yok etmek için duyulan itici bir ihtiyaç vardı.

Gözyaşları kirpiklerinde titredi ve yanaklarından aşağı döküldü. *Nei*, bunu kabul edemezdi. Kabul edemezdi. "*Rain, shei'tan, ku'ruvelei. Bana geri dön, sevgilim.*" Aralarındaki bağın her ipliği boyunca ona seslendi, sevgi, huzur ve zorlama döndürdü.

En azından bir kez olsun, kendi ruhundaki vahşi duygu sessizleşmişti ve nedenini bilmese de, bu küçük için minnettardı. Rain'in yanına ulaşmıştı.

"*Shei'tan.*"

Onunla yüzleşmek için döndü, bıçakları ellerindeydi ve tehditle havaya kaldırmıştı. Dönerken çeliğini ıslatan ıslak kan damlacıkları uçu ve kadının yüzüne ve boynuna sıçradı.

İrkildi ama yerinde durdu. "Yağmur. Benim. Ellysetta. Savaş sona erdi, *shei'tan*. Güvendeyiz. Düşman gitti. Kılıçlarını kınına sok, *shei'tan*, ve bana geri dön."

Derisinin bir santimi ya da çeliğinin bir parmak aralığı bile kana ve kana bulanmamıştı. Saçları ıslak ve kanla kaplıydı. Lavanta rengi gözlerinin şiddetli parıltısı tairen gücü ve odaklanılmamış Öfke ile doluydu.

Bu, Tairen'in ona göstermemek için çok uğraştığı vahşi tarafıydı. Merhameti olmayan tarafı. Vicdan azabı duymadan öldürebilen tarafı. Her Tairen'in içinde yaşayan vahşilik. Aynı vahşilik onun tairen kısmında da vardı.

Bu onu korkuttu ama ellerini uzatarak ona yaklaştı. "*Las, sevgilim. Las.*" Aralarındaki bağın ipleri boyunca ona şarkı söyledi, sevgi ve sıcaklıktan örgüler ördü. "Şimdi bana geri dön. Sana ihtiyacım var, Fey'in de öyle." Solan Topraklar'ın, tairen yavrularının, Dharsa'da çiçek açan Amarynth'in, kucaklaşan ikilinin, Eld ile savaşı kaybetmeleri halinde kaybedecekleri her şeyin görüntülerini döndürdü.

Yavaş yavaş, gözlerindeki vahşi döngü yavaşlamaya başladı ve nefes alış veriş daha derinleşti, daha az düzensizleşti. Kadın adamın ellerine uzandı, bıçakları yavaşça adamın elinden aldı ve ayaklarının dibine bıraktı. Adamın kanlı elini yüzüne doğru kaldırdı ve yanağına bastırdı, sonra kendi elini onunkine koydu.

Gözlerini kırptırdı ve gözlerinin dönen parlaklığında bir iğne ucu kadar karanlık oluştu. Yavaşça genişleyen, büyüdükçe uzayan bir gözbebeği.

Bilinci yerine geldi ve öfkesi azaldı. Gözleri, yanağını kavrayan kanlı ele ve yüzüne yayılan kurumuş kırmızı lekelere odaklandı. "Ellysetta?"

Kaşlarını çattı ve elini kızın yanağından çekti. Kanlı avuçlarına baktı, zırhı kanla kaplanmıştı. Dudaklarını sıkıca bastırdı ama bu bile titremelerini durduramadı. "Nei. Ah, nei. Ben..." Etrafına baktı, yüzüne korku damgasını vurmuştu.

Onun ellerini tuttu. "Sadece Eld, sevgilim. Başkası değil." Onun ne yaptığından korktuğunu kelimeler olmadan biliyordu: Eadmond'un Tarlası'nı Cam Gölü'ne çevirdiği gün yaptığı gibi, deliliğinde Fey'i tekrar katlettiğini.

Yüzü buruştu. "Ellysetta." Dizlerinin üzerine çöktü ve bir zamanlar dökme yeteneğini kaybettiği göz yaşları gözlerinden aktı. Vücudu keder ve utançla titredi.

Ve yapabileceği tek şeyi yaptı: Ona sarıldı, onu sevdi ve harap olmuş ruhuna barış ve bağışlama şarkıları mırıldandı.

Eld~ Boura Fell

Vadim Maur dokumasının dallarını kendine geri çağırdı ve kısa, hızlı nefesler . Bilinci saldırıyı koordine etmek ve denetlemek için bedeninin dışına çıkarken çanlar boyunca oturmak onu tüketmişti.

Sarsıntılar vücudunu titretti ve kaslar derisinin altında ağırlı yumrular halinde düğümlendi. En kötüsünü ovaladığında kolundan aşağı ıslak bir şey damladı. Gözlerini açtı ve kolunu geriye doğru ittiğinde bozulan derisinde birkaç yeni yaranın açıldığını gördü.

Vadim yüzünü buruşturdu ve kolunun kenarıyla iltihaplanan deriyi kaşıdı. Çürük sizi dişlerinin arasına almışken büyü yapmanın bedeli buydu. Bir Büyücü ne kadar güçlü büyü yaparsa, o kadar zayıflıyordu. Ne kadar zayıflarsa, Çürük onu o kadar hızlı tüketirdi.

Ellysetta Baristani'nin yakalanmasını bekleyerek şansını deniyordu. Ama yakında yeni bir bedene girmezse, bunu yapma yeteneğini tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Ve Ellysetta Baristani'nin gücünü kendi gücü için ne kadar isterse istesin, Eld'in Baş Büyücüsü'nün almak isteyeceği bir risk değildi bu.

İki çan sonra, şifacılar yaptığı uzun bir ziyaretin ardından gücünün çoğunu geri kazanmış olan Vadim Maur, kendisini memnun etmeyen Büyücüler için ayırdığı işkence odasının kalın, güçlendirilmiş *sel'dor* ve *çelik* kapısının önünde durdu. Kapının dışındaki iki muhafız ağır şeyi çekerek açarken menteşeler inledi. Geçitteki meşalelerden gelen ışık odanın karanlığında ince, kırılğan bir aydınlık yarattı ve odanın soğuk zemininde büzüşmüş titreyen formu ortaya çıkardı.

", Kolis."

Büzülmüş figür irkildi ama yanıt vermedi.

Vadim eliyle işaret etti ve iki muhafız aceleyle odaya girerek Başbüyücü'nün چراğını kollarından tutup alevlerle aydınlatılmış koridorun daha sıcak, daha az korkutucu ışığına doğru sürükledi. Çırağın gevşek bedeninden yükselen ter ve daha beter kokular Vadim'in burnunun tiksintiyle kırıışmasına neden oldu. Kokuları engelleyen bir büyü yaptı ve چراğın yüzünü kaldırmak için uzandı. Mukus, kan ve kusmuk kalıntıları Manza'nın tenine yapışmıştı.

"Kolis." Başbüyücü parmaklarını genç adamın yüzüne doğru şıklattı ama yine de yanıt alamadı.

Vadim dişlerini birbirine geçirdi ve genç büyücünün çenesini serbest bıraktı. Belki de چراğı için tasarladığı işkenceler gereğinden biraz daha ağır olmuştu. Ama Kolis'e bu kadar çabuk ihtiyaç duyacağını tahmin etmemişti.

Vadim eline yapışan vücut sıvılarına tiksintiyle baktı, sonra onları en yakındaki muhafızın üniformasına sildi. "Onu temizleyin ve şifacılar götürün. Bir hafta içinde kullanıma hazır olmasını istiyorum."

Celiera

Rain'in vücudundaki *sel'dor* şarapnelini kesmeye gelen Bel dışında, Ellysetta iyileştirici örgülerini Rain'in üzerinde onu Öfke'nin eşiğinden geri çekerken ne Elf ne de Fey araya girdi. Bunun yerine, Elfler hızlı ve sessiz bir etkinlikle yaralı Feylerin en kötülerini iyileştirirken, sağlam olanlar da savaş alanını temizledi. Feyler ölümlerin bedenlerini ateşledi ve katledilen *lu'tanların sorreis*u kiyirlerini Ellysetta'nın muhafazasına verilmek üzere topladı. Eld ile yapılan savaşta kırk *lu'tan* ölmüştü.

Birkaç çan sonra, güney Celiera'da şafak sökerken, Rain'in Öfkesi'nin en kötüsü geçmişti. Ellysetta'nın yardımıyla, zihnindeki kırılğan disiplin duvarlarını yeniden inşa etmişti. Birlikte diğerlerine katıldılar ve Elfleri selamladılar.

Uzun boylu ve ince yapılı - ölümlü olmadıkları çok - Elfler, Feyler gibi gümüşü bir ışıltıyla parlamak yerine, soluk sabah güneşinde belli belirsiz altın renginde parlıyorlardı. Yanardöner bronz pul zırhından kolsuz tunikler, yeşil, ekru ve kahverenginin çeşitli ormanlık tonlarında işlemeli gömlekler ve tozlukların üzerinde uzanıyordu.

Oklarla dolu yaylar ve sadaklar sırtlarına asılmıştı. Uzun, dalgalı saçlarını bir dizi küçük boncuklu deri bağla yüzlerinden geriye doğru çekmişlerdi ve kulakları belirgin, sivri bir noktaya doğru geriye doğru kıvrılıyordu.

Rain Elflerin yüzüne dar bir bakış attı. Onlar yabancıydı. Hiçbiriyle daha önce karşılaşmamıştı. Belli ki liderlerinin saçları sonbaharda amber yaprağı ağaçlarının altın sarısı rengindeydi. Saçındaki boncuklu bağlar kuş tüylerinden oluşan bir koleksiyonla dalgalanıyordu. Ve gözleri -o kendine özgü, delici Elf gözleri- güneşin aydınlattığı bir orman gölünün berrak, yarı saydam yeşiliydi.

O gözler Rain'in gözleriyle esrarengiz bir açıklıkla buluştu.

Ellysetta'nın parmakları onunkilerin etrafında sıkıştı. Elf'in dikkati ona yöneldi ve Ellysetta sanki onun bakışlarının ruhunun derinliklerine işlediğini hissediyormuş gibi ürperdi.

Ama bir Elf tarafından görülmek her zaman böyle hissettirirdi. Sanki deriniz soyulmuş, zihniniz ve ruhunuz incelenmek üzere açılmış gibi. Elflerin hepsi bir dereceye kadar bu yeteneğe sahipti ama sayıları az olduğu için bu etki kesinlikle belirgindi.

Bu Elf ikincilerden biri gibi görünüyordu.

"*Las, shei'tani.*" Keder dolu bir gecenin ardından ona huzur dokuyan adam, bu iyiliğe karşılık verdiği için minnettardı. Başparmağını yatıştırıcı bir okşayışla elinin arkasında gezdirdi ama her ince dokunuşta kadının gerginliğinin daha da arttığını hissedebiliyordu. Elf'ten korkuyordu. Ya da daha doğrusu, onun varlığından tedirgin olmuş ve bakışlarından rahatsız olmuştu. "Bu Elf bir Kahin, tıpkı Şahin Yürek gibi. Hissettiğin onun gücü."

"Beni mi inceliyor?"

"Kasıtlı güç kullanarak değil."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Kasıtlı gibi geliyor. Ve çok rahatsız edici."

"Zihninizde bir bariyer oluşturun. Kullanabileceğin en güçlü ruh örgüsünü kullan.

bir desende." Lavanta ipliklerinden oluşan yoğun ve karmaşık bir desen gösterdi. "İstediğinden daha fazlasını görmesini engellemeyecek ama bakışlarına rahatsız olmadan katlanmana yardımcı olacak."

Onun önerdiği gibi yaptı ve birlikte kendisini Derin Orman klanından Fanor Farsight olarak tanıtan sarışın Elfe yaklaştılar.

Elf delici bakışlarını Rain'e dikti ve şöyle dedi: "Galad Hawksheart, Valorian Lordu, Derin Ormanlar Prensi, Elvia Kralı ve Dansın Koruyucusu, Fey'den Rainier vel'En Daris'in selamlarını iletiyor."

Yağmur başını eğdi. "Selamlarını kabul ediyor, elçilerine kampımıza hoş geldiniz diyor ve dün geceki yardımlarınız için en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Misafirperverliğimiz burada Dharsa'da olduğu kadar iyi değil ama size sahip olduğumuz her şeyi sunuyoruz." Rain derme çatma kampın ortasına doğru el salladı. "Lütfen bize katılın ve kendinizi yenileyin."

"*Alaneth.* Rica ederim, kabul ediyoruz."

Fanor Farsight başını salladı ve Elfleriyle birlikte Rain ve Ellysetta'yı takip ederek toplanan Feylerin ortasına geldi. Toprak ustaları basit bir ahşap masa ve tabureleri onların kullanımı için eğirip bir tabak dolusu yolculuk keki hazırlarken, Su ustaları da bardaklara yakındaki bir dereden çekilmiş soğuk su doldurdu.

Oturan tek Elf Fanor'du. Diğerleri onun arkasında yarım daire şeklinde ayakta duruyordu ama içlerinden biri öne doğru eğilerek masadan bir yolculuk keki ve bir bardak su aldı. Yolculuk kekinden bir ısırık aldı ve yanındaki Elfe uzattı, sonra bardaktan bir yudum aldı ve onu da uzattı. Bu jest bir Elf nezaket işaretiydi, Farsight'ın grubunun tüm üyeleri tarafından paylaşılan Feyan misafirperverliğinin resmi bir kabulüydü. Son Elf

yemek ve içmek için yolculuk kekinin son parçasını ve neredeyse boş olan fincanı Fanor'a uzattı, o da kalanları tüketti.

Rain öne doğru eğilip avuçlarını masanın üzerine koymadan önce Elf lordunun sözlerini bitirmesini bekledi. "Sana ki Fanor Farsight, Elflerin bu savaşta bize katılmaya karar vermesine şaşırdığım kadar minnettarım da."

"Yanlış anladın, Dünyakoruyucu." Elf'in yüz ifadesi değişmedi. "Bizden ne istediğinizi biliyoruz ama o Şarkı daha başlamadan erdi. Elflerden aradığınız yardım artık size yardım edemez."

Rain'gözleri titredi, damarlarında dolaşan öfkenin tek dışa vurumu buydu. "Eğer bize katılmak için burada değilsen, o zaman neden geldin?"

"Çünkü kralım beni sana ve eşine Navahele'ye kadar güvenli bir şekilde eşlik etmem için gönderdi."

"*Keita?* Neden?" Rain'in omuzları geri çekildi.

"Cevabı zaten biliyorsunuz. Eşiniz Dans'ta bir Şarkı çağırıyor. Kralım bu Şarkıyı daha iyi anlamak istiyor."

Öfke hızla ve hiddetle yükseldi, zihninde yeniden inşa edilmiş kırılğan bariyerleri parçalamakla tehdit etti. Ellysetta bir elini onunkinin üzerine koydu ve bu sıcak dokunuş ona Öfkesini bastırma gücü verdi.

Kısa ve sert bir nefes aldı ve boştaki elini yumruk yaptı. "Sizi de kralınızı da anlamıyorum," dedi alçak bir sesle. "Eld bir aydan kısa bir süre önce Orest ve Teleon'da bin üç yüz Fey'i ve yaklaşık beş bin Celierian'ı katletti; dün gece senin de gördüğün gibi, Yüce Büyücü ruhunu almak için eşimin peşinde; yeni bir Karanlıklar Ordusu'yla karşı karşıyayız; ve sen hâlâ bana Elflerin bize yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyorsun?" Tüm çabalarına rağmen öfkesi tavan yaptı. Avuçlarını masanın ahşap yüzeyinde düzleştirdi ve sandalyesinden yarı kalktı. "Feyler bu dünyadan gittiğinde ve Işığı savunacak güç ya da iradeye sahip kimse kalmadığında ne yapacaksınız? O zaman Dansınız ne işe yarayacak?"

Elf Lordu alınmak yerine ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu ve kibar bir Elf jestiyle başını öne eğdi. "Elfler içinde bulunduğunuz durumu ve gerçek eşiniz için var olan tehlikeleri gördüler. Kralımız neyin dengede durduğunu anlıyor ama yol kesin değil. İşte bu yüzden Navahele'ye gelmelisiniz." Farsight Ellysetta'ya döndü. "Adını verdiği Şarkı, yaşayan tüm Elflerin gördüğünden daha güçlü. Worldscorcher'ın Şarkısı'ndan bile daha güçlü. Pek çok kişi ölecek; bu kesin. Kaçının yaşayacağı ise henüz belli değil."

Ellysetta irkildi ve Rain koruyucu bir hareketle bir kolunu ona doladı. "Yeter, Elf," diye hırladı. "Eşimi Elfçe kıyamet hayalleriyle korkutamazsın."

Elf şaşkın görünüyordu. "*Tenala*. Bağışla beni. Ama senin kendi Hakikat Gözün çok daha kötü bir geleceği daha ayrıntılı bir şekilde göstermişken, ben nasıl korku önerebilirim ki?"

"*Shei'Kess'in* bize gösterdiği gelecek sadece bir olasılık, kesinlik değil," diye cevap verdi Rain çenesini saldırgan bir şekilde iterek.

"*Banas*," diye onayladı Elf, "ama *Şarkısı'nın* olası sonuçları, Büyükelçi Brightwing'in bu yaz kralımı ilk kez davet ettiği zamankinden çok daha az. Lord Hawksheart o zaman gelmediğiniz için üzgün."

"Üzüntüsü için özür ama ona Danael'e gittikten sonra Elvia'ya gideceğimizi söyleyin. Celieria'nın yanında savaşmaya istekli müttefiklere ihtiyacı var ve zaman çok önemli." Navahale kıtanın diğer tarafındaydı. Önce oraya giderlerse, Eld saldırmadan önce Danae'nin yardımının Celieria'ya ulaşması için çok az umut olurdu.

"Niyetinizi gördük ama Lord Hawksheart gecikmeden şimdi gelmenizi istiyor. Size Navahale'ye kadar güvenli bir şekilde eşlik edeceğiz. Lord Hawksheart sizinle olan işi tamamlandıktan sonra Danae'yi sizinle orada buluşması için çağırarak." Farsight bir elini kaldırdı ve çevredeki bitki örtüsünden ellerinde yaylarıyla birkaç yüz Elf daha çıktı.

Rain küçük Elf ordusuna baktı. Çılgına dönmüş olsa aptal değildi. Bu güç gösterisi Şahin Yürek'in isteğinin bir emir olduğu ve yerine getirmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Rain içgüdüsel bir öfke dalgasına karşı gözlerini kapadı. Öfke ve bağ deliliği onu isyana teşvik etmese bile, bu tür emirleri hiçbir zaman iyi karşılamamıştı. "Nasıl ısrar ediyorsan," hırladı. "Navahale'ye kadar sana eşlik edeceğiz."

"Akıllıca bir karar," diye onayladı Farsight. Ayağa kalktı. "Eğer sen ve eşin bizimle gelerseniz. Savaşçılarınızın geri kalanı dönüşünüzü burada bekleyebilir."

Gözleri parladı. "Kabul edilemez." Seyahat planlarındaki bir değişikliği kabul edebilirdi ama Elflerin Ellysetta'yı tehlikeye atmasına izin veremezdi. "*Shei'tani*'min *lu'tan* dokumaları onu uyurken Büyücü'nün etkisinden korumaya yardımcı olur. Eminim sen ve Şahin Yürek bunu zaten biliyorsunuzdur. Onlar olmadan hiçbir yere gidemeyiz."

Fanor bunu düşündü, sonra başını salladı. ". Elvia'ya girdiğimizde eşinin rüyaları Büyücü'ye karşı güvende ama o zamana kadar *lu'tan* bize eşlik edebilir. Ancak sınırlarımızı sadece onun beşlisi geçebilir," diye ekledi. "Deep Woods, bu kadar çok yabancı Fey savaşçısının varlığını bir saldırganlık eylemi olarak görecektir çok fazla vahşi yaratığa ev sahipliği yapıyor. Kan dökülebilir."

Yağmur başını eğdi. Ellysetta güvende olduğu sürece, kırılğan kontrolünü tartışacak kadar zorlamayacaktı. "*Bas'ka*. Anlaştık."

Fanor ellerini iki yana açtı. "O zaman ."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Celiera~ Celiera Şehri

"Neden kendin gitmek zorundasın?" Kraliçe Annoura, Dorian'ın özel odasının lüks sınırlarında volta atıyor, uşağı onu zırhının parlak çelik levhasına ve postuna bağlayıp oturup oturmadığını kontrol ederken ona ters ters bakıyordu. Dorian ona yarın ordusuyla birlikte kuzey sınırını Eld'e karşı savunmak için yola çıkacağını bildirmişti. "Kuzeyde sınır lordlarının yapamayacağı ne yapabilirsin?"

Dorian ona keskin bir bakış attı. "Bu krallığın hükümdarı olarak liderlik edebilirim. Celiera'nın tacını giymiş her atanın yaptığı gibi halkımı savunabilirim."

"Bu çok saçma!" Ellerini havaya kaldırdı, sonra kalçalarının üzerine koydu. "Öldürülebilirsin! O zaman Celiera nerede olacak?"

"Emin ellerde. Oğlunuz beceriksiz değil, madam. Genç ama iyi eğitildi ve danışmanlarım da ona doğru yolu gösterecek onurlu insanlar."

"Yine de sizin emrinizle o da tehlikeye doğru ilerliyor. Bu delilik!" "Bu bir savaş, Annoura." Dorian gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı, Gözle görülür bir şekilde duygularını dizginliyordu. "Dori elimden geldiğince güvende ve tanrıların onu koruması için dua ediyorum ama Celiera'nın ne pahasına olursa olsun şu anda ihtiyacı olduğunu anlıyor. Oğlumuzla gurur duymalısın Annoura. İyi bir kral olacak."

"Peki ya bu oğul?" Annoura kollarını hâlâ dümdüz olan karnının etrafına doladı. "Sırf babası onu aptalca bir şan ve şeref kavramının peşinden gitmek için terk etti diye yetim mi büyümeli?" Dorian'ı bir kez daha Fey'i kendisine tercih ettiği için -ya da bilgisi olmadan onu Büyücü İşaretleri için kontrol ettirdiği için- hâlâ affetmemişti. Affedebileceğinden de şüpheliydi.

Dorian çenesini kaldırırken uşağı, savunmasız boğazını düşman kılıçlarından ve oklarından koruyacak olan metal boyun muhafazasını yerine taktı. "Bana emanet edilenleri savunmak aptalca bir zafer avcılığı değildir, Annoura."

"Ben sana emanet değil miyim? Yine de Fey soyunun başlattığı anlamsız bir savaşta savaşmak için beni bir hevesle terk ediyorsun." Bir ayağını yere vurdu. "Onlar olmasaydı savaş olmazdı!"

Dorian elini kaldırdı. "Marten," dedi uşağına, "lütfen bize müsaade edin. Kraliçe ve benim birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

Uşak yumuşak bir şekilde eğildi. "Majesteleri." O da aynı şekilde döndü ve eğildi.

Annoura'ya sorunsuzca. "Majesteleri."

O gittikten ve kapı arkasından kapandıktan sonra Dorian elini kaldırdı. Avuçlarını belli belirsiz bir parıltı aydınlattı ve Annoura onun odanın etrafında bir gizlilik örgüsü ördüğünü anladı. Dorian hiçbir şekilde bir büyü ustası değildi ama atası I. Dorian'ın karısı ve kraliçesi Marikah vol Serranis'in kanı, bin yıl sonra bile ölümlü torunlarının bazı büyü dallarında hâlâ üçüncü ve dördüncü seviye yeteneklere sahip olmalarını sağlayacak kadar güçlüydü. Dorian'ın örgüsü herhangi bir büyü ustası tarafından delinebilirdi ama ölümlü tebaasının kulak kesilmiş kulaklarına karşı yeterince etkiliydi.

Dorian'ın elinin etrafındaki parıltı kaybolduğunda ona döndü. Bir zamanlar ona öylesine göz kamaştırıcı bir sıcaklık ve sevgiyle bakmıştı , kendini dünyanın en değerli kadını gibi hissetmişti; şimdi ise soğuk bir çekingenlikle ona bakıyordu.

"Bu savaşı Fey başlatmadı Annoura, ama Celieria bitirecek." Her kelimeyi kırpılmış bir sesle söyledi. "Eld krallığıma savaş ilan etti. Hiçbir uyarıda bulunmadan -ticaret anlaşması tekliflerinin mürekkebi henüz kurumamışken ve elçilerinin topukları Celieria topraklarından zar zor ayrılmışken- krallığımı işgal ettiler, binlerce tebaamı katlettiler ve sebepsiz bir saldırganlıkla iki şehrimi yerle bir ettiler. Ve şimdi-" Dudaklarını kenetledi, aniden döndü ve pencereye doğru yürüdü.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

Dorian narin dantel perdeyi kenara iterek krallığını seyre daldı. "Ve şimdi Eld'e Celieria'nın o kadar da kolay bir hedef olmadığını göstermenin zamanı geldi. Büyük Katedral'e yaptıkları aynı derecede çirkin saldırıyı ya da Büyükbaba Tivrest ve Peder Bellamy'nin öldürülmesini unutmadım. Böyle bir ihanet cevapsız kalmayacaktır."

Annoura bir nefes aldı. Onu bu kadar sert, bu kadar sert ve kararlı görmeyeli uzun zaman olmuştu. "Dorian, dur ve bunu düşün. Celieria son üç yüz yıldır Eld ile barış içinde yaşadı. Rain Tairen Ruhu dünyaya dönene kadar bu barışı sürdürmek istediler. Fey olmasaydı Eld'in bize saldıracağına inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Şimdi, bir kez daha, Celieria büyülü ırklar arasındaki bir savaşın ortasında kaldı. En iyi ve tek umudumuz tarafsız kalmak - bırakın Eld ve Fey birbirini yok etsin. Celieria'nın bu işe karışması sadece bizim yok olmamızla sonuçlanabilir."

Kaşları birbirine yaklaştı ve dudakları öfkesinin yükseldiğine dair kesin bir işaretle büzüldü. "Fey'lere karşı duyduğun anlamsız nefret muhakeme yeteneğini zayıflatmış, Annoura. Eld Solan Topraklar'a saldırmadı. Celieria'ya saldırdılar. *Benim krallığıma*. Onların ölümcül saldırganlıklarının cevapsız kalmasına izin vermem gerektiğini düşünmen bana acı veriyor."

Onun gözlerindeki gerçek öfke kıvılcımını görünce hemen geri adım attı. "Haklısın, Dorian. Eld'ler Celieria'ya tekrar saldırırsa

güçle. Ama neden ordularımızı sınırlar boyunca yöneten kişi sen olmak zorundasın? Eminim sınır lordları kuzey savunmamızı sen onlara rehberlik etmeden de halledebilirler." İlerledi ve kollarına uzandı. Parmak uçları sert çelikle buluştu. Kadın onun ellerine uzandı ama adam geri adım attı. "Seni seviyorum.

Seni incinmiş ya da daha kötüsü öldürülmüş görmek istemediğimi anlayamıyor musun? Seni burada, güvende, benimle istiyorum. Bebeğimizle birlikte."

Keskin, kesici bir hareket yaptı. "Dur, Annoura. Seni harekete geçiren bana olan aşkın değil; Fey'e olan nefretin. Son aylarda beni sınamak için kullandığın tüm küçük yöntemleri fark etmediğimi mi sanıyorsun? Fey'e olan akrabalık bağlarımla sana olan sevgim arasında seçim yapmamı sağlamaya çalışıyorsun. artık. Feyler benim kan bağım ama daha da ötesi, onlar bu ülkenin en sadık müttefiki. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, herkes için o kadar iyi olur."

"Dorian-"

"Bu tartışma sona ermiştir. Yarın saat on ikide sınırlara doğru yola çıkıyorum. Ben Celieria'nın Onuncu Dorian'ıyım. Atalarımın onurlu ismine layık olmaya başlamamın zamanı çoktan de geçiyor bile." Gizlilik perdesini kaldırmak için elini salladı ve "Marten!" diye seslendi.

Kapı açıldı ve Dorian'ın uşağı içeri girdi. "Majesteleri?" "Kraliçe gidiyor.

Onu dışarı çıkar; sonra gel beni bağla.

bu şeyin içine."

Annoura orada öylece durmuş, Dorian'ın onu huzurundan kovma şekli karşısında çaresizlik, öfke ve inançsızlığın karışımıyla titriyordu -sanki yanında olmaktan sıkıldığı sıradan bir saray mensubuymuş gibi. Onu tekrar sevmesi için haykırmak istiyordu ama gururu yalvarmasına izin vermiyordu, özellikle de bir hizmetkârın önünde.

Onu, herhangi birini sevebileceğini hiç düşünmediği kadar çok sevmiştii. Hile, entrika ve siyasi manevralarla dolu bir aslan yuvasında yetişmiş bir Capellan prensesi için böylesine güçlü bir duygusal bağ kurmanın savunmasızlığı en korkutucu ama en heyecan verici şeylerden biriydi. deneyimleri.

Ve Dorian ona ihanet etmişti.

Onu sevmiştii, ona her şeyini vermişti ama o Fey soyunu ona tercih etmişti ve şimdi de onu kalbinden söküp atıyordu.

Annoura kendini toparladı, duygularını -o kadar zayıf, işe yaramaz şeyleri- çelik gibi bir otokontrol perdesinin arkasına kilitledi. İfadesi, bir ömür boyu mükemmelleştirmeye çalıştığı o kayıtsız, muhteşem maskeye dönüştü.

"Majesteleri," diye cevap verdi. Sesi saf ipek gibiydi ama en ufak bir tonlama yoktu. Alnı neredeyse yere değecek kadar derin, kusursuz bir reverans yaptı, sonra ipek ve kolalı dantellerin zarif hışırtısı içinde yumuşak bir zarafetle ayağa kalktı. "Tanrılar kuzeyde izlesin ve sağ salim eve dönmenizi sağlasın. Ve zafer sizin olsun kralım."

O zaman gözleri titredi - bir eşiğin aşıldığının farkındaydı.

kesişti ve aralarındaki şeyler asla gibi olmayacaktı. "Annoura..."

Sessizce bekledi, soğukkanlı ve sakindi, elleri belinde hafıfçe kenetlenmişti.

Kaşları çatıldı. Bir an için onun tavrında hafıf bir yumuşama gördüğünü sandı ama sonra çenesi sıkıştı ve göğüs plakasını yerinde tutan tokaları ayarlama bahanesiyle yere baktı. "Boş ver. Ayrılmadan önce tekrar görüşürüz."

Annoura'nın son umut ışığı da söndü. Büyük bir aşkın bile bu kadar sessizce ölmesi garipti.

"Elbette, efendim." Başını eğdi ve gitmek için döndü. Marten de onunla birlikte kapıya doğru ilerledi ama Marten eliyle onu uzaklaştırdı. "Majestelerine git, Marten. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Başı dik, duyguları sıkı bir disiplin ve gurur ağına hapsolmuş bir halde, Celieria'nın kraliyet sarayının koridorlarında Dorian'ın sit odalarından kendi odalarına kadar olan kısa mesafeyi yürüdü. Yürüyüş hiç bu kadar uzun gelmemişti.

Sitinin içinde, i sarayının Gz Kamaştırıcıları aylaklık ediyor, i gıcıklayıcı dedikoduları paylaşıyor ve tatlıları kemiriyorlardı. Majesteleri içeri girdiğinde hepsi ayağa kalkarak reverans ve derin selamlar verdi ve koro halinde saygılı bir şekilde selamladılar. "Majesteleri."

"Bayanlar. Sers." Sesinde en ufak bir titreme yoktu. Bununla gurur duyuyordu. Bu başarı hiç de azımsanacak bir başarı değildi. "Lütfen beni yalnız bırakın. Yorgunum ve dinlenmeye ihtiyacım var. Rahatsız edilmemeliyim. Anlaşıldı mı?" Hamilelik birlikte, hiçbirinin bu isteğini yadırgamayacağını biliyordu.

"Evet, Majesteleri. Elbette, Majesteleri." Sarayının hanımefendileri ve ge lordları odasından çıkarken bir kez daha eğilip reverans yaptılar.

Jiarine Montevero en son ayrılan oldu. "Majesteleri? Doktoru çağırayım mı?"

Kırık bir kalp için nasıl bir tedavi olabilirdi ki? "Teşekkür ederim, Jiarine, ama hayır. Ben iyi olacağım. Tek ihtiyacım olan rahatsız edilmeden birkaç saat dinlenmek. Yarın saray, Majestelerini ve ordumuzu uğurlayacak. Muhafızlarıma herhangi bir nedenle kimse tarafından rahatsız edilmeyeceğimi bildirdim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri."

"Mkemmел. Hepsi bu kadar." tonunu nazik tutmasına rağmen, kovulduğu açıkça belliydi.

Jiarine reverans yaptı. "Elbette. İyi dinlenin, Majesteleri. İhtiyacınız olan herhangi bir şey olursa lütfen beni ağırın."

"Evet, teşekkür ederim." Annoura topuklarının üzerinde döndü ve Leydi Montevero'ya el sallayarak uzaklaştı. Akıtmamaya yemin ettiği gözyaşları gözlerini yakıyordu ve daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Özellikle de Jiarine'in içten endişesi karşısında.

Salon kapısının kapanma sesini duyana kadar kaskatı durdu ve

Sonra baraj patladı. Bir  m r boyu dökülen gözyaşları büyük, sarsıcı dalgalar halinde akmaya başladı.

Kraliçe'nin odasının kapısının dışında, Jiarine'in adımları ağır kapıdan süzülen acı dolu sesler karşısında duraksadı. Geri dönmeyi düşündü ama Kraliçe'nin Muhafızları çoktan kapıyı kapatmak için harekete geçmişti ve yüz ifadelerinden Kraliçe'nin mahremiyet emrini uygulamak istedikleri anlaşılıyordu.

Farkındalık ensesini soğuk bir rüzgâr gibi gıdıkladı ve Primage Gethen Nour'u bulmak için döndü - onu asla Lord Bolor olarak düşünemezdi -Koridorda duruyordu. Jiarine'in bakışlarıyla karşılaştı, sonra döndü ve rahat bir tavırla , saray sık sık toplandıkları küçük salonlardan birine doğru yürüdü. İçeri girer girmez yarım düzine genç hanım aynı odadan  ıktı.

Jiarine sinirlerine hakim oldu ve kendini salona doğru yürümeye zorladı. Topukları mermer fayanslara ölçülü bir vuruşla vuruyordu.

Odaya girer girmez, Nur Usta onu dirseğinden yakaladı ve yoldan geçenlerin göremeyeceği bir köşeye sürükledi.

"Eee?" diye tersledi.

" z r dilerim lordum. Ona sorma şansım hiç olmadı." Günlerdir kraliçeyle özel bir görüşme ayarlaması için ona baskı yapıyordu ama Annoura her girişimini reddetmişti. "Kralın döner dönmez tüm sarayını dağıttı. Daha önce ağladığını hiç duymadığım şekilde ağlıyor." Jiarine, Annoura için hissettiği beklenmedik sempati dalgasına hayret etti, sonra hemen bastırdı ve  stat Nour zihnini kurcalamaya karar vermeden önce düşüncelerini toparladı.

Bir elini kızın boğazına koydu ve parmaklarını hafifçe sıktı. "Bu beni memnun etmiyor, Jiarine. Kraliçenin benimle muhafızlarından uzakta, yalnız görüşmesini ayarlamak için beş günün vardı ama her seferinde bana istediğimi vermemek için bir neden buluyorsun. İrademe kasten engel olduğunuzu düşünmeye başladım." Parmakları daha da sıkılaştı. "Zamanın doldu, Jiarine. Kendini sakinleştirmesi için ona bir iki zil vereceğiz; sonra beni ona götüreceksin. Muhafızları atlatmak için bir bahane uyduracaksın."

Dudağını ısırdı. Ondan nefret ediyordu, onu kasten engelleyemeyecek kadar öfkesinden korkmasına rağmen, kraliçe onunla görüşmeyi defalarca reddettiğinde normalde yapabileceği kadar zorlamamıştı. Yine de geceye kadar bastırırsa başarısız , hem de fena halde başarısız olacaktı ve bedelini ödeyecekti.

Sesi acil bir fısıltıya dönüştü. "Lord Bolor, kraliçenin ruh halini anlamıyorsunuz. Bunun bir hata olacağını söylediğimde bana inanın. Eğer emrine karşı gelirim, beni hizmetinden azledecektir."

Adam yaklaştı, kadının sırtını duvara yasladı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve fit bir adamdı. Gözlerindeki hesapçı bakış ve dudaklarındaki acımasızlık olmasa gerçekten yakışıklı sayılırdı. Parmağıyla çenesini hafifçe okşadı. Bu şefkatli hareket kızın korkudan kaskatı kesilmesine neden oldu. Gözleri buz gibi soğuktu, tıpkı sinirlerini tırtıklı bir bıçak gibi kesen ıslıklı fısıltısı gibi.

"Eğer emrime karşı gelirsen, seni bundan çok daha ağır bir şekilde cezalandırırım."

Gözlerini kapadı ve yutkundu. Eğer tanrılara tapsaydı, şimdi onlara dua ederdi ama onlara uzun zaman önce sırtını dönmüştü. "Lordum, lütfen. Size karşı gelmiyorum. Size yardım etmeye çalışıyorum. Eğer ona şimdi baskı yaparsanız, her şeyi mahvedersiniz. Bir anlık öfkeyle ikimizi de saraydan kovabilir. Yarın, daha sakın olduğunda, onunla görüşmenizi ayarlayacağım. -Muhafızları olmadan, Fey'lerden ve saray uzakta."

Nur Usta'nın gözleri kısıldı ve son sözünün hedefine ulaştığını anladı. Bütün hafta boyunca Fey'lerin başlarına bela olmasından, sarayın neredeyse her parmak deliğine algılama büyüleri yapmalarından, böylece en ufak bir güçlü büyü belirtisinin alarm verip muhafızları koşturmasından şikâyet etmişti. Hatta iradesini onların üzerinde döndürdüğünde fark edilmemek için *umagi*'siyle saray duvarlarının dışında buluşmaya başlamıştı.

". Kraliçeyi bana getireceksin." Daha da onu duvara yasladı ve dudaklarını kulağına bastırdı. "Yarın, *umagi*, ve beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, yoksa söz veriyorum hayatının son saatlerini merhamet çılgınlıkları atarak geçireceksin." Parmakları hafifçe çenesini okşadı.

Arkalarında bir boğazın sivri bir şekilde temizlenmesi Nur'un donup kalmasına neden oldu. Doğruldu ve koridorda yarım adam boyu ötede duran küçük, zarif giysili Efendisi'ne ters ters baktı.

Jiarine Gaspore Fellows'u öpebilirdi. Onu hiç bu kadar hoş bir manzara olarak görmemişti.

Aynı şey Efendi Fellows için söylenemezdi. İkisine de sanki Nur'un elini çenesinde değil de göğsünde bulmuş gibi bakıyordu.

"Leydi Montevero. Lord Bolor." İsimlerinin her hecesinde bir onaylamama tınısı vardı. Sarayda moda ve adaba dair her şeyin hakemi olan Üstat Fellows, en güçlü saray mensupları hariç herkese adabı dikte edebilmek gibi eşsiz bir konuma sahipti. Bu onun oldukça ciddiye aldığı bir sorumluluktu.

"Üstad Fellows." Jiarine gülümsemeye zorladı. "Sizi görmek ne güzel. Kıymetli Aşkınız bugün nasıl?"

Zarafetlerin Efendisi, ustalıkla dikilmiş orman yeşili saten pantolon ve yelek giymiş, kehribar astarlı demikapısını bir omzuna hoyratça asmıştı. Diğer omzuna ise Sorrelian bir deniz kedisi gibi tünemiş, pırlanta işlemeli yeşil saten bir kurdele takmış küçük, kabarık beyaz bir kedi oturuyordu.

Kaptan'ın konuşan kuşu. Kedi Nur Usta'ya baktı ve tısladı, kalın tüyleri diken diken olmuştu.

"Aşk!" Usta Fellows azarladı. "Bu kadar yeter." Ama yavru kedi ne yatıştırıldı ne de susturuldu. Tekrar tısladı ve uzattığı pençelerini Nur'a savurdu. Efendi Fellows özür diledi. "Özür dilerim Lord Bolor, Leydi Montevero. Küçük Aşkımın içine ne girdi bilmiyorum. Son zamanlarda oldukça kendinden geçmiş durumda."

Primage'ın gözleri kısıldı.

Telaşa kapılan Jiarine, iki adamın arasına usulca girdi. Efendi Fellows'un çoğu zaman kendini beğenmiş tavırlarına rağmen, ona karşı her zaman gizli bir hayranlık beslemişti. Kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı ve kendisini onaylamadığını bilse de, yine de ona her zaman kusursuz bir nezaketle davranmıştı.

Kazanan bir gülümsemeyle Üstat Fellows'un dirseğini kavradı ve onu tehlikeden uzaklaştırdı. "Efendi Fellows, aslında sizi gördüğüme çok sevindim. Kraliçenin en yeni Dazzle'larından birini sarayda ağırlamak için küçük bir çay planlıyorum ve masa örtüleri konusunda fikrinizi almak istedim. Leydi Zillina saten kullanmam konusunda ısrar ediyor ama bu bana bir ikinci çayı için fazla resmi geliyor. Yanılıyor muyum?"

O ve Usta Fellows köşeyi dönerken, Jiarine omzunun üzerinden son bir kez bakma riskini göze aldı. Nour Usta gitmişti.

Güney Celerieria

Elfler ölümlü standartlarına göre olağanüstü koşuculardı ama Fey'in eline su dökemezlerdi. Bir savaşçının koşusuyla, Fey beş yüz millik güneydoğu Celerierian tarım arazisini üç günde geçebilirdi. Elfler onları yavaşlattığından, bu süre beş günden daha uzun sürmüştü.

Celerieria'daki son gecelerinde küçük bir derenin yanında kamp kurdular; burada bir ateş meşesi ağacının kalın, kavisli dalları barınak sağlıyordu.

Fanor Farsight, "Ateş ustalarından biri bir yakarsa," dedi, "o derede balık var. Akşam yemeği için bize birkaç tane söyleyeceğim." Yanıtlarını beklemeden derenin yosunlu kenarına yürüdü ve kıyıya uzandı.

"Şu ateşi yakayım, olur mu?" Tacik kaşlarını çatarak mırıldanırken, merak diğer Fey'i derenin kenarına doğru sürükledi.

"Şunu izle," diye mırıldandı Yağmur Ellysetta'ya, derenin yanında diğerlerine katılırlarken.

Fanor bir elini soğuk, berrak suya soktu ve hipnotik bir Elf ezgisi söyledi. Bir çan sesi içinde, yanları altın ve yeşil pullarla parıldayan şişman bir nehir alabalığı ellerine doğru yüzdü. Fanor'un parmakları balığın etrafını sardı ve onu yukarı, akıntının dışına doğru çevirdi.

Gaelen havadaki balığı hızlı, içgüdüsel Fey refleksleriyle yakaladı.

Fanor, "Sakin ol ama öldürme," diye öğüt verdi ve Gaalen çırpınan yarattığı sakinleştirmek için basit bir örgü ördü.

Fanor dereye dört kez daha şarkı söyledi ve dört balık daha Fey'in bekleyen ellerine doğru yüzmek için onun avuçlarına doğru yüzdü.

Fanor ayağa kalktı ve Fey'in önünde durdu. Her notası saf, mükemmel bir tonla çınlayan, yumuşak, acı verici güzellikte bir şarkı daha söyledi. Sonra gözlerini kapadı, bir elini uzattı ve parmak uçlarından küçük beyaz ışık küreleri fırlatarak her bir balığı sardı. Işık ve şarkısının son notaları kaybolduğunda balıkların öldüğü anlaşıldı.

"Az ne yaptın?" Ellysetta sordu. Elfler her gece kamp kurduklarında küçük av hayvanları avlamışlardı ama Ellysetta ilk kez birinin avını gerçekten yakalayıp öldürdüğüne şahit olmuştu. Diğerleri sadece kızartılmak üzere hazırlanmış etlerle gelmişlerdi.

Onun şaşkınlığına gülümsedi. "Hepimiz birbirimize bağlıyız, Ellysetta Erimea. Sen ve ben. Her kaya, bitki ve hayvan. Hepimiz aynı Kaynaktan çıktık ve hepimiz o Kaynağa geri dönüyoruz. Bu balıklar ben istediğimde geldiler, ben de bedenlerini bizimkini beslemek üzere sundukları için onlara teşekkür ettim ve ışıklarını tanrılara geri gönderdim."

Yaylı otların üzerinden geçerek Tacik'in ayaklarının dibindeki nehir taşlarından bir çemberin içinde yanan ateşe doğru yürüdü. Fey balığın bağırsaklarını ustalıkla çıkardı, pullarını ayıkladı ve Tacik'in alevlerinin üzerine tükürdü; Fanor da sakatatı bir ağacın dibine gömerek ve bir Elf şarkısı daha söyleyerek ondan kurtuldu. "Bedenlerinin tükettiğimiz kısmı artık bizim bir parçamız olacak ve tüketmediğimiz kısmı da yeryüzünün bir parçası haline gelecek. Ve böylece yok olmadılar. Sadece dönüştüler."

Ellysetta, Fanor'un balıklarının öldürülmek ve yenmek için kendilerini isteyerek teslim ettikleri fikrinden rahatsız oldu. Bel ona geniş bir yaprağın üzerinde dumanı tüten bir parça balık sunduğunda, alınganlığının iştahını kaçırabileceğini düşündü ama sıcak yemeğin ilk kokusu karnının guruldamasına neden oldu. Açlık, her türlü hassas duyarlılık iddiasının önüne geçti. Ağzına bir lokma attı ve etli, lezzetli balık dilinin üzerinde adeta erirken mutluluktan gözlerini kapadı. Gözleri neredeyse anında tekrar açıldı.

Fanor gülümsedi. "Hayatın tadını çıkarmak gerekir, Ellysetta Erimea. Ve ölüm de amaçsız değildir." Gülümsemesi soldu. "En azından çoğu zaman. Bazı ölümler vardır ki sadece bir sondur, yenilenme umudu ve yaşamın Kaynağına geri dönüşü yoktur." Aniden gölgeli ve düşünceli bir hal alan bakışları Yağmur'a kaydı. "Örneğin tairen aleviyle ölüm," diye ekledi alçak bir sesle.

Feylerin hepsi taş gibi hareketsiz kaldı. Ellysetta, Rain'in yüzündeki acımasız maskenin yerine oturduğunu ve onu yakıp kavuran ani suçluluk ve kendinden nefret kabarmasını gizlediğini gördü. Eld saldırısının olduğu gecedan beri duyguları hâlâ çok ham, disiplini çok kırılıyordu.

Fanor'a kaşlarını çattı ve gerçek arkadaşını savunmak için ağzını açtı, parmakları en hafif dokunuşlarla onun elinin arkasında gezindi.

"*Bas'ka, shei'tani,*" dedi Rain özel olarak. "*Her şey . Beni korumaya devam etmene gerek yok.*"

Dudağını ısırdı ve sessizliğe gömüldü. Eld saldırısından beri onu koruyor, bir yavrusu olan bir anne tairen gibi etrafında dolanıyordu. Gün geçtikçe güçleniyor, dinlenmek için her durduklarında meditasyon yapıyor, büyüsünü çok az kullanıyor, iç bariyerlerini onarmak ve güçlendirmek için sürekli zihinsel egzersizler yapıyordu. Ama onun kana bulanmış yüzünü ya da bir kez daha tarifsiz bir eylemde bulunmuş olabileceğine dair korku ve dehşetle dolu gözlerini unutamıyordu.

"*Aiyah,*" dedi Rain Fanor'a. "Tairen aleviyle ölüm, geri dönüşü olmayan bir sondur. Büyücü Ateşi ise başka bir şeydir."

Fanor, "Belki de Tairen Ruhları ve Büyücüler Fey'in düşünmek daha fazla birbirine benziyordur," diye önerdi.

Gil Fey'cha'sına uzandı. Tacik bileğini yakaladı. "Aptal olma Gil." Bakışları Fanor'dan hiç ayrılmadı. "Elf sadece bizi test ediyor."

Ellysetta, "Elflerin ellerinde kendi paylarına düşen kan var," dedi. Şimdi hepsi ayağa kalkmıştı. "Tarihleri okudum. Elf orduları Feraz ve İblis savaşlarında yüz binlerce kişiyi katletti."

"*Bayas,* ama Elf ellerinde ölenlerin hiçbiri gerçekten sayılmaz. Hepsi bu dünyaya yeniden doğmak üzere Işığa geri döner."

"O halde belki de tanrılar Tairen Ruhlarını bu yüzden yaratmıştır - çünkü bazı kötülükler o kadar iğrençtir ki tüm varoluştan silinmelidir." Fanor Farsight'ın Rain'i meydan okumadan dolayı yoldan bile suçlamasına izin vermeyecekti.

Ama Fanor'un inceliklerle işi bitmişti. "Eadmond'un Tarlası'nda olduğu gibi mi?" Bakışları Rain'i bir Elf yayından fırlayan bir ok kadar derinden delip geçti. "Orada ölen tüm ruhlar Işıklarının sonsuza dek söndürülmesini hak etmiş miydi?"

Yağmur darbeyi sadece küçük bir irkilemeyle karşıladı ama Fanor'un göremediği iç dünyasında, Ellysetta onun ruhunun acıyla inlediğini biliyordu. Gözlerinde yanan utancı saklamak için kirpikleri düştü. "Yapmadıklarını biliyorsun. Yaptığım o kadar büyük bir suçtu ki, ancak tanrılar beni affedebilirdi."

"Ve bu yüzden mi Cam Gölü'ne dönüp orada ölenler için anma dokumaları örmeye başladınız?"

Yağmur şaşkınlıkla tekrar başını kaldırdı.

"*Bayas,*" diye onayladı Elf. "Eadmond'un Tarlası'nda ördüğün dokumaları gördüm, bu yüzden seninle buluşmaya gelmeden önce oraya gittim." Elf başını iki yana eğdi, yüzünde sanki Yağmur'un bulmacasını çözmeye çalışıyormuş gibi tuhaf ifade vardı. "Bunu neden yaptın? Ruhla örülmüş birkaç anının, alevin yüzünden kaybolan masum hayatların kefareti olabileceğini mi düşündün? Böyle bir merhamet jestinin tanrıların sana daha iyi bakmasını sağlayacağını mı umdun?"

sana ve eşine karşı? Ya da düşen ölümsüzlerin çocuklarının, sen dünyaya döndüğün için intikam alma ihtimalini azaltacak mısın?"

"Bunu yaptım çünkü yapılması gerekiyordu."

Yağmur'un yanındaki Ellysetta öfkelen-di. "Yaptığı şey yüzünden bir insanın çekmesi gerekenden çok daha fazla eziyet çekti," dedi Elf'e kaşlarını çatarak. "Ve ruhunda hâlâ parlayan Işık'la hayatta kaldı." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Eşi bir zamanlar çektiği işkencenin en ufak bir kısmını onunla paylaşmıştı ve bu küçük tat onu neredeyse paramparça etmişti. Bu Elf bir yana, hiç kimse onu eleştirirken boş durmayacaktı. "O affedilmeyi çoktan hak etti. Tanrılar onu layık buldu, Tairen de öyle. Bu yüzden onu yargılamayacaksın Fanor Farsight. Buna hakkın yok."

"*Las, shei'tani.*" Elf'e dedi ki, "Yapılanları geri alamam. Bu sonsuza dek yanımda taşıyacağım bir azap. Ama Cam Gölü'nde yaptığım şeyi, ölenlerin unutulmadığından emin olmak istediğim için yaptım."

Farsight düşünceli bir şekilde Rain'e baktı. "Elf Görüsü olayları net bir şekilde gösterir ama duyguları tespit etmek daha zordur. Pişmanlığını göremedim," diye itiraf etti. "Ne de eşinin gerçekte ne kadar zeki olduğunu." Ellysetta'ya baktı. "Gölge'nin onun üzerinde bu kadar karanlık durmasına şaşmamalı. En büyük düşmanını söndürmek için çok savaşıyor."

Rain'in omurgası sertleşti ve bir yanardağdan yayılan ısı dalgaları gibi ani bir saldırganlık yayıldı. "Sözlerine dikkat et Elf," diye emretti. "Benim *shei'tani*'m parlak ve ışıltılıdır ve kimsenin aksini söylemesine müsamaha göstermeyeceğim."

"Hakaret etmek istememiştim," dedi Farsight yumuşak bir sesle. "Bu doğru bir gözlemdi, dostunuzun veren bir gözlem." Altın-kahverengi teni akşam ışığında zengin bir parlaklıkla parlıyor, gözlerinin yarı saydam yeşilini daha da canlı hale getiriyordu. "Ve sen, Tairen Soul, bir zamanlar olduğundan çok farklısın. Alçakgönüllülüğü ve pişmanlığı öğrendin. Dünyayı yakıp yıkan ve babamı öldüren bir deli olmak yerine gerçekten bir kral olmayı öğreniyorsun."

"Baban mı?" Ellysetta tekrarladı. Hafızasının parçaları bir araya gelmeye başladığında kaşları çatıldı. Elfler... Eadmond'un Tarlası... Fanor... Bir nefes aldı. "Sen Fanor'sun... Pallas Sparhawk'ın oğlu." Eli Rain'inkini yakaladı. "*Eadmond'un Tarlası'nda düşen Elf yay ustası... gölde adına ilk anıtı yaptığın kişi... Rain, Fanor onun son anılarını dolduran genç oğlu.*"

"Eşim doğru mu konuşuyor?" Rain sordu.

Elf başını eğdi. "*Bayas*, Pallas Sparhawk benim babamdı. Senin ateşine düştüğünde sadece üç kış görmüştüm. Onunla ilgili çok az anım vardı... ta ki Cam Gölü'nü ziyaret edip onunla tekrar karşılaşana ve onun bana ve anneme olan sevgisini hissedene kadar." Elf'in kirpikleri gözlerini saklamak için aşağı indi.

Ellysetta, yüzyıllardır Rain'e musallat olan eski suçluluk ve pişmanlık şeytanlarının ayağa kalktığını ve dişlerini bir kez ona geçirdiğini hissetti. Bir elini uzattı

Koluna girerek elinden geldiğince huzur verdi ama bunun yeterli olmadığını biliyordu.

"*Sieks'ta*, Fanor, Sparhawk'ın oğlu," dedi çakıllı bir sesle. "Kaybını telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. O günü geri alabilseydim, alırdım."

"Sanırım artık buna inanıyorum." Fanor derin bir nefes aldı. "Babam için ördüğün o dokumaya dokunduğumda, onun varlığını daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissettim. Sanki dokumana onun ruhundan bir parça katmışsın gibiydi. Belki de öyleydi." Gözlerinin gölgeli derinliklerinde acı tatlı bir duygu parlıyordu; bir tür melankolik kabullenme ve kırılğan bir huzur duygusu, sanki ömür boyu süren bir yara nihayet iyileşmeye başlamıştı. "Belki de Rainier Feyreisen, senin ateşinle can verenler her zaman inandığım gibi tamamen ölmediler. Onların Işığı Kaynağa geri dönmedi, bu doğru, ama bence belki de en azından bir kısmı hala yaşıyor... senin içinde."

Rain'in bakışları düştü. "Tanrılar böyle olmasını istiyor," dedi alçak bir sesle.

Elf dizlerini kaldırdı ve kollarını dizlerinin koydu. "Yaptığın şey için seni asla affetmek istemedim -Cam Gölü'nde dokumalarının arasında durup babamı bin yıldır ilk kez hissettikten sonra bile- ama bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

"İçinizde barındırdığınız kızgınlık anlaşılabilir. Sen babasını benim alevim yüzünden kaybetmiş bir çocuktun."

"Ve sen de korkunç bir eylemde bulunmak üzere çağrılmış bir Feydin çünkü Dans gerektiriyordu," diye karşı çıktı Fanor. "Tanrıların isteğini yerine getirdiğin için seni suçlamamalıydım. Tüm Elfler Dans'ta bir Şarkı çağırانların nadiren melodiyi seçme şansına sahip olduğunu bilir. Gerçek niyetlerini ortaya çıkaran, sonrasında yaptıklarıdır." Başını iki yana salladı. "*Anio*, ben kederimden öfkeme sarıldım ve sanırım sen de aynı şekilde suçluluğuna sarılıyorsun. Belki de ikimiz için de yaptığın şeyi affetme zamanı gelmiştir."

Yağmur gözlerini kapadı ve başını arkasındaki ateş meşesi ağacının kalın, kaburgalı gövdesine yasladı. "Bazı şeyleri affetmek o kadar kolay değildir."

"Belki değil ama seni affediyorum. Eğer gerçekten babamın Işığından geriye kalanları, o zaman memnun olurum. Parlak bir ruhu vardı ve ondan bir şeyler yaşamayı hak ediyor."

"Onda zaten bir şeyler var Fanor," dedi Ellysetta usulca, elini Rain'in omzuna koyarak. "Senin içinde." Elf o üç sihirli kelimeyi, "Seni affediyorum," dediği anda, Rain'in korkunç acısının bir kısmının hafiflediğini hissetmişti. Sırf bu yüzden bile Fanor'a ısındığını hissetti.

"Elbette." Fanor'un ifadesindeki yumuşama kayboldu ve bir kez daha tümüyle Elf, esrarengiz ve gizemli oldu. Ayağa kalktı ve ellerinin tozunu . "Uyumalıyız. Yarın uzun bir gün olacak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Kızlarım, bir efsane için can atmayın,
Parlayan, ulaşılamayan, yukarıdaki soluk ay gibi.
Sonsuz altın zincirlerin hayalini kurma;
bizimki aşkın tatlı yılları.
Fey garip, harikulade bağların şarkısını söyler,
Kaderin korkunç eli tarafından örüldüğünü fısıldıyorlar.
Bizimki seçimin lütfu, yeminin onuru,
harcadığımız zamanın değerli
armağanıdır.*

*Celiera'nın Kızlarına, Celieralı şair
Lady Denna Miron'un bir şiiri*

Celiera~ Eski Kale Hapishanesi

Büyük Lord Sebourne öfkeyle kaşlarını çatı ve uşağı yeni ütülenmiş ve parfümlenmiş ipek tuniğin üzerine altın işlemeli görkemli bir yelek geçirirken kollarını uzattı. Büyük Güneş doğmuş, Eski Şato Hapishanesi'nin batı kulesindeki beş günlük tutukluluğunun sona işaret ediyordu. Eski Şato'nun hapishane müdürü onu serbest bırakmak için yakında gelecekti ama Lord Sebourne bu hücreden dışarıya en güçlü ve görkemli halinden daha azıyla adım atmamaya kararlıydı.

Hiçbir uydurma hapis cezası Celiera'nın *bu* Büyük Lordu'nu dize getiremeyecekti; ve tanrılar , o omurgasız kral kuklası ve onun yalaka Fey aşıkları yakında bunu öğreneceklerdi!

Serbest bırakılacağı beklentisiyle uşağı gün doğumundan çok önce gelmiş ve Yüce Lord'u şımartarak mükemmelleştirmek için onu yıkamış, tıraş etmiş, yağlamış ve pudralamıştı. Ve şimdi, Büyük Güneş sabah gökyüzüne yükselmeye başladığında, Lord Sebourne en iyi saray kıyafetlerini giydi: ipekler, satenler, zengin ve egzotik kürkler, ışıltılı mücevherlerle süslenmiş ağır altın yüzükler.

"Celiera'nın bu Yüce Lordu kimsenin uşağı değildir," diye mırıldandı uşağı yeleşinin düğmelerini iliklerken ve belindeki ağır altın kemeri çekştirirken. Her bir halkaya tavuk yumurtası büyüklüğünde bir mücevher yerleştirilmişti.

"Hayır, lordum," dedi uşak sakın bir sesle. Çevik parmaklar altın kemer tokasını kapattı.

Sebourne başını çevirip pencereden dışarı baktı. Güneş neredeyse şehrin silüet halindeki çatılarına dokunmak üzereydi ama havada bir serinlik vardı. Kış kesinlikle . Soğuk daha da arttı ve kaşlarını çatı.

uşak. "Banyomdan sonra diğer odada pencereyi açık mı bıraktınız?" Burası bir hapishane olabilirdi ama Dorian bile Celieria'nın Büyük Lordu'nu mahremiyeti olmayan küçük bir hücreye hapsedmemeyi bilirdi. Ana odaya ek olarak küçük, özel bir yatak odası ve garderober vardı. "Hava akımı var."

"Lordum?" Hizmetçi şaşkın bir ifadeyle başını kaldırıp işine baktı. "Hayır, lordum. Pencerelerin hepsi sıkıca kapalı ve burası bahar kadar sıcak."

"Saçmalık. İlkbahar mı? Hangi ülkede, Pale'deki buzullarda mı?" Lord Sebourne homurdandı. "Soğuğu kesmek için ateşer bir kütük daha koy."

Hizmetkârın inanmadığı belliydi ama yine de mırıldandı: "Evet, lordum. Elbette lordum," dedi ve ocakta yanan ateşer bir kütük daha koymak için ayağa kalktı.

Uşak şömineye varmadan hemen önce olduğu yerde durdu ve hareketsiz bir şekilde orada dikildi.

"Brom?" Lord Sebourne uşağa baktı. "Neyin var senin dostum?"

Başka bir şey söyleyemeden, göz ucuyla sağında hareket eden bir şey gördü. Bir adam. "Ah, beni serbest bırakmaya mı ? Zamanı gelmişti." Eski Kale'nin hapishane müdürüyle yüzleşmek için döndü.

Ama odanın ortasına çıkan adam hapishane müdürü değildi. Lord Sebourne'un zihninin uzun süredir kapalı olan bir köşesi açıldı ve bir ömür boyu bastırılmış anılar bilincine döküldü.

Brom'un doğal olmayan durgunluğu birdenbire çok anlamlı gelmişti. Lord Sebourne'un kendisi de donup kalmıştı, çünkü sonunda onu ruhuna kadar üşüten şeyin pencereden gelen cereyan olmadığını fark etmişti.

Lord Bolor-daha doğrusu kendini Lord Bolor olarak tanıtan Elden Büyücüsü -Büyük Lord Sebourne'a doğru şaşırtıcı bir hızla ilerledi. Sebourne iki adım geri çekilip ağzını açarak sessiz bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadan Büyük Lord'u yakaladı ve eliyle boğazını sıktı.

"Kimsin sen?" Sebourne sıkı tutuşa karşı mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

Büyücü yaklaştı, ağzının bir köşesinde zalim bir kıvrım belirdi. "Kim olduğumu -daha doğrusu ne olduğumu- ve neden biliyorsun. Ailenizin borçlarını ödeme vakti geldi Yüce Lord Sebourne. Eld'deki efendileriniz hizmetinize ihtiyaç duyuyor."

Gaspere Fellows, Eski Kale Hapishanesi'nin karşıındaki dar bir sokakta, gri yün paltosunu sabah soğuğuna karşı sımsıkı sardı ve Lord Bolor'un hapishanenin eski taş duvarlarının içinden çıkmasını bekledi. Nefesi yüzünün önünde küçük sis bulutları oluşturdu ve yüzünü gizlemek için gölgelerin derinliklerine doğru adım attı.

herhangi bir gözlemciden bir işaret.

Lord Bolor'un sabahın bu erken saatinde Eski Kale Hapishanesi'nde ne işi olabileceğini merak etti.

Leydi Ellysetta, Elden Büyücüleri'nin Celieria Şehri'nde faaliyet gösterdiğine dair endişesini paylaşmak için Gaspore'ye güvindikten sonra, Gaspore şüpheli faaliyetleri araştırmaya başlamıştı. Gözlem gücü, Celieria'nın soyluları tarafından sergilenen kıyafet ve görgü kurallarının en küçük ayrıntılarına dikkat ederek geçirdiği yıllar sayesinde oldukça gelişmişti.

Bu yüzden dün gece Leydi Montevero ve Lord Bolor'u kraliçenin sütlerinin dışındaki salonda böldüğünde, davranışları ilgisini çekmişti. Lord Bolor ve Leydi Montevero'nun birlikte oldukları zamanki davranışlarında pek de doğru olmayan bir şeyler vardı. Leydi Montevero yeni Lord Bolor'u sarayda dolaştırmaya özen gösteriyordu, bu yüzden Gaspore doğal olarak aralarında bir tür arkadaşlık ya da başka bir yakınlık olduğunu varsaymıştı.

Ve ilk bakışta, dün gece salondaki buluşmaları sıradan bir romantik buluşma gibi görünmüştü. Ta ki Gaspore, Leydi Montevero'nun güzel mavi gözlerindeki korku ve nefreti görene ve duygularını güneş gibi parlayan bir gülümsemenin ardına gizleyene kadar.

Lord Bolor, Leydi Montevero için her ne idiye, ne arkadaş ne de sevgiliydi. Gaspore bu konuda en iyi ipek yeleklerinin her birine bahse girerdi.

Love'ın Lord Bolor'a verdiği tepki Gaspore'in şüphelerini daha da artırmıştı. Yavru kedi Lord Bolor'dan hiç hoşlanmıyordu ve hiç de hoşlanmamıştı. Onun varlığına aynen Leydi Ellysetta'nın büyüdü dokumalara tepki verdiğini söylediği gibi tepki vermişti.

Elbette bir yavru kedinin hoşnutsuzluğu ve bir saray mensubunun gözlerindeki bakış, Gaspore'nin şüphelerini krala iletmesi için yeterli bir neden değildi. Hiçbir unvansız adam -Kraliçe'nin Lütuflar Efendisi pozisyonuna yükselmiş biri bile- bir Celieria Lordu'nu Eld'in ajanı olmakla suçlayamazdı.

Bu yüzden Gaspore araştırmaya karar vermişti.

Güvendiği bir hizmetkârına Lord Bolor'un saraydaki hareketleri konusunda kendisini uyarması için verdi ve gün doğmadan önce lordun saraydan ayrıldığı haberi geldiğinde Gaspore de onu takip etti.

"Mrrow." Hırçın şikâyeti paltosunun altından gürledi. "Sessiz ol, Aşkım."

Gaspore ceketinin üst düğmelerini açtı, böylece Yavru kedi kafasını çıkarıp etrafına bakabildi. "Şimdi kıpırdama!"

Neyse ki Lord Bolor'un Eski Kale Hapishanesi'ndeki işi kısa sürede sonuçlanmıştı. Lord eski taş kaleden çıktı, kapıların dışında ana caddede bir aşağı bir yukarı temkinli bakışlar atacak kadar durakladı, sonra pelerininin yakasını kaldırdı ve hızlı adımlarla güneşe, nehre doğru yürüdü.

"Gitme zamanı, aşkım. Gir içeri." Gaspore yavru kediye tekrar sakladı, düğmelerini boynuna kadar yeniden ilikledi ve siyah şapkasının siperliğini aşağı doğru çekti.

Yüzünü gizlemek için şapkasını çıkardı. Lord Bolor'un takip edildiğinden şüphelenmemesi için aralarındaki mesafeyi korumaya dikkat ederek asilzadenin peşinden caddeye doğru hızla ilerledi.

Leydi Talisa Barrial DiSebourne şiir kitabını kapattı ve yanındaki minderli koltuğa koydu. Başını arkaya yatırdı ve yanağını babasının kütüphanesindeki küçük okuma odasının soğuk pencere camına .

Keşke şair Leydi Denna'nın tavsiyesine kulak verebilseydi ama artık onun için çok geçti. O ebedi altın zincirler onu uzun zaman önce tuzağa düşürmüş, kalbini, aşkını ve ruhunu hayatı boyunca hayalini kurduğu Fey savaşçısına bağlamıştı.

Yirmi beşinci doğum gününe kadar onu beklemişti. Eğer bir gün daha bekâr kalsaydı, ailesine kız kurusu olmanın utancını yaşatacaktı. Toplum ona bakacak ve hangi kötü lanetin iyi bir adamı evlenme onurunu alıkoyduğunu merak edecekti. Erkek kardeşleri kendilerine eş bulmakta zorlanacaklardı. Ve böylece evlendi.

Ve sonra, çok geç olduğunda, o gelmişti. Adrial vel Arquinas. Rüyalarındaki adam. Nefes kesici bir güzelliğe, vahşiliğe ve kibarlığa sahip bir Fey savaşçısı... İçindeki her şey, varlığının her zerresi, onu ilk gördüğü andan itibaren varlığının amacının, bütünleştirmek için doğduğu ruhun o olduğunu biliyordu.

Talisa bir elini ağzına bastırdı. Kadife kahverengi gözlerinin hatırası, soluk Fey teninin parlak ışıltısı, asla onun olamayacak sevinci için ağlamak istemesine neden .

"Adrial." Adını fısıltıyla söylüyor, yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Adı onun için bir dua, bir ayin haline gelmişti; gecenin köründe ve yalnızlık zamanlarında, hayatının gri umutsuzluğuna karşı bir koruma olarak fısıldanıyordu.

Tanrılar tarafından önceden belirlenmiş bir eş olarak gelmişti ama ölümlü yasalar onu ondan uzak tutuyordu. O başka bir adamın karısıydı ve Adrial onu sahiplenemezdi.

Kalbini kendi elleriyle göğsünden söküp atmak gibi olsa da, onu terk etmesi ve bulabildiği mutluluğu bulması için yalvarmış ve o da kulak vermişti. Halkıyla birlikte Solan Topraklar'a dönmek üzere yola çıkmıştı ve Feyler geçen hafta Celieria Şehri'ne dönmüş olsa da Adrial onların arasında değildi.

Onun geri dönmeyeceğini kabul etmesinin zamanı gelmişti, hem de çoktan geçmişti. Kaybettiği hayalleriyle barışmasının ve evliliğinde bulabildiği mutluluğu bulmasının zamanı gelmişti.

Çarpan bir kapının sesi onu yerinden sıçrattı. Ayağa kalktı ve kapalı kütüphane kapısına doğru döndü. Ayakkabı topuklarının sesini duyabiliyordu.

Kütüphaneye yaklaştıklarında mermer zemine öfkeli bir dövme vuruyordu.

Talisa bacaklarını pencere kenarındaki koltuktan aşağı salladı ve ayağa kalktı. Bir eliyle eteklerini ve saçlarını düzeltti ve solgun yanaklarını sıkarak solgunluklarını sildi. Kütüphane kapıları içeri doğru sallandı.

Colum kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu. Lord Sebourne'un Eski Kale Hapishanesi'nden salıverilmesinden sonra babasını ziyarete gitmişti ve belli ki bir şeyler olmuştu. Yüzü kızarmış, saçları rüzgârda savrulmuştu. Gözlerinde vahşi bir ışık parlıyordu.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldı. "Ne oldu?" Tek Sebourne ve Barrial topraklarını tehdit eden savaştı. Evleri kuşatılmış mıydı? "Colum..." Ona doğru birkaç adım attı.

"Bavullarını topla, Talisa. Bugün eve gidiyoruz ve ev derken Moreland'ı kastediyorum."

Çenesi düştü. "Ayrılmak mı? Ama daha dün gece şehirden ayrılmayacağımızı söylemiştin. Sen ve babam sınırların çok tehlikeli olduğu ve burada kalmamız gerektiği konusunda hemfikirdiniz."

"Bu senin peşinde olduğunu öğrenmeden önceydi."

Tam bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "*Neyin peşindeydim?*" diye .

Ağzı acı bir alaycılıkla büküldü. "Beni aptal yerine koyma Talisa. Bu sabah ben Eski Kale'ye gelmeden önce babamın bir ziyaretçisi vardı. Ona sevgilinin -o eş çalan Fey bozuntusunun- Solan Topraklar'a geri dönmediğini söyleyen biri. Kuzeye, seni beklediğinden şüphelendiğim babanın topraklarına bile gitmemiş. Hırsız *bogrot* bunca zamandır bu şehirdeydi."

Elini boğazına götürdü ve nabzındaki ani, vahşi hızlanma parmak uçlarına çarptı. "Adrial'den mi bahsediyorsun?"

Colum'un yakışıklı yüzü öfkeyle buruştu. "Sakin masum numarası yapmaya kalkma!"

"yapmıyorum!" diye karşılık verdi. "Adrial ve kardeşi bir ay önce Tairen Ruhu ve Fey'in geri kalanıyla birlikte ayrıldığından beri onu görmedim."

"Yalancı *petchka*!" Eli dışarı fırladı.

Talisa boğuk bir çığlık attı ama adam o kadar hızlı hareket ediyordu ki darbesinden kaçma şansı yoktu. İçgüdüsel bir tepkiyle gözleri kapandı ve adamın elinin yanağına çarpması için kendini hazırladı.

Darbe hiç gelmedi.

Gözlerini araladığında Colum'un donup kaldığını gördü, eli yüzünden bir nefes uzaktaydı ve yüzü öfkeden mosmordu.

"Colum? Oh, Tanrım." Farkına varmak ciğerlerindeki nefesi emdi ve kısa bir soluk verdi. "Aman Tanrım, haklıymış. Sen buradasın." Etrafındaki hava küçük ışık parıltılarıyla ışıldamaya başladığında titreyen bacakları üzerinde döndü.

Deri giysili yedi Fey savaşçısı solgun yüzleriyle parıldayıp görünür hale geldi,

Parlayan yüzleri asık, gözleri soğuk, düz ve ölümcül bir niyetle dolu.

Savaşçılardan altısını zar zor gördü. Bakışları -tüm varlığı- sadece bir tanesine odaklanmıştı: hayatı boyunca hayalini kurduğu adamın, bir daha asla görmeyi düşünmediği gerçek eşinin acı verici güzellikteki yüzü. Kalbi boğazına kadar fırladı ve Colum bir kol boyu uzakta donmuş halde durmasına rağmen, ruhu baş döndürücü bir sevinçle yükseldi.

"Adrial." Titreyen ellerini uzatarak ona doğru bir adım attı.

Aradaki mesafenin geri kalanını bir kapattı. Kolları onu sardı, göğsüne doğru çekti, o kadar yakınına bastırdı ki Fey'cha hançerlerinin sert formlarını hissedebildi ve kalbinin atışını kulağında duyabildi.

Birdenbire, her gece yastığına ağlarken kendine sakladığı gözyaşları serbest kaldı ve kalbi kırılıyormuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Adrial... ah, Adrial..."

Başını eğdi, siyah saçları omuzlarına dökülerek onu mis kokulu koyu ipekle sardı. Baharın ve sıcak çayırların, uzun bir kış karanlığından sonra taze güneş ışığının kokusunu alıyordu. "*Aiyah*, ben buradayım, *shei'tani*. Senin yanından hiç ayrılmadım... ve asla ayrılmayacağım."

"Ah, Adrial." Talisa neredeyse pişmanlıktan ağlayacaktı. "Burada kalamazsın. Kalamazsın," dedi, onun kalmasını ne kadar istese de. Elleri yüzünün yumuşak, ince taneli derisinde gezindi. Ona bakmaktan, dokunmaktan kendini alamıyordu. "Daha önce ayrılmak zorunda kalmanın nedenleri değişmedi. Seninle gelemem."

"Onunla kalamazsın." Adrial çenesini Colum'un donmuş bedenine doğru salladı. "Ve kesinlikle sınırlara gitmiyorsun. Bu çok tehlikeli. Asıl savaş henüz başlamadı ama yakında başlayacak ve seni olacakların yakınında bile istemiyorum."

"Başka ne seçeneğim var ki? Colum benim kocam ve evimize dönmemiz gerektiğini söyledi."

"Senin evin benim yanımdır."

Dudakları titredi. Yüzünü okşayan parmakları titredi. "Hayır, değil. Tüm kalbimle öyle olmasını dilememe rağmen."

Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Söyle Talisa, ben yapacağım. Ramiel - beşlinizin Ruh ustası olarak hizmet eden Fey - diSebourne'un fikrini değiştirmek için bir örgü örebilir, böylece gitmene izin vermeyi kabul eder."

"Bu tür dokumalar yasaktır. Eğer yakalanırsanız, cezası ölüm olur!"

"O zaman beni yakalamamalarına dikkat ederdim." Kavrayışı sıkılaştı. "*Teska*, *shei'tani*, bırak seni serbest bırakayım."

Cazibesi çok güçlü, çok baştan çıkarıcıydı. Ama ağzını açıp kendini lanetleyemeden babasının yüzünü gördü ve bir kez daha onun bir Barrial yemininin dokunulmazlığı ve tehlikeli

Yüce Lord Sebourne'un varisinin karısı bir Fey savaşçısıyla kaçarsa ortaya çıkacak siyasi patlama. Adrial'in sevgili yüzünü görmemek için gözlerini kapatarak başını başka yöne çevirdi. "Yapamam. O sıradan bir adam değil, Adrial. O bir Yüce Lord'un varisi ve babası zaten Fey'lerden nefret ediyor. Bunu bu yaz kendin de gördün. Eğer seninle gidersem, Lord Sebourne bu ülkeyi iç savaşa sürükler. Celieria şu anda bu şekilde bölünemez."

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Eğer Ramiel örgüyü örerse, herkes bunun Colum'un fikri olduğunu düşünecek."

"Lord Sebourne bilirdi... ben de bilirdim." Başını eğdi ve sıkıca kavuşturduğu ellerine baktı. "Colum'la evlendiğimde, tanrıların önünde hayatımı onunkine bağlayan bir yemin ettim. Yeminimden vazgeçemem."

"O çoktan vazgeçti. Sana bakacağına ve seni zarardan koruyacağına yemin etmedi mi? Yine de elini sana karşı kaldırdı. Eğer biz burada olmasaydık, sana vuracaktı."

"Üzgündü."

"Sana vurabilirdi," diye tekrarladı Adrial. Eritici derecede sıcak olabilen kalın kirpikli gözler cılalı taşlar kadar sertti. "Eğer vurmuş olsaydı, bunun için onu öldürürdüm."

Onu susturmak için parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Böyle şeyler söyleme. bile geçirme."

"Seni güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok, *shei'tani*. Çiğnemeyeceğim hiçbir Celierian yasası, öldürmeyeceğim hiçbir düşman yok. Bu ölümlüyle evli olabilirsin ama onun sana dokunmasına izin vermeyeceğim. *Yapamam*."

Bu sözlerle birlikte Colum'un son haftalardaki garip uzlaşmacı tavrı birden anlam kazandı. Geri çekildi ve şok olmuş nefesini bastırmak için eliyle ağzını kapattı. "Yatağına gelmem için bana baskı nedeni sensin. Oh, Adrial, ne yaptın sen?"

"Yapmam gerekeni yaptım." Adrial onun kollarını kavradı. "Sen benim eşimsin, benim *shei'tani*'msin ve aramızdaki bağ henüz tamamlanmadı. Eğer sana dokunsaydı onu öldürürdüm. Hem sen hem de Rain bana bunu yapmamam için yemin ettirdiğiniz için, sana asla el sürmemesini sağlamaktan başka çarem yoktu."

"Parlak Tanrım kurtar beni." Talisa adım atmaya başladı. "Ona bir örgü ördün." Yakındaki bir şezlongun üzerinde bir yığın halinde anlamsızca yatan Colum'a yaklaştığında, küçük, boğuk bir çığlık attı ve ters yönde adım atmak için döndü. Odanın etrafında Adrial'in kardeşi ve diğer beş Fey sessizce onu izliyordu. "Aman Tanrım, eğer biri şüphelenirse -eğer öğrenirlerse- idam edilirsin."

Adrial onu takip etmek için ayağa kalktı. "Talisa..."

"Hayır!" Onunla yüzleşmek için döndü ve elini kaldırdı. "Ben onun karısıyım, Adrial. *Karısı!*"

"Ve sen benim gerçek arkadaşımsın!" diye karşılık verdi. "DiSebourne başka bir

Karım. Ölümlüler genellikle böyle yapar. Benim için senden başka bir eş yok ve asla da olmayacak."

"Adrial..." Kütüphane kapısının dışındaki ani bir kargaşa Talisa'yı yerinden sıçrattı. seslenen tanıdık erkek sesleriyle irkildi. "Oh, sevgili tanrılar. Babam ve kardeşlerim burada. Lord Sebourne da onlarla birlikte. Çabuk, gitmelisin! Seni burada bulamazlar!" Dönerek odanın diğer ucuna doğru koşmaya başladı ama panikle durdu. "Bekle! Colum ne olacak? Onu bu şekilde bırakamazsın."

Adrial başını çevirdi ve "Ramiel" diye seslendi. Ruh ustası Colum'un yanına gitti ve Talisa onun ellerinin ve gözlerinin parlamaya başladığını gördü.

"Talisa?" Babasının sesi kütüphane kapısının hemen dışından geliyordu. Kristal kapı kolları dönmeye başladı.

"Git!" diye bağırdı usulca. "Acele et!" Küçük elektrik kıvılcımları teninde dolaşarak kollarındaki tüyleri diken diken etti. Adrial ve Fey, kütüphane kapıları içeri doğru sallanırken görünmezliğe büründüler.

"DiSebourne!" Talisa'nın babası hışımla odaya girdi ve ayağa kalkmış şakaklarını ovuşturan kocasına doğru bir hamle yaptı. "Kızımı sınırlara götürmeyi planladığın hakkında duyduklarım da ne? Tanrıların sana verdiği aklı mı kaybettin? Savaş var dostum!"

Colum döndü, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Lord Barrial? Baba?"

"Bu işe karışma Barrial," diye tersledi Lord Sebourne. "yeterince müdahale ettin. O artık bir Sebourne ve Sebourne kocaları onları nereye yönlendirirse oraya giderler. Colum malikânemizin savunmasına yardım etmek için evine dönüyor ve gelini de ona eşlik edecek!"

Talisa'nın babası komşusuna doğru döndü. Dudakları hırılayarak geri çekildi ve o anda, Barrial armasına hükmeden vahşi kurdun her parçasına benziyordu. "Sırf oğlun karısını kontrol edebilen bir adam gibi hissedebilsin diye kızımın hayatını tehlikeye atmayacaksın. Eğer kızımın güvenliğine zerre kadar saygı duysaydı, onun burada, çatışmadan mümkün olduğunca uzakta kalmasında ısrar ederdi."

"Oh, mi?" Lord Sebourne alay etti. "Bu hoşuna giderdi, değil ? Talisa'nın burada sevgilisiyle yalnız kalmasını sağlamak, senin ve Fey'in kralla birlikte hazırladığınız planın bir parçası mıydı?"

"Yedi Cehennem'de neden sen?" Cann haykırdı. "Eski Kale'de geçirdiğin bir hafta beynini mi çürüttü?"

"Masum rolü yapma. Colum ve ben burada neler döndüğünü biliyoruz. Değil mi Colum?"

"I..." Colum başını salladı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Lord Sebourne gözlerini kısarak ona baktı ve bir adım daha yaklaştı. "Neyin senin evlat?" Kaşları saç çizgisine kadar kalktı.

Lord Sebourne'un Adrial'in Colum'un zihnini manipüle ettiğini keşfedebileceğinden endişe eden Talisa öne atıldı. "Baba. Lord Sebourne.

Lütfen. Tartışmanıza gerek yok." Talisa elini Colum'un koluna koydu. "Colum ve kralın ordusuyla neden kuzeye gitmemiz gerektiğini zaten açıkladı. Siz geldiğinizde ben de tam hizmetçime eşyaları toplatacaktım."

"Talisa!" diye haykırdı babası. "Bu söz konusu bile olamaz. Savaş başladı. Sınırlardaki her mülk Eld tarafından istila edilme tehlikesiyle karşı karşıya. Öldürülebilirsiniz."

"Shei'tani, nei! Sana daha önce de söyledim, bu çok tehlikeli."

Adrial'in sesi kafasının içinde o kadar netti ki, diğerlerinin onu duyamaması onu şok etti. Zengin tonlar sıcak bir okşayış gibi omurgasını aşağı yukarı titretti, ses o kadar sarhoş edici derecede şehvetliydi ki yüksek sesle inlememek ve şimdi onun durduğunu bildiği noktaya doğru koşmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Verdiği tepki kararlılığını pekiştirdi. Adrial ve babası yanılıyordu. Onun için en tehlikeli yer kuzeydeki savaş cephesi değildi. Tam burada, Celieria Şehri'ndeydi -özellikle de Colum babasıyla birlikte kuzeye gider ve onu geride bırakırsa. Talisa'nın hiçbir hayali yoktu. Adrial'le yalnız kalırsa -onuru, evlilik yeminleri, hatta Parlak Lord'a olan görevi bile lanetlenir- onun varlığının cazibesine uzun süre dayanamazdı. Onu takip etmek için her şeyi bir kenara bırakırdı. Onunla birlikte olmak için.

Bu da kalamayacağı anlamına geliyordu.

"Biz sınır halkıyız, baba. Hayatımız boyunca canavarın pençesinde yaşadık ve tehlikeden kaçmayız. Colum benim kocam ve eğer gidiyorsa ben de ona eşlik etmeliyim."

"Pekâlâ." Lord Sebourne ona şaşkınlık, şüphe ve isteksiz bir onay arasında gidip gelen bir ifadeyle baktı. "Bir Sebourne'un karısı gibi düşündüğünü gördüğüme sevindim. Zamanı gelmişti."

Talisa dudağını ısırды. Utanç onu zorluyordu. Colum için uygun bir eş falan değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. "Evet, lordum."

"O halde oğlumla birlikte toparlanın ve çan sesiyle yola çıkmaya hazır olun. Kralla birlikte yola çıkacağız. On buçukta sizi alması için bir araba göndereceğim."

"Evet, lordum." Talisa kısa bir reverans yaptı. "Colum ve ben hazır ve bekliyor olacağız. Şimdi müsaade , gidip toparlanmaya bakacağım." Odadan çıkmak için döndü.

Merdivenlerin dibinde ılık bir esinti yüzüne çarptı ve Adrial'in sesi kulağına fısıldadı.

"Seni terk etmeyeceğim, Shei'tani. Yolun ne olursa olsun, senin yanında yürüyeceğim."

Talisa titredi ve bir ayağıyla merdivenlerde durakladı. "Yapman gerekeni yapacaksın," diye fısıldadı. "Ben de öyle yapacağım." Ve soğukkanlı bir kararlılıkla merdivenleri çıkmaya başladı.

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

Jiarine, Majestelerini ordunun ayrılış kutlamasına hazırlamak kraliçenin antre odasına girdiğinde, Annoura'nın yatak odasının kapısının sıkıca kapalı olduğunu ve dışarıdaki boşluğun işe yaramaz bir şekilde etrafta dolaşan Dazzle'larla dolu olduğunu gördü.

Onları gördüğünde "Burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Neden Majestelerinin giyinmesine yardım etmiyorsunuz?"

Dazzle'lardan biri, "Kraliçe kimsenin girmesine izin vermiyor leydim," diye açıkladı. "Dışarı çıkmayacağını söylüyor. Kocasının ölümüne gidişini izlemeyeceğini söylüyor."

Telaşa kapılan Jiarine aceleyle yatak odasının kapısına gitti ve iki kez vurdu. "buradan!" diye boğuk bir ses odanın içinden seslendi. "Sana söyledim, gitmeyeceğim!"

"Majesteleri, ben Jiarine. Leydi Montevero."

Sessizlik. Sonra içeriden kilidin dönme sesini duydu. Kapı çıplak bir çatlakla içeri doğru sallandı. "Sadece sen, Jiarine. Başka kimse giremez."

"Elbette, Majesteleri." Jiarine diğer saray mensuplarını kovaladıktan sonra içeri girdi. Kapı arkasından kapanıp arkasını döndüğünde, Jiarine Celiera'nın güzel ve haklı olarak kibirli kraliçesinin görüntüsü karşısında şok oldu.

Annoura'nın yüzü gözyaşlarından lekelenmiş ve şişmiş, mavi gözleri kan dönmüş, irisleri belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Gümüşü sarı saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde asılı dururken, çaresizliğin ve teselli edilemez kederin canlı bir resmiydi.

"Ah, Majesteleri," diye nefes aldı Jiarine. Annoura'nın dünyada bu kadar önemseydiği bir şey ya da birileri olduğuna asla inanmazdı.

Jiarine'in içinde bir kez daha Celiera'nın kraliçesine karşı beklenmedik bir sempati duygusu kabardı. Zavallı Annoura. Eld'in Büyücüleri'nin onu bu kadar için ne kadar çok çalıştıklarını asla bilemeyecekti. Jiarine'in bu duruma gelmesinde ne kadar büyük bir rol oynadığını da asla bilemeyecekti.

Annoura arkasını döndü ve yüzünü örtmek için titreyen ellerini kaldırdı. Kraliçenin omuzları titredi ve titreyerek aldığı nefesin sesi Jiarine'e yeni bir gözyaşı selinin kurtulmak için mücadele ettiğini söyledi.

"Ne yapmalıyım?" Annoura usulca feryat etti. "Kralın ayrılmasına bir zilden az kaldı ama kimsenin beni bu halde görmesine izin veremem." Daha yumuşak bir sesle, "En azından onun." diye ekledi.

Evet, kraliyet çiftinin arası açılmıştı. Tam da Efendi Manza'nın düzenlemek için çok uğraştığı yıkıcı uçurum. Ve sarayda geçirdiği yıllardan sonra Jiarine, Kraliçe Annoura'yı kral ve kraliçe arasında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından şüphelenecek kadar iyi tanıyordu.

Jiarine'in düşünceleri hızla çalkalanıyordu. Kraliçenin kocasını ve Celiera'nın ordularını savaşa uğurlaması bekleniyordu. Dorian halkının savaşa gitmesini istemezdi.

bölünmüş bir cephe olarak algılamak. Ancak halkın önüne çıkmadan önce kraliçenin şişmiş yüzünü, acıdan kızarmış gözlerini ve gözyaşlarıyla lekelenmiş tenini onarmak için iyileştirme büyüsü dışında yeterli zaman yoktu.

Jiarine parmaklarını şıklattı. "Peçeler."

Annoura başını ellerinin arasından kaldırdı. "Peçe mi?"

"Evet." Kendinden daha emin hisseden Jiarine başını salladı. "Peçeler. Majesteleri, bu mükemmel bir çözüm."

Döndü ve aceleyle kraliçenin geniş kişisel gardırop odasına açılan kapıya yöneldi. Fikrinin mükemmel, neredeyse ironik sembolizminden etkilenen Jiarine, doğruca Annoura'nın geçen yıl diktirdiği ama henüz giyme fırsatı bulamadığı kırmızı bir elbiseye gitti. Ayrıca düzgünce katlanmış bir yığın şeffaf kırmızı duvak getirdi.

Onları ana odaya geri getirdi ve zaferle salladı. "Fey' *shei'dalin*'lerinin adamlarını savaşa uğurladığı gibi onları uğurlamaktan daha iyi bir çözüm olabilir mi?"

Annoura, Jiarine'in ellerini dolduran kırmızı kumaşları görünce irkildi. "Onlardan biri gibi görünmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Tartışacak zaman yoktu. "Kırmızı değil o zaman, beyaz. Mavi. Renk önemli değil Majesteleri, sadece kimse yüzünüzü görmeden ve ne kadar kötü yaralandığınızı bilmeden insan içine çıkabileceğiniz gerçeği önemli."

"I..." Kraliçe tereddüt etti ve Jiarine Annoura'nın gururunun geri geldiğini görebiliyordu. Omuzları dikleşti ve omurgası dikleşti. Kızarmış gözlerine son bir fiske vurdu ve Jiarine'in elindeki giysilere uzandı. "Haklısın. Bu mükemmel bir çözüm. Gel de bunu giymeme yardım et. Ve acele et. Sadece yarım zilimiz var."

Dorian onu gördüğünde şok olmuş görünüyordu.

Kırmızı olduğuna karar verdi Annoura. Jiarine iyi bir seçim yapmıştı. Kırmızı *shei'dalinlerin* rengiydi ama aynı zamanda kanın da rengiydi. Yakında Celieria'nın kuzey sınırlarından akacak olan kan gibi. Ölümcül şekilde yaralanmış bir kalpten fışkıran kan gibi.

Gözleri karardı ve kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Annoura..." Onun ellerine uzandı.

Ellerini onun ulaşamayacağı bir yere çekti ve belinde kavuşturdu. "Halkımız bekliyor, efendim."

Yüz ifadesi . Fey'in kadar taş gibi değildi ama yeterince yakındı. "O zaman onlara gidelim, madam." Döndü ve kolunu uzattı.

Elini onun elinin üzerine koyduğunda, giydiği eldivenlerin kırmızı sateni için mutluydu. Dorian onun düşüncelerini ve bazen de ten tene dokunduğunda duygularını hissedebilecek kadar Fey'di. Geçmişte, bu bağlantı

özel bir bağıdı, onları yakınlaştıran bir şeydi, zaman zaman tek bir kişi gibi düşünüp hareket edebiliyorlardı. Ama şimdi, kırık kalbine dair böyle bir içgörü sadece istenmeyen bir müdahale ve aşığılama olacaktı.

Sarayın önündeki büyük merdivene açılan açık kapılara doğru sert adımlarla yürüdüler. Ve sarayın cilalı mermer zemininde çınlayan her adım, boş sarayın uçsuz bucaksız, soğuk sessizliğinde kederle yankılanan bir ölüm çanı gibi çalıyordu.

Dışarıda güneş, böylesine kederli bir gün için fazla parlaktı. Sarayın avlusu zırhlı askerler ve süvari atlarıyla doluydu. Parlak mavi, beyaz ve altın rengi sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu. Saray kapılarının ötesinde, Celieria Şehri'nin halkı toplanmıştı. Dorian ve Annoura öne çıktıklarında halk büyük bir tezahürat kopardı.

Dorian konuşmaya ara vermedi. Son günlerde Lordlar Konseyi'ne ve halka yeterince konuşma yapmış, Celieria'nın oğullarının, kocalarının ve babalarının savaşa gitmesinin neden gerekli olduğunu açıklamıştı

-Ve ertesi hafta Prens Dorian kıyıya doğru yola çıktığında ona neden daha fazlasının eşlik edeceğini. Şimdi o ve Annoura taş saray merdivenlerinden aşağı, kendilerini bekleyen bineklerine doğru yürüyorlardı. Saraydaki lordlar ve leydiler de onları takip ederek kendi süslü atlarına bindiler ve ipek sancaklarını aldılar. Piyade saflarındaki borucular ve davulcular çalmaya başladı ve büyük bir kutlama ve ihtişamla Dorian, Annoura ve saray ordusu şehrin kuzeyinden Kral Kapısı'na ve Kuzey Yolu'nun başlangıcına doğru ilerledi.

Saraydan Kral Kapısı'na kadar uzanan yol boyunca Celieria sakinleri askerlerinin gidişini izlemeye gelmişti. El sallayıp tezahürat yaptılar ve ayrılıştan önce Arnavut kaldırım sokağa küçük çiçek demetleri atılar. Caddeyi kaplayan ikinci ve üçüncü kat pencerelerinden aşağıya çiçek yaprakları ve kokulu kurdeleler yağıyordu.

Savaş çok büyük, çok güzel bir gösteriydi.

En azından, diye düşündü Annoura acı bir şekilde, korkunç tahribatı kişinin kendi kapısının gelene kadar.

"Annoura..."

Dorian'ın sesi zihnine dokunurken Annoura peçelerinin ardında gözlerini kapattı. Ruh'u kelimeler olmadan konuşabilecek kadar iyi dokuyabiliyordu. Şimdiye kadar, ne zaman doğrudan Annoura'nın zihnine kelimeler dökse, bu her zaman bir okşama, aralarında özel ve değerli bir sır varmış gibi gelirdi.

Artık aralarındaki güven .

Kes şunu, Dorian. Aklımdan çık. Ruh'u dokuyamıyordu ama onun kendisini duyacağını biliyordu. Zihninin çevresindeydi ve cevabını dinliyordu.

"*Savaş için gidiyorum, karıcığım. Geri dönmeme ihtimalim var. Sert sözlerin aramızdaki son söz olmasını istemiyorum.*"

O zaman belki de bunları söylememeliydiniz. Ne de beni

Varlığın bir uşak gibi. Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Öfke kabardı, asit ve yakıcı.

"Annoura."

Kapılara geldik. Parti, şehrin kuzey tarafındaki büyük, görkemli kemere varmıştı. Dizginleri çekti ve durma noktasına getirdi. Adamlarına önderlik et. Savaşınıza gidin. Dostlarınızla, Feylerle birlikte ol. Gerçekten sevdiklerin sadece onlar.

Karşıya doğru eğildi, atın dizginlerini yakaladı ve onu kısa bir süre için durdurdu. "Yeter." Topuklarına bir tekme atarak atını onunkinin yanına getirdi. "Sana veda etmek istiyorum, karıcığım."

Kadın onu durduramadan peçesini kaldırdı ve adamın yüzü kadınıninkini görünce dondu kaldı. Kadın adamın bileklerini sertçe kavradı. "Beni yeterince küçük düşürmedin mi?" diye tısladı. "Bana biraz saygınlık bırak." Peçeler adamın direnmeyen parmaklarından kayarak tekrar yerine düştü.

"Annoura..."

Çenesi sıkıştı ve bir sonraki ifadeyi boğazından zorla çıkarmak zorunda kaldı. "Sen... beni *incittin*." Sesi çatallaştı ve soğukkanlılığını yeniden kazanmak için duraklamak zorunda kaldı. "Bana asla yapmayacağına söz vermiştin ama yaptın." Derin bir nefes aldı ve buz gibi sakinliğini bir zırh gibi etrafına çekti. "Bir daha asla olmayacak." Aralarındaki görünmez mesafe genişleyerek bir uçuruma dönüştü.

Dorian'ın gözlerindeki ve yüzündeki yumuşaklık kayboldu. "Pekâlâ, madam. Gururunuzu aramıza sokmaya kararlı olduğunuza göre, sizden ayrılıyorum. Bu savaştan döndüğümde tekrar konuşacağız. O zamana kadar tanrılar sizi ve çocuklarımızı korusun." Sert bir baş sallamasıyla atını gıdıkladı, dizginleri çekti ve atını sürerek uzaklaştı. Ordu onu takip etti, borucular ve davulcular hâlâ savaşa doğru neşeli marşlarını çalıyordu.

Annoura, Celieria'nın ordusu kör bir şekilde ileriye baktı. Sırf kırmızı yüzünün etrafında dalgalanıyor, dünyayı kan gölüne çeviriyor ve gözyaşlarının nemli izlerini yakalıyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Celiera Şehri~ Kraliyet Sarayı

"Majesteleri, sizin için küçük bir sürpriz hazırlama cüretini gösterdim." Jiarine Montevero, Kraliçe Annoura'ya en çekici gülümsemesini sundu. Saray, kralın ordusunu uğurlamaktan yeni dönmüştü ve saray mensuplarının çoğu terasta görkemli bir ziyafetin tadını çıkarıyordu.

"Çok yorgunum Jiarine," diye yanıtladı kraliçe, "ve sürprizlerden hoşlanmam."

"Beni şımartın, Majesteleri. Bunu seveceğinize söz veriyorum. Saraydan uzakta biraz huzur ve sessizlik isteyebileceğinizi düşündüm."

Kraliçe hâlâ örtülüydü, bu yüzden Jiarine yüz ifadesini göremiyordu ama Annoura'ya yıllarca dans ederek eşlik etmesi boşa gitmemişti. Kraliçe tereddüt etti. "Aklınızda ne var?"

Annoura'nın sesinde yeterince merak vardı. "Güney bahçesinde sizin için özel bir yemek hazırladım, Majesteleri." Güney bahçesi, sarayın geri kalanının uğrak yeri olan gürültülü çimlerden ve bahçelerden oldukça uzakta, duvarlarla çevrili bir sığınaktı. Kullanımı sadece kraliyet ailesine ayrılmıştı.

Annoura'nın peçeli bedeni kaskatı kesildi. "Majesteleri size güney bahçesini kullanma izni mi verdi?"

"Hayır, ," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Majestelerine sormadım. Prens Hazretleri'ne sordum. O da bunun harika bir fikir olduğunu düşündü." Annoura bir an daha tereddüt edince ekledi: "En sevdiğiniz yemekleri ve müziği ayarladım. İsterseniz size eşlik edebilirim ya da sarayın meraklı gözlerinden uzakta tek başınıza, kesintisiz olabilirsiniz."

Kraliçe teslim oldu. "Oh, . Sanırım huzur ve yalnızlık için birkaç çan kullanabilirim."

Gaspore Fellows, Lord Bolor'u gözden kaybetmişti.

Asilzade burada, terastaydı ve kralın ordusunun ayrılışının ardından verilen öğle yemeği ziyafetine katılmıştı. Gaspore saray mensuplarından birinin sorusuna cevap vermek için dönüp arkasına baktığında Lord Bolor gitmişti.

Aceleyle terasın kenarına gitti ve kale arazisini taradı. Lord Bolor'u göremese de, gözüne kırmızı tüllerin parıltısı takıldı. Uzakta, Jiarine Montevero'nun bir *shei'dalin'e* benzeyen bir şeyi saraydan uzaklaştırdığını görebiliyordu.

Gaspore'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Kraliçe bu sabah kırmızılar ve peçeler giymişti. Öne doğru hamle yaptı ve Love ani hareket karşısında küçük bir alarm çığılı attı.

Lord Bolor'un bu sabahki takibi cevaplardan çok sorularla sonuçlanmıştı. Lord Bolor, Eski Kale Hapishanesi'nden ayrıldıktan sonra kralın ordusunun ana kışlasının yakınında bulunan bir bara gitmişti. Orada, teğmen üniforması giyen genç bir adamla tanışmıştı.

Gaspore ne konuştuklarını duyacak kadar yaklaşmamıştı ama çıkarken askere iyice bakmayı başarmıştı: sol yanağında belirgin, kahverengimsi kırmızı bir doğum lekesi olan genç, kahverengi saçlı bir adamdı - batıl inançları olan insanlar buna Gölge'nin damgası derdi. Adamın yüzünde böyle bir lekeyle teğmenliğe kadar yükselmiş olması mucizeydi.

Asker kışlaya dönmüş, Gaspore de Lord Bolor'u izlemeye devam etmişti ama asilzade, muhtemelen kralın ayrılışına hazırlanmak için hemen saraydaki odasına dönmüştü. Sabahın geri kalanı olaysız geçmişti. Lord Bolor sarayın geri kalanıyla birlikte krala ve ordusuna tezahürat yapmak için toplanmıştı ve Gaspore onu devir teslim töreni boyunca dikkatle izlemiş olsa da, şüphelerini uyandıracak başka bir şey görmemişti.

Yine de şüphesi olmaya devam etti.

Ve şimdi de Jiarine Montevero kraliçeyi saraydan uzaklaştırıp تنها güney bahçesine götürüyordu. Ve Lord Bolor ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen saray bahçelerinde.

Ona çatlak bir kafatası diyebilirsiniz ama bu durumla ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu.

Aklında kraliçenin Leydi Montevero'nun onu götürdüğü yere gitmesini engellemekten başka bir düşünce olmayan Gaspore, bir tabak yemek ve bir kadeh kırmızı şarap kapıp sarayın bahçesine doğru aceleyle koştu.

Nefes nefese kalmıştı ve kadehteki şarabın yarısı arkasındaki çimenlerde iz bırakmıştı ama kadınların önüne geçmeyi ve onların yoluna çıkmayı başardı. "Majesteleri! Sizi bahçenin karşısında gördüm. Majesteleri, sıkıntınızı duydum ve bu sabah yemek yemediğinizi biliyorum. Size küçük bir tabak getirme cüretini . Saraydan uzakta, baş başa bir şeyler yemeyi tercih edebileceğinizi düşündüm."

Jiarine, "Çok düşüncelisiniz, Usta Dostlar," dedi, "ama aslına bakarsanız _"

"Lütfen, Majesteleri," dedi Gaspore hızla. "Endişelerimi için, küçük bir şey almayacak mısınız?" Onlara doğru bir adım attı ve Kraliçe'nin Nezaket Ustası Gaspore Fellows, asla yanlış adım atmayan adam olarak sahip olduğu kusursuz şöhretine veda edercesine iç çekerek kendi ayağına takıldı. Yemek tabağı ve kırmızı şarap havada uçtu.

Doğrudan Majestelerine.

"Seni aptal!" Jiarine çığlık attı. "Seni aptal! Bak ne yaptın!" "Oh, Majesteleri!" Gaspare ikinci kez kendini yere atıp Özür dile. "Lütfen beni affet. Çok özür dilerim! Çok, çok özür dilerim!" Dağınıklığı silmek için tertemiz bir mendil çıkardı.

"Efendi Fellows!" diye haykırdı kraliçe. "Yeter! Bu kadar yeter! Durumu daha da kötüleştiriyorsunuz!" Adamın ellerine vurarak uzaklaştırdı.

"Majesteleri-" diye tekrar başladı.

"Tek kelime daha etmeyin, Efendi Dostlar. Tek bir kelime bile. Saraya dönüyorum. Jiarine, bana eşlik edeceksin." Hâlâ peçeli olan, ama bedeninden eteklerine kadar kırmızı şarap ve yemek lekeleri bulaşmış olan kraliçe, kraliyet topladı, kirlenmiş eteklerini kaldırdı ve sert adımlarla saraya doğru yürüdü. Jiarine, Efendi Fellows'a son bir kez düşmanca baktıktan sonra aceleyle arkasından gitti.

Gaspare onların peşine takılmış, mahcup ve özür dileyen biri gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Çok da zor değildi. Az önce kraliçe ve ülke sevgisi uğruna itibarını ve gururunu paramparça etmişti. Ama Majesteleri ve Leydi Montevero saraya girer girmez Gaspare bulabildiği ilk Fey savaşçısının yanına gitti ve onu uyardı, "Ne yaparsanız yapın, lütfen birinin kraliçeyi her zaman izlediğinden emin olun."

Elvia~ Elfwood

Ellysetta bir iniltiyi bastırıp sırtını ovuşturdu ve kamp ateşine doğru topallayarak ilerlerken hafif bir şifa dokuması ördü. Bu sabah Elva Nehri'ni geçtikten sonra Elfler, Navahale'ye olan yolculuklarının geri kalanını hızlandırmak için *ba'houda* bekliyorlardı. *Ba'houda*'ların yürüyüşü ne kadar yumuşak olsa da, Ellysetta ata binmeye alışık değildi -bırakın çanlar boyunca at sürmeyi- ve hiç bilmediği yerlerinde ağırlar oluşmuştu.

Rain onu endişe ve eğlence karışımı bir duyguyla izledi. "Eğer bu kadar çok acıyorsa, kendi kendini iyileştirmelisin," diye önerdi. O ve beşlisi -İlk nöbeti devralan Bel dışında herkes ateşin etrafında halka olmuş, uyumaya hazırlanıyordu. "Ya da izin ver de acını dindirecek bir Ruh örgüsü eğireyim." Uygun yeteneklere sahip her savaşçı acil savaş alanı iyileştirme örgülerini öğrenmiş olsa da - ölümcül yaraları durdurmak ve yaralı savaşçıları bir *shei'dalin'e* ulaşacak kadar uzun süre hayatta tutmak için kullanılan temel desenler - *çok azı* bundan daha fazlasında ustalaşmıştı.

"Dokumak için çok yorgunum ve sen de hâlâ gücünü koruyor olmalısın."

Fanor, "Sana iyileştirici bir dokuma yapabilirim, Ellysetta Erimea," diye teklif etti ama

Sözcükleri , acısı güçlü lavanta büyüünün karıncalı yok oldu.

"Yağmur," diye .

Kolları etrafında sıkılaştı. "Basit bir dokumayı eğiremeyecek kadar zayıf değilim," dedi. "Ne de bir Elf'in bana dokuma yapmasına izin verecek kadar

Shei'tan'ın eşime hizmeti."

Onun bölgeciliği karşısında gözlerini devirdi. Fanor'a, "Bana Ellysetta Erimea deyip . Bu ne anlama geliyor?"

"Erimea, Çölyaklıların Selena dediği yıldızın Elfçe adıdır."

Kaşları belli belirsiz bir telaşla birbirine yaklaştı. "Selena mı?" Selena, Karanlık Tanrısı'na adanmış kış ayı Seledos'un ilk gününden hemen önce ufukta alçakta beliren ve gün ışığının altın çanlarının yılın en kısa olduğu o kötü ay boyunca gökyüzünde parlayan mevsimlik bir yıldızdı. "Neden bana böyle sesleniyorsun?"

"Biz Elfler sana hep bu ismi verdik. Bu sizi neden endişelendiriyor?"

"Çünkü Selena, Celierianların 'Gölgeler Işığı' dedikleri kış yıldızıdır ve bunu kibarca söylemiyorlar. Selena gökyüzünde parladığında doğan çocuklar Gölge tarafından dokunulmuş sayılır. Aylar yeniyken Selena' altında doğanlara hayatları boyunca Karanlığın musallat olacağını söylerler." Yüce tanrılar... böyle bir gecede doğmuş olması mümkün müydü? Elfler bu yüzden mi ona böyle kötü bir yıldızın adını vermişlerdi?

Fanor Elfçe bir şeyler mırıldandı. Kelimeleri anlamamıştı ama ses tonu hiç de hoş değildi. "Eğer Celierialılar buna inanıyorsa, aptaldırlar. Erimea kış gökyüzündeki en parlak ışıktır. Biz Elfler ona Umudun Işığı deriz, dünyanın en karanlık olduğu zamanlarda en çok parlayan yıldızdır."

Ellysetta kararsızca Yağmur'a baktı.

Elini güven verici bir şekilde sıktı. "*Las, shei'tani. Nei siad. Korkmana gerek yok. Elflerden her ne kadar hoşlanmasam da, konu kehanetler ve yıldızlar olduğunda, onların sözlerini ölümlülerin batıl inançlarına her zaman tercih ederim.*"

Kız kaşlarını çatmaya devam Rain, "Bu kadar konuşma yeter. Uyku zamanı."

Fanor ipucunu aldı. Selam verdi ve kampın diğer tarafındaki adamlarına . Rain yanındaki boşluğu okşadı. Altın savaş çeliği ve zincir zırhının sert plakalarını çıkarmış ve altına giydiği kırmızı yastıklı ipek tunikle yatıyordu.

Ellysetta iç çekerek onun yanına diz çöktü ve kollarının arasına başını göğsüne yasladı. Kalbinin sabit atışı kulağına yumuşak bir şekilde geliyordu. Eliyle işaret etti ve beşli Ellysetta'yı büyücülerin musallat olduğu rüyalarından korumak için kalkan örgülerini ördü. Rain kendi beş katlı dokumasını onlarınkine ekledi.

"Yağmur," diye tekrar azarladı. "Gücünü koruyacağına söz vermiştin. Fanor, Elvia'daki rüyalarımı korumak için beş katlı tek bir dokumanın yeterli olacağını söyledi."

"Biri iyiye, ikisi daha iyidir." Tek parmağıyla dudaklarının kıvrımını izledi. "Eğlendir beni, Ellysetta. Uyandığında gözlerindeki korkuyu görmek bana acı veriyor. Seni musallat olan şeyden koruyamayacağımı bilmek."

Avucuna bir öpücük kondurdu. "Sen benimlesin. Bu yeterli bir korumadır."

"Her zaman seninle olacağım." "*Ölsem bile.*"

Ellysetta ona kaşlarını çattı. "Gerçekten, Rain. Bu şekilde konuşmayı bırakmalısın." Başını iki yana salladı. "Ya da, daha doğrusu, bu şekilde düşünmeyi. Sürekli ölmeyi düşünüyorsun, sanki bunu kaderin olarak kabul etmişsin gibi ve hiç hoşuma gitmiyor."

Yanaklarına belli belirsiz bir renk geldi. "*Sieks'ta, shei'tani*. Senin duyabileceğin şekilde söylediğimi fark etmemiştim."

"Evet, yaptın ve yapmamalısın." Bir dirseğinin üzerinde doğrulup ona ciddiyetle baktı. "Tanrılar dinler, Rain. Bir düşünceyi yeterince sık ortaya koyarsan, istediğinin bu olduğunu düşünürler."

"İstediğim şey ölüm değil, Ellysetta. İnan banatanrılarının benim için hazırladığı şey bu olsa bile, savaşmadan gitmeyeceğim."

"Hiç gitmeyeceksin," diye sertçe düzeltti. "Sana izin vermeyeceğim. Gerekirse Ruhlar Kuyusu'ndaki her iblisle savaşırım."

Bunun üzerine sadece gülümsedi ve "Buraya gel, *kem'feyreisa şanis*" dedi.

Adamın onu çekme çabalarına direndi. ", Rain." Ona istediği kadar vahşi Feyreisa diyebilirdi ama kızın dikkati dağılmayacaktı.

"Biliyorum, *Kem'san*. Seni bunu yaparken gördüm, hatırladın mı? Şimdi buraya gel ve sana sarılmama izin ver. Uyku vakti geldi. Yarın yine uzun bir gün olacak."

İç çekerek yan döndü ve adam vücudunu onunkine doladı.

Bir kolu beline dolandı. Onun sıcaklığına geri sokuldu. Kılıçlarını ve çeliğini atmıştı ama altındaki vücut neredeyse zırhın kabuğu kadar sertti, uzun, zayıf formu yüzyıllar süren eğitim ve disiplinle bilenmiş.

Karanlıkta gümüş gibi parlayan ipeksi, hoş kokulu teni vücudunun tek yumuşaklığıydı. Bunun farkına varmak onu rahatlattı. Sanki onun zırhı, onu avlayan Karanlığa karşı canlı kalkanı gibiydi.

Gümüşi yıldızların gecenin siyah kadifesine göz kırıp parıldadığı Elf gecesi gökyüzüne baktı. Yakında, en kısa ve gecelerin en uzun olduğu yılın o bir ayında, Selena - Erimea - ufukta alçakta parıldayan şiddetli bir ışık, en karanlık kış gökyüzündeki en parlak yıldız olarak görünecekti.

Ama merak ettiği şey, bu yıldızın gerçek adının ne olduğuydu? Celierialıların inandığı gibi, Karanlık'ın korkunç ve korkutucu habercisi olan Gölge'nin Işığı Selena mıydı? Yoksa Erimea, Umudun Işığı, Aydınlık Lord'un soğuk ve karanlık bir dünyada bile Işığının hala muzaffer bir şekilde parlayacağına dair vaadi miydi?

Hangisi merak ediyordu?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*Bir bilek hareketi, nadiren ıskalama.
Ölümcül bir şarkı, Dans devam
ediyor. O yüzden iyi öğren, bu
savaşçı büyüsünü.
Öldürücü bir bıçak için,
kurtarılan birçok hayat
anlamına gelir.*

*Bıçakların Dansı, chatok Remal
v'En Alathir'den bir savaşçı şiiri*

Celiera~ Celiera Şehri

Lord Bolor, yüzünde talihsiz bir doğum lekesi olan genç teğmenle tekrar buluşuyordu.

Gaspore Fellows, askeri kışlanın karşısındaki Mızrak ve Kalkan barının gölgeli köşesinde arkasına yaslandı ve gözünü iki adamdan ayırmadı. Bolor'un buluşmayı burada, öğle vakti kalabalık bir barın ortasında ayarlamakla bir dahi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çok açıktı, çok kalabalıktı, bir Eld Büyücüsü'nün böyle halka açık bir yerde kölelerinden biriyle randevu ayarlayacağına kim inanırdı?

Tabii Lord Bolor'un gerçekten de bir Elden Büyücüsü *olduğunu* varsayarsak.

Gaspore dört gün boyunca gizlice Lord Bolor'u şehirde takip etmişti. Asilzadenin, ayaktakımından ve kabadayı çocuklardan dükkân sahiplerine, zengin tüccarlara, krallığın lordlarına ve hatta bir keresinde Işık Kilisesi'nden bir rahibe kadar çeşitli kişilerle buluşmasını izlemişti. Sorun da buydu: Bireylerin çoğu normal, sıradan hayatlarına devam eden normal, sıradan insanlar gibi görünüyordu. Birkaçı kesinlikle kötü niyetliydi ama o zaman da pek çok iyi lordun bu tür adamların hizmetlerinden yararlandığı biliniyordu.

Ve Lord Bolor'un gerçek toplantılarının çoğu kapalı kapılar ardında ya da kulak misafiri olmaya elverişli olmayan yerlerde gerçekleştiğinden, Gaspore'in Lord Bolor'un eklektik bir tanıdıklar koleksiyonuna sahip bir soyludan başka bir şey olduğuna dair hâlâ hiçbir kanıtı yoktu.

Kralın ordusundaki teğmenle bu ikinci buluşma, Gaspore'in Lord Bolor'un neyin peşinde olduğunu öğrenmek için en iyi şansıydı. Kalçasındaki deri kurye çantasının içindeki kedi yavrusu büyüklüğündeki şişkinliği okşayarak, kalabalık barda gizlice ilerlemeye başladı. Neredeyse Lord Bolor ve teğmenin oturduğu masaya ulaşmıştı ki Love korkunç bir çığlık attı ve kesesinin içinde çılgın bir şey gibi kıvranmaya ve pençelemeye başladı. Lord Bolor öyle bir döndü ki

Gaspore görünmemek için aniden ahşap bir destek kirişinin arkasına dalmak zorunda kaldı.

Cesaretini toplayıp kirişin köşesinden baktığında Lord Bolor ve teğmen çıkışa doğru ilerliyordu. Deri kesesinin kapağını açtı ve hoşnutsuz evcil hayvanının tüylü beyaz yüzüne kaşlarını çatarak baktı. "Utanç verici, Aşk. Böyle edersen bizi yakalatacaksın!"

Mavi gözler kedi masumiyetiyle göz kırptı. "Mro wwwr?" Yumuşak başını ellerine dayamış, çenesini kaşması için yalvarıyordu. İç çekerek yerine getirdi, sonra ceketinin cebinden bir ödül maması çıkardı ve parmaklarının arasından kemirebilmesi için uzattı.

"Şımarık kedi," diye sevecen bir gülümsemeyle azarladı. "Şimdi uslu dur, hmm?" Başına son bir çizik attı ve kesenin kapağını tekrar kapattı.

Lord Bolor ve arkadaşı barın kapısından geçtiler. Gaspore fırladı. Teğmen kışlaya geri dönüyor gibi görünüyordu, Lord Bolor ise sola dönmüş ve taş döşeli caddeden iskeleye doğru yürüyordu.

Gaspore köşeyi dönmesini bekledi, sonra da onu takip etti. korudu ama yine , Lord Bolor bir iki kez durakladığında ya da başını çevirdiğinde, Gaspore görünmemek için kendini bir binanın kenarına yaslamak ya da bir ara sokağa kaçmak zorunda kaldı. Neyse ki Aşk sessizliğini koruyordu.

İskeleye çıkan dar ara sokaklardan birine saptı ve adımları yavaşladı. Boş sokağa kaşlarını çatarak baktı. Lord Bolor bu sokaktan dönmüştü, bundan emindi ama dar, taş döşeli yol boştu. Dönüp sokağın iki yanında sıralanan binaların nemli, gölgeli köşelerine baktı ama Lord Bolor'dan hiçbir iz yoktu.

Adam takip edildiğini fark etmiş ve takipçisini atlatmak için hızlanmış mıydı?

Gaspore sokağın en ucuna doğru koştu, avını orada umuyordu ama Love önce tıslamaya sonra da protesto çığlıkları atmaya başladı. Deri kurye çantasının kenarları şişti ve kıvrıldı. Sokağın sonuna yaklaştığında, Velpin Nehri'ne bir taş atımı mesafede, Love'ın taşıma kesesinin kapağını açmak için durdu ve tısladı, "Sessiz ol Love! Seni duyacak!"

Soğuk, tanıdık bir ses, "Çok geç," dedi ve Gaspore şok içinde döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Buz karnına saplanıp göğsüne doğru ilerlerken, nefesi ciğerlerinden ani ve acı verici bir hızla çekildi.

Ara sokaktaki boş hava zayıf ışık pırıltılarıyla parıldadı ve Lord Bolor'un figürü görünür hale geldi. Gözleri, kötü niyetli kırmızı ışıklarla parıldayan dipsiz bir karanlık kuyusuydu. Ağzının köşesi alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Anneniz size kediye merakın öldürdüğünü hiç söylemedi mi, Efendi Fellows?"

Kabzasına kadar Lord Bolor'un elinde tuttuğu bıçağa saplanmış olan Gaspore'nin kası bile kıpırdamıyordu. Kelimenin tam anlamıyla kanını ve ruhunu hissedebiliyordu.

Sanki karnındaki bıçak şeytani, yırtıcı bir sülükmüş gibi onu emiyordu.

Bolor'un dehşet saçan gözleri parladı ve hançeri tutan eli sert bir hamle yaparak silahı daha derine itti. Serbest elini Gaspare'nin yüzüne doğru kaldırdı. "Ölmeden önce bana gördüğün her şeyi ve anlattığın herkesi anlatacaksın."

Büyü parmak uçlarında toplandı. Bunu hisseden Love, cin çarpmış gibi çılgılık attı ve kesesinden çıkmaya çalıştı. Gövdesine tırmanırken iğne gibi keskin pençeleri Gaspare'nin böğrüne saplandı. Gaspare'nin omzuna ulaştığında, pençelerini açmış, tüyleri diken diken olmuş bir halde kendini Lord Bolor'un yüzüne doğru fırlattı.

Bolor şaşkınlıkla bir çılgılık attı ve tökezleyerek geri çekildi, çılgın kedi yüzünü pençelerken çırpınmaya başladı.

Gaspare gücünün tükenmekte olduğunu hissedebiliyordu. Elleri karnına gömülü kılıcın kabzasını kavradı ve çekerek kurtardı. Dalgalı siyah bıçağın ucunda koyu kırmızı bir mücevher parlıyordu. Bir eliyle kabzayı, diğer eliyle de kanayan karnını tutarak sendeleyerek nehir boyunca uzanan yola doğru yürüdü. "Yardım edin," diye bağırdı güçsüzce. "Bana yardım edin."

Ara sokakta, Aşk güçlü bir çılgılık attı. Gaspare arkasına dönüp baktığında Lord Bolor'un yavru kediye yüzünden sıyırp kaldırım taşlarına fırlattığını gördü. Love sertçe ama ayaklarının üzerine düştü ve tıslayıp tükürerek sırtını dikleştirdi. Lord Bolor'un avucunda parlayan mavi-beyaz bir ışık topu oluştu. Gaspare Büyücü Ateşi'ni hiç görmemişti ama hakkında bir şeyler duymuş ve Ulusal Sanat Müzesi'nde asılı savaş resimlerinde tasvirlerini görmüştü.

Bolor ölümcül büyü topunu yavru kediye doğru fırlatırken, "Kaç Aşkım!" diye bağırdı. Gaspare hâlâ büyücünün bıçağını elinde tutuyordu. Hızla azalan tüm gücüyle bıçağı Bolor'a fırlattı. Bıçak hedefine ulaşamadı ama dikkatinin dağılması Bolor'un nişan almasını engellemeye yetti. Büyücü Ateşi binanın yan tarafına, Love'ın kafasından bir el kadar uzağa etti. Bina'nın tuğla duvarı basitçe ortadan kayboldu.

Love çılgılık attı ve sıçrayarak binanın köşesine doğru kaçtı.

Büyücü Gaspare'ye doğru döndü, hırıltılı yüzü kanlı yarıklarla kaplanmıştı. Avucunda yeni bir Büyücü Ateşi topu toplandı.

Gaspare'nin yarasından akan kan, pantolonunun ince yününe ıslatıyordu. Ağzı kurumuş, dizlerinin bağı çözülmüştü. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Yine de, Büyücü ölümcül büyüsünü yapmak için elini geri çektiğinde, Usta Fellows bu dünyadan böyle ayrılmak istemediğini biliyordu.

Mavi-beyaz ışık topu kükreyerek ona doğru geliyordu. Gaspare yapabileceği tek şeyi yaptı: Döndü ve Velpin'in üzerine atladı.

Nur, Gaspare Fellows'un taşın üzerinde kayboluşunu izlerken lanet okudu

Nehri çevreleyen set. Kanayan yüzünü kaşıdı ve ortaya çıkan acıyla tısladı. Karanlık, her şeye burnunu sokan o küçük *rultshart*'i ve iblis yumurtası kedisini de alır.

Celiera'nın Lütuflar Efendisi, her zaman uygunsuz zamanlarda ortaya çıkarak ve Nour'un Celiera'nın kraliçesine kendini sevdirmeye planlarını mahvederek düzenli bir baş belası olmuştu. Ve şimdi de bu. Bu Büyücü Ateşi şehirdeki her Fey'i koşturacaktı.

Nour, varlığının izlerini silmek için hızlı örgüler ördü, ardından Fellows'tan geriye kalanları bitirmek için yolun karşısına koştu, ancak setin üzerinden aşağıdaki nehre baktığında, Lütufların Efendisi'nden hiçbir iz yoktu.

Kaldırım taşlarına vuran tekmeler ve bağırarak sesler ona gitme vaktinin geldiğini söylüyordu. Nur büyücü kılıcını kaptı, pelerininin kapüşonunu yüzüne doğru çekti ve ara sokağa doğru koşmaya başladı.

Yüzü paramparça haldeyken saraya geri dönemezdi, bu yüzden iskele bölgesinin yakınındaki pansiyona yola çıktı. Yüzünü onarması için bir ocak cadısını çağırırken, bu kanlı kıyafetleri değiştirirken ve Gaspere Fellows cinayetini kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışırken orada saklanacaktı.

Fey ya da *dahl'reisen* üzerinde şüphe uyandırmak için olay yerine bir Fey bıçağı yerleştirmeyi düşünmemişti ve şimdi geri dönüp bir tane bırakamazdı. Ama belki de hâlâ Annoura'nın zihnine şüphe tohumları ekebilirdi. Belki de bu onun güvenini kazanmak için ihtiyaç duyduğu dayanak noktasıydı. Ne de olsa söz konusu siyaset olduğunda, çoğu lider kadim Merellian özdeyişini takip etmez miydi: "Düşmanımın düşmanı dostumdur"?

Fey nehir kenarına vardığında, Büyücü Ateşi'nin yanık kokusu hâlâ havada asılı duruyordu ama Ateş'i ortaya çıkaran Büyücü'den eser yoktu. Savaşçılar üç blok çapındaki yolları, sokakları ve binaları aradılar ama olanları gören bir tanık bile bulamadılar. Büyücü izlerini çok iyi kapatmıştı.

"Evet, kardeşlerim, şüphesiz buradaydı ama artık yok." Ilian vel Taranis, teknelerin demirleyebileceği nehir iskelesine giden taş basamakların tepesinde duruyordu.

Merdiven boşluğundan bir kedi uluması yükseldi, ardından pençelerin taşla sürtünme sesi duyuldu. Küçük beyaz bir kedi merdiven boşluğundan bir Elf sürgüsü gibi fırladı ve sokağa doğru koşmaya başladı.

Ilian hayvanı, boynundaki belirgin mavisi parıltısı olmasaydı, iskelede dolaşan yabancı kedilerden biri sanacaktı. Bir yay. Tam olarak mavi saten bir fiyonk.

Beyaz kedi. Mavi yay. Kötü huylu.

Efendi Fellows'un şımarık prensesi de neyin nesiydi?

bir kedinin şehir iskelesinde tek başına ne işi var?

"Vel Mera, yakala şu kediyi!" diye bağırdı beyaz yavru kedinin yolunda duran savaşıya.

Rorin vel Mera kedinin etrafına Toprak büyüünden bir ağ fırlattı ve yavru kedi çılgına döndü, tısladı, tükürdü ve deli gibi pençeledi.

"Kavur beni," diye mırıldandı Rorin. "Bu küçük canavar bir tairen gibi öfkelenebilir." "Onu korkuttun." Ilian bıçak kardeşine kaşlarını çatı, sonra yanına diz çöktü.

korkmuş kediyi yatıştırmaya çalıştı. "Buraya, şimdi, yavrum. Buraya, şimdi. Las. Las. Sana zarar vermeyeceğiz." Yavru kediye uzandı ve bu zahmeti yüzünden elinin arkasında dört kanlı yarık oluştu. Yaralanmasına rağmen devam etti ve birkaç saat sonra, Efendi Fellows'un beyaz yavru kedisini göğsüne bastırarak ayağa kalktı.

"Sizce Üstat Fellows bizim Büyücümüz olabilir mi?" Rorin sordu. Zarafetlerin Efendisi, büyücülerin kraliçeye zarar vermeye çalıştığına dair hikâyelerle başını belaya sokmuştu ve Fey onun her iddiasını titizlikle araştırmış olsa da korkularını doğrulayacak hiçbir şey bulamamıştı.

Ilian çiziksiz elini kaldırdı; bu el beyaz yavru kedinin tüylerine sıçrayan nemli kana bulaşmıştı. "Bence daha çok Üstat Fellows büyücüsünü takip ediyordu ve ona inanmamızı sağlayacak kadar kanıt bulmayı umuyordu. Ve bakılırsa yakalandı." Midesinde bir batma hissiyle, "Nehri arayalım. Eğer Büyücü Ateş onu yakalayamadıysa, nehre atlamış olabilir."

Etrafa yayılıp aramaya başladılar ve kendilerine yardım etmeleri için daha fazla Fey çağırdılar.

On saat sonra, onu nehrin iki tairen uzunluğunda aşağısında, şehrin yağmur kanallarından Velpin'e akan suları besleyen bir menfezin içine sıkışmış halde buldular. Kendi kanıyla sıırıslam olmuş ve ölümün eşğinde geziniyordu.

Elvia~ Elfwood

Feyler ve Elvian refakatçileri öğle vakti dinlenmek ve yemek yemek için durdular. Hızlı bir yemekten sonra Ellysetta'nın beşlisi kılıç talimi yapmak için bir kenarda toplandı. Ellysetta onları izledi, Gaelen kardeşleriyle alay ederek ve onları aptalca saldırılara kışkırtmaya çalışarak kendini eğlendirirken güldü.

"O kadar yavaştı ki vel Sibboreh, neredeyse . Yaşlı bir ölümlü bundan daha hızlı hareket edebilirdi."

Tacik yemi yutmayacak kadar zekiydi. Sadece kötü kötü güldü, kırmızı saç örgülerini geriye doğru savurdu ve "*Aiyah*, sen de bilirsin vel Serranis. Ben daha *gepa'mın* gözünde bir parıltı bile değilken sen ilk beş yüz yılının ötesini çoktan görmüşün."

"Ha!" *Meicha* pala kılıçlarını çekerken, Gaelen aniden Tacik'e doğru hamle yaptı. Fey'in doğu ordusunun eski komutanı engellemek için kendi silahlarını kaldırdı ve kıvrak bir hareketle yoldan çekildi, ardından Gaelen'e saldırmak için döndü

korumasız sırtı. Hamleyi önceden tahmin eden Gaelen eğildi, yuvarlandı ve bıçaklarıyla bloklama pozisyonuna , böylece Tacik'in kılıçları zararsız bir şekilde parıldayan çeliğin üzerine indi.

"Yaşlı bir Fey için hiç fena değil," dedi Tacik ona sırtarak.

"Bilmen gerekirdi," diye karşılık verdi Gaelen. "Sen onlardan biri olduğun için."

Ellysetta bu sözlü atışmaya güldü. Aralarındaki alaycı konuşmalar, ilişkilerine gölge düşüren düşmanlığı kaybetmeye başlamıştı. Gaelen bir *dahl'reisen* olarak geçirdiği yüzyıllar boyunca mükemmelleştirdiği örgüleri ve savaş becerilerini diğerlerine öğretmeye devam ettikçe, Tacik'in Gaelen'e karşı başlangıçta duyduğu güvensizliğin sonunda isteksiz bir hayranlıktan temkinli bir dostluğa dönüşebileceğini ummaya başlamıştı.

Kısa bir mesafe ötede, Rijonn, Bel ve Gil Fey'cha'larıyla uzaktaki hedefleri vurma alıştırmaları yapıyor, Gaelen'in kendi hançerlerini zahmetsizce fırlatabildiği bulanık hıza ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ellysetta onları izledi ve birkaç saat içinde ellerini kendi Fey'cha'sına uzanırken buldu. "Bana bunu nasıl yapacağımı öğretebilir misin?" diye sordu.

Gil ve Rijonn şaşkınlıkla ona baktılar.

"Bıçakların Dansı'nı öğrenmek mi istiyorsunuz? Ama neden?" Gil'in parlak gözlerinde şaşkınlık ve onaylamama birbirine karıştı. Fey kadınları silah kullanma becerisi öğrenmezdi. Empatik duyarlılıkları onları kendi canlarını kaybetmeden bir can almaktan aciz kılıyordu.

Ama Ellysetta diğer Fey kadınları gibi değildi. "Çünkü savaşa gidiyoruz ve en azından kendimi nasıl savunacağımı öğrenmeliyim."

Gil, "Sizi savunmak bizim işimiz," dedi.

"Peki ya yaralıysan ya da öldüysen? Rain gibi ben vurulursam ve sihrimi kullanamazsam?" Başını iki yana salladı. "En azından kendimi nasıl koruyacağımı bilmeliyim."

Fey tereddüt edince Fanor sessizce, "Öğret ona," dedi. Herkes ona doğru döndü. "Şarkısının tüm dizelerini bilmiyorum," dedi onlara ağırbaşlı bir şekilde, "ama gördüklerim tehlikelerle dolu. Tanrılar onun barış yolunda ilerlemesini istememiş. Sunabileceğiniz en nazik hizmet onu bu amaca hazırlamak olacaktır. Önünde uzananlarla başa çıkmak için tüm gücüne ve becerilerine ihtiyacı olacak."

Beşli yön bulmak için Rain'e baktı. O da Ellysetta'ya döndü.

"Bunu yapmam gerek," dedi ona. "Çaresiz kalamam."

"Sen bundan çok

uzaktasın." "Ne demek

istediğimi biliyorsun."

İç çekişinde korku ve pişmanlıkla karışık bir kabulleniş vardı. "Ona öğret," dedi. "Ona savaşmayı öğret. Ona kendini savunmayı ve öldürmeyi öğretin. Beşiniz Bıçak Dansı'nda onun *chatokları* olmalısınız. Ona başka hiç kimseye öğretmediğiniz gibi öğretin. Ona her şeyi verin. Hiçbir şeyi saklamayın."

"Yağmur..." Bel mırıldandı, gözleri sıkıntılıydı.

Rain onun dile getirmediği itirazını elinin tersiyle itti. "O bir Tairen Ruh ve biz Tairen Ruhları savaş için doğduk. Tanrıların onun önüne koyduğu bu yoldan hoşlanmıyor olabilirim ama Farsight haklı. Onun bu yolda yürümeye hazır olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

"Fey'cha," diye açıkladı Bel, "bıçaklar havada ilerlerken mükemmel bir dairesel kavis sağlamak için merkezde ağırlıklandırılır. En temel tutuş -bir *şadinin* bıçak dansında öğrendiği ilk tutuş- *takaro*, yani çekiştir...." Ona bıçağı parmakları ve başparmağı kabzanın etrafında kıvrılmış şekilde nasıl kavrayacağını gösterdi. "Duruşunuz size denge sağlar ve bıçağınızı geri çekme ve bırakma şekliniz gibi atışınıza güç katar."

Koluna atış için en fazla gücü verecek olan hafifçe çömelmiş duruşu -sağ ayak ileri, sol ayak bir adım geri- gösterdi. "Tüm *şadinlerin* öğrendiği ilk atış *Desriel'chata* adı verilen el üstü atıştır.

-Ölümün Isırığı. Kolunu bu şekilde geri çek." Kolunu dirseğinden büktü ve bıçağı kavrayan elini omzunun üzerinden geriye doğru yönlendirdi. "Sonra, fırlatmaya hazır olduğunda, kolunu öne doğru çekeceksin ve salınımının en geç şurasında tutuşunu bırakacaksın." Kolunun aşağı doğru yavaş hareketini durdurmak için ön kolunu kaldırdı.

"İzle. Şuradaki gümüş köknar ağacındaki düğümü görüyor musun?" Birkaç adam boyu ötedeki uzun, geniş gövdeli bir köknar ağacını işaret etti. "Hedefim olarak onu kullanacağım." Az önce ona gösterdiği tutuş ve duruş şeklini kullanan Bel, kendi göğüs kemerinden siyah saplı bir Fey'cha çıkardı, kolunu kaldırdı ve tek bir yumuşak hareketle fırlattı. Bıçak bir bulanıklık içinde elinden uçtu ve birkaç dakika sonra ağacın gövdesine saplandı. "Sorusu olan var mı?"

Ellysetta başını salladı.

"*Kabei*, o zaman sen dene. Duruşunu al." Kabei ona gösterdiği gibi ayaklarını yerleştirip çömeldiğinde başıyla onayladı. "Kılıcını iyi kavra. *Aiyah*, aynen böyle. Şimdi kolunu geri çek. Gözünü hedeften ayırma."

Ellysetta kolunu geri çekti ve bakışlarını gümüş köknar ağacındaki karanlık düğüme sabitledi. Dünya ince, odaklanmış bir tünele daraldı ve bıçağının hedefi vurmak için izlemesi gereken çizgiyi neredeyse görebiliyordu. Kabza elinde rahat hissetmiyordu, bu yüzden başparmağını bıçağın ağzıyla paralel hareket ettirerek omurgasına hafifçe bastırdı.

"Ve şimdi fırlat," dedi Bel.

Kolu ileri fırladı. Bıçak elinden ayrıldı ve havada mükemmel gümüş daireler çizerek takla attı. Ağacın tam ortasına ... hedefi olan düğümün birkaç el aralığı altına.

Bu ıskalama Ellysetta'yı olması gerekenden daha fazla şaşırtmıştı. Bıçağı tutuşunu değiştirdiğinde, açığı anladığından o kadar emindi ki,

atış, bıçağın yörüngesi. Sanki aynı bıçağı binlerce kez fırlatmış gibi.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme," dedi Bel. "Atışın kendisi çok iyiydi. Sadece nişan alma konusunda çalışmamız gerekiyor."

Rijonn bıçağı çıkarmak için ağaca doğru yürüdü. "Atışında da oldukça güçlüydün," diye açıkladı. "Bıçak ağacın iki parmak kadar derinine battı." Bıçağı ağaçtan çekti ve bileğinin bir hareketiyle Bel'e doğru döndürdü.

Bel Fey'cha'yı havadan rahatça kaptı ve kabzasıyla birlikte Ellysetta'ya geri verdi. "Tekrar dene, *kem'falla*."

Rijonn'un yoldan çekilmesini bekledikten sonra bir sonraki hançeri dönerek ağaca doğru gönderdi. Bir kez daha titreyerek, hedeflediği düğümün altındaki noktaya battı.

Gil sırtarak, "En azından tutarlısın," dedi.

Kılıcı geri fırlattı ve Bel onu tekrar Ellysetta'ya uzattı. "*Chadin*'ler bu yüzden yıllarca çalışıyorlar. Bir kez daha dene."

Bıçağı üçüncü kez, dördüncü ve beşinci kez fırlattı. Sonuç hep aynıydı: Sürekli olarak ağacın ortasına, ama hedefinin altına isabet ettiriyordu. "Tekrar at," diye emretti Gaelen, gözleri hafifçe kısılmıştı. "Ama bu sefer düğüme değil, şuna nişan al." Eli dışarı fırladı. Yeşil büyü

Parmak uçlarından girdaplar oluştu ve düğümün üzerindeki ağaçta kırmızı bir daire belirdi.

Ellysetta nişan aldı, elini geri çekti ve Fey'cha'yı ağacın üzerindeki kırmızı daireye doğru fırlattı. Hançer havada takla attı ve diğer seferlerde ıskaladığı düğümün tam ortasından ağaca saplandı.

Kederli bir kahkaha attı. "Şimdi vurdum."

"*Kabei*. Şimdi bunu dene." Gaelen Dünya'yı tekrar döndürdü ve çok çok daha uzaktaki bir ağacın üzerinde başka bir kırmızı nokta belirdi. "Görüyor musun?"

"Şaka yapıyor olmalısın." Ağaç en az iki tairen uzunluğundaydı.

"Görebiliyor musun?"

Ellysetta gözlerini kıstı. "Zar zor." Yeni hedef, uzaktaki ağaçta iğne ucu kadar bir kızılıktan ibaretti.

"*Kabei*. Şimdi çalış."

"Gaelen, etme." Bel arkadaşına kaşlarını çatı.

"Şşş." Gaelen bir parmağını dudaklarına götürdü. "*Kem'falla*? Nişan al ve kılıcını fırlat."

"Bu çok uzak," diye itiraz etti Bel. "büyük bir hedefi üçte bir mesafeden vuramıyorsa, iki tairen uzunluğundaki bir noktayı nasıl vurmasını bekliyorsun?"

"Eğlendir beni. *Teska*, Ellysetta, duruşunuzu alın."

Bel gözlerini devirdi ama geri çekildi, böylece Ellysetta hedefine net bir şekilde alabildi. Ayaklarını ayarladı ve fırlatma kolunu geri çekti.

"Konsantre ol," diye Gaelen. "Mesafeyi hesapla, uygulayacağın gücü

çok uzağa fırlatmak gerekir. Bıçağın izleyeceği yolu zihninde gör.

Görüyor musun?" "Sanırım görüyorum."

"O zaman at."

Kolu öne doğru savruldu. Bıçak havada hızlı, bulanık bir kavis çizerek döndü. Hedef ağacı tam ortasından vurdu... ama yine kırmızı noktanın çok altından.

"Aferin *kem'falla*," diye övdü Gaelen. "Gerçekten de iyi iş çıkardın."

Kaşlarını çattı. "Hedefimin sürekli altında vurmamı istiyorsanız iyi iş çıkardınız demek istiyorsunuz."

"*Nei*. Nişancılığın mükemmeldi. Kum sineği büyüklüğündeki bir hedefi iki tairen uzunluğunda bir mesafeden vurdun."

Bel inanmayan bir kahkaha attı. "Bence Feyreisa'nın gözlerini kontrol etmesine ihtiyacın var, *kem'maresk*. O küçük kırmızı noktayı en az iki el genişliğiyle kaçırdı."

"Kırmızı nokta hedef değildi." Gaelen'in yüzüne yavaş, memnun bir gülümseme yayıldı. "Jon, git kılıcını incele. Bana ne gördüğünü söyle."

Toprak ustası, uzun boyuna yakışmayan bir hızla ileri atıldı ve aşırı uzun bacakları mesafeyi kısa sürede kat etti. "İkinci bir hedef var," diye seslendi, "ve onu tam isabetle vurdu. Gil, gel de şuna bir bak."

Meraklanan kara gözlü Fey oturduğu kütükten sıçradı ve arkadaşının yanına koştu. Kısa bir incelemeden ve Ellysetta'nın duyamadığı bir kelime alışverişinden sonra Gil bıçağı ağaçtan çekti ve Rijonn'la birlikte koşarak geri döndü.

"İkinci bir hedef vardı." Gil Fey'cha'yı havaya kaldırdı. Ucuna kahverengi deriden küçük bir çember tutturulmuştu.

Ellysetta'nın derslerini gözlemlemek için Elflerle birlikte geride kalmış olan Rain öne çıktı. "Bir bakayım." Ellysetta'nın Fey'cha'sı için elini uzattı. Ucundaki kahverengi deri çember Gaelen'in söylediği gibi neredeyse ortadan ikiye bölünmüştü.

"Bunu hedeflemiyordum," diye itiraf etti Ellysetta. "Onu hiç görmedim bile."

Gaelen'in gülümsemesi daha da genişledi. "Biliyorum, Ellysetta. Gerçek hedefi özellikle kahverengi yaptım, böylece onu göremezsin. Ama kırmızı daireye doğru nişan alırsan kılıcının isabet edeceği yere koydum."

"Anlamıyorum." Fey'cha'sını Rain'den geri aldı ve geri koydu. "Hedeflediğim şeyi ıskaladığım halde nasıl doğru nişan aldığımı söyleyebilirsin?"

"Çünkü amacınız doğrudu. Eksik olan senin erişimin." "Açıkla," dedi Rain.

"Aslında size göstermek anlatmaktan daha kolay. Bana müsaade eder misiniz?" Rain'e ve diğerlerine el salladı. "Bunun için biraz yer gerekecek."

Ellysetta, Yağmur'un kısa bir mesafe geri çekilmesini izlemek için dönmüştü ki

Gaelen aniden, "Ellysetta, *bote hamanas!*" diye seslendi. Eller hazır!

Kendi siyah saplı bıçaklarından biri havada uçarak doğrudan ona doğru gelmeden önce ona verdiği tek uyarı buydu.

Zihni şaşkınlıkla dondu, ama sahip olduğunu hiç bilmediği bir içgüdü bedeninin kontrolünü ele geçirdi. Ne yaptığıнын farkına bile , dönen bıçağı havadan kaptı ve tek bir yumuşak, zarif hareketle Gaelen'e doğru geri uçurdu.

Hançeri dönüş uçuşunda benzer bir kolaylıkla yakaladı ve hemen ikinci bir bıçak fırlattı. İkincisi daha kızın eline ulaşmadan üçüncüsünü, kısa bir süre sonra da dördüncüsünü ve beşincisini fırlattı. Aralarındaki havada sürekli bir Fey'cha akımı oluşana ve elleri Gaelen'inkiyle eşleşen bulanık bir hızla hareket edene kadar her bıçağı geri gönderdi.

Bir kelime söyledi ve Fey'cha göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu, göğsünü çaprazlamasına kesen kılıfların içinde güvenli bir şekilde yeniden biçimlendi. İlk kılıcı uçtuğunda Rain ve diğerlerinin Ellysetta'yı kurtarmaya koşmasını engellemek için diktiği büyü bariyerini sessizce çözdü.

Örgü düştüğü anda Rain öne doğru sıçradı. Eli dışarı fırladı ve parmak uçlarından bir güç çekici patladı. Gaelen'e çarptı ve eski *dahl'reisen'i* ayaklarından düşürerek havada birkaç adam boyu savurup bir ağaca çarpmasına neden oldu. Rain Ellysetta'yı kollarının arasına aldı, gözleri şiddetli ve ölümcül bir şekilde parlıyordu.

"Ne zaman sana güvenmeye başlasam, vel Serranis," diye hırladı, "bunu yaptığım için beni aptal yerine koymakta ısrar ediyorsun. Benim *shei'tani'*me kılıç atmaya cüret mi ediyorsun?"

"Ona hiç zarar gelmedi," diye mırıldandı Gaelen. Yüzünü buruşturarak kendini ağacın gövdesinden sıyırdı ve iki deneysel adım attı.

"Bunu bilmiyordun. Senin Fey'cha'nı yakalamasaydı ne olurdu?"

"Beni bu kadar sanma," diye tersledi Gaelen. "Ben onun *lu'taniyim*. Ona en ufak bir zarar gelmesine izin vermektense ölürüm ve senin de buna inanmaya başlaman gerek. Ne zaman bir şey yapsam önce sana açıklamadan beni durdurmaya çalışmana izin veremem."

"Yine de sana güvenmeyeceğimi biliyordun. O kalkan sen fırlatmadan önce bile kalkmıştı."

Gaelen yüzünü buruşturdu. "Seni tanıyorum, Tairen Soul. Ama içini rahat tut. Fey'cha'mı fırlatmadan önce üzerlerine öyle bir örgü ördüm ki, eğer yakalaması birazcık bile yanlış olsaydı geri dönüş sözümü çağıracaktı."

Bu itiraf Yağmur'u yatıştırdı. Ellysetta üzerindeki sıkı, koruyucu tutuşu gevşedi ve Ellysetta serbest kaldı.

"Bir dahaki sefere, bir uyarı ver."

"İçgüdülerinin ne olduğunu görmek istedim. Bir uyarı testi geçersiz kılacaktı."

"Ne tür bir test, Gaelen?" Ellysetta sarsılmış bir sesle sordu. Sanki başka birine aitmiş gibi ellerine baktı, sonra bakışlarını onunkilere kaldırdı.

Gaelen'in yerine Tacik cevap verdi. "Onun atışına Cha Baruk dansı yapan bir savaşçı gibi tepki verdin. Yine de Vel Serranis'in bunu yapacağını nasıl bildiğini anlamıyorum."

Cha Baruk, yani Bıçakların Dansı, Feylerin savaşa verdiği isimdi ama aynı zamanda savaşçıların ölümcül bıçakları bir güç ve hüner gösterisi olarak ileri geri savurdıkları dansın da adıydı. Ellysetta şaşkınlık içinde Gaelen'e döndü. "Başladığımızdan beri nişan aldığım tek bir hedefi bile vuramamışken bunu yapmayı nasıl başardım?"

"Bıçakların üzerine bir örgü ördüm, böylece onları gerçekte olduklarından biraz daha yüksekte ve elinizden uzaktaymış gibi görmenizi sağladım."

"Neden?" Rain gözlerini kısarak sordu.

"Gerçek hedef kahverengi bir daire iken ağacın üzerine kırmızı bir daire çizmemle aynı nedenden dolayı. Bıçaklarımın geldiğini gördüğünde ellerinin nerede olacağını biliyordum."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Bel usulca sordu, gözleri arkadaşının yüzünde sabitti.

"Çünkü ilk kılıcını kavradığından beri yaptığı her şey kusursuzdu. Yaptığı her atış, kılıçlarını tutuş şekli, onları bırakış şekli, her şey tam olarak benim yapacağım gibiydi. Tek fark, benim bir baş daha uzun durmam ve bir ya da iki el daha uzun uzanmam. Hiç kimse -ne kadar doğal bir yeteneğe sahip olursa olsun- bir bıçağı eline alıp ilk kez bu kadar mükemmel bir şekilde kullanamaz."

Gaelen Ellysetta'ya döndü. "Atış yapmadan önce Bel'in sana gösterdiği tutuş şeklini değiştirmişsin, daha iyi yönlendirme ve daha emin nişan almak için başparmağını bıçağın sırtına koymuşsun. Bunu neden yaptın?"

"I..." Şaşkınlıkla ellerine baktı. "Bilmiyorum. Bu şekilde daha *doğru*, daha rahat hissettim."

"*Desriel'chata'yı* aynı şekilde fırlatıyorum. Gil de öyle. Akıl hocamız Shannisoran v'En Celay gibi. Tüm *şadinlerine* öğrettiği tutuş buydu."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Gaelen?" Rain talep etti.

"Teleonda, Sisler arasında yolculuk yapmadan önce, nöbet geçirdiği ve Savaşçı İncancını söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Bu asla unutacağım bir şey değil."

"Peki ya Büyücüler bir Tairen'in ruhunu onunkine bağlamaktan daha fazlasını yaptıysa? Ya bir Fey savaşçısının ruhunu da onunkine bağladılarsa? Bu onun bizim kadınlarımız gibi acı çekmeden nasıl açıklar. Ve nasıl olup da Savaşçı Andı'nın sözlerini bildiğini ve *Desriel'chata'yı* fırlatıp Cha Baruk'u uzun zaman önce Savaşçıların Kapısı'nın selamlarken adını fısıldadığını duymuş bir Fey gibi dans ettiğini."

"Benim *shei'tani*'min ruhunun bir şekilde..."

Büyücüler tarafından üretildi, diğerlerinin ruhlarından bir araya getirildi. Ama onun benim gerçek eşim olduğunu unutuyorsun. Sadece tanrıların iki ruh arasında kurabileceği bir bağ. *Nei*." Başını salladı. "*Nei*, bunun başka bir açıklaması olmalı." Rain aralarındaki Elf'e döndü. "*Shei'tani*'min bir savaşçı gibi çelik kullanma ihtiyacını gördün, bunu da gördün mü?"

Fanor başını salladı. "*Anio*, ama sorunuzu Elf Kralı'na sormalısınız. Dansın Koruyucusu olan o, daha küçük Kahinlerin göremediği pek çok şeyi görür." Elf, tükürülmüş tavşanların altın sarısı gevrekliğe dönüştüğü çıtırdayan ateşe doğru bir el salladı. "Gelin ve yiyin. Yemek hazır ve yakında tekrar yola çıkmalıyız."

Faering Sisleri

Güzel Fey leydisi Lillis'e Rhakis'in sarp uçurum patikalarında rehberlik etti. Sanki leydinin varlığına hürmeten, onlar yürürken sisler inceldi ve böylece Lillis aşağıdaki ağaçlarla dolu vadiyi görebildi.

"Adın ne senin?" Lillis sordu.

Kadın ona gülümsedi ve Çölyen dilinde cevap verdi. Sesi müzik gibi geliyordu. "Bana Eiliss diyebilirsin küçüğüm."

"Güzel bir isim. Benim adım Lillis. Nereye gidiyoruz?" "Güvende olacağın bir yere."

Lillis bir tepeliğin üzerinden atladı. "Şimdi de Çelyerce konuşuyorsun."

"Çünkü konuştuğunuz dil bu."

"Oh." Lillis cevabı sorgulamadan kabul etti. "Babamı ya da kız kardeşim Lorelle'i gördün mü?"

Eiliss parmaklarının tersiyle Lillis'in yanağını okşadı. ",
ajiana. Seni şimdi onlara götürüyorum."

"Gerçekten mi?" Lillis'in gözlerinde rahatlama gözyaşları birikti. "Yani güvendeler mi?" "Güvendeler ve yakında hepiniz bir arada olacaksınız.

Hoşuna gidecek mi?" İz

dik bir U dönüşüyle aşağıya doğru devam etti ve vadi tabanına ulaşmadan önce birkaç tairen uzunlukta daha aşağıya indi.

"Oh, evet." Karayak onun göğsüne yaslanmış sessizce mırıldanıyordu. Eiliss'in huzurlu Fey varlığının verdiği rahatlık onu yatıştırmıştı. Lillis yavru kedinin tüylü kürkünü okşadı ve minik siyah çenesinin altını kaşdı. Gözleri mutlulukla kapandı ve mırıltısı daha da yükseldi. "Peki ya Kieran ve Kiel? Onlar da güvende mi?"

"Kaderlerini bilmek bana düşmez ama Sisler'e girmişlerse, Fey'in tüm savaşçılarına layık olan karşılamayı bulacaklardır."

Eiliss Lillisin gözlerinin içine şu anda olduğu gibi gülümsediğinde, Lillis her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Kieran ve Kiel için duyduğu endişe, etraflarında dönen sisin parmak kıvrımları gibi eriyip gitti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elvia~ Deep Woods

"Sence Gaelen bir savaşçının ruhunun benimkine bağlı olduğu konusunda haklı mı?"

Ellysetta ve Yağmur, yatağı ve kıyıları nehrin yumuşak akıntısının pürüzsüzleştirdiği pırıl pırıl kabaşon mücevherlerle kaplı, Dreamer adındaki tarif edilemeyecek kadar güzel Elf nehrinin kristal kıyıları boyunca yürüdüler.

Öğle yemeğindeki çan dinlenmesinden sonra, gün boyunca sert ve hızlı bir şekilde at sürmüşler, sadece dinlenmek ve atlarını sulamak için durmuşlardı. Gün batımından hemen önce nehre ulaşmışlar ve kamp kurmuşlardı. Yarın Dreamer'ı geçip Elvia'nın kadim ormanlık kalbi Derin Orman'a gireceklerdi.

"Sen bir Tairen Ruhusun," diye yanıtladı Rain. "Yeteneklerinin çoğu bu gerçeikle açıklanabilir."

"Ama savaşçı yetenekleri değil."

Ellysetta öğle yemeğinden beri başka bir kılıca dokunmamıştı, dokunursa başka hangi ölümcül becerilerin ve rahatsız edici ifşaatların ortaya çıkacağından yarı korkuyordu. Bütün öğleden sonra Elflerin ve hatta kendi beşlisinin meraklı ve spekülatif bakışlarını üzerinde hissetmişti. Bir kez daha bir tuhaflık, bir gizem, çözülmesi gereken bir bulmaca haline gelmişti ve bundan nefret ediyordu.

Rain hemen cevap vermeyince, "Aklıma Yüce Büyücü'nün bir kılıç ustası olabileceği ve benim de onun sayesinde kılıç atmayı bildiğim geldi," diye itiraf etti. "Ama Cha Baruk'u bilmiyordur, değil mi?" Nehir kıyısını kum gibi kaplayan minik mücevherler, onlar yürürken botlarının altında çıtırdıyordu.

"Bu pek olası değil," dedi Rain. "*Chadin*'ler senin bu öğleden sonra Gaelen'le yaptığın gibi Dans'a çıkmadan önce üç yüz yıl boyunca eğitim görürler."

"Yani Gaelen'in haklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Durdu ve onun kollarına girmek için döndü. "*Shei'tani*, bunun seni rahatsız ettiğini görebiliyorum ve daha önce verdiğim tepkinin kısmen suçlu olduğunu biliyorum. Hissettiğin korkunun sana değil, Büyücülerin gerçek çiftleşmeyi nasıl manipüle edeceklerini keşfetmiş olabilecekleri fikrine yönelik olduğunu söylediğimde bana inan."

"Yağmur..."

"İşte, kendin hisset." Ellerini onun ellerinin arasına aldı ve *Shei'tanitsa* bağıyla daha da güçlenen keskin empatik duyuları onun samimiyetini algılayabildi. "Ruhun nasıl oluşmuş olursa olsun, hâlâ benim ruhumu çağıran ruh -tek ruh- o. Ve başka türlü olmasını da istemezdim." Kıvrılmış bir tutam saçı kulağının arkasına doğru taradı. "*Ver'reisa ku'chae. Kem surah,*

shei'tani."

Ondan şüphe etmedi. Teni onunki dokunurken, duyguları bir sayfadaki kelimeler kadar açıkken, yapamazdı. Yine de...

"Ama ya keşfedeceğim bir sonraki beceri iyi bir şey değilse Rain? Ya korkunç bir şeyse?"

Ona öyle hüzünlü bir gülümseme verdi ki neredeyse kalbi kırılacaktı. "Dünyayı yakıp kavuran adamla konuşuyorsun, Ellysetta. Bir büyücünün bile yapabileceği bundan daha kötü bir şey yoktur."

"Yağmur..."

Başını eğdi ve yürümeye devam etti. "Yaptığınız şeylerin çoğunu nasıl ya da neden yapabildiğinizi anlamış gibi davranmıyorum. Ben sadece senin olduğun her şeyi kabul ediyorum ve senin de aynısını yapabileceğin günü bekliyorum."

Meselenin özü buydu. Rain her gün yaptıklarından duyduğu suçluluk duygusuyla boğuşuyordu, tıpkı onun da her gün bir gün *yapabileceklerinden* duyduğu korkuyla boğuştuğu gibi - hatta sadece Büyücü ruhunu ele geçirirse yapabileceklerinden değil. Annesinin Ellie'nin büyüsünden korkmakta ve ondan kurtulmaya çalışmakta haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Ya o gün hiç gelmezse, Rain? Olduğum şeyi asla kabullenemezsem?"

"Yapacaksın. Dile getirmekte tereddüt ettiğin sorulara cevap arayacaksın - hatta

Bu cevapların ne olabileceğinden korksanız da. Ne zaman yeni, beklenmedik bir yetenek keşfetsen bunu görüyorum." Elini uzatıp kadının sırtından aşağı dökülen kalın, bağlanmamış buklelerini okşadı. "Tanıdığım tüm kadınlardan daha cesur olduğun halde kendini korkak sanmakta ısrar ediyorsun. Elfleri pek umursamasam da, geçmişinin gizemlerini çözecek ve geleceğinin olasılıklarını ortaya çıkaracak Hawksheart'tan daha iyisi yoktur."

"Geleceğimiz," diye düzeltti. Eld saldırısından bu yana son günlerde bunu yapmaya alışmıştı... sanki onunla paylaşmak için orada olmayacakmış gibi gelecekteki olaylardan bahsediyordu.

"Geleceğimiz," diye kabul etti. *Kalan az zamanımız için.*

"'Ne kadar az zamanımız kaldı' mı? Neden böyle şeyler söyleyip duruyorsun?" Cevap vermeyince yürümeyi bıraktı. "Oluyor, Rain? Savaşa bensiz dönmeyi düşünmediğini biliyorum, çünkü ben geride kalmayacağım. Birlikte, ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz. Bunun çoktan halledildiğini sanıyordum."

"Ellysetta... *shei'tani*..."

Adam ona doğru ama kadın elini itti. "Yapma 'Ellysetta *shei'tani*' me. Konuş benimle. Bana doğruyu söyle." "Sana her zaman doğruyu söylerim."

"*Nei*, . Asla yalan söylemezsin ama her zaman tüm gerçeği de söylemezsin. Sadece bilmemi istemediğin şeyler hakkında konuşmuyorsun."

Ağzını açtı, sonra akıllıca tekrar kapattı. "Sizi gereksiz yere endişelendirmek istemem."

"Bir şeylerin yanlış olduğunu bildiğimde sessizlik beni daha çok endişelendiriyor."

Gözlerini indirdi. Kalın siyah kirpikleri ay ışığında yanaklarında gölgeler oluşturuyor ve gözlerinin lavanta ışıltısını perdeliyordu. "Savaşta'yız, Ellysetta. Çok şey olabilir. Ben Tairen Ruhu'yum. Her savaşa ben liderlik edeceğim ve Eld beni birincil hedefleri haline getirecek."

"Ve bunların hiçbirisi Solan Diyarlar'dan ayrıldığımızdan beri olduğundan farklı değil."

İç çekti. "Farklı bir şeyler var." Gözlerini nehre dikti. Nehir yatağını kaplayan kristaller gümüşü ay ışığını kırarak suyun soluk gökkuşaklarıyla dans etmesini sağlıyordu. "*Ben* farklıyım."

"Nasıl yani?"

Banktan oval bir kristal koparmak için eğildi ve taşı parmaklarının arasında yavaşça yuvarladı.

"Yağmur mu?" diye sordu.

Bileğinin hızlı bir hareketiyle kristali nehrin yüzeyinde süzölmeye gönderdi. Suyu her dokunuşunda parlak bir renk sıçraması ve eşmerkezli halkalar halinde dalgalanıyordu. Taş battığında, kasvetli bakışlarını ona çevirdi. "Bağ çılgınlığı başladı."

Bir an için kalbi durdu. Zihni tüm düşüncelerden arındı ve geriye sadece kafa karıştırıcı bir uğultu kaldı. Dünyanın kendisi birkaç uzun an boyunca donmuş gibiydi. Yutkundu ve aniden kavrulan dudaklarını yaladı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eminim."

"Ama nasıl? Bunu size düşündüren nedir?" "İşaretler başlıyor."

"Ne işareti?"

"Bir dakika önce düşüncelerimi duydunuz. Onları Ruh olarak göndermedim ama yine de duydunuz."

"Belki de bu aramızdaki bağın güçlendiğinin bir işaretidir."

"*Nei*. Bağımız güçlü -şu anda her zamankinden daha güçlü- ama birleşme tamamlanana kadar zihnime istediğin zaman giremezsin. Düşüncelerimi duydun çünkü onları kontrol tutma yeteneğimi kaybediyorum. Bu bağ deliliğinin ilk etkilerinden ."

Kaşlarını çattı. "Öyle olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Benimle ilgili -bizimle ilgili- başka hiçbir şey Fey geleneklerine uymadı. Bu neden farklı olsun ki?"

Hüzünle gülümsedi. "Eminim. Günün her anı, düşüncelerimi yayınlamamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Orest'teki ilk savaştan beri bunu yapıyorum. Eğer durursam..." Gözlerini kapattı. Ve bir anda düşünceleri onun zihnine girdi. Ruhla değil, güçle desteklenmemişti ve onları duymak için çaba sarf ettiği için de değildi. Sadece oradaydılar, sanki onları yüksek sesle söylemiş gibi net bir şekilde.

Bağ deliliğinin ilk işareti bir Fey'in düşüncelerini gizli tutamamasıdır. Onları yayınlar. Önce yorgunluk veya kırılganlık anlarında, ama sonra daha sık, aklından geçenlerin dışarı dökülmesini engelleyemeyene kadar. Bir sonraki işaret öfkesini kontrol etmekte zorlanmasıdır, bu yüzden çabuk öfkelenir. Sonra büyüsi üzerindeki kontrolünü kaybeder.

Titremelerini durdurmak için ellerini birbirine kenetledi. "Ne kadar sürecek?" Soruyu güçlkle söyleyebildi. "Ne kadar zamanın var?" Onu seviyordu. Onu, birini sevebileceğini hiç bilmediği kadar çok seviyordu. Annesini ve babasını sevdiğinden, hatta ikizleri sevdiğinden bile daha fazla. Birlikte geçirdikleri birkaç kısa ayda, onun varlığının temeli, dünyasını aydınlatan Büyük Güneş olmuştu. Onsuz bir yaşam düşüncesini aklından bile geçiremiyordu.

"Uzun sürmez. Tanrılar lütfederse birkaç ay." Başı öne eğilirken düz, ipeksi siyah saçları yanaklarına döküldü. "Savaş ve hâlâ üzerimde taşıdığım tüm ruhlar çılgınlığı hızlandıracak. Eld'in saldırdığı o gece ne kadar çabuk Öfkelendiğimi kendin de gördün. O zamandan beri büyü kontrolümü de test ediyorum. Eğer yeterince odaklanmazsam, dokumalarım olması gerektiği gibi dönmüyor." Yukarı baktı. "Bel gerçeklerden şüpheleniyor ama ben artık kontrolümü sağlayamayana kadar diğerlerinin bilmemesini tercih ederim."

Zihni bir çözüm ya da en azından aralarındaki bağı tamamlayana kadar onun deliliğinin ilerleyişini yavaşlatacak bir yol bulmak için çılgınca çalışırken, bir yandan da onun söylediklerini özümsemeye çalıştı. "Seni iyileştirmeyi deneyebilirim - *rasa*'yı iyileştirdiğim gibi senin ruhunu da iyileştirebilirim."

Başını iki yana salladı. "*Nei, shei'tani*. Ruhumu iyileştirebilirsin ama bu sadece aramızdaki bağı tamamlanmasıyla mümkün olur."

"Ama Rain-"

Parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Şşş. *Las, shei'tani. Shei'tanitsa*, beni kendi ruhuna kabul edene kadar düşüncelerime ve ruhuma erişimini engelliyor. olmasa bile, *rasa*'yı iyileştirmenin sana neye mal olduğunu biliyorum. Ruhumda *Gaelen'in dahl'reisen* olduğu zamankinden daha fazla ölüm ve ona dokunduğunda bunun sana ne yaptığını hatırlıyorum. Kendi hayatımı kurtarmak için bile bunu tekrar yaşamana izin veremezdim."

"Yani denememe izin vermektense *ölmeyi* mi tercih ediyorsun? Rain!"

Çenesi inatçı çizgiler halinde sıkıldı. "İşkencemin onda birini çekmene izin vereceğime bin ölürüm, özellikle de benim adıma."

"Peki sen gittiğinde ne acı çekeceğimi düşünüyorsun?" diye bağırdı. "Seni *seviyorum* Sen, Rain."

"Seni seviyorum ama bu bağ çılgınlığının tek bir tedavisi var. O olmadan yapılacak hiçbir şey yok." Onun ellerini tuttu. "Zamanımızı kazanamayacağımız bir savaşla harcamayalım. Bunun yerine, kazanabileceğimiz bir savaşı kazanmaya odaklanalım."

Ellysetta itiraz etmek istedi. Rain'i en azından denemesine izin vermesi için zorlamak istedi.

onu iyileştirmek için. Ama adam bunun işe yaramayacağından o kadar emindi ve onu incitme riskini almak istemiyordu ki, kadın onu biliyordu. Adamın elinden kurtuldu ve gözlerini nehre dikti.

Boş ellerine baktı ve iç geçirdi.

Birkaç saat boyunca orada sessizce durup nehrin izlediler. Bir balık havaya sıçradı, pulları ay ışığında mavi mücevherler gibi parlıyordu. Suyu geri sıçradı ve mor, yeşil ve pembe dalgacıklar canlı renklerde .

Sessizliği ilk bozan Yağmur oldu. "Farsight bana Elflerin buraya gerçek rüya nehri dediğini söyledi," dedi. "Görünüşe göre nehir yatağındaki kristaller ayların ve Büyük Güneş'in ışığını emiyor ve Kahinlerin Dans vizyonlarını daha iyi anlamak için kullandıkları bir tür büyülü enerjiye dönüştürüyor. Yüzmeyi... aydınlatıcı bulabileceğimizi söyledi." İkna edici bir gülümseme sundu. "Elf mistisizminden hiç hoşlanmam ama itiraf etmeliyim ki büyülü sularda yüzdüğümüz son seferden büyük keyif almıştım."

Ona ters ters bakmak için döndü. "Bana bağ çılgınlığının başladığını söylüyorsun. Hayatını uzatmak için ruhunu iyileştirmeye çalışmama izin vermiyorsun ve beş saatten kısa bir süre sonra çiftleşmeyi mi düşünüyorsun?"

Beyaz dişleri alaycı bir gülümsemeyle parladı. "Ben senin *shei'tan'ınım*. Aklımı meşgul eden başka düşünceler ne olursa olsun, seninle çiftleşme fikri her zaman bunların arasındadır."

Kadın onun esprilerine aynı şekilde karşılık vermeyince, küçük gülümsemesi ve yerini ağırbaşlı, gözü kara bir dürüstlüğe bıraktı.

"Hayatlarımızda yeterince keder ve tehlike var. Ben Tairen Ruhuyum. Bağ çılgınlığı olmasa bile, bu hayatta ne kadar süre birlikte olacağımız asla kesin değil. Büyücü Ateşi ya da bir *sel'dor* cıvatası beni bir sonraki savaşta alabilir. Sahip olduğumuz zamanı kaderimize ağıt mı geçirmemizi istersin yoksa birlikte geçirdiğimiz her andan alabileceğimiz her damla mutluluğu içmemizi mi tercih edersin?"

O haklıydı. Hayatları her an kısa kesilebilirdi. Şu anda sahip oldukları zamanın bir anını bile asla gerçekleşmeyecek bir geleceğin yasını tutarak nasıl harcayabilirdi? Gözlerinde yaşlar parıldadı. "Yağmur..."

"Ssh. *Nei avi*." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı, sonra da tüm pişmanlığını yok eden tatlı, yavaş, şefkatli bir öpücükle ağzını aldı. Geri çekildiğinde, dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kadim, kibar Feyan dilinde, "Ee, *shei'tani*... sevgilinle bir rüya nehrinde yüzmek ister misin?" dedi.

Dudakları titredi. Şimdi onun yüzünden, aralarındaki bağı tamamlayamadığı için ölüyordu. Yine de, teni onunkine dokunurken ve duyguları özgürce akarken, tek bir pişmanlık ya da suçlama izi bile algılayamadı. Onu kayıtsız şartsız seviyordu, bu sevgi onu ölüme götürecek olsa bile.

Onun dökmesine izin vermediği gözyaşlarını kırıştırdı. Asla yapamazdı

kimseyi daha fazla sevmemişti. Onu hiç bu kadar hak etmediğini hissetmemişti. "*Aiyah.*" Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve ağzını onunkiyle buluşturdu. "*Kem'san. Kem'reisa. Kem'shei'tan.*" Kelimeleri öpücükler arasında onun ağzına doğru mırıldandı ve aralarındaki bağın ipleri boyunca ruhuna söyledi. "*Ke vo san, Rainier Feyreisen. Seni seviyorum.*"

Gözleri sıcak lavanta rengine parlıyordu. "*Te ke vo, shei'tani,*" diye cevap verdi. "Bu hayatın geri kalanı ve bundan sonraki her hayat için." Onu iyice öptü. "Ne olursa olsun, bundan asla şüphe etme. Hiç kimse -ölümlü ya da büyülü-senin *shei'tan'ın* olmaktan benim kadar mutlu olamaz."

Hafifçe sulu bir gülümsemeyi başardı ve bunun ona verdiği küçük sevinç dalgasına değer verdi. Bu tepki ona gözyaşlarını parmaklarıyla uzaklaştırma gücü verdi. "*Veli, Yağmur.* Bu nehrin gerçekten ne kadar büyülü olduğunu öğrenelim."

Derisinden ve çeliğinden kurtulmak için hızlı bir Dünya örgüsü ördü ve suya daldı. Akıntıyı keserken etrafında bir renk kaleydoskopu parladı ve parıldayan pembe ve mavi bir ışık patlamasıyla yüzeye çıktı. Ayakları nehir yatağının kristal kumuna yerleşti ve vücudunda bir ürperti dalgalandı. Oh, evet, burada sihir vardı.

Elini suyun içinde gezdirerek büyüyü peşinden sürükledi ve nehir büyüünün milyonlarca küçük prizma gibi güçlendirirken, göz kamaştırıcı bir renk suları aydınlattı.

Kıyıda, Rain savaş çeliğini ve altına giydiği dolgulu ipek tuniği çıkarıp attı ve zayıf kaslı vücudunun pürüzsüz, ipeksi gücünü ortaya çıkardı. Uzun boylu, olağanüstü güzel Rain nehre yürürken ay ışığında gümüş rengine parıldıyordu. Arkasında kızıl, yeşil ve koyu menekşe rengi dalgalardan oluşan küçük bir dalgalanma uzanıyordu.

Su damlacıkları teninde izler bıraktı. Sonbahar gecesi havası nemli göğüslerini kışkırtıcı bir serinlikle öptü ve meme uçlarını sıkı zirvelere çıkardı.

Adam ona doğru uzanırken gözleri parlamaya başladı ama kız güldü ve bir yerde dans etti. Omzunun üzerinden alaycı bir bakış fırlattı ve onun etrafında dönmeye başladı. Sarı, pembe ve yaz mavisi şeritler arkasından akıyordu.

Etrafındaki renkler ani bir parlaklıkla alevlenirken, Ruh'un kolları onu sıkıca kavrayıp kendine doğru çekti. "*Veli taris, fellana.*" Buraya gel, kadın.

Tekrar güldü ve adamın onu çekmesine izin verdi. Adamın gerçek elleri onu sardığında kirpikleri aşağıya doğru indi ve kahkahası hafifçe nefessiz bir iniltiye dönüştü. "*Taris ke sha.*" İşte . Başı geriye doğru eğildi ve saçları özgürce beline döküldü. Ellerinin tenine en basit dokunuşuyla bile gelen güç ve koruyuculuk hissini seviyordu.

Hayranlık... hatta hürmet... arzusunun sıcak damgasıyla karışmıştı. Rain Tairen Soul onu kollarına aldığı anda hissettiğinden daha fazla değer verildiğini hisseden bir kadın daha doğmamıştı.

"Yağmur..." Ağzının yakıcı sıcaklığı etrafını sararken, dili ve dişleri göğüslerinin hassas derisini sadece bir nefes bile onu titretene kadar okşarken, boğazının derinliklerinde onun adını mırıldandı. Büyüsünü çağırmamıştı ama yine de zihnini ele geçirmek ve duyularını ateşe vermek için bir Ruh örgüsü örmüş kadar kesin bir şekilde onu büyüledi. Tenine karşı mırıldandı ve titreşen uğultu vücudunun yalvarırcasına sarsılmasına neden oldu. Parmakları adamın saçlarının kalın, mürekkep gibi ipeğine saplandı ve başını kavrayarak onu kendine çekti.

Ona kadar hayatında hiç güzel hissetmemişti. Fey görünümünü sade, garip bir ölümlülük maskesinin ardına gizleyen cazibeden arınmış olsa bile, kendini hâlâ Ellysetta Feyreisa'dan çok Ellie Baristani gibi hissediyordu.

Rain'in ona baktığı ve şu anda yaptığı gibi dokunduğu zamanlar hariç.

Tırnaklarını sırtının ipeksi derisinde gezdirdi ve kasları karşılık olarak seğirip titrerken gırtlaktan bir hırıltı çıkardı. Arzu, onun ve onunkinin birleştiği ateşli bir telaşa içinden kükredi, hisler ve duygular o kadar iç içe geçmişti ki onları ayıramıyordu. Seksi sıcak, ağır bir ağırla zonkluyor ve kalçaları içgüdüsel, ritmik bir taleple onunkilere çarpıyordu.

Sıcaklık damarlarında patlarken Yağmur ürperdi. Hassas bağıllık, kızgın bir kömürün etrafına sarılmış ince ipek gibi kül oldu, yumuşaklığın yerini tüketen bir sıcaklık aldı. Dişleri Yağmur'un tenini sıyrıyor, keskin küçük ısırıklarla ısıyor ve Yağmur'un nefesini kesip ona doğru eğilmesine neden oluyordu.

Tairen'i içinde kükreterek kanı ateşe, eti yanan taşa çevirdi. *Bize eşimizi ver. Onu al. Onu sahiplen. Onu bizim yap.* Vahşi hırıltı zihnini kamçıladi. Tairen'i hırladı ve tısladı, dişlerini ve pençelerini gösterdi. Tairen çiftleştiğinde tatlı bir yumuşaklık olmazdı. Sadece ateş ve sıcaklık, rüzgârın , pençelerin sıkıca kavrayışı, arzusunun çılgılığı ve gökleri sarsan şiddetli sahiplenme vardı.

Ruh parmaklarından vahşi dalgalar halinde döküldü ve etraflarındaki nehir ateşli ışıklarla parladi. Elleri, dişleri, dilleri, dudakları, kanatları, pençeleri, Ruh bedenleri -hem Fey hem de tairen- ona eziyet ve işkence ediyor, sahipleniyor ve yağmalıyordu. O nazik aşık gitmişti. Büyüsünü, özünü, ruhunun alev alev yanan ihtiyacını, diğer her şeyden var olan ilkel çekirdeğini onun üzerine döktü: saf, baskın erkek enerjisi, inatçı ve şiddetli, saldırgan ve savunmacı, koruyucu ve fatih, onun ışığına karanlık.

Bizim, tairen'i tısladı. O bizim. Bizim eşimiz. Bizim dişimiz. Bizim gururumuz.

"Kem," diye hırladı Ellysetta'ya, iddiasını Ruh'a ve aralarındaki bağın iplerine de gönderdi. Büyü Ellysetta' çıplak bedenine aktı, kaslarını sıkılaştırdı, göğüslerinde, belinde ve rahminde ürpertici yalvarış patlamaları patlattı. Kadın çılgılık attı ve kadının yakarışı kendi yakarışını beslerken adamın ruhu zaferle alevlendi. *"Ve sha kem. Sen benimsin. Söyle."*

Açgözlü, sözsüz bir açlıkla ona sarıldı. Ağzı sürüklendi

Teninin üzerinde, ardında ateş bırakarak. Bacakları adamın beline dolanmış, onu kendine çekmeye çalışıyordu, kendi tairen'i onun iddiasına boyun eğmeden tamamlanmak istiyordu.

"Söyle," diye talep etti. Elleri kalçalarını kavradı, onu yukarı kaldırırken parmakları etine battı. Seksinin başı kılıfının yumuşak girişine sürtündü, onu baştan çıkardı, arzuladığı şeyin vaadiyle alay etti. Kalçaları tekrar kıpırdandı ve dişleri hızlı, keskin bir ısırıkla boynuna kapandı, dişi bir tairen'in kızgınlık ve emir dolu kıstırması. Başını geriye atıp ıslak saçlarını sonuna kadar savurdu ama teslim olmayı reddetti.

Sürüde dişiler *makai*, yani sürüyü yönetenlerdi. Ancak çiftleşmede, iddiasını inatçı bir baskınlıkla ortaya koyan erkekti. Bir tairen erkeği eşini amansız bir şiddetle takip eder, onu gökyüzünde kovalar, daha yüksek hızını ve dayanıklılığını kullanarak onun inatçı direncini kırmaya çalışırdı. Onu istediği yere pırpırlı geçişler ve cüretkâr dalışlarla sürüklüyordu. Gökyüzündeki ustalığını, çarpışma rotasında ona doğru dalarak gösterdi, ancak son anda geri çekildi, böylece uçan formunu sadece kanat ucundan kanat ucuna, kürkten kürke fırçaladı. Ve tairen vücutlarının her fırçalanışında, onu kızdıran ve ona eziyet eden, son bir meydan okuma çılgılığı atıp ona boyun eğmekten başka bir şey yapamayana kadar onu çılgına çeviren baş döndürücü çiftleşme kokusunu yaydı.

"Söyle," diye tekrar gürledi. "*Ve sha kem.*" Kalçasının bir yumruğu, seksinin karşı başka bir kışkırtıcı fırçasını getirdi. "Sen benimsin. Söyle."

Onu pençeledi, hırladı, onun pençesinde kıvrandı ve kıvrandı, ama sonunda, bitkin ve onun için ağrıyan, homurdandı, "*Aiyah, ke sha ver.* Ben seninim."

"Sonsuza kadar, *kem'tani.*" Ve onun kalçalarını kavrayarak çekirdeğine daldı. Gözleri kapandı ve başları karşılıklı bir çılgınlıkla geriye savruldu, adam onu doldurdu, sihirleri etraflarında dönüp dolanırken bedenlerine katıldı.

Gözlerini tekrar açtığı anda etraflarındaki dünya değişmişti.

Artık Elvia'daki büyümlü bir nehirde değillerdi; mor ipek perdeleri ılık bir gece esintisiyle dalgalanan ve tairen kokusu bir çadırdaki ipek bir kanepede, adamın vücudu kadınınkini sarmış bir şekilde yatıyorlardı. Gecenin içinde sessiz kükremeler gümbürdüyor ve tairenlerin Feyllerin karlı zirvelerinin yakınında oynadığı uzaktaki gökyüzünü ateş parıltıları aydınlatıyordu. Burayı, atalarının Feyller yakınlarındaki aile topraklarında bulunan shellabah olarak tanıdı.

Adamın vücudu kadınınkinin içine girerken yüzüne baktı ve altın sarısı saçları vahşi bir karmaşa halinde başına döküldü. Kaşlarını çattı... altın değil. Saçları...? Düşünceler dağıldı. Sırtını dikleştirdi, duyularına coşku yayıldı. "Fellana, bana yaptıkların." Kalçaları tekrar kabardı ve onun yüzünü izledi. Gözleri kapalıydı ve dudakları bir solukta aralandı.

"Senin bana yaptığından daha fazla değil." Sesi boğuk bir mırıltıydı, zengin ve derin

ve gırtlaktan geliyordu. Teninde uğulduyor ve ruhunda daha önce hiçbir kadının dokunmadığı bir yerde titreşiyordu.

Elleri ipeksi, soluk teni okşadı, gümüşi parıltısı o kadar parlaktı ki sanki Ay Ana'nın kendisi içinden parlıyordu. Çok yumuşak. Çok tatlı. Tamamen kadın. Hepsi onun. Kendi gerçek aşkı. Eğilip kolundan, avucundan aşağı öpücükler bıraktı, narin, ince parmaklarını ağzına çekti. Dili parmak uçlarının hassas yüzeyleri boyunca kaydı ve tırnaklarının narin kenarlarına hafifçe dokundu.

Bir kedi gibi gerindi, mırıldandı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Işıl ışıl bir güzellik. Çok beklenmedik, her yönden çok mükemmel. Eğer gerçek bir eş hayal etmiş olsaydı, kollarındaki kadın o olurdu. Altın denizlerde parılayan güneş ışığı gibi ipeksi bukleler. Ellerin altında güçlü ama bir o kadar da yumuşak bir vücut. Ve gözler... Kirpikleri kalktı, en saf tairen yeşili gözleri ortaya çıktı, gözbebeği yoktu ve türünün büyüsiyle parlıyordu. Tairen'in gözleri. Onun gözleri. Sevdigi ruhun gözleri.

Kirpiklerinde parılayan gözyaşları onu şaşırtarak yukarı fırladı. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu. "Benim için gökyüzünden nasıl vazgeebildin?"

Bir öpücük için onu aşağı çekti, kendi türüne özgü bir şekilde gözyaşlarını yaladı. Hâlâ pek çok açıdan Fey'den çok kedigillerden biriydi. "Van, kem'san, kem'Fey, sizinle bir ömür geçirmek için bundan çok daha fazlasından vazgeerdim. Gururda aşk bir seçimdir ve ben seni seçtim."

"Ama kanatların... o güzel kanatların..."

Gülümsedi. "Sen ruhumu uçururken ben kanatlarımı nasıl özleyebilirim?" Kollarını ve bacaklarını ona doladı ve boğazına doğru mırıldandı. "Beni şimdi uçur, Van. Ve benimle birlikte uç." Saf kadın nei, saf dişi, vahşi ve özgür bir gülümseme verdi. Kadın ipeksi bir sıcaklıktaydı, tairen alevi kadar sıcaktı; ve adam yanan bir taşı, sert, boyun eğmez, kadının emiyor, onu güçlendiriyor ve vücudunun onunkine her talepkâr itisiyle ona geri veriyordu.

İ kasları onun etrafında sıkıca kenetlendi, ani bir solukla gözlerinin kapanmasına ve dudaklarından bir ıglık çıkmasına neden oldu. "Fellana-"

Ellysetta'nın vücudu ona sıkıca sarıldığında Rain'in gözleri parlayarak açıldı. Saçları ay ışığında alev gibi parlıyordu ve gözleri saf tairen'e dönüşmüştü, gözbebeği yoktu ve ışıl ışıldı.

"Beni uçur, Rain." Vücudu onunkine karşı kabardı. Tırnakları onun sırtına pençe gibi saplandı. "Benimle uç."

"Aiyah." Sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu, duygu ve ihtiyaçla boğulmuştu. Sanki bedenlerinin güçlü birleşimi sayesinde ruhlarını da birleştirebilecekmiş gibi, vücudu birbiri ardına güçlü, itici bir hamleyle Aiyah'inkine daldı. Etraflarındaki su, tutkuları daha yüksek ve daha sıcak yanarken canlı renk patlamalarıyla dönüyordu. Onları neredeyse görebiliyordu, iki tairen çiftleşmenin şiddetli dansına katılmış, yükselip alçalıyor, kuyrukları birbirine dolanmış, kanatları açılmıştı.

Bedenleri birleşmiş, duyguları o kadar iç içe geçmişti ki onları birbirinden ayıramıyordu, Rain saf Işık olmanın ne demek olduğunu biliyordu, lekesiz ve mutlak. Gölge'ye yer yoktu, üzüntü ya da suçluluk duygusuna, korku ya da pişmanlığa, Öfke ya da vicdan azabına yer yoktu. Şu anda o sadece Rain'di, Ellysetta'nın sevgilisi, tutkusu en sıcak alev gibi parlayan ve ruhu tairin'in bile uçmaya cesaret edemeyeceği kadar yükseklerle çıkan Rain.

Celiera Şehri

Zıplayan küçük sürtük hayatta kalmıştı!

Gethen Nour pansiyon odasının sınırları içinde öfkeyle dolaşüyor, Zarafetlerin Efendisi Gaspore Fellows'un parfümlü kafasına lanet üstüne lanet yağıdırıyordu. Bıçak yarası onu birkaç dakika içinde kan kaybından öldürecekti.

Yürümeyi bıraktı. Velpin. Işıkla lanetlenmiş Velpin. Fey bin yıl önce suların üzerine temizleyici bir örgü koymuştu ve bunun yan faydalarından biri de hafif bir iyileştirme etkisiydi. Fey onu bulup yarasını mühürleyene ve saraya geri götürene kadar Fellows'un hayatta kalmasına yardımcı olduğuna şüphe yoktu; orada yerel ocak cadılarından biri onu saldırganın adını söyleyecek kadar canlandırmayı başarmıştı.

Ve şimdi şehrin sokakları kayıp saray mensubu Lord Bolor'u Kral Muhafızlarıyla dolup taşıyordu.

Mahvolmuştu.

Saraya dönmesi söz konusu bile olamazdı. Hapsedilecek ve işkence ya da Doğruluk Konuşması için tutulacaktı. Kraliçe onu zaten hor görüyordu, bu yüzden o çevreden hiçbir yardım bekleyemezdi. Saraydaki en yakın yoldaşı olan Jiarine de muhtemelen sorgulanacak ve işkence görecekti ve hafızasını silmek için büyü yapsa bile bunun etkileri sonsuz değildi. Kendini kurtarmak için onu ele verebilirdi.

Eld'e dönmek de daha iyi bir seçenek değildi.

Başbüyücü, Gethen'in Celiera'daki performansından duyduğu hoşnutsuzluğu çoktan dile getirmişti. Ölümlülere varlığını gösteren Primage olarak tam bir başarısızlıkla geri dönmek..

Gethen ürperdi. bile değmezdi.

Hayır, burada kalamazdı ve eve de gidemezdi. Başka bir yere gitmeliydi. Belki Merellia'ya ya da Droga'ya. Ya da daha iyisi, hiçbir Büyücü'nün onu aramayı düşünmeyeceği bir yere -Yüce Büyücü'nün uzun kolunun henüz ulaşmadığı bir yere.

Gethen gardırobun içindeki küçük deri çantayı kaptı ve burada sakladığı büyülü aletleri içine atmaya başladı. *Selkahr*

Burada, Celieria'da ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü büyüler için kristaller, yüzükler ve güç bantları, *somulus* tozu, diğer otlar ve iksirler. Mavi Midilli Hanı'nda böyle bir zulası daha vardı. Oraya gidip bunları toplayacak, sonra da şehirden kaçmanın bir yolunu bulacaktı. Baş Büyücü'nün onu fark etmesinden korktuğu için seyahat etmek için Ruhlar Kuyusu'nu kullanmaya cesaret edemiyordu.

Derin kapüşonlu bir pelerin giyerek odadan ve pansiyonun arka kapısından gizlice ara sokağa girdi.

Karanlıktan tanıdık bir ses, "Bir yere mi gidiyorsun Nur?" dedi.

Gethen döndü, büyü parmak uçlarında parıldıyordu ama kalkanını kaldıramadan boynuna bir ok saplandığını hissetti. Görüşü kararmış ve bacakları altına çökmüştü.

"Lütfen, hiçbir şey bilmiyorum." Jiarine Montevero, gardiyan onu Eski Kale Hapishanesi'nin koridorunda sürüklerken ağlıyordu. "Size zaten her şeyi anlattım! Daha fazlasını bilmiyorum. Lütfen! Bana inanmak zorundasınız!"

Efendi Fellows'un Lord Bolor'un kendisini öldürmeye çalışan büyücü olduğunu açıklamasının ardından Prens Dorian annesini, Lord Bolor'la yakın ilişkisi olan herkesi sorgulanmak üzere Eski Kale Hapishanesi'ne götürmesine izin vermesi için ikna etmişti. Jiarine, Bolor'un saraydaki en yakın arkadaşı olduğu için, elbette götürülen ve gözaltına alınan saray mensupları arasında o da vardı.

Bütün öğleden sonrayı sorgulanarak geçirmişti. Lord Bolor'u ne kadar iyi tanıyordu? Ne hakkında konuşmuşlardı? Nerede olduğunu biliyor muydu? Muhafızların kendisi için geldiğini fark ettiği anda yaptığı hafıza büyülerini sayesinde tüm sorulara şaşkın bir masumiyetle cevap verebilmişti.

Şimdi gece yarısıydı ve gardiyanlar onu tekrar hücrelerinden almaya gelmişlerdi. Bunun iyiye işaret olmadığından emindi. Daha da kötüsü, hafıza büyüsü çoktan etkisini yitirmişti.

Muhafızlar onu açıkça bir işkence odasına götürdüler: duvarlardaki çıplak meşalelerin titretilen turuncu ateş ışığıyla aydınlanan taş duvarlar, her türlü bıçak ve kerpetenle donatılmış bir masa, kemikler yuvalarından çıkana kadar uzuvları germek için eski bir askı gibi görünen bir şey. Odanın gölgeli köşesinde pelerinli bir figür duruyordu.

Gardiyanlar onu bir sandalyeye, kolçaklara kaynaklanmış kelepçeleri bileklerinin etrafına kilitlediler ve odadan çıktılar.

pelerinli adamla baş başa kalan Jiarine, gerçek bir dehşete kapılarak titremeye başladı. "Lütfen. Yemin ederim, size bildiğim her şeyi anlattım. Bir *shei'dalin* çağırın. Doğruyu söyle bana! Saklayacak bir şeyim yok."

"Ne kadar inandırıcı bir yalancı. Hayatım, bu gerçekten olağanüstü bir yetenek. Neredeyse sana ben de inanacağım."

Jiarine dondu kaldı. O sesi tanıyordu. Kendisini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

kendi. "Usta?"

Köşedeki adam pelerininin kapüşonunu geriye atarak tanıdığı bir yüzü ortaya çıkardı. Zenginlik ve güç karşılığında ruhunu yakışıklı bir Büyücüye satan aptal bir genç kız olduğundan beri tanıdığı, sevdiği ve nefret ettiği bir yüz.

Kolis Manza yakışıklı yüzünü bir yana eğdi ve ona uzun zaman önce kalbini kazanmış olan o büyüleyici, hafif alaycı gülümsemesini verdi. "Biliyor musun, gerçekten ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutuyordum."

"Usta Manza! Tanrılara şükürler olsun ki hayattasınız."

Yüz ifadesi anında sertleşti. "Tanrıların bununla hiçbir ilgisi yok, sana söz veriyorum." Bir nefes aldı ve küçük bir gülümsemeye daha zorladı, ama bu kez farklı bir şeyler olduğunu fark etti. Gözlerinde daha önce var olmayan bir soğukluk.

"Usta? Neden buradasınız? Beni neden buraya getirdiniz?" "Tesadüfe bakın ki, burası hapishanedeki mahremiyeti olan birkaç odadan biri. taş dokunmuş. Bir büyücünün serbest kalmasıyla birlikte Feyler, Üstat Nour'un konumunu ele verebilecek büyüleri bulmak için şehrin her noktasını tarıyor. Ancak bu odanın yapısı sayesinde, burada yapılan herhangi bir büyü bu duvarların dışında tespit edilemez."

İçini çekti ve ona doğru yürüdü. "Görüyorsun ya Jiarine, Nour kendini ifşa ederek senin üzerine de şüphe ışığı düşürdü. Geçmişteki birlikteliğimizi ve yakında mahkemeye döneceğimi göz önünde , bu olmaz. Dürüstlüğün su götürmez olmalı ki benim üzerime en ufak bir şüphe düşmesin.

Ne yazık ki, ne kadar yetenekli bir yalancı olursanız olun, sizden gerçeği öğrenmenin yolları var. İşte bu yüzden, benim tatlı *umagi*'m, ne kadar pişman olsam da, gerçek benliklerimizle birlikte geçirdiğimiz her nefis anı hafızandan kalıcı olarak silmek zorundayım."

"Efendim?"

Ona doğru eğildi. "Merak etme, Jiarine. Bu acıtmayacak." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "O kısım sonra gelecek."

"İşkence mi?" Annoura önünde diz çökmüş olan Dazzle'a inanamayarak baktı. "Leydi Montevero'nun -benim şahsi sarayımın gözdesi- *işkence gördüğüne* inanmamı mı bekliyorsun? Yanılıyor olmalısınız, Sör! Sadece sorgulanmak üzere götürüldü ve sözlerini doğrulayacak bir Doğruluk Sözcüsü gelene kadar gözaltında tutuldu."

Dazzle derin bir şekilde eğildi ve gözlerini yere indirdi. "Bu sabah onu ziyarete gittim, zaman geçirmesine yardımcı olacak birkaç ıvır zıvır getirmek için. Zavallı yüzünde morarmamış ve beneklenmemiş tek bir parmak izi yok... ve elleri, zavallı elleri. Bütün parmakları kırılmıştı. Bilinci zar zor yerindeydi. Tek söylediği, "Ben masumum. Kraliçeye masum olduğumu söyleyin."

Annoura ayağa kalktı. Titremelerini önlemek için ellerini belinde kenetledi. "Çıkın dışarı. Hepiniz. Derhal!"

Saray mensupları bu ses tonunu biliyordu. Her biri ayağa fırladı ve aceleyle geri çekildi.

Annoura zihni karmakarışık bir halde adım atmaya başladı. Önce Efendi Fellows'un ölümünden dönmesi, ardından Lord Bolor'la ilgili ifşaat, sonra da tüm gün geçmesine rağmen hâlâ bir şey bulamamış olan şehirdeki insan avı.

Tüm bunlar yeterince üzücüydü, ama bu haber... bu tüm inançlara meydan okuyordu. Usta Fellows saldırgan olarak Lord Bolor'un adını verdikten sonra

Elbette Jiarine'in onu Annoura'nın huzuruna sokmak için gösterdiği hararetli çabaların bir komplonun parçası olup olmadığını merak etmişti. Bu yüzden Dori, Leydi Montevero'yu sorgulamak üzere Eski Kale'ye götürmekte ısrar ettiğinde itiraz etmemiştir.

Ama *işkence*! Bunu asla onaylamazdı. Jiarine için değil. En azından, temelsiz varsayımların ve suç ortaklığının ötesinde bir tür kanıt olmadan! Son aylardaki dostluklarından sonra, Jiarine en azından bu kadarını hak ediyordu.

Annoura duvara doğru yürüdü ve zili çekti. Birkaç saat sonra, tam da kraliyet mührünü bir parşömenin altına basarken, Oda Efendisi geldi. "Majesteleri?"

"Hemen oğlumu çağırın. Lord Hewen'i ve bir arabayı bununla birlikte Eski Kale Hapishanesi'ne gönderin." Mühürlü parşömeni uzattı. Mürekkep hâlâ nemliydi ve el yazısı kraliyet hattatının akıcı yazısından ziyade kendi yazısıydı ama alttaki mühür belgeyi Celieria'nın herhangi bir kanunu kadar meşru ve bağlayıcı kılıyordu. "Bu kraliyet tahliye emrini hapishane müdürüne teslim etsin. Leydi Montevero'nun bu akşam yemekten önce bu çatı altında ve Lord Hewen'in gözetiminde olmasını istiyorum."

Odaların Efendisi eğildi. "Elbette, Majesteleri. Bununla bizzat ilgileneceğim."

Üç çan sonra, Lord Hewen ve Leydi Montevero'yu taşıyan kraliyet arabası kaldırım taşları üzerinde yuvarlanıp merdivenlerin dibinde durduğunda o ve sarayın yarısı avluda bekliyordu.

Cildi benek benek olmuş, mavi gözleri acıdan sersemlemiş Jiarine Montevero, arabadan avluya doğru titreyerek inerken Lord Hewen'in güçlü koluna yapıştı.

"Leydi Montevero!" Annoura kollarını iki yana açarak kalan mesafeyi bir çırpıda geçti. ". Duyduğum anda serbest bırakılmanızı istedim." Jiarine'in elini tutmaya niyetlenmişti ama parmaklarının parçalanmış halini gören Annoura onun yerine leydinin yüzünü kavramayı ve yanaklarına hafif bir öpücük kondurmayı tercih etti.

"Yüce Tanrım!" zengin, erkeksi bir ses. "Ona ne oldu böyle?"

Annoura'nın kalbi bir an için durdu. Başını çevirdiğinde, ilkinden sonra geldiğini fark etmediği ikinci arabanın açık kapısının yanında duran tanıdık, şaşırtıcı derecede yakışıklı gördü. Gözleri adamın uzun zamandır görmediği yüzünü, gözlerini, alnına düşen saçlarının dikkatsizce savruluşunu içine çekti.

"Majesteleri," diye mırıldandı Lord Hewen, "Leydi Montevero'yu içeri götürmeliyiz. Şu anki zayıf haliyle soğuktan kolaylıkla ölebilir."

Bu uyarı onu getirdi. "Elbette." Saraylılara dönerek, şu anki favorilerinden ikisini yanına çağırdı. "Çabuk gelin. Leydi Montevero'nun odasına gitmesine yardım edin. Sen oradaki..." Donuk kafataslı Dazzle'ı gördü. "Mairi, hizmetkârlara söyle ateşi yaksınlar. Aşçıya söyle, sıcak çay ve keffee göndersin; hanımefendinin yemesi için de sıcak ve besleyici bir şeyler. Çabuk!"

Saray görevlileri Jiarine Montevero'yu içeri taşıırken, Annoura beklenmedik bir şekilde yeni gelen yakışıklı, uzun zamandır ortalarda görünmeyen ve düşüncelerini gereğinden fazla meşgul eden Favoritee döndü. "Sör Vale." Bakışlarını dikkatle ona diktiğinde hâlâ nabzını hızlandıracak bir güce sahipti. Ona sanki evreninin merkeziymiş gibi bakıyordu.

"Majesteleri." Derin bir şekilde eğildi ve gözlerini kaldırarak, kalbinin boğazına kaçmasına neden olan o yavaş, baştan çıkarıcı tarzıyla gülümsedi. "Güzelliğiniz, kraliçem, hâlâ güneş gibi parlıyor ve ben sizin ışıltınızdan çok uzun zamandır yoksun kalmış zavallı, solmuş bir çiçekten başka bir şey değilim."

Başka bir saray mensubunun böylesine coşkulu ve abartılı iltifatları kulağa gülünç gelebilirdi. Ama Vale öyle bir içtenlikle konuşuyordu ki, kelimeler dudaklarından güzel bir şiir gibi dökülüyordu. koruyup, "döndüğünüz için mutluyuz, Sör," demek için elinden gelen tek şey, ilk aşkının sancılarını çeken bir kız öğrenci gibi sevinçten sıçrayıp bağırmaktı.

Vale geri dönmüştü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Elvia~ Deep Woods

Dreamer Nehri'nden ayrıldıktan altı gün sonra Fey, Derin Orman'ın kalbine yaklaştı. Güneş ışığı ve zengin toprak için yarışan birbirine sıkı sıkıya bağlı ağaçlar yerlerini daha az sayıda, çok daha yaşlı ağaçlara, Ellysetta'nın ağaç tepelerinin bulutları delebileceğini düşündüğü kadar yükseğe çıkan devasa ağaçsı devlere bıraktı.

Bir güneş ışığının içinden geçen Rain'e baktı ve bir an için onu farklı gördü, sanki ikinci bir görüntü onun üzerine bindirilmişti. Rain, ama Rain değil. Saçları siyah değil koyu bronzdu, kaslı vücudu altın rengi savaş çeliğiyle değil, pırıl pırıl parlayan gümüş zırhla kaplıydı. Bu görüntü ona Dreamer'da gördüğü o tuhaf gördüğü adamı hatırlattı. Rain'le ikisinin de paylaştığı imgelemi.

Ellysetta, Parlak Fellana'nın -sevdiği Fey kralıyla birlikte olmak için kendini bir Fey kadınına dönüştüren tairen'in- hayatından bir kesit gördüklerine ikna olmuştu. Ama Fanor'a bunu sorduğunda, tek söylediği Dreamer'ın hoşuna gideni gösterdiği olmuştu. İmgelem geçmiş ya da gelecek olabilirdi ya da muhtemelen kendi ikilemlerinden doğan ve hiçbir zaman gerçekten var olmamış ve olmayacak bir imgelem olabilirdi. Önemli olan, imgelemde içinde bulundukları duruma uygulayabilecekleri bir anlam bulmaktı.

Gözlerini kırptırdı ve bronz saçlı Fey kralının görüntüsü kayboldu. Ne anlam kazanmış olması gerekiyordu? Tairen'inin kanatlarını asla bulamayacağını kabul etmesi mi gerekiyordu? O ve Rain'in daha önce yaşadığını

-Yoksa yine mi? Aşkın bir seçim olduğunu ve aralarındaki bağı tamamlamak için bunu kabul etmesi gerektiğini mi?

Fanor, Dreamer Nehri'nin onları aydınlatacağını ama tek yaptığı kafasını daha da karıştırmak olmuştu.

Ellysetta yüz yıllık bir ateş meşesinin gövdesi kadar büyük olan alçak bir dalı kaçırmak için başını eğdi. Devasa gövdenin yanından geçerlerken Yağmur'a, "Bu ağaçlar inanılmaz," dedi. "Bana Dharsa'nın dışındaki Sentinelleri hatırlatıyorlar, sadece çok çok daha büyükler." Fey ve Elfler ormanın zeminini kaplayan eğrelti otlarının arasından geçen dar bir patikada tek sıra halinde ilerliyorlardı. Güneş ışınları tepedeki gölgelikten aşağı süzülüyor, çalılıkların zengin, canlı yeşil tonlarını ve pürüzsüz ağaç gövdelerinin altın tonlarını aydınlatıyor, böylece orman parlak bir ışıkla parlıyor gibi görünüyordu.

"Bunlar Sentineller," dedi Rain. "Dharsa'dakiler Elflerden geldi, uzun zaman önce, iki ırkımız bir arada yaşarken bir hediye olarak. Ama bunlar çok daha

Hatta onlardan bile daha yaşlı." Vücudu, onun yavaş yürüyüş temposuna göre sallanıyordu. *ba'houda* dağı.

"Onlar ormanın bekçileridir," dedi Fanor. "Hiçbir şey onların dikkatinden - ya da hafızasından- kaçmaz ve çok uzun süre yaşarlar."

"Ne kadar ?" Ellysetta sordu.

"Herhangi bir Elf ya da Fey'den daha uzun." Elf eyerinde sola doğru eğildi ve gövdesi en az bir tairen uzunluğunda olan yakındaki bir ağacı okşadı. Ağaca lirik bir Elfçe mırıldandı ve ağacın dalları karşılık olarak çırpındı. "Örneğin bu Nöbetçi, Üçüncü Çağ'ın şafağından beri yaşıyor. Genç ve güzel bir ağaç."

Ellysetta güldü. "Genç mi? Üçüncü Çağ en az yüz bin yıl önce başladı."

Fanor gülümsedi. "Bir Nöbetçi için çok genç. Navahele'de, kadimlerin en yaşlısı Hafızadan Önceki Zaman'da, İlk Çağ'dan önce köklerini salmıştı."

Çenesi düştü. "Ama bu bir milyon yıl önceydi."

"*Bayas*, . O ve Navahele'nin diğer kadimleri, dünyanın geri kalanı tarafından çoktan unutulmuş pek çok anıyı yaşam halkalarında saklıyorlar."

"Bu anıları paylaşıyorlar mı?" Rain sordu.

"Benimle değil." Fanor alçak bir dalı ıskalamak için başını eğdi. "Eskiler sadece Elvia'kral ve kraliçesiyle, Lord Galad ve kız kardeşi Ilona Brighthand'le, Silvermist Leydisi'yle konuşur."

Bir tepenin zirvesine doğru at sürerlerken Fanor'un yüzü aydınlandı. " geldik." Atını daha hızlı mahmuzladı ve *ba'houda* yola koyuldu. Tepenin zirvesine ulaştıklarında Fanor atını durdurdu ve diğerlerinin yetişmesini bekledi.

"İşte," dedi yaklaştıklarında, "Navahele. Kadimlerin şehri." Yüzüne neşe ve gurur dolu bir gülümseme yayıldı ve tenini yumuşak altın bir aura ile parlattı.

Ellysetta bineğinin dizginlerini geri çekerek kısrağı tepenin zirvesinde durma noktasına getirdi. Şaşkınlıkla aşağıdaki vadiye baktı. Beklediği her ne idiyse, bu değildi.

Hiç bina yoktu.

Navahele sadece ağaçların içinde bir şehir değildi; ağaçların *şehriydi*. Şimdiye kadar gördüklerinin neredeyse iki katı büyüklüğündeki Sentinel halkaları, üst üste binen bir uyum içinde birbirine dolanmıştı. Parlak altın gövdeleri ve dalları, içinde Elflerin yaşadığı canlı katedrallere dönüşmüştü. Merdivenler devasa gövdeleri çevreliyor, köprüler havada çaprazlama uzanıyordu; hepsi de dallardan, sarmaşıklardan ve büyük Sentinellerin gövdeleri ve dalları boyunca büyüyen diğer simbiyotik bitkilerden oluşuyordu. Sütunlar ve destekleyici köklerden oluşan zarif kafesler, bania ağaçlarına benzer bir şekilde en ağır dalların altında zarif bir ihtişamla büyümüştür. Yaprak ve çiçeklerle kaplı sarmaşıklar gölgelikten

Etrafında kuşların ve göz kamaştırıcı bir dizi kelebeğin uçan mücevherler gibi çırpındığı kurdeleler.

"Gel," dedi Fanor. Topuklarını bineğinin yan tarafına değdirerek atı patikadan aşağıya, ağaçlardan oluşan büyüleyici şehre doğru mahmuzladı. "Halkım bizi bekliyor."

Bineklerini tepenin dibinde bırakan Feyler, Fanor'un devasa, kadim ağaçlardan oluşan orta koruya doğru ilerleyişini . Kalın, süngerimsi, kuş tüyü kadar yumuşak yosunlar büyük dalların altındaki zemini kaplıyordu. Her adım bulutların üzerinde yürümek gibiydi.

Ellysetta, her ağacın arkasında tam bir pastoral sükûnet manzarası bulurken boynunu büküp şaşkın bir çocuk gibi aval aval bakmaktan kendini alamadı. Berrak dereler yuvarlak taşların üzerinde çağıldıyor, dantelli şelaleler müzikal beyaz dalgalar halinde yosun kaplı kayalardan aşağı yuvarlanıyordu. Her yerde, efsane ve efsane yaratıkları bol miktarda bulunuyordu - ölümlü dünyadan çoktan kaybolmuş hayvanlar ve kuşlar.

"Bu bir... Shadar mı?" diye fısıldadı Fanor'a. Alnından tek bir spiral boynuz fışkıran devasa beyaz bir aygırın uzun, parlak yelesine ve kuyruğuna çiçek çelenkleri ören üç Elf hizmetçisini görünce. Aygır gururlu başını Ellysetta'ya doğru çevirdi, sonra kişnedi ve parıldayan gümüş toynaklarıyla yosunlu zemini eşeledi. Elf bakirelerinin yumuşak kahkahaları Ellysetta ve Fey'in geçişini izlerken sessizleşti.

"Öyle," dedi Fanor.

"Hâlâ var olduklarını ya da gerçekten var olduklarını bilmiyordum."

"Ölümlüler onları büyüleri için neredeyse yok edene kadar avladılar - Aquilinler

aynı zamanda." Aquiline'ler kanatlarını gök gürültüsü, altın toynaklarını vurduklarında ise şimşek çıkardıkları söylenen vahşi, kanatlı atlılardı. "Ama her ikisi de Elvia'da hala gelişiyor."

Shadar'a bakmak bile onu neredeyse . "Bir Shadar'ın boynuzunun gücünün her türlü zehri etkisiz hale getirebildiği ve her türlü pisliği temizleyebildiği hakkındaki efsaneler doğru mu?"

Fanor'un beyaz dişleri hoşgörölü bir gülümsemeyle parladı. "*Aiyah*. Shadar boynuzu başka hiçbir şeye benzemeyen bir iyileştiricidir, bu yüzden ölümlüler onları bu kadar çok avladılar.

Shadar boynuzunu zehirli bir kuyuya dokundurabilirler ve sular anında arınır. Bir Shadar boynuzunun dokunuşunun tairen zehriyle zehirlenmiş bir adamı bile kurtarabileceği söylenir."

Yağmur . "İşte bu bir efsane. En güçlü *shei'dalinlerimiz* bile tairen zehrine karşı koyamaz."

Elf omuz silkti. "Elf efsaneleri böyle . Bunun doğru olup olmadığını test eden birini tanımıyorum."

Tacik homurdandı ve Gaelen'e spekülatif bir bakış attı. "Belki vel Serranis biz buradayken bunu deneyebilir. Tamamen bilim adına,

Elbette."

Bel gözlerini devirdi. Gil ve Rijonn kıs kıs güldüler. Gaelen başparmağını işaret ve orta parmağının arasına sıkıştırarak kaba bir hareketle yumruğunu kaldırdı.

Tacik sırttı ve ona doğru alaycı bir öpücük kondurdu.

Büyük Nöbetçilerden birinin gövdesine kıvrılan, asmalarla kaplı güzel bir çardağın önünde durdular. Altın tenli ve güzel bir düzine Elf ağacın dibinde bekliyordu.

"Onlarla gidin lütfen," dedi Fanor. "Lord Galad dinlenmenizi ve kendinizi yenilemenizi istiyor. Gün batımında gelişiniz şerefine bir akşam yemeği vereceğiz. Ondan sonra sizi görecektir."

Elfler Fey'i, Sentinel ağacının devasa gövdesinde bilinçli olarak büyütülmüş gibi görünen geniş oyuklardan oluşan ayrı konuk odalarına götürdüler. Rain, Ellysetta'yla birlikte odayı inceledi ve zeminin, duvarların ya da tavanın pürüzsüz, kusursuz altın yüzeyinin hiçbir yerinde alet izi bulamadı.

Odanın içindeki ışık, akan sarmaşıklardan oluşan perdeler gibi şekillendirilmiş gümüş bir avize tarafından sağlanıyordu, ancak avize mum tutmak yerine, mücevherli kanatlarını yavaşça çırparken vücutları yumuşak, gümüşü mavi bir ışık yayan fosforlu kelebeklerle kaplıydı.

"Uyumak istediğinizde pencereyi açın, *damia* gidecektir," dedi onlara odalarına kadar eşlik eden Elf bakiresi. "Onları tekrar geri çağırmak için bu bal suyundan birkaç damla çan çiçeklerinin içine dökün." Elinde kristal bir fısıfı tuttu ve avizenin sarmaşıklarının her birinin ucundaki tüp şeklindeki gümüş çiçekleri işaret etti. "İçecek ve kıyafet değişimi sağlandı. Ağacın bir yüzme havuzu var. Gelişiniz şerefine verilecek ziyafet Büyükbaba'nın adasını çevreleyen havuzlara bakan terasta yapılacak. O zamana kadar rahatınıza bakın."

Rain başını eğerek, "*Talaneth, elfania*," dedi.

Elf, saçları akşam karanlığı gibi, gözleri gün doğumu kadar altın rengi olan güzel bir kadın, selamına karşılık verdi. "Günün bereketi," diye mırıldandı ve sessiz bir zarafetle ayrıldı.

"Şimdi ne olacak?" Ellysetta yalnız kaldıklarında sordu.

"Şimdi elimizden geldiğince ve gün batımını bekleyelim." Yağmur, Ellysetta'nın hoşnutsuz ifadesine gülümsedi. Günlerdir süren yolculuktan sonra, Navahele'ye vardıklarında bekleyişinin sona ermesini bekliyordu. "Elvia'da her şeyin bir zamanı vardır."

Kendilerine ikram edilen meyvelerden ve nefis hamur işlerinden yediler ve yüzme havuzundan faydalandılar. Ancak giyinme vakti geldiğinde Rain Elf giysilerini düzgün, el değmemiş bir yığın halinde bıraktı. Solan Topraklar savaşta olduğu sürece, Fey kralının altın savaş çeliği onun tek kıyafeti olacaktı. Yolculuğun tozunu ve kirini zırhtan temizledi.

ve siyah ve altın plakaları parlayana kadar cilaladı.

Rain giyinirken, Ellysetta da çivili derisini ölümsüz bir kraliyet mensubunu karşılamaya yetecek kadar süslü gümüş ve kırmızı bir elbiseye dönüştürdü. Kalın bukleler halinde beline kadar uzanan saçlarını açık bıraktı ve başına platin, elmas ve Tairen'in Gözü kristalinden örülmüş bir taç yerleştirdi.

İkisi de hazırlıklarını tamamladığında, "Pekâlâ," dedi. "Gidelim mi?" Kalbi göğsünde güm güm ve sinirsel gerginlik şeritleri göğsünün etrafını sarıyordu.

"Büyük Güneş gibi parlıyorsun, *shei'tani*," dedi Rain gülümseyerek. "*Aiyah*, bırak gidelim. Ve endişelenmeyin. Hawksheart Elf misafirperverliği kurallarına bağlıdır. Onun davetiyle, onun misafiri olarak buradayız. Bu yasaya göre, burada dünyanın herhangi bir yerinde olabileceğimizden daha güvendedeyiz."

"Korktuğum şey fiziksel tehlike değil," diye itiraf etti.

"Biliyorum. Ama ne cevap versin, Ellysetta, bilmemiz daha iyi, sence de öyle değil mi?" Bileğini uzattı.

Yüzünü ve parmaklarını üzerine koydu. "Bu cevaplara bağlı," diye mırıldandı.

Diğer Feylerle ağacın dibinde buluştular. Rain gibi Ellysetta'nın beşlisi de önerilen Elf kıyafetlerinden vazgeçmiş, sadece derilerini temizleyip parlatmış ve çeliklerini elmas parlaklığında parlayana kadar cilalamıştı. Bir Elf bakiresi onlara katıldı ve bir gülümseme ve melodik bir komutla onu takip etmelerini söyleyerek Ellysetta, Yağmur ve savaşçıları büyük Nöbetçi'nin gövdesinin etrafında dönen merdivenlerden aşağıya indirdi.

Çayır boyunca yürüyüp Navahale'nin kalbindeki kristal havuzlardan birine sarkan asma kaplı bir terasa çıktılar. Orada pırıl pırıl Sentinel ağacından oyulmuş ahşap bir masa bekliyordu, parlak yüzeyi ışıltılı kristal tabaklar ve kadehler ve aromatik kızarmış etler, sebzeler ve pırıl pırıl meyvelerden oluşan yığınla tabakla süslenmişti.

Saçlarında kurdeleli çelenkler olan Elf bakireleri öne çıkararak bal çiçeği kokan, soğutulmuş altın Elf şarabı kadehleri sundu.

Ellysetta mırıldanarak teşekkür etti ve deneysel bir yudum aldı. Dilinde hafif tatlı ve çok ferahlatıcı bir lezzet patladı.

"*Beylah vo*. Çok lezzetli," dedi bardağı uzatan Elf hizmetçiye.

"Biz ona Elf dilinde güneş ışığı anlamına gelen *elethea* diyoruz," diye açıkladı Fanor'un sesi arkadan.

Ellysetta döndüğünde Fanor'un da terasta onlara katıldığını gördü. Avcı kıyafetlerini pırıltılı Elf ihtişamıyla değiştirmişti: Hareket ettiğinde dönüşümlü olarak yosun yeşili ve altın rengi parlayan uzun bir tunik, beline yapraklı sarmaşıklar şeklinde dövülmüş altın bir kemerle bağlanmıştı.

Kadının elindeki şarap kadehini işaret etti. "Navahele'nin Sentinel ağaçlarının en yüksek dallarından toplanan meyve ve çiçeklerden yapılır."

Güneş ufkun altına doğru batarken, havayı müzik doldurdu. Şehrin dört bir yanındaki çayırlarda ve ağaçlı balkonlarda toplanan Elfler, alacakaranlığı o kadar saf seslerin söylediği arylarla karşıladı ki, Ellysetta'nın gözleri yaşardı. Fey'i terasa götüren bakire, onlara hizmet etmek için bekleyen Elfler, hatta şehrin dört bir yanında konuşlanmış savaşçılar: hepsi seslerini soydaşlarınıninkine katmak ve şarkılarını göklere sunmak için durakladı.

"*Alinar*'ı söylüyorlar," dedi Fanor ona, "günün nimetleri için bir şükran ilahisi."

"Bu çok güzel." Ellysetta sesin etkisiyle gözlerini kapadı. Melodi içinin derinliklerine işliyor, duyularını sessiz bir neşe ve , saygılı bir huzurla dolduruyordu. Navahele Elflerinin şarkı söylediğini duymak, dünyadaki iyi ve güzel olan her şeyin görkemli bir müziğe dönüştüğünü duymak demekti.

Güneş ufkun altına indi ve Elf şarkısı sona erdi.

Galad Hawksheart'ın halkı telaşsız bir zarafetle önceki faaliyetlerine geri döndü.

"Nefes kesiciydi," dedi Ellysetta, ardından gelen sessizlikte. "Sanırım Adelis'in Işıkkızları'nın glorialarını söylediğini duysaydım, tıpkı bunun gibi ses çıkarırlardı."

"Elfler hakkında başka ne söylensin, şarkılarının güzelliğini kimse inkâr edemez," diye onayladı Rain.

Fanor eğildi. "*Alaneth*. İltifatlarınız için teşekkür ederim. Tüm Elflerin en büyük amaçlarından biri şarkımızı mükemmelleştirmektir."

"Ama yine de şarkı söylemedin."

Elf gülümsedi. "Bu gece ev sahibiniz olarak karşınızdayım. Elf misafirperverliği, sizin de katılamayacağınız bir şarkı söylememi yasaklıyor."

"O Lord Hawksheart bize katılmayacak, öyle mi?" diye sordu.

"Dans çalışmasına nadiren zaman ayırır. Yemekten sonra sizinle . Şimdilik size Navahele'nin huzur ve ihtişamının tadını çıkarmanızı öneriyor."

Günün pembe sıcaklığı yerini gecenin karanlığına bırakırken, orman kentinin dört bir yanında *damia*'nın yumuşak ışıkları parıldamaya başladı, ölen güneş ışığının yerini gümüşü mavi bir güzellik aldı, sanki şehir yıldız ışığına ve ay ışığına batırılmış gibiydi. Işıltılı gece kuşları, şehrin yaprakları, dalları ve arasında uçuşan daha küçük, minik fosforlu böceklere katıldı, ta ki tüm şehir büyümlü bir güzellikle parlayana kadar.

"Gelin." Fanor Fey'e masadaki yerlerini almalarını ve kendileri için hazırlanan ziyafete katılmalarını işaret etti.

Celiera~ Greatwood'un Güneyi

Talisa diSebourne, Celiera'nın Greatwood ormanının güney sınırında inşa edilmiş küçük bir hanın küçük, sıkışık, gölge dolu odasında durdu ve duvara yaslanmış düzenli çift kişilik yatağa giderek artan bir dehşetle baktı.

Yedi gün önce Celiera Şehri'nden ayrıldığından beri Colum'la aynı yatağı paylaşmaktan kaçınmayı başarmış, önce şiddetli bir yolculuk hastalığını, ardından birkaç gün boyunca kusmasına neden olan gizemli bir rahatsızlığı (hanımının hizmetçisi Talisa'nın sabah çayına karışan safranın kokusunu fark ettiyse de sessizliğini korumuştur), sonra da kadınlık zamanının gerçek bir rahatsızlığını (merhameti için Parlak Tanrı'ya şükürler olsun) öne sürmüştü. Ama artık mazeretleri sona ermişti.

Mum lambaları odanın etrafına titrek bir altın ışıltısı yayıyordu. Hanın iyi kalpli hanımı, soylu konukları Lord diSebourne ve gelini geceyi geçirmeden önce yastıkları adaçayı ve tatlı balzamdı oluştıran yeni bir dolguyla içine acele etmişti.

İkisinin yeni evlendiğini öğrenen iyi kalpli eş, küçük odayı bir gelin çiçeğine dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı. İyi niyetli kadın, yatağı doldurmak için kullandığı güzel kokulu bitkilere ek olarak, kokulu Parlak Yürek, yumuşak, soluk yeşil iğneleri ilahi bir aroma yayan yaprak dökmeyen bir çalının ince dalları, yumuşak Aşkın Şarkısı, soluk pembe Kızaran Gelin ve yumuşak mavi Evermore gibi kokulu kır çiçekleriyle karıştırılmış düğün buketleri hazırlamıştı. Hatta bir tabak tatlı ve değerli buz parçalarıyla dolu küçük bir kalaylı kovada soğuyan en iyi pinalle şişesini bile hazırlamıştı. "Mutlu çiftte mutluluklar dilemek için," demişti gülümseyerek odadan çıkıp onları yalnız bırakırken.

Onun bu nazik çabaları Talisa'nın kalbindeki açık yaraya tuz basmaktan başka bir işe .

Talisa ellerini belinde birleştirdi, evlendiği adama dönerken parmakları gergin bir çaresizlikle cüppesinin kenarlarını gizlice kavırıyordu. "Colum, lütfen. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Güldü, sesi sert ve acıydı. "Zaman mı? *Onun* yerine beni tekrar istemen için dünyada yeterli zaman olduğundan şüpheliyim. Hiç istemediğinden değil."

"Colum..."

"Ben aptal değilim, Talisa. Yirmi beşinci doğum gününde benimle evlendin çünkü gerçekten istediğin kişi hiç gelmedi. Ve ben bunu kabul ettim, çünkü bana bir şans verirsen seni mutlu edebileceğimi biliyordum." Son kelimedede sesi çatallaştı. Çabucak kendini tuttu, dudakları ince, kansız bir çizgiyle birbirine yapıştı.

"Ah, Colum." Ona doğru bir adım attı, ellerini içgüdüsel bir sempati ile uzattı. Colum, kocası olmadan çok önce onun arkadaşıydı, her zaman biraz fazla gururlu ve kibirliydi, babasının

Güç ve asaletin ziyneti, ama yine de onun için değerliydi. Yazlarını kardeşleriyle birlikte Kreppes'in dışındaki tepelerde, ailelerinin komşu malikânelerinde koşarak geçiren çocuktuktu o. Heras Nehri'kıyısında ona utanarak solmuş Evermore çiçeklerinden bir buket sunan delikanlıydı. On yedinci doğum gününde ona evlenme teklif eden, sonra da kabul etmesi için sekiz yıl daha sabırla bekleyen adam.

Şimdi, onun sempatisinden ürken ve dokunuşundan kaçınmak için geri adım atan kocaydı. "Seni seviyorum." Beyan dudaklarından tükürükler saçarak döküldü, yeminden çok suçlamaydı. "Bunu onlara söylemem için kaç kadın bana yalvardı biliyor musun?"

Ellerini geri çekti. "O zaman belki de . Colum, sana karşı hiçbir zaman dürüst olmadım."

Acı acı güldü. "Elbette değildin. Bir erkeği tatlı yalanlarla kandıramayacak kadar asilsin. Ama ailenin utancından kurtulmak için sevmediğin bir adamla evlenmeyecek kadar da asil değilsin."

İrkilme sırası ondaydı. İğneleme canını yakmıştı çünkü çok aşağılık bir şekilde doğruydu ama bu onu öfkeyle haykırmaktan alıkoymadı: "Bunu yüzüme vurmaya nasıl cüret edersin Colum? Davanı kabul etme nedenlerimi bilmekle kalmadın, beni evet demeye ikna etmek için onlara *güvendir*. Şartları sen belirlediğinde pazarlığın acılığından yakınma!"

Sert sözler dilinden dökülür dökülmez, keşke onları geri alabilseydim diye düşündü. Colum'un öfkesinin çirkin bir yanı vardı ve genellikle en kötüsünü ondan saklamaya dikkat etse de, onu öfkeye sürüklemekten daha iyisini biliyordu.

Odayı iki adımda geçti, onu kollarının üstünden yakaladı ve öyle sert salladı ki saçındaki tokalar düştü ve bukleleri omuzlarına ve sırtına doğru yuvarlandı. "Ben bir eş için pazarlık yaptım, adım ve unvanımı alıp sonra da bacaklarını bana karşı kilitleyecek Fey fahişesi için değil. Pazarlık hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Onu tekrar sarstı. "Siz de bir pazarlık yaptınız Leydi diSebourne. Ailenizin, bir rahibin ve kuzey topraklarındaki soyluların yarısının önünde benim karım olacağınıza dair yemin ettiniz ve tanrılar adına sözünüze sadık kalacaksınız."

Öfke dolu bir hırıltıyla onu yatağın üzerine fırlattı. çerçevesi komodini devirdi ve buz parçaları kovası ile pinalle şişesini yere düşürdü. Talisa yatağın üzerinden Colum'un karşısındaki tarafa yuvarlandı. Colum ona doğru hamle yaptı ama Talisa ondan kaçarak mum lambasını kaptı ve açık pencereye doğru geri geri giderken bir silah gibi havaya kaldırdı.

Dişleri babasının kurt hırıltısının daha küçük, daha kadınsı bir versiyonuyla açıldı. "Bunu yaparsan senden sonsuza dek nefret ederim Colum diSebourne," diye tısladı. "Benden zorla almadığın hiçbir şeye asla sahip olamayacaksın. Asla!"

Korkunç bir an için adamın yine de istediğini alabileceğini düşündü; ama sonra adam acı bir yeminle dönüp karşı tarafa doğru yürüdü

Göğsü kabarmış, yumrukları sıkılmıştı.

"Tanrım, Talisa, beni deli ediyorsun." Bir an için arkadaşı olan çocuk sesinde belirdi, incinmiş ve yalnızdı, kalbinin sızladığı iyiliği isteyemeyecek kadar gururluydu. "Aramızda olmasını istediğim şey bu değil. *O* gelmeden önce sahip olduğumuz şeyi istiyorum."

İlk evlendiklerinde, Adrial hayatlarına girmeden önce, Colum'un yatağını sevinçle olmasa bile en azından sevgi dolu bir dostlukla paylaşmıştı. Şimdi bunu düşünmek bile dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Colum... Özür dilerim...."

"Ben de öyleyim." Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ama sen benim karımsın ve yeminine sadık kalacaksın."

Bu konuyu daha fazla açmadan kapı çalındı ve Talisa'nın kardeşi Luce'nin boğuk sesi : "Orada her şey yolunda mı? Bir çarpma sesi duyduk."

Colum gözlerini ondan ayırmadan seslendi: "Biz iyiyiz Luce. Kız kardeşin sadece bir şeyi devirdi."

"Ah. İyi misin, Tallie?"

Talisa bornozunu sıkıca kavradı. "Ben iyiyim Luce," diye seslendi ama elinde hâlâ bir silah gibi tuttuğu mum lambasını indirmede. "Colum ve ben sadece... şakalaşıyorduk."

"Ah. Şey, sessiz olur musun? Parsi, Sev ve ben yan odada kalıyoruz ve bu gece yatıyoruz. Sev'in güzellik uykusunu almadığında ne kadar huysuzlaştığını bilirsin."

Gıcırdayan botlar koridorda ilerledi ve bir kapı açılıp kapandı. Sonra ince duvarların arasından neşeli bir ısıklık sesi süzüldü ve kardeşlerinin her birinin "İyi geceler Colum. İyi geceler, Tallie."

Colum acı bir alaycılıkla, "Anlaşılan kardeşlerin ihtiyacın olduğunu söylediğin zamanı tanımaya kararlılar," dedi. "Pekâlâ o zaman. . Bir hafta içinde Kreppes'e varacağız. Bu süreyi Fey sevgilini unutmak için kullanmanı öneririm." Colum'un zaman zaman güvercin gibi yumuşak görünen gri gözleri, demirhanenin kırmızı-turuncu alevlerinden hâlâ parlayan sıcak çelik paralar gibi parlıyordu. "Çünkü öyle ya da böyle Leydi diSebourne, Sebourne topraklarındaki ilk gecenizde aramızdaki yabancılaşıma sona erecek."

Odadan sinsice çıktı. Kapıyı çarpmadı. Çok bilinçli bir sakinlikle kapattı. Nedense bu daha kötü görünüyordu. Talisa orada sessizce oturdu, şok vücudunu titretirken ve gözyaşları gözlerini yakarken havayı ciğerlerine sürükledi.

Titreyen elleriyle yüzünü kapattı. Boğazından soluk soluğa bir hıçkırık koptu ve gözlerinden yaşlar sıcak bir yağmur gibi döküldü. *Tanrım, ne yapacağım ben?*

Celierian hanından bir mil ötedeki ormanda Adrial vel Arquinas, kardeşi Rowan'ın tutuşuyla savaştı. "Bırak beni, yakarım seni!"

"Ve *rultshart*'ın boğazını kesmene izin mi vereyim?" Rowan hırlayarak karşılık verdi. "Yapacaksam yanarım!" Kardeşini sertçe sarstı, zihnindeki *shei'tanitsa* deliliğine biraz anlam kazandırmayı umuyordu. "Rain'in ne dediğini hatırlamıyor musun? DiSebourne'a dokunamazsın. Onu öldüremeyeceğinden de emin olabilirsin. , lanet olası bir savaş başlatırsın."

"Onu korkutuyor!" Adrial uludu.

Ve bunun için Rowan o sefil kurtçuğun boğazını bizzat kesmek istedi. Çeliğine degecek hiçbir savaşçı, tüm Feylerin tairen adını verdiği öldürücü Öfke dalgasının ruhlarında yükseldiğini hissetmeden başka bir Fey'in eşinin kötü muamele görmesini izleyemezdi. Her ne kadar sadece beş büyüünün de ustası olan en nadir ve en güçlü Feyler tairenlerinin kanatlanıp alev püskürttüğünü görebilse de, bu diğerlerinin vahşi ve yırtıcı öldürme içgüdülerini azaltmazdı.

Rowan'ın çenesi sıkıca kapandı ve sadece kardeşine çaresizce tutunması onu çeliğe uzanmaktan . Rowan'ın kendi en güçlü büyüü olan ateş gözlerinde alevlendi. Tanrılar aşkına, o şımarık, omurgasız *rultshart* diSebourne'a kadınlara saygı duyma konusunda yakıcı bir ders vermek için yanıp tutuşuyordu.

"Talisa!" Adrial haykırdı. Etrafında çılgınca dönen hava konileri, yakındaki ağaçların yapraklarını ve dallarını parçalıyor, tepesinde ise güçlü bir rüzgâr orman örtüsü boyunca uğulduyordu. "Ağlıyor Rowan." Dudakları hırlayarak geri çekildi, kahverengi gözleri ölümcül bir büyüyle parlıyordu. "Ona elini sürdür. Eğer bunu bir daha yaparsa, onu öldürürüm. Savaş olsun ya da olmasın."

Rowan ona, "O onun kocası, Adrial," diye hatırlattı. "Ona göre, ona el sürmeye hakkı var." Şimdiye kadar şansları yaver gitmişti. Talisa kocasını uzak tutmayı başarmıştı ama bu kısa süreli nimetin sona erdiği açıktı. Rowan gözlerini kapadı ve güç için hızlı bir yakarıшта bulundu. Ah, tanrılar, ne karmaşa ama.

Adrial'in bedeni aniden gevşedi ve Rowan'ın kollarına yığıldı. Telaşa kapılan Rowan kardeşini sıkıca kavrayışını gevşetti. "Adrial?"

Hava patlaması onu dengesiz yakaladı. Vücudu geriye doğru ağaçlara doğru uçarken içgüdüsel olarak kollarını savurdu. Yuvarlanırken kardeşinin Celierian hanına doğru koştuğunu gördü.

"*Adrial!*" diye bağırdı. "*Krekk!*" Vücudu ağaçlara çarpıp yere düşerken homurdandı. Kafasını takip edebilecek kadar toparladığında Adrial gitmişti.

"Burada olmamalısın." Talisa, Adrial deri kaplı bacaklarını açık yatak odasının penceresinin pervazına doğru kaydırırken yüzünü ona döndü.

"Dünyada gereken tek yer burası." Adrial oturmak için odayı geçerken hanın ahşap zemininin gıcırdayan çıtaları hiç ses çıkarmadı

onun yanında. Adam onu kollarının arasına aldığında, kadın itiraz etmek yerine yüzünü adamın boğazına dayadı ve usulca ağlamaya başladı. Sadece bu gözyaşları için bile diSebourne'u hiç düşünmeden öldürebilirdi. Eğer diSebourne öfkesini bir bardak birayla yatıştırmak için aşağıya ...

"Oh, Adrial... ne yapacağız? İstedğim tek erkek sensin, onun bana dokunmasına nasıl dayanabilirim bilmiyorum."

Onun koyu renk, dağınık saçlarını okşadı. "Sana dokunmayacak. Bir daha asla." Dudakları kızın şakağının yumuşak derisini, nemli göz kapaklarını, ağzının dolgunluğunu buldu.

Geri çekildi. "Adrial... hayır, bu yanlış."

"*Nei, shei'tani*, nihayet, bu doğru." Onun bakışlarını tutarak dudaklarını tekrar indirdi ve onu öptü. İlk başta yumuşakça, dudaklarını onunkilere nazikçe değdirdi, küçük öpücükler kondurdu, dilinin ucuyla dudaklarının tadına baktı. Kadın onu öpmeye başlayınca yumuşak öpücükler artan bir şevkle derinleşti. Kızın tadı ılık ve neşe gibiydi, umut, huzur, mutluluk ve kalbinin tüm tatlı, gizli hayalleri gibiydi.

Ve kızın kolları boynuna dolanmak üzere havalandığında, onu kendisinden uzak tutmaya çalışan her erkeği öldüreceğini biliyordu.

Colum diSebourne merdiven korkuluğunu sıkıca kavradı ve ağır, işbirliği yapmayan ayaklarını merdiven basamaklarının ortasına tam olarak yerleştirmeye odaklandı. İçkisine hakim bir adam olmakla gurur duyuyordu ama son içtiği viskili bira onu neredeyse yere seriyordu.

Hanın küçük barında kendisini üst katta bekleyen karşılamadan çok daha sıcak bir ortam olduğu için, ilk kutlama içkisi bir diğerine dönüştüğünde Colum itiraz etmemişti. Beşten sonra bir yerde, sayma yeteneğini .

Sahanlığa ulaştı ve az önce tırmandığı merdivenlerden aşağı düşmemek için duvara tutundu. Beş sendeleyemeyen adım daha onu odasının kapısına getirdi.

Kapıyı açtığında neyle karşılaşacağından emin değildi ama titrek mum ışığında uyuyan Talisa'yı görünce gözyaşlarının ani yakıcılığına karşı gözlerini sımsıkı yumdu. O kadar güzeldi ki. Onu çocukken ilk gördüğü andan beri seviyordu ve babası zaman onun kendisinin olacağına söz vermişti. Hiçbir şeyi Talisa'yı istediği kadar istememişti, hiçbir zaman bu kadar derin bir özlem duymamıştı. Ama şimdi o onun karısıydı ve birlikte yaşayacakları hayata dair hayalleri acı bir safraya dönüşmüştü.

Zorlukla nefes aldı ve giysilerini çıkarmaya başladı. İçki ellerini ve bacaklarını dengesizleştirdi ve neredeyse birkaç kez düşüyordu ama sonunda soyunmayı ve karısının yanındaki yatağa çırpılıplak tırmanmayı başardı.

Kadının tatlı, sıcak kokusu sarhoş duyularını sersemletti ve

bedenini sırtına bastırıp geceliğinin ince ipeği arasından küçük, yuvarlak göğüslerini avuçladığında, yumuşak bir iç çekişle uyandı. Kız kollarında dönerken nefesini tuttu ve bir dişi geyiğinki kadar büyük ve koyu renkli güzel gözleri ona doğru kırıştı.

"Colum," diye fısıldadı. Kolları Colum'un boynuna dolandı ve taçyaprağı yumuşaklığındaki dudakları Colum'un öpücüğü için ayrıldı.

Dışarıda, yatak odasının penceresinin hemen üstündeki çatıda, Fey Ruhu ustası dokumasını döndürürken eflatun bir büyü parıltısı dönüyor, arkasında ormanın Adrial vel Arquinas ve *shei'tani* sessizce uzaklaşıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elvia~ Navahele

Gün batımından üç çan sonra, son yemek tabakları da nihayet ve Elf gece müziğinin unutulmaz güzellikteki tınıları Navahele'nin çayırırlarını doldurmuştu.

Fanor masadan kalktı ve ayağa kalktı. "Gelin dostlarım. Vakit geldi. Lord Galad şimdi sizi görecektir."

Fey'i terastan çıkarıp şehrin kalbindeki adayı çevreleyen gümüşü havuzlardan geçen narin geçirdi. Orada, geniş, yosunlu bir tepecikte ihtişamla yükselen Navahele'nin en ortadaki ağacı, diğerlerinin iki katı genişliğinde gövdesiyle Nöbetçiler arasında dev bir kral olarak duruyordu.

"Bu Büyükbaba," dedi Fanor. "Sana bahsettiğim, Hafızadan Önceki Zaman'da bir fidan kadim."

"Muhteşem biri," diye nefes aldı Ellysetta. Başını geriye doğru eğdi. Büyükbabası o kadar uzundu ki üst dallarını göremiyordu. Onun yanında -Kendini küçülmüş hissetti. Bir devin dibinde duran bir karınca gibi. Büyükbabanın kabuğu pürüzsüz ve eskimezdi, Sentinel'in sarmaşıklarından ve dallarından sarkan kelebeklerin ışıltısında renk değiştiren gümüşü bir altın renginde parlıyordu.

Alçak, müzikal bir ses, "*Aiyah*, o ," diye onayladı.

Yağmur bir elini Ellysetta'nın omzuna koydu ve birlikte ormanın içinden çıkmış gibi görünen yabancıyla yüzleşmek için döndüler. Bir an sol taraflarındaki yosunlu toprak boştu; bir an sonra Elf kralı orada duruyordu.

Gaelen doğmadan önce bir efsane olan Galad Hawksheart'ın tanıtılmaya ihtiyacı yoktu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve zayıf kalçalı Elf kralı, parlak boncuklar, aromatik yapraklar ve çırpınan şahin tüyleriyle bezenmiş altın sarısı saçlarının çerçevelediği güçlü, erkeksi yüz hatlarıyla türdeşlerinin çoğundan daha da nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Cildindeki altın rengi ton ve sivri kulakları dışında neredeyse Fey görünümündeydi.

Gözlerinin içine bakana kadar.

Şahin Yürek'in gözleri dipsiz bir zümrüt rengindeydi ve sanki gökyüzündeki tüm yıldızlar dipsiz yeşil bir kuyuya dökülmüş gibi sonsuz parıltılı ışıklarla dönüyordu. Bu gözler o kadar kadim görünüyordu ki, Ellysetta onların dünyaların doğumuna ve ölümüne tanıklık ettiklerini ya da tanrıların yüzlerine baktıklarını öğrense şaşırmasdı.

Hawksheart o fazla meraklı gözlerle onu inceledi ve onun zihninde, düşüncelerini araştırdığını hissedebiliyordu. Tairen onun içinde kıpırdandı, bir şey hissetti

Tehdit. Uyarıcı bir hırıltı çıkardı ve yükselmeye başladı. Yapabileceklerinden korkan Ellysetta, Elf kralının bakışlarını kırmak için kirpiklerini indirdi ve selamlamak için başını eğdi.

"Lord Hawksheart," diye mırıldandı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ellysetta Erimea." Elf kralının şarkı gibi bir sesi vardı, alçak ve müzikal ve büyüleyici. Aksanlı Feyanca, bir derenin taşları üzerinde yuvarlanan su gibi dilinden dökülüyordu. "Burada, Navahale'nin kadimleri arasında duracağın günü uzun zamandır bekliyordum."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı. "Öyle mi?"

"*Bayas*. On bin yıl yaşadım Ellysetta Erimea ve çocukken Dans'ı ilk gördüğümünden beri senin gelişini bekliyordum." Gözleri bir kez daha onunkilere dikildi. Kendine rağmen irkildi ve tairen'i hırladı ve kükredi.

"*Parei*," diye sertçe emretti Rain. "Ellysetta senin Elf yöntemlerine alışık değil. Onu tedirgin ediyorsun."

Elf delici bakışlarını Rain'e çevirdi ama Rain sadece gözlerini kısarak yerinde durdu.

Galad Hawksheart gülümsedi. "Tekrar karşılaştık, Dünyakoruyucu." Elf tekrar Ellysetta'ya döndü. "Gerçek arkadaşın ve ben yıllar önce Tehlas'ta ziyarete gittiğimde tanışmıştık." Kısa bir süre durakladı, neredeyse beklenti içindeydi, sonra ekledi, "Belki de hatırlamıyordur. Ruh Görevi'nden yeni dönmüştü ve hâlâ yeni yetme bir Tairen Ruhu olmanın mucizesini özümseyordu."

"Hatırlıyorum," dedi Rain. "Kuzenin Hollen Stagleaper'ın Shanisorran v'En Celay'ın yeğenine bağlanma töreni için oradaydın. Babama sonraki Dans Şarkısı'nın başladığını ve onu çağıranın ben olduğumu söylemiştin. Bunun babamı neden bu kadar rahatsız ettiğini anlamamıştım, ta ki Şarkıyı çağıranların her zaman bunun için acı çektiğini öğrenene kadar. Ellysetta'nın da bir Şarkı çağırdığını öğrendiğimde duyduğum endişeyi tahmin edebilirsiniz."

"Bu yüzden mi uzak durdun? Çağırımı görmezden gelerek Song'u durdurabileceğinizi mi düşündünüz?"

"Tek endişem onu Faering Sisleri'nin ardında güvenli bir yere götürmektir."

"Yine de burada duruyorsunuz ve o şimdi o zaman olduğundan daha az güvende. "Ve şimdi

Dans reddedilmeyecek, Worldscorcher. Bunu herkesten çok sizin bilmeniz gerekir."

Rain, Galad Hawksheart'ın zihnini araştırmak için Ruh'la uzandı ve Hawksheart'ın niyetinin tam olarak ne olduğunu ve Elf kehanetinde Ellysetta'nın rolü hakkında ne bildiğini keşfetmeyi amaçladı.

Galad Rain'in dokumasını umursamaz bir el hareketiyle kenara itti. "Fey örgüleri asla bir Elvian zihnine girmeyi umut edemez, Worldscorcher; buna gerek de yok. Eşine zarar vermek istemiyorum. Bunun için başkalarına bak ve onu iyi koru. Işık'tan olanların ona sağlayabileceği tüm korumaya ihtiyacı olacak."

"Yüzlercesi onu korumaya yemin etti bile, bu hayatta ve onu takip eden ölümdе," diye homurdandı Tajik, Rain cevap veremedен.

"Akraba." Galad Tacik'e döndü. "Demek sonunda Elvia'ya döndün."

"Senin gördüğün gibi," dedi Tajik.

"*Bayas*." Elf kralı kolunu uzattı ve kısa bir tereddütten sonra Tacik onu selamladı. "Işığınızın bir kez daha parladığını görmek beni gerçekten memnun etti."

Tacik başını Ellysetta'ya eğdi. "Bu Feyreisa'nın işi kuzen, sen de çoktan görmüş olmalısın."

"Gördüm ama bu, gördüğüm şeyin gerçekleştiğini bilmekten daha az memnun olmamı sağlamıyor."

Ellysetta ikisinin arasına baktı. "Sen ve Lord Galad akraba mısınız Tacik?"

Tacik omuz silkti. "Babasının kız kardeşi on beş bin yıl önce atalarımдан biriyle evlendi ama Elfler soylarını asla unutmazlar. Elf kanı bir kez kendi kanına karıştığında, sen ve senin soyundan gelenler daima Elf-kin olacaksınız."

"Celieria'lı Yüce Lord Barrial da akrabalarınızdan biri, değil mi?" Rain sordu.

Hawksheart başını salladı. "Farklı bir kuzenin soyundan geliyorum. Soyumuz doğrudan Hafızadan Önceki Zaman'da Navahele'yi kuran ilk Elf kralından geliyor."

"Kaç tane akraban var?" Ellysetta sordu.

Galad ona döndü ve ağzı, sıcaklığıyla Yağmur'u şaşırtan bir gülümsemeye kavrıldı. Elflerin kendi türlerinden olmayanlara karşı mesafeli oldukları bilinirdi. Çok uzun yaşarlar ve başkalarıyla kolayca bağ kuramayacak kadar çok şey görürlerdi.

"İlk Çağ'ın şafağından bu yana," dedi Şahin Yürek, "bu dünya dokuz yüz seksen dokuz bin iki yüz yetmiş üç soydaşımı selamladı, ancak yüzümüzden daha azı hâlâ yaşıyor."

"Geride kalanlardan kaç doğrudan sizin soyunuzdan geliyor?"

Elf kralının gülümsemesi dalgınlaştı. "Benim çocuğum yok; kız kardeşim Ilona'nın da yok. Biz ikimiz ilk kralın doğrudan kraliyet soyundan gelen son Elfleriz.

Geri kalan akrabalarımız kuzenler."

"Aile tarihi dersi iyi da," diye araya girdi Gaelen, "Rain ve Ellysetta'yı Navahele'ye çağırmanızın nedeni bu değil elbette."

Şimdi Hawksheart'ın ifadesi yeniden soğuklaştı. Vel Serranis'e gözlerini kırpmadan baktı. "*Anio*, öyle değildi. Feyreisen, sen ve eşin lütfen beni takip edin." Duraksadı ve her bir Fey'e ölçülü bir bakış attıktan sonra ekledi: "Geri kalanınız burada kalmalı."

"Ellysetta beşlisi olmadan hiçbir yere gitmez." Rain'in sesi taş kadar sertti. "Bize söyleyeceğin her şeyi onların önünde de söyleyebilirsin."

"Sizi temin ederim, eşiniz burada tehlikede değil."

"Yine de ya hepimiz ya da hiçbirimiz," diye ısrar etti Rain.

Bakışları birkaç dakika boyunca çarpıştıktan sonra Şahin Yürek içini çekip kabul etti. "Pekâlâ. Hepiniz gelebilirsiniz. Ancak hiçbiriniz gördüklerinizi bir başkasına anlatmayacaksınız - sözlü ya da sözsüz hiçbir iletişim yöntemiyle - ve bu konuda Fey yemini etmenizi istiyorum."

"Anlaştık," dedi Rain. "Yemin ederim."

Diğerleri de kendi gizlilik yeminlerini ettikten sonra, Şahin Yürek onları bir kemerden geçirerek Büyükbaba adı verilen devasa Nöbetçi ağacının ortasına götürdü. Gövde yükselen, katedral benzeri bir açılıyordu. Merdivenler oyuğun iç kısmına helezon şeklinde kıvrılıyor ve taht odasını çevreleyen çok sayıdaki zarif balkonu birbirine bağlıyordu.

"Yağmur," diye fısıldadı Ellysetta, "bak." Parlayan ışıkların mavi bir gökyüzünde hareket eden bulutlara benzeyen değişken bir desen oluşturduğu yüksek tavanı işaret etti. Onlar izlerken, ışıklar tavandan ayrıldı ve karmaşık bir hava dansı içinde uçtu. "Bunlar kelebek!" Ellysetta haykırdı. Kelebekler tekrar yerlerine konduklarında, desenleri çiçeklerle dolu bir orman çayırının üzerinde parlayan bir güneşe dönüşmüştü. "Ne kadar güzel."

Tavandaki sahne tekrar mavi gökyüzünde uçan iki tairin görüntüsüne dönüşürken Şahin Yürek gülümseyerek, "*Damia* hayranlığınızın tadını çıkarıyor, Ellysetta Erimea," dedi.

Odanın ortasında, Elf kralının tahtı, zarif bir şekilde detaylandırılmış bir orman şeklindeki büyük bir tepeciğin üzerinde yükseliyordu. Aquiline'ler, Shadar'lar ve sayısız başka yaratık ağaçların gövdeleri ve yaprakları arasından dışarı bakıyordu. Her şey, Sentinel ağacının kalbinden çıkmış gibi görünen pürüzsüz altın ahşaptan yekpare bir parçaydı.

İfadesiz Elvian muhafızları tahtın dört köşesinde hazır dururken, diğer ikisi de tahtın arkasına yerleştirilmiş küçük, rün işlemeli bir kapının yanında duruyordu. Hawksheart yaklaşırken kapı açıldı ve tahtın altına inen uzun, dolambaçlı bir merdiven ortaya çıktı.

Aşağı indiklerinde, Rain'in burnu zengin, topraksı bir yaşamın büyüyle kokan aromasıyla doldu. Bu koku ona Fey'Bahren'in kalbinin derinliklerindeki mağaraları hatırlattı. Duvarlar boyunca hiçbir aplik yanmıyordu ama parlayan küçük altın küreler Fey'in düşme korkusu olmadan ayaklarını basabileceği kadar ışık yayıyordu. Merdivenin kendisi ağaçtan oyulmuş gibiydi, duvarlar pürüzsüz ve lekesizdi. Tutunacak bir korkuluk yoktu ama buna gerek de yoktu. Geçit o kadar dardı ki Rain'in zırhlı omuzları yürürken neredeyse duvarlara sürtünüyordu.

Sonsuz gibi görünen bir sürenin ardından merdiven nihayet karanlık bir mağaraya ve toprağın derinliklerine gömülmüş bir havuza açıldı. İçeride hiçbir alev titremiyordu ama ortadaki havuz, etrafını kaplayan fosforlu yosunlardan dolayı parlak mavi renkte ve yumuşak ışık tüm odayı aydınlatıyordu.

"Bu Navahele'nin büyük aynası," dedi Hawksheart onlara.

hepsi havuzun yanında toplanmıştı. "Burada bulunmanızı istememin ve sizin yerinize Fey tarafından gönderilecek hiçbir elçiyi kabul etmememin sebebi de bu."

"Açıkla," Rain. Tairen duyuları alarma geçerken, ensesindeki tüyler şimdiden karıncalanmaya başlamıştı. Bu Elf büyüyüdü, hem de en temelinden ve Şahin Yürek'in elinde bir şeyler vardı.

"*Güvensizliğinize gerek yok.*" Hawksheart'ın sesi doğrudan Rain'in zihnine daldı, sakın ve emrediciydi. "*Ben sadece gerçek eşinin Şarkısını daha iyi anlamaya çalışıyorum.*" Yüksek sesle, "Bir kişi Dans'ta bir Şarkıyı çağırdığında, bazen Çağırın aynaya baktığında o Şarkının mısraları daha net ortaya çıkar. Rainier Feyreisen, Celieria Şehri'ne seninle buluşması için elçimi ilk gönderdiğimde senin ve eşinin geleceğini ummuştum. O zaman eşinin Şarkısı'nın çalabileceği pek çok mısra vardı."

Yağmur Ellysetta'ya yaklaştı. "Peki ya şimdi?"

"Daha az. Hepsi tehlikeli. Çoğu gölgede."

Ellysetta'nın parmakları Rain'in bileğine dolandı ve aniden gelen korku, koruyucu içgüdülerini ön plana çıkardı.

"Büyücünün ruhumu ele geçirmeyi başaracağını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Hawksheart başını öne eğdi. Gözlerini kırpmadan kızın yüzüne dikerek, "Şarkının birkaç olasılığı bu notayla bitiyor," diye itiraf etti.

"Hiç umut yok mu?"

"Eğer öyle bir şey olmasaydı, Fanor'u sana suikastçı olarak göndermezdim."

Rain'in boğazında uyarıcı bir hırıltı gümbürdedi ve Ellysetta'nın beşlisi parmakları kırmızı Fey'cha kabzalarının üzerinde gezinerek anında safları kapattı.

Hawksheart ellerini kaldırdı. "Barış. Elf misafirperverliğinin kanunları dokunulmazdır. Davetim üzerine Elva nehrini geçtiğinizde, tüm Elfler ve orman sakinleri sizi korumayı garantiledi."

Bu güvence Ellysetta'nın beşlisini sakinleştirmede. Elleri çeliklerinin üzerinde durmaya devam etti ve yüz ifadeleri taşlaşmış, duygusuz maskeler olarak kaldı.

Ani bir gıcırta gergin sessizliği bozdu. Odanın saten pürüzsüzlüğündeki, dikişsiz ahşap duvarları titredi ve parlayan mavi havuzun suları dalgalandı.

Rain hem dengesini korumak hem de bir saldırıya hazırlanmak için hafifçe çömeldi. Gözbebekleri büyüdü, tairen ve Fey görüşü birleşti ve loş odayı ani bir şüpheyle tarayarak bir tehdit aradı.

"Bu nasıl bir Elf numarası?" diye tersledi. Ellysetta'nın etrafındaki beşli, ayaklarının altındaki tahta canlı bir yaratık gibi titreyip sallanırken dengelerini korumak için mücadele ediyordu.

"Büyükbabam çelik tehdidinin öz oyununa bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyor," diye yanıtladı Hawksheart. "Onu rahatlatın dostlarım. Çekin ellerinizi"

bıçaklarınızdan."

Beşli temkinli bir şekilde ellerini kılıçlarından çekti. Bir an sonra, iniltili sarsıntılar kesildi ve ayaklarının altındaki zemin bir kez daha hareketsiz ve katı hale geldi.

Ellysetta geniş gözlerle ağacın iç kısmındaki pürüzsüz ahşabı inceledi. "Bu ağaç gerçekten canlı... tıpkı bir insan gibi."

"*Bayas*, Ellysetta Erimea. Özellikle Nöbetçiler zekidir ve uyandırıldıklarında ölümcüldürler. Büyükbabam sadece beşlinizi kibarca uyarıyordu. Onu ya da beni gerçekten tehdit etmiş olsalardı, bu odadaki herkesi birkaç dakika içinde katlederdi."

Savaşçılar tedirginliklerini gizlemeye çalışıyordu ama Rain birkaçının ağaç duvarlara şüpheli bakışlar fırlattığını gördü. Rijonn kimsenin bakmadığını düşündüğünde, çizmesinin ucuyla ahşap zemine bir yumruk attı. Zemin onu geri itti; o kadar sertti ki büyük Fey sıçradı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Gil arkadaşına alaycı bir bakış attı.

Hawksheart ikisini de görmezden geldi. "Ellysetta Erimea, aynama bakar mısın?"

Dudaklarını ıslattı. "Ne göreceğim? Çünkü daha önce de kahinlere baktım ve hiç hoş bir şey göstermediler."

"Artık bunun farklı olacağından şüpheliyim." Şaşırtıcı bir nezaket notası Hawksheart'ın sesini yumuşattı. "Sen bir dünya değiştirici olmak için doğdun. Yürümesi kolay bir yol değil; eşinin de belirttiği gibi, büyük acılar ve fedakârlıklar gerektirmeyen bir yol da değil." Öne doğru bir adım attı, kollarını onun ellerini tutacakmış gibi uzattı ama Rain ve beşli tekrar safları sıklaştırdı. Elf kralı olduğu yerde durdu. "Asıl soru Ellysetta Erimea, dünyayı değiştirip değiştirmeyeceğin değil, onu iyiye doğru değiştirip değiştirmeyeceğin."

"Nasıl şüphe edebilirsin?" Rain . "Parlak ve ıslık ıslık olduğunu görmek için ona bakmanız yeterli."

"Elf gözleri Fey gözlerinden farklı görür," diye cevap verdi Hawksheart yumuşak bir şekilde. "Gerçek eşinin Şarkısı ne basit ne de kesin. İçinde hem büyük bir iyilik hem de bu dünyanın gördüğü en büyük kötülük potansiyelini barındırıyor. O, Hafızadan Önceki Zaman'dan bu yana benzeri görülmemiş bir tanrılar aracı. Büyükbaba bile onun geleceğini ve Valorian Lordu'nun onun gelişini beklemesi gerektiğini söylemek dışında ondan hiç bahsetmedi. Hiç kuşkun olmasın Tairen Soul, dünyanın kaderi dengede duruyor ve terazinin hangi tarafa eğileceğini senin eşin belirleyecek."

"Kendimi Karanlığa önce ölümü seçeceğimi zaten söylemiştim," dedi Ellysetta ona. "Tairen bunu görecektir. Yeminlerini aldım." "*Bayas*. Bunlar senin Şarkının olası son notaları ve hâlâ parlıyorlar. parlak, yani henüz gerçekleşmemiş olabilirler. Ancak başka olasılıklara işaret eden pek çok farklı ayet var ve ben bunları daha net görmeyi umuyorum. Eğer aynaya bakmayı kabul ederseniz."

Rain bir elini Ellysetta'nın omzuna koydu. "Eğer ederse, Eld'e karşı savaşımızda bize katılması için Elvia'yı görevlendirir misin?"

Altın uçlu kirpikler Elf kralının delici gözlerini kapattı. "Yapamam. Eğer Elvia şimdi sana katılırsa, en çok korktuğun kader gerçekleşecek."

Rain, "Bize yardım *etmezsen* her şey kaybolacak," diye karşılık verdi. "Eld'e karşı tek başımıza kazanamayız."

"Yapamayacağına katılıyorum ama Elfler yaklaşan savaşa girerse, Yüce Büyücü senin *shei'tani'ni* ele geçirme işini tamamlayacak ve bu da bu dünyadaki tüm Işığın sonu anlamına gelecek. Bunu Şarkısı'nın her varyasyonunda gördüm. Bu bir kesinlik, bir olasılık değil. Elfler savaşmamalı. Bu hepimizin sonunu getirir."

Ellysetta içgüdüsel olarak Rain'in kollarına sığınmak için ona doğru döndü.

"Açıklayın. Bu savaşta yardımınız onun Büyücü ilan edilmesini nasıl sağlayacak?" Rain ısrar etti. Elf kralının onun Büyücü İşaretli olduğunu nereden bildiğini sormadı bile. Elfler her şey hakkında çok fazla şey görürdü.

"Elfler yardımınıza gelirse yapması gereken yolculuğu yapmayacaktır. Söyleyebileceklerim bu kadar. Eğer daha fazlasını açıklarsam, sonuç da aynı derecede yıkıcı olabilir."

"Bizimle oyun oynama." Rain'in parmakları kılıçlarını kınlarından çıkarmak için kaşınıyordu ama ellerini sıkıca yanlarında tuttu. "Açık sözlülüğümü bağışlayın Lord Galad, ama Ellysetta'nın Dans'taki Şarkısını daha iyi görmenize yardım etmesini istiyorsanız, karşılığında bize bir şey sunmanız gerekir. Ve şu anda ihtiyacı olan şey, Büyücü İşaretleri'nden kurtulmak ve bağımızı tamamlamak için yardım. Şu anda ihtiyacım olan şey kılıçlar, yaylar ve bunları kullanacak savaşçılar."

"İşaretlerini kaldırmanın sadece iki yolu var; ya bağınızı tamamlayın ya da onu İşaretleyen Büyücüyü öldürün. Askeri yardıma gelince, farkında olsanız da olmasanız da bunu zaten alıyorsunuz - yoksa Feraz'ın bu yeni Büyücü Savaşında boş duracağını mı sandınız?"

Yağmur kısa kesti. "Feraz mı?"

"Aylardır güney sınırlarımı taciz ediyorlar." "Celieria'da buluştuğumuzda Büyükelçi Brightwing bu konuda hiçbir şey söylemedi. Şehir."

"Benim hakkımda en kötüsünü düşünmeye kararlı olmasanız, şimdi hiçbir şey söylemeyecektim." Hawksheart yorgun bir hareketle burnunun kenarını sıktı. "İnan bana Tairen Soul, müdahalemin eşinin Şarkısı'nı yıkım yoluna sürüklemeyeceğini bildiğimde elimden gelen yardımı yapacağım. Çocukken Şarkısını ilk gördüğüm günden beri nasıl yardım edebileceğimi görmeye çalışıyorum ve unutmamanız için, Şarkısının başladığını öğrendiğim gün, Celieria'lı bir bakirenin gökyüzünden bir tairen çağırdığı gün, size bu yardımı sunmak için Brightwing'i Celieria Şehrine gönderdim."

Yağmur aniden durgunlaştı. "Tehlas'ta o gün, babama benim

Dansın İçinde Bir Şarkı adını verdiğimde, bir gerçek eşim olacağını ve onun senin beklediğin kişi olacağını da biliyor muydun?"

Elf'in ifadesi donuklaştı ama gerçeği itiraf etti. "Sen doğmadan önce gördüm."

"Dünyayı yakıp kavuracağımı biliyordun."

"Biliyordum. O şarkı sen doğmadan çok önce belliydi." Kalbinde öfke kaynıyordu. "Yani Sariel'in öleceğini biliyor muydun?"

"Hâlâ Sariel'e bağlı olsaydın gerçek eşin ruhunu asla çağıramazdı."

"Ve sen de öylece durup tüm bunların olmasına izin mi verdin?"

"Beklemek mi?" Elf kralının gözlerinde ilk kez öfke parladı. "Halkım her savaşta senin yanında savaştı ve on binlerce kişi öldü - birçoğu senin ateşinle- ki ben ve ölenlerin çoğu bu olay gerçekleşmeden önce bunu görmüştük. Binlerce yıldır tanıdığım sevdiklerim, Fey'in Gölge'yi uzak tutmasına yardım etmek için ölümsüz hayatlarından vazgeçtiler ama bazı şeyleri engelleyemezdik, Rain Worldscorcher. Bazı şeyler tam olarak olduğu gibi gelişmek zorundaydı çünkü tanrılar öyle istedi."

"Tanrılar," diye tükürdü Rain. "Senin şu alevli dansını kastediyorsun."

"Elbette Dansı kastediyorum!" Hawksheart haykırdı. "Dans tanrıların iradesidir ve onu görebilme yeteneğimiz, tanrılar halklarımızı yıldızlardan şekillendirdiğinde ilk Elf Taliesin Silvereye'ye emanet edilen bir armağandı. Siz Feyler Işığın şampiyonları, Karanlığa karşı savaşta tanrıların seçilmiş kılıçlarısınız. Biz Elfler ise size yol göstermek ve yardım etmek için doğmuş işaretçileriz."

"Bize rehberlik etmek mi? Eğer Büyücü Savaşları senin rehberliğinin sonucuysa, Fey onsuz da pekala yapabilir!"

" de, buradasınız, yardımımı ve rehberliğimi istiyorsunuz."

Rain ağzını açtı, sonra kapattı. Lanet olası Elf. "Çünkü başka seçeneğim yok. Çünkü *shei'tani*'min sadece senin cevaplara ihtiyacı var. Ve çünkü senin yardımın olmadan bu savaşı kazanamayacağımızı biliyorum ve sen de bunu biliyorsun ama yine de yardım etmeyi reddediyorsun."

"Anlamadığın çok şey var." "Çünkü bana anlatmayı reddediyorsun."

"Çünkü değiştirmeden Gördüğüm geleceği açıklayamam!" Hawksheart tersledi. "Tehlikede olan çok şey var, Tairen Ruh. Hayal edebileceğinden çok daha fazlası. Bana güvenmiyorsun ve bunu anlıyorum. Ama seni temin ederim ki Elfler Işığın hizmetindedir ve her zaman da öyle olmuştur. Fey Sisler'i kaldırdığında halkım Solan Topraklar'ı terk etti ama dünyaya döndüğünüz anda, Solan Topraklar'ı yöneten diğer tüm Fey Savunucularına yaptığım gibi rehberlik ve danışmanlık sunabilmek için size elçimi gönderdim. Senin yanıtın," diye ekledi, "senin yerine davet etmediğim birini göndermek oldu."

Yağmur kaşlarını çattı. "Ellysetta'yı Sislerin arkasına götürmem gerekiyordu. Onu tutmak

Büyücülerden korunmak benim ilk önceliğimdi ve bu senin arzularından daha öncelikliydi Elf." Şiddet Rain'in derisinin yüzeyinin hemen altında kaynıyordu. Tairen'in bağlarını tırmıkladığını, pençelerinin kınından çıktığını ve bıçak gibi keskinleştiğini, avcının hırıltısının içinde gürlediğini hissedebiliyordu.

Ellysetta bir elini onunkinin üzerine koydu. "*O düşman değil, shei'tan ve kesinlikle bizden bir şeyler saklıyor olsa da, yardım etme arzusunda samimi.*" Hawksheart'a yüksek sesle, "Rain en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı Lord Galad, tıpkı sizin düşündüğünüzden emin olduğum gibi. Aynanıza bakacağım ama karşılığında üç şey istiyorum." Sesi alçak, ikna edici *Shei'dalin* tonlarıyla titriyordu.

Onun etkilenmiş olsun ya da olmasın, Şahin Yürek başını eğerek onayladı. "Fiyatını söyle, Ellysetta Erimea. Eğer Şarkının sonucunu tehlikeye atmadan istediğini verebilirim, vereceğim."

"Öncelikle, Gerçeğin Gözü'nde gördüğüm canavara dönüşmemi engellemek için elinizden gelen her şeyi yapacağınıza dair, değer verdiğiniz her şeyin üzerine yemin etmenizi istiyorum."

Elf kralı başını salladı. "Bunu yapmaya çoktan yemin ettim. Eğer Büyücülerin eline düşersen Ellysetta, Işık da seninle birlikte düşer ve bu dünyanın Dansı ölür. Başka?"

"Yağmur'la gerçek eş bağımı nasıl tamamlayacağımı bilmek istiyorum." O daha konuşmasını bitirmeden Şahin Yürek başını sallamaya başlamıştı.

"*Anio*. Korkarım bunu size söyleyemem. Bu, ve eşinin birlikte çıkmanız gereken bir yolculuk; dışarıdan yardım ya da müdahale olmadan."

"Ama-"

"Özür dilerim," diye araya girdi, sesi sert ve tavizsizdi. "Ruhlarınızın yapması gereken yolculuğa rehberlik edemem. Bunu sadece ikiniz yapabilirsiniz."

"En azından bağımızı tamamlayıp tamamlamayacağımızı söyleyecek misiniz?" diye ısrar etti.

Elf kralı tereddüt etti, açıkça isteksizdi, ama birkaç dakika sonra, "Şarkınızın bu dizeyi içeren birkaç varyasyonu var," diye itiraf etti.

"*Beylah vo*, Lord Galad." Parmaklarını Rain'inkilerin arasından geçirdi. "Bu bana en azından bir umut veriyor." Derin bir nefes aldı. "O halde son bir isteğim var."

"Hangisi?"

"Kendim hakkındaki gerçeği bilmek istiyorum. Yaptığım şeyleri nasıl bildiğimi bilmek istiyorum. Daha önce hiç dokunmadığım halde neden Fey'cha'yı bir usta gibi kullanabiliyorum? Neden başka hiçbir *shei'dalin*'in yapamayacağı şekilde ruhları iyileştirebiliyorum? Nereden geldim ve bana ne yapıldı ve bu geri alınabilir mi? Öz ailemin kim olduğunu ve hâlâ hayatta olup olmadıklarını bilmek istiyorum."

Şahin Yürek bir an için başını eğdi ve gözleri sanki aniden yorulmuş gibi kapandı. "Yapılanlar geri alınamaz çocuğum. Geçmiş sadece geleceği şekillendirmek için kullanılabilir."

"Bunu anlıyorum. Ama aynana bakmayı kabul edersem, bana geçmişimle ilgili gerçeği söylemelisin." Bir adım daha yaklaştı. "Bunu , değil mi?"

Eğer beklediğiniz kişi bensem, mutlaka onu görmüş olmalısınız."

Derin bir nefes aldı ve ağır bir iç çekti. "*Bayas,*" diye itiraf etti. "Senin gerçeğini biliyorum. Eğer sen de bilmek istediğinden eminsen, o zaman seninle paylaşacağım. Sen zaten onun bir parçasını kendin gördün."

"Teşekkür ederim." Ellysetta derin bir nefes aldı. Kaderci bir sakinlik duygusu onu sardı. Bilmemek, Hawksheart'ın ortaya çıkarabileceği tatsız bir sırdan çok daha kötüydü. Ne olduğunu ya da nereden geldiğini değiştiremezdi ama en azından gerçekle yüzleşebilir ve onunla barışmanın bir yolunu bulabilirdi. Gölgelere atlamaktan ve ne olduğundan korkmaktan yorulmuştu.

"O zaman bir var?"

Rain'in kolu onun beline dolandı. "*İstediğinin bu olduğundan çok emin ol, shei'tani,*" diye fısıldadı. "*Bir Elf pazarlık yaptığında, seni sözüne sadık tutacaktır; ve kaçınılmaz olarak pazarlık ettiğin şey beklediğin gibi sonuçlanmaz.*"

Ön kolunu kaplayan altın çelik desteği okşadı. "*Bunu yapmam gerek Rain. Annem her zaman acı bir gerçekle boğulmanın ballı bir yalanın tadını çıkarmaktan daha iyi olduğunu söylerdi. İhtiyacım olan cevaplar onda var ve onları keşfetmek için tek şansım bu olabilir.*" Elini okşadı, her dokunuşu sevgi, anlayış ve yalvarışla dolu bir okşayıştı. Birkaç dakika sonra adamın kolu isteksizce kadının belinden ayrıldı.

"Eee?" Hawksheart sordu. "Bir anlaşmaya vardık mı?" Delici Elf gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı.

Ellysetta ani bir korkuyla yutkundu ve başını salladı. "*Aiyah.*"

"Teklif yapıldı ve kabul edildi. Pazarlık Elfler arasında yapıldı." Ellerini çırpı ve kıvılcımlar altın ve yeşil ateşten bir çiçeğe dönüşerek aralarındaki havada dönmeye başladı. Ani bir elektrik ürpertisi damarlarında dolaştı. Kıvılcımlar , Elf kralı parlayan mavi havuza doğru bir kol salladı. "Aynanın yanında diz çök. Önce Şarkını göreceğim, sonra da sana geçmişinle ilgili gerçeği vereceğim."

Ellysetta havuza doğru ilerleyip kıyısındaki yosunların üzerine diz çökerken, Şahin Yürek loş odanın kenarına doğru yürüdü. Ellerini ağacın iç duvarına koydu ve lirik Elfçe bir şeyler mırıldandı. Bir an sonra odayı tatlı, topraksı ve keskin, hoş ama oldukça baskın bir orman kokusu kapladı.

Ellysetta, baş dönmesi onu ele geçirince sallanmaya başladı.

Korkma ve direnme. Hawksheart'ın sesi kafasının içinde bir çan sesi gibi çınılıyordu, yankılı ve karşı konulmazdı. Ruh değil, başka bir şey. Daha derin ve daha güçlü bir şey. *Büyükbaba sadece hayatının kokusunu paylaşıyor. Zihninizi aynaya açmanıza yardımcı olacaktır. Derin nefes alın. Kokusunu ciğerlerinize çekin.*

Ellysetta tereddüt etmeden ciğerlerinin izin verdiği kadar derin nefes aldı. Loş oda puslu bir havaya bürünmüştü, sanki bir sis odaya girip

her şeyi odak noktasından uzaklaştırdı. Yanında, parıldayan mavi havuzun derinliklerinde renkler toplanmaya ve dönmeye başladı.

Şimdi ellerinizi aynanın üzerinde tutun. Sana söylediğimde suyun yüzeyine koy... ama suya batırmamaya çok dikkat et. Ayna güçlü bir büyüdür ve siz onu kullanma konusunda eğitilmiş değilsiniz.

Elleri kendi iradeleriyle suyun üzerinde hareket etti. Havuzdaki renkler sanki onları selamlıyormuş gibi sıçradı ve onlara doğru döndü. Ellysetta sanki o eller başka birine aitmiş gibi şaşkın bir kopukluk hissiyle izledi.

"Shei'tani?" Rain'in düşünceleri onunkilerle birleşti. Bir yanı onun endişesinin belli belirsiz farkındaydı ama bir yanıt veremiyor gibiydi. Ciğerleri Sentinel'in baskın kokusuyla dolmuştu ve zihni bulanık hissediyordu.

Aynanın soğuk suyu tenine değene kadar ellerinin avuç içleri aşağıya doğru inişini, parmaklarını açışını garip bir şaşkınlıkla izledi. Kırpikleri dalgalandı ve sanki havuzdaki sıvı saf sihirli gibi garip, elektrikli bir çekim hissetti. Belki de öyleydi ve onu mavi derinliklerine çekmeye çalışıyordu. Öne doğru eğildi.

Dur.

Hawksheart'ın emri onu olduğu yerde dondurdu. Elleri havuzun durgun yüzeyini zar zor öptü.

Özünüzü bir şeyle nasıl paylaşacağınızı biliyorsunuz. Şimdi aynayla paylaş.

Bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve Fey görüşünün parlak gökkuşağı ışıklı karanlığını çağırdı. Bu karanlıkta etrafındaki dünya parlak bir büyü örgüsünden ibaretti: kırmızı Ateş, yeşil Toprak, pırıl pırıl mavi Su, gümüşü Hava ve lavanta rengi Ruh. Burada, Büyükbaba'nın kalbinde renkler o kadar yoğundu ki karanlığı görmek neredeyse imkânsızdı ve aynanın suyu göz kamaştırıcı bir mavi-beyaz parlıyordu. Bu göz kamaştırıcı parlaklığın içine, özü olan güçlü enerjinin bir kısmını, sadece kendisine özgü yaşayan büyüü döktü.

Havuz parladı. Büyükbaba'nın renkleri de parladı ve tüm oda o kadar sihirli bir şekilde aydınlandı ki Ellysetta haykırarak gözlerini açtı. Fey görüşü hâlâ doğal görüşle örtüşüyordu ve sadece ayna havuzunun parıltısıyla aydınlanan loş, penceresiz bir oyuk olan yer şimdi Büyük Güneş kadar parlaktı. Omzunun üzerinden baktı. Rain ve beşlisi tam arkasında koruyucu bir yarım daire şeklinde duruyordu ve gümüşü Fey ışıltıları onun gelişmiş görüşü için göz kamaştırıcı olsa da, Feylerin her biri Büyükbaba'nın yakıcı ışığının karşısında soluk gölgeler gibi görünüyordu.

Konsantre ol, Ellysetta Erimea. Şarkınızın özünü bulun.

Ellysetta Galad Hawksheart'a doğru döndü ama Nöbetçi ağacı ve ayna havuzu gibi Elf kralı da o kadar parlaktı ki gözlerini acıtıyordu. "Işık kör ediyor. Göremiyorum."

Görmenize gerek yok. Sadece Şarkınızı düşünmeniz gerekiyor.

"Ama şarkımı bilmiyorum. Tairen bile duyamadı."

Tairen şarkısından bahsetmiyorum. Ruhunuzun o parçasını henüz kabul etmediniz, bu yüzden elbette onu duymuyorsunuz. Hayatınızın Şarkısı'ndan bahsediyorum. Herkesin bir tane vardır. Bu, bireysel bir yaşamın kendine özgü örüntüsü, sevinçleri üzüntüleri, aşkları ve korkuları, anıları ve hayalleridir. Bunları düşünün. Şarkınızı çağırın.

Hafızasında hayatının en mutlu günlerinden kesitler canlandı. Annesi, babası, ikizleri. Rain Tairen Soul'un onu almak için gökten indiği gün yaşadığı korku ve dehşet. Selianne Pyerson, bir kız fantezisi üzerine gülüp kıkırdaması. Lillis ve Lorelle ciyak ciyak bağırıp daireler çizerek dans ediyor, vizon kahverengisi bukleleri ince omuzlarında sallanıyordu. Rain onu kollarının arasına alıyor, gözleri parlayan yıldızlar sanki tüm dünyasının etrafında döndüğü bir güneşmiş gibi bakıyordu.

Yavaş yavaş, pek de mutlu olmayan başka anılar da ortaya çıktı. Kelissande Minset'in alaycı üstünlüğü. Kraliçe Annoura'nın Ellysetta'yı sarayda ilk kez görüldüğü sırada değerlendirirken zorlukla örtülü alayları. Hartslea'daki Işık Kilisesi rahipleri onu şeytan çarpması açısından incelemeye gelmişlerdi. Büyücü İşareti'nin siyah lekesi kalbinin üzerinde korkunç bir çiçek gibi açarken yağmurun dehşet içinde ondan uzaklaşması.

Bayas. İyi gidiyorsun. Konsantre olmaya devam et. Bırak anılar gelsin.

Anılar daha karanlıklaştı. Çocukluğundan kalma kabuslar. Kan, ölüm ve savaş rüyaları. Çığlıklar. Korkunç iğneleriyle şeytan çıkarıcılar. Acı! Oh, sevgili tanrılar, ne acı! Gözlerinde sıcak yaşlar toplandı. Tairen ölüyordu. Yüce Büyücü, yanan, kor öpücüğü gözleriyle, zaferle gülüyordu. *Onları öldüreceksin, kızım. Hepsini öldüreceksin. Sen bunun için doğdun.* Annem kollarında ölüyor. Bir *sel'dor* bıçağının parladığı ve annemin başının bedeninden ayrıldığı o korkunç, değişmez an.

Öfke.

Haykırdı ve teması kesmenin saldırıyı durduracağını umarak ellerini aynanın yüzeyinden çekmeye başladı.

Anio! Hawksheart havladı, sesi bir emir çekiciydi. Hayır. Devam etmelisin.

"İstemiyorum" Karanlık bir odaya adım atmaktan korkan bir çocuk gibi inledi. Soğuk, kol ve bacaklarını titretiyordu. Altına sıkışmış bacaklarını hissedemiyordu ama elleri ve kolları buz kütlelerine dönüşmüştü, aynı anda hem donuyor hem de yanıyordu.

Yapmalısın. Benden istediğin gerçeğin bedeli bu.

"Fikrimi değiştirdim. Artık istemiyorum."

Pazarlık Elfler tarafından yapıldı. Geri alınamaz.

Olaylar yakınlaştıkça hayatının görüntüleri daha hızlı gözünün önünden geçmeye başladı. Massan. Venarra ölmekte olan bir Fey kadınının ruhunu hayata döndürüyor

Diğer *shei'dalinler* kırık vücudunu iyileştirmek için çılgınca çalışırken. Tairen yavrusu Forrahl'ın ölümü. Ellysetta'nın diğer kurtarmak için Ruhlar Kuyusu'na inişi. İki Büyücü İşareti'nin daha korkunç acısı ve Rain'in onu kurtarmak için cesurca Kuyu'ya dalışı. Orest Savaşı.

Yağmur, Feyreisen'in altın savaş çeliğini giyerken göz kamaştırıcı bir büyüye bürünerek Peçe Gölü'nden çıktı. Aartys'i kurtarmak ve Büyücü'ye doğruyu söylemek. Zihnine fısıldayan karanlık sesler. Dokumasının bir sonucu olarak Azrahn tarafından yeteneklendirilmiş çocuklar. Eld saldırısı sırasında Rain'in Öfkesi. Fey'cha'nın ellerine o kadar rahat oturuşu. Elf kralıyla pazarlık yaptığı an.

Tasvir ettikleri sahneler günümüze yaklaştıkça görüntüler daha da hızlandı. Bu ana ulaştıklarında Ellysetta haykırdı ve omurgası kaskatı kesildi. Yanıp sönen görüntüler bulanıklaştı ama yine de onları canlı bir netlikle görebiliyordu.

Savaş. Ordular görebildiği kadar uzanıyordu. Dharsa yanan harabeler içinde. Tairen formundaki Rain, bir *sel'dor* yay topu mermisi göğsünü parçalayıp onu gökyüzünden yuvarlarken acı içinde kükrüyordu. Eld tarafından yakalanan Rain ve Ellysetta, siyah zırhlı askerler ve mavi cüppeli bir Primage onları büyük, ağzı açık siyah bir mengeneye doğru iterken *sel'dor* zincirlerine sarılmıştı.

Ellysetta ağır çekimde, her anı bir ömür boyu sürecekmış gibi görünen kırmızı bir Fey'cha'nın Rain'in sırtına saplandığını, Rain'in gözlerinin şaşkınlık ve acıyla açıldığını gördü. Yağmur ayaklarının dibine düşmüştü, bıçaktan çıkan ölümcül zehir vücudunda hızla ilerlerken uzuvları titriyordu. Kendisini onun bedeninin üzerinde dururken gördü. Kanlı Fey'cha'yı başının üzerine kaldırıp gülerken, gözleri gece kadar siyahtı ve kötü niyetli kırmızı yıldızlarla parlıyordu.

"Hayır!" Ellysetta çığlık çığlığa inkâr etti ve ellerini aynadan çekmeye çalıştı ama bir şey onları yerinde tuttu. Kendini kurtaramadı ve havuzun parlak ışığında her biri bir öncekinden daha korkunç olan görüntüler yanıp sönmeye devam etti. Gördüğü her kâbustan en kötü görüntüler. Dayanamayacağı kadar korkunç bir gelecek.

Dünya alevler içinde. Milyonlarca insan katledildi. Celierianlar, Feyler ve Elfler zincire vurulmuştu. Fey'Bahren acımasız bir güneşin altında kavrulan bir *mezarlıkken*, bir zamanlar tairen olan kanatlı canavarlar gökyüzüne hükmediyordu, derileri iğrenç *darrokkenlerinki* kadar çıplak ve uyuzdu. Dişlerinden asit damlıyor, canavarların için için yanan çukurlar bırakıyordu.

Lillis ve Lorelle ölmemişti ama daha da kötüsü vardı: katledilmiş çocukların taş oynarken kan sağanağı içinde gülüp dans eden kara gözlü şeytanlar. Ve onları hastalıklı bir ölüm tahtından sevgiyle izliyordu: kendisi, Karanlıklar Kraliçesi.

"Dur!" Ellysetta ağladı. "Beni buraya sadece işkence etmek için mi getirdin? Hâlâ umut olduğunu söylemiştin! Umut bunun neresinde?" Kıvrandı ve ellerini çekiştirdi, onu aynaya zincirleyen görünmeyen güçle savaştı

ama kendini kurtaramadı. "Yağmur! Bana yardım et!" diye seslendi ruhunun bir parçasını kendi ruhuna bağlayan bağ iplerine.

Cevap vermedi.

Korku onun içini boşalttı ve titremesine neden oldu. "Rain nerede? Ona ne yaptınız?" Onu görmeye çalıştı ama hem Fey görüşü hem de fiziksel görüşü odayı dolduran alevli büyü tarafından tamamen kör edilmişti. Tek görebildiği yanan, kör edici, göz kamaştırıcı beyaz ışıktı.

Sakin ol Ellysetta Erimea, diye azarladı Hawksheart. Korkuların yersiz. Eşin güvende ve tam olarak onu bıraktığın yerde. Sakin ol.

Sakin mi? Kördü, kapana kısılmıştı ve Rain'e ulaşamıyordu ve Rain'in güvenmediği bu yabancı onun sakın olmasını mı istiyordu?

"O zaman neden onu duyamıyorum? Neden onu göremiyorum? Neden beni isteğim dışında tutuyorsun?"

İç çekmeye benzeyen bir ses duydu. *Gidemezsin çünkü pazarlığımız Elfler tarafından bozuldu. Anlaştığınız bedel ödenene kadar kendi büyüünüz sizi bağlıyor. Ne kadar mücadele edersen, bağlar o kadar güçlenir. Göremezsiniz çünkü sizi kör eden büyü kendi gücünüzün bir yansımasıdır. Kendinizi kurtarmak için ne kadar çok büyü harcarsanız, ışık da o kadar körleşir. Kendinizi sakınleştirir ve mücadeleyi bırakırsanız, ışık solmaya başlayacaktır.*

"Bunu bana aynaya dokunmadan önce neden söylemedin?"

Bunun gerekli olduğuna inanmamıştım ama sen benim gördüğümünden çok daha güçlüsün. Sesi biraz mahcup geliyordu ve buluşmalarında görüldüğü kadar kendinden emin değildi. Ve çok daha parlak.

Ellysetta onun doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildi ama kendini kurtarmak için mücadele etmeyi bıraktığında, etrafındaki kör edici beyazlık kararmaya başladı. Çok değil, ama bir kez daha gerçek arkadaşının ve yakınlarda duran beşlisinin soluk gölgelerini seçebiliyordu.

Başı rahatlayarak öne eğildi. Elleri havuzun serin, hareketsiz yüzeyine dokunmaya devam etti ama tekrar bakmaya korkuyordu, başka ne göstereceğinden korkuyordu. "Bize hâlâ umut olduğunu söylemiştin ama aynanın bana şimdiye kadar gösterdiği her gelecek kötüydü. Rainin öldürüldüğünü gördüm ve bıçağı kullanan bendim."

Bayas, ama sen aynaya korkuyla baktın ve bu yüzden ayna en çok korktuğun şeyi yansıttı. Ben farklı bir kalple baktım ve başka yollar gördüm... bazıları o kadar da kasvetli değildi. Elf'in sesi şefkatle yumuşadı. Umut hâlâ var, zayıf da olsa. Tekrar bak çocuğum. Ama bu sefer Şarkına korku değil, sevgi rehberlik etsin.

Keşke bu kadar kolay olsaydı. "Korkmayı nasıl bırakacağımı bildiğimi sanmıyorum. Hayatım boyunca bu benim bir parçam oldu."

Bazı korkular vardır, genç Ellysetta, asla yenilmezler.

Bazen yapabileceğiniz tek şey korkunuzu kabul etmek ve ona rağmen harekete geçmektir.

Tekrar bak Ellysetta, ama zihnini umutla doldur.

Umut. Bu kelime onda ağlama isteği uyandırdı. Umudu ne zaman gerçekten tanımıştı ki? Kâbusları, nöbetleri, şeytan tarafından ele geçirilme korkuları: Kötülük hayatı boyunca peşini bırakmamış, her mutluluğuna gölge düşürmüştü. Sevmesine izin verdiği az sayıdaki insanın çoğu onun yüzünden ölmüş ya da kaybolmuştu: Selianne, annesi, babası ve ikizleri. Rain'i seviyordu ama ona getirdiği tek şey Solan Topraklar'dan sürgün edilmesi ve kesin ölüm tehdidiydi.

İçinin derinliklerinde bir yerde, bir parçası aralarındaki gerçek dostluk bağının asla tamamlanamayacağını biliyordu. Rain onun yüzünden ölecekti. İster Eld'le savaşsın ister bağ deliliğinden, hiç fark etmezdi. Sonunda, onu kâbuslarında öldürdüğü kadar kesin bir şekilde öldürecekti. Anne ve Selianne'in ölümüne neden olduğu kadar kesin bir şekilde.

"Benim yüzümden ölecek," diye ağladı.

Eğer hiçbir şey yapmazsanız kesinlikle ölecek. Ama bundan da öte, bu dünyanın tüm ışığı da ölecek. İstedğin bu mu, Ellysetta?

"Hayır, tabii ki değil!"

O zaman aynaya bak çocuğum. Tanrılar seni Karanlık'la savaşman için gönderdi, Ellysetta Erimea. Yapmak için doğduğun şeyden korkma.

konusu olan sadece kendi hayatı olsaydı, başka hangi dehşetlerin ortaya çıkacağını görmek için aynaya tekrar bakmaya kendini zorlayamazdı. Ama risk altındaki tek hayat onunki *değildi*.

Kötülüğün yüzünü biliyordu. Onu rüyalarında görmüştü ve son zamanlarda sık sık kendi yüz hatlarını takınmıştı. Bu durdurulmalıydı. Başka bir seçenek yoktu. Çünkü Rain'in bir keresinde ona söylediği gibi, kötülük geldiğinde anlaşılmazdınız. Onunla pazarlık yapamaz ya da barış şartlarını kabul ettiremezsiniz. Kilitli bir kapının ardına saklanıp umamazdınız. Kötülüğün merhameti yoktu. Kötülük hayata değer vermezdi. Çocuklarını kan ve nefretle besledi. Ölümü kutladı ve Karanlık Tanrısı adına cinayeti selamladı.

Başarısız olamazdı. Bedeli ne olursa olsun. Asla anlayamayacağı nedenlerden ötürü, tanrılar görünüşe göre onu, Ellysetta Baristani'yi, dünyanın kaderinin döndüğü menteşe olarak seçmişti. Ve eğer Hawksheart'ın aynasında, değer verdiği her şeyi tehdit eden Gölge'yi yenmesine yardımcı olacak bir şey varsa, onu bulması gerekiyordu.

Ellysetta başını kaldırdı ve tekrar aynaya baktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Aşkı, eşim, shei'tani'm
Hayatım bu acı kafesinde, ruhumun diğer yarısı
Ona dokunmakta, onu korumakta özgür değilim
Bir olsak da*

*Aşkı, çocuğum, kızım
Dünyaya armağanım, tanrılardan
armağanım Ona sarılmakta, onu tanımakta
özgür değilim Halkımı kurtaracak olan o
olsa da İşkenceme son vermek için*

*Lord Ölüm'ün İşkencesi,
tarafından Shannisorran v'En Celay*

"Sorun nedir?" Yağmur ayağa kalkıp aynalı havuzun mavi fosforlu ışıltısından uzaklaşan Ellysetta'ya kaşlarını çatarak baktı. "Şarkını havuzda görmeye çalışmakla ilgili fikrini mi değiştirdin?"

Şaşkınlıkla durdu. "Ama... Ben zaten yaptım." Hawksheart'a baktı, sonra tekrar Rain'e. "Çanlar çalalı çok oldu."

Rain'in kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Nei, suyun kenarında diz çöktün, yüzeye bir ya da iki dakikadan fazla dokunmadın ve tekrar ayağa kalktın." Arkasındaki beşli de başlarıyla onayladı.

Tüm gözler Hawksheart'a döndü.

Elf ellerini iki yana açtı. "İkiniz de haklısınız. Gerçek arkadaşın ve ben, Şarkısı'nın binlerce farklı varyasyonu boyunca uzun ve uzak bir yolculuk yaptık, ancak senin için seyahatlerimiz göz açıp kapayıncaya kadar geçecekti."

"Anlamıyorum."

"Ayna Elf büyüsidür. Faering Sisleri gibi, aynanın içinde olanlar da zamanın dışında var olur. Tek fark, aynada Kahin'in bedeninin bu dünyada kalması ve yolculuğu sadece Kahin'in ruhunun yapmasıdır."

Yağmur anında öfkelenildi. "Ellysetta'nın aynaya dokunduğunda ruhunun bedenini terk ettiğine dair hiçbir şey söylemedin." Bir hayat kurtarmak için Ruhlar Kuyusu'na girdiğinde olan şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda böyle bir şeye kalkışmadan önce kendini demirlemesi gerektiğini de biliyordu ve aynaya dokunmadan önce kendini demirlememişti.

"Tehlikede değildi. Ben onunlaydım."

Rain bakışlarını Hawksheart'ın yüzünde sabitledi ama Ellysetta'ya sevgi ve endişeyle dolu, şefkatli bir Ruh örgüsü gönderdi. "*İyi misin, shei'tani?*" Elini sessiz bir davetle kaldırdı. Ellysetta parmaklarını onunkilere geçirdi ve adam onu kendi tarafının koruyucu güvenliğine çekti.

"*Ben iyiyim,*" diye ona güvence verdi.

Bunu kendisi de doğrulayana kadar rahatlamadı. Duyuları onunkileri bir düzine küçük okşayış gibi okşadı, sıkıntı belirtileri aradı. Hiçbir belirti bulamayınca, içindeki gerginlik bir nebze olsun azaldı. "Peki aradığınızı buldunuz mu Lord Galad?"

Elf kralı, "Pek çok şey daha netleşti," diye sözünü kesti. "Şarkısının hangi mısralarının gerçekleşeceğini söyleyemem."

Rain'in Elf kaçamaklarına tahammülü yoktu. "Ne gördün, *shei'tani?*" "I..."

Ellysetta kaşlarını çattı. "Hatırlamıyorum. Bir dakika önce ama şimdi..."

Rain'in öfkesi yükseldi. Daralmış gözlerini Elf kralına çevirdi. "Gördüklerine dair anılarını mı çaldın?"

"Eğer geleceği değiştirmekten korktuğum için size söyleyemiyorsam, kesinlikle görmesine ve hatırlamasına izin veremezdim."

Gil, Savaşçıların Yolu'nda karanlık bir sesle, "*Kavurucu Elflerden nefret ediyorum,*" diye mırıldandı.

"*Milyonlarca gelecek görüyor olabilirler ama şu anda hiçbir işe yaramıyorlar. Yanlış yönlendirme ya da kaçamak cevaplar zaman asla doğru cevap vermezler.*"

Rain, Gil'in duygularını tüm kalbiyle paylaşıyordu. Feyler gerçeğin bıçak sırtında en dans edebilirlerdi ama bu aynısının kendilerine yapılmasından hoşlandıkları anlamına gelmezdi. Özellikle de iki ayaklı, sivri kulaklı bir ağaç faresi tarafından.

Bir Elf'ten elma alırken solucanlara dikkatle bakın. Babasının ona birden fazla kez fısıldadığı uyarı şimdi çok anlamlıydı. Annesinin Elf dostlarına karşı her zaman bir zaafi olmuştu ama babası onlara hiçbir zaman bu kadar iyi gözle bakmamıştı. *Başka seçeneğin asla bir Elfe güvenme. Ve o zaman bile ona fazla güvenme.*

Hawksheart ellerini iki yana açtı. "Sana daha fazla yardım edebilseydim, Tairen Ruh, ederdim ama Dans'ın emirleri ellerimi bağlıyor. Gerçek eşinin Şarkısında gördüklerim, benim müdahalemin olması gerekenin dengesini bozacağını doğruladı."

"kafanı boynundan vurarak dengesini bozmama ne dersin?" diye hırladı Gil. Eli *meicha* palasının kabzasına gitti.

"Ama Elfler daha önce de Feylere yardım etmişti," diye hatırlattı Rain Hawksheart'a. "Büyücü Savaşları'nda müttefikimiz olarak savaştınız."

"Ve ondan önceki İblis Savaşları'nda da," diye ekledi Gaelen.

"Ve Dans'ın isteğiyle, bu dünyadaki zamanımız önce sizinle birlikte tekrar savaşağız," diye güvence verdi Elf kralı. "Ama şimdilik dostlarım, ne kadar ürkütücü olsa da, Elvia'nın büyüü olmadan Eld'le yüzleşmelisiniz.

sana rehberlik edecek ya da yardım edecek. Bedeli ne olursa olsun, ne kadar farklı olmasını ummuş olayım, Ellysetta'nın Şarkısı'ndaki bu mısra böyle sonuçlanmalı."

Rain tartışmak istedi ama bunun anlamsız olacağını biliyordu. Bir Elf, bir kez kararını verdiğinde geri adım atması imkânsızdı; özellikle de söz konusu Dans olduğunda. Hawksheart ve krallığındaki her Elf, Dans'ın gerektirdiğine inandıkları şey buysa, ölümlerine koşarak giderlerdi.

Bu açıdan, Rain kabul etmekten nefret etse de, Elfler daha çok Feylere benziyordu. Aralarındaki tek fark, Fey'in yoğunluğunu tanrıların unuttuğu bir kehanetin emirlerine değil, kadınlarını korumaya adanmış olmasıydı.

"Yani bize yardım etmeyeceksin," diye çıkıştı Yağmur. "hoşlanmıyorum ama kabul ediyorum. Benim *shei'tani*'m pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi. Şimdi sen de kendininkini yerine getir. Yemin ettiğin gibi ona geçmişiyile ilgili gerçeği söyle. Ve bu sefer Elf, anılarını silemeyeceğine hepimiz şahit olacağız."

Şahin Yürek kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra kaçınmayı tercih ettiği bir kadere boyun eğerek gibi başını salladı. "*Bayas*. Gerçekten de zamanı geldi. Lütfen aynaya yaklaşın. Hepiniz," diye ekledi iç çekerek. "Her ne kadar aksini ummuş olsam da, hepiniz aynanın göstereceklerine tanık olmalısınız."

Feyler birlikte parlayan mavi havuza yaklaştılar.

Ellysetta ayna havuzunun yanında diz çökmeye başladı ama Şahin Yürek onu durdurdu. "*Anio*, Ellysetta Erimea. Bu sefer suya hiç dokunmayın. Buna gerek yok ve bu... sorun yaratabilir." Elf kralı açıklama yapmadı. Bunun yerine gözlerini kapadı, ellerini yukarı kaldırdı ve Elf dilinin akıcı, müzikal tonlarında ilahi söylemeye başladı. Hava bir kez daha Nöbetçi'nin canlılığının sarhoş edici kokusuyla doldu.

Ancak bu kez ayna havuzunun yüzeyi düz kalmadı.

Bunun yerine, havuzdan parıldayan damlacıklardan oluşan bir sis yükseldi ve yukarıdaki tavana değene kadar yükselen ve genişleyen, odanın kavisli bir iç duvarından diğerine uzanan, böylece odayı ikiye bölen büyük bir su perdesi oluşturan ışıltılı bir örtü oluşturdu.

Hawksheart güçle bir sesle, "Doğumunun koşullarına bak, Ellysetta Erimea," dedi.

Perdenin yüzeyi daha önce aynanın yaptığı gibi karardı ve renklerle doldu ama bu sefer Ellysetta'nın gücünün parlak beyaz ışığı odayı gün gibi aydınlatmadı. Nöbetçi'nin iç odası yalnızca havuzun parıltısıyla aydınlanmaya devam etti. Perdenin içinde dönen görüntüler, sanki Ellysetta camın arkasından yandaki odada gelişen bir sahneye bakıyormuş gibi net ve berrak bir şekilde odaklandı.

Titrek aplikler, siyah taştan oyulmuş penceresiz bir odanın etrafına soluk turuncu-sarı bir ışık saçıyordu. Kitaplar, parşömenler ve parşömenlerle dolu büyük bir masa odaya hâkimdi. Masanın arkasında bir adam oturuyordu,

Beyaz saçlı ama bir şekilde yaşlanmamış, ateş ışığında neredeyse siyah görünen mor kadife cüppeler giymişti. Baş eğikti ve bir tür kayıt defterine benzeyen bir şeyin sayfaları arasında tüy kalemle bir şeyler karalıyordu. Adam başını kaldırdı ve Ellysetta'nın kalbi tanıdık, buzgümüş gözlerin kendisiyle ruhuna işlemesiyle dondu.

Bir an için bunun gerçek olduğunu düşündü -ayna gerçekten de o karanlık odaya açılan şeffaf bir cam geçitti ve Eld'in Yüce Büyücüsü onu görebildiği kadar net görebiliyordu- ama sonra başını tekrar kitabına eğdi, tüy kalemini mürekkebe batırdı ve yazmaya devam etti.

"Bu o mu? Baş Büyücü mü?" Rain sessizce sordu.

Başını salladı ama gözlerini aynanın parlayan örtüsündeki adamdan ayırmadı. rüyalarında hiç bu kadar net görmemiş rağmen anında tanıdı. Kalbinin üzerinde dört köşeli bir halka oluşturan görünmez Büyücü İşaretleri soğudu ve midesi korkuyla gerildi. Kapı çalınıp da Büyücü "Girin" diye seslendiğinde, kalbi göğsüne çarptı ve şüphesi buz gibi bir kesinliğe dönüştü.

Bu adamı hiç görmemiş olabilirdi ama sesi zihnine ebediyen kazınmıştı ve asla unutulmayacaktı. Bu, hayatı boyunca ona eziyet eden Yüce Büyücü'ydü. Annesinin ölümünden ve Orest ile Teleon'un savaş meydanlarında kaybedilen tüm hayatlardan sorumlu olan adam.

Yumurtadaki genç tairenlerin ruhlarını ve hayatlarını çalan ve onları şeytani deneyleri için kullanan adam.

bir yerde tairen hırlamaya ve pençelerini sinirlerine geçirmeye başladı.

Rain'in eli onunkine kayd ve geniş, sıcak parmakları sıkıca kıvrıldı, koruma ve güvence sundu. *"Ben seninleyim, shei'tani. Ve bu sadece geçmişten gelen bir görüntü. O sana zarar veremez."*

Büyücüden korktuğunu düşündü.

Belki korkmalıydı. Ama tek gerçek korkusu damarlarında ateş gibi kaynayan nefretti. Eğer tairen'inin gerçek formunu giyiyor olsaydı, dişlerinden zehir damlar, kana susamış bir halde olurdu. Öldürme, parçalama ve sakatlama -yok etme- dürtüsü o kadar şiddetliydi ki onu derinden sarsıyordu.

Aynanın perdesinde, Hawksheart'ın çağırdığı sahne oynanmaya devam etti. Kapının çalınması, bir hizmetkârın Büyücü'yü bir randevuya çağırmasıydı. Beyaz saçlı Başbüyücü ofisinden çıkarak kara kayadan tünellenmiş bir dizi karanlık koridorda yürümeye başladı. Siyah metal kaplı kapılar koridorun her iki yanında sıralanmıştı ve şeytani görünümlü dikenli *sel'dor* mızraklarını tutan kaslı muhafızlar birkaçının yanında nöbet tutuyordu.

Gil, "Bu duvarlar *sel'dor* cevheri içeriyor gibi görünüyor," diye mırıldandı.

"Bir tür mağara mı?" Bel önerdi. "Belki de bir *sel'dor* madeninin içine gömülmüştür? Bu, Fey'in Büyücülerin güçlerini topladığını neden hiç hissetmediğini açıklar."

"Ve *dahl'reisen*'in neden onları asla inlerine kadar takip edemediğini," diye onayladı Gaelen.

"Eld'deki en büyük *sel'dor* madenleri nerede?" Tacik sordu. "Eğer , aramaya başlamamız gereken ilk yerler oralar."

Kapılardan biri açıldı ve Büyücü içeri girdi. İçeride, genç esmer bir kadının düz bir masaya zincirlenmiş halde yattığı bitişik odaya bakan bir penceresi olan bir gözlem odası Gözleri yarı kapalıydı ve başı uyuşturulmuş gibi görünen bir sersemlikle omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

Odanın öbür ucunda bir kapı daha açıldı ve dört iri yarı muhafız, etli yumruklarını zincirlere geçirmiş, hırlayan, çıplak bir adamı boynuna geçirilmiş *sel'dor* tasmaından ve *el* ve ayak bileklerini kelepçelerden tutarak odaya sürükledi. Soluk teni hafif bir ışıltıyla parlıyordu. Koyu sarı saçları keçeleşmiş yumaklar halinde omuzlarına ve yüzüne dökülüyordu. Masanın üzerindeki kadını görür görmez vücudu taş gibi hareketsiz kaldı. Başını sertçe kaldırdı ve saçlarını yüzünden geriye savurarak Azrahn'ın siyah gözlerini ve ağzının köşesinden sol kulağına kadar uzanan yara izini ortaya çıkardı. Burun delikleri avının kokusunu alan bir kurdunki gibi parladı.

Ellysetta'nın yanında Gaelen kaskatı kesildi ve tıslayan bir nefes çekti. "Onu tanıyor musun?" Rain sordu.

"Korren vel Dahn. Kardeşlik'ten biri. Altı yüz yıl önce onu Eld'e Büyücülerin inini bulması için gönderdim ama bir daha geri dönmedi."

"Görünüşe göre bulmuş," diye mırıldandı Gil.

Aynanın buğusunda beliren sahnede Korren masanın üzerindeki kadına doğru hamle yaptı. Vücudu onun varlığına açık bir niyetle tepki vermişti. Ellysetta nefesini tuttu ve *dahl'reisen* bilinci yerinde olmayan kadının üzerine düşerken gözlerini başka tarafa çevirdi. Rain'in eli onunkini sıkıca kavradı ve bir zamanlar Fey'in onurlu bir savaşçısı olan bu yaratığın ağza alınmayacak eylemini izlemeye kendini zorlarken, Rain'in içinde kaynayan tiksinti ve utancı hissetti.

"Ruhu Yedinci Cehennem'de sonsuza dek yansın," diye fısıldadı Bel dehşet içinde.

"Onu bu kadar acımasızca yargılama," dedi Hawksheart sessizce. "Onu kırmak iki yüz yıl sürdü ve delilik en iyi insanları bile canavara . O ilk değildi ve sonuncusu da değildi."

Hawksheart'ın yumuşak dille söylediği sözler Rain'in irkilmesine ve Ellysetta'yı daha kavramasına neden oldu. Yüzünü onun boğazına dayamış olan Rain, onun geri tepen dehşetini kendi dehşeti kadar net hissedebiliyordu. "*Sen asla böyle bir şey yapamazsın, shei'tan,*" güvence verdi ona.

"*Artık yapamazdım, bu doğru,*" diye cevap verdi. "*Ama senin ruhun benimkini çağırmadan önce? Vicdan azabı duymadan milyonları katlettim. Bir tane daha iğrenç*

suçun önemi var mıydı?"

"Bunun bir önemi olurdu ve sen bunu yapmazdın."

Dudakları şefkatli bir okşayışla kızın alnına dokundu. *"Korren'in işi bitti. Tekrar bakabilirsin."*

Ellysetta, Korren'in tecavüz ettiği kadının birkaç hizmetkârın arkasında boş gözlerle uysallıkla yürüdüğünü görmek için zamanında geri döndü. Ellysetta kaşlarını çatarak Hawksheart'a baktı. "Bunu bize neden gösteriyorsun? Bu zavallı yaratık beni doğuran kadın değil; Korren vel Dahn da benim efendim değil." Bir ay önce Alevler Körfezi'nin yanında gördüğü bir rüyada ailesinin iki gölgeli figürünü görmüştü ve ne baygın kadın ne de tecavüzcüsü ona gösterilen çiftten biri olamazdı.

"Anio, öyle değiller. O ve vel Dahn, Eld'in Yüce Büyücüsü tarafından hapsedilen pek çok talihsiz ruhtan sadece ikisiydi."

Su perdesinin içindeki sahne dönerek odak noktasından çıktı. Tekrar netleştiğinde, aynı kadını doğum masasına bağlanmış, yüzü son zamanlarda sarf ettiği eforla kızarmış, beyaz saçlı Eld'in Yüksek Büyücüsü yeni doğan oğlunu kollarında tutarken ve bebeğin gözlerinin yüzeyine cevap veren büyüün soluk parıltılarını çeken Azrahn'a bağlı bir büyü girdabını döndürürken gördüler.

"Bir Tairen Ruhı üretmeye çalıştığını zaten biliyoruz," dedi Rain. "Daha yakından bak," diye önerdi Hawksheart. Ekran parıldadı ve Doğum masasındaki kadın başka bir kadına dönüştü; bu kadın sarışın, yeşil gözlü bir Elf'ti ve Baş Büyücü'nün elindeki çocuk, gür siyah saçlarıyla taçlandırılmış daha küçük bir oğlan çocuğuna dönüştü. Bir an sonra, koyu mavi gözlü siyah saçlı bir kadın oğluna uzanırken ağladı. O anne ve çocuk bir başkasına, sonra bir başkasına ve bir başkasına dönüştü.

"Gördüğünüz tüm bireyler Fey değil. Sizi yetiştiriyor, evet, ama diğer büyülü soyları da çaprazlıyor. Elf, Fey, Feraz, Eld."

"Neden?"

"Daha güçlü bir şey yaratmak için... senden bile daha ölümcül bir şey, Worldscorcher."

Rain, Ellysetta'nın parmaklarını sıkıca kavradı. "Ellysetta?"

"Onun deneysel soyundan gelmemesine rağmen ilk başarısıydı."

Odanın üzerine bir gerginlik çöktü. Çoğunlukla Rain'den gelen ama diğerlerinin de aklından geçen gizli düşünceler zihninde fısıldaşıyordu. Savaşçılar Hawksheart'ın açıklamalarını sindirirken, korkuya varan endişe onu sıkıştırdı. Rain ve Ellysetta şimdiye kadar tanıdıkları en güçlü yaratıklardı. Eğer Büyücü onlardan daha güçlü bir şey yaratmışsa...

"Başkaları da mı var?" Tacik homurdandı. "Feyreisa gibi mi?"

"Başkaları da var," diye onayladı Hawksheart. "Ama henüz tam güçlerine ulaşmayı başarabilen yok."

"O durdurulmalı," dedi Bel. "*Bayas*," diye onayladı Hawksheart. "Durdurulmalı."

"Yine de sen ve Elfler bize yardım etmeyeceksiniz," dedi Rain sert ve düz bir sesle.

"Yapamayız."

"Uygun."

Elf kralının gözleri parladı. "Başka bir şey değil." Çenesinde bir kas . "Değiştiremeyeceğin bir geleceği bilmek -sadece seyirci kalmak ve tanıklık etmek- ne olması gerektiğini ve sevdiğin insanların acı çekmesi ya da ölmesi gerektiğini bilmek ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını bilmek... bu ne uygun ne de kolaydır, Worldscorcher. Önceden bilmek tanrıların en dayanılmaz işkence şeklidir."

"Öyle diyorsunuz," diye alay Gil, "ama son zamanlarda hangi sevdikleriniz acı çekti?"

Hawksheart'ın ifadesi pürüzsüz, geçirimsiz Sentinel ağacından oyulmuş gibi görünen bir maskeye dönüştü: altın rengi, sessiz ve duygusuz. Gözlerindeki yakıcı yeşil ateş hariç. Elini zarifçe uzattı ve zarif, sivri parmaklarıyla işaret etti. "Bunlar."

Parıldayan perdenin içinde yeni bir görüntü şekillendi. Gölgeye bürünmüş, tenleri karanlıkta belli belirsiz gümüş rengine parlayan bir çift aşık. Adam uzun boylu, geniş omuzlu, yanındaki kadın ince ve zarifti; adamın güçlü kolları kadını sımsıkı kavrarken kadının saçları sırtından aşağı ateşli dalgalar halinde dökülen ışıltılı buklelerden oluşuyordu. Ellysetta'nın kalbi, o gece Alevler Körfezi'nin kıyısında gördüğü rüyalarındaki çifti tanıyınca hızla çarptı.

Ailesi. Onu doğuran işkence görmüş ruhlar.

Karanlık görüntünün üzerinden geçti ve Ellysetta'nın efendisi olan adamın yeni, acımasız bir resmi diğerinin yerini aldı. Kalın siyah metal zincirlerden sarkmış, kanlar içindeydi. Baş göğsüne düşmüştü ve siyah saçlarının keçeleşmiş yumağı yırtık pırtık bir örtü gibi yüzünü sarıyordu. Yavaşça yukarı baktı, görüşünü dolduran alev alev yanan yeşil bakışlarıyla onu felç etti... gözbebeği olmayan, ışıltılı yeşil güç kuyuları... Tairen'in gözleri.

Yağmur ve Ellysetta'nın beşlisinin her üyesi hareketsiz kaldı ve odanın üzerine sessizlik çöktü. Tek ses, sanki Büyükbaba Nöbetçi ağacı canlıymış ve bir dizi sesin alçak mırıltısıyla konuşuyormuş gibi, odanın duvarlarındaki tahtadan yükselen Elfçe kelimelerin alçak ilahisinden geliyordu.

Adamın sağında başka bir sahne şekilleniyordu. Parlak, iyi aydınlatılmış bir odada, alev saçlı Fey kadını bir doğum masasına bağlanmış yatıyordu. Bir kadın kundaklanmış küçük bir bebekle aceleyle uzaklaşırken kadın çığlık atıyor, güzel yüzü ıstırapla buruşuyordu. Eşinin kederini hisseden zincirlenmiş adam kükredi ve çaresiz bir öfkeyle bağlarına saldırdı.

"Kutsal tanrılar." Gaelen'in sersemlemiş sesi -ancak bir fısıltıdan fazlası- sessizliği bozan ilk ses oldu.

"Ama onlar öldü," diye itiraz etti Bel. "Savaşlarda kayboldular."

"Onları tanıyor musunuz?" Ellysetta beşlisine hızlı bir bakış attı ve yüzlerindeki şaşkın tanıma ifadesini gördü. "Kim onlar?" Kendisini doğuran adam ve kadının -yabancı ama bir o kadar da tanıdık- görüntülerine geri döndü.

"Bu adam Shannisorran v'En Celay." Gaelen'in sesi boğuktu. "Solun Topraklar'da yürüyen en azılı savaşçı. Cha Baruk'ta benim *chatok*'umdu. Kadın onun gerçek eşi. Adı-"

"Elfeya." Tacik dizlerinin üzerine çöktü. Tırnakları yüzüne kanlı çizgiler çiziyordu. "Kız kardeşim." Elleri, yüzü, tüm vücudu titriyordu ve güç dalgalar halinde etrafında toplanıyordu. "Büyücü onu aldı mı? Kız kardeşim Büyücü'nün elinde mi?" Yavaşça, yumruklarını sıkarak Elf kralıyla yüzleşti. Gözleri mavi bir aleve dönüşmüştü ve büyü kör edici yeşil bir ışıkla etrafını sarmıştı. Tacik'in Toprak büyüğü Büyükbaba Nöbetçi'yi en derin köklerine kadar sarsarken yer gümbürdedi ve kaydı. "Biliyordun," diye hırladı.

"*Bayas*," diye onayladı Şahin Yürek irkilmeden. "Biliyordum."

Tacik iki kırmızı Fey'cha'yı kınlarından çıkardı ve fırlatmak için ellerini geriye doğru savurdu.

"Tacik, *nei*!" Gil ağladı.

Fey'cha Tacik'in elinden ayrılamadan, Gaelen Ateş ustasının kafasının yan tarafına bir yumruk . Kızıl saçlı Fey bir taş gibi yere düştü.

Ellysetta haykırdı ve koşarak Tacik'in yanına diz çöktü. Savaşçının zarar görmediğini, sadece baygın olduğunu kontrol ettikten sonra Gaelen'e sitem dolu bir bakış attı.

Eski *dahl'reisen*, şok olmuş arkadaşlarının bakışlarını sert bir çene ve kış gözleriyle karşıladı. Rain'e sert bir bakış fırlattı. "Uyanmadan önce hafızasını almalıyız."

"Hafızasını almak mı?" Bel itiraz etti. "kişi onun kız kardeşi. Bilmeye hakkı var-"

"Neyi bilmek için?" Gaelen Bel'e doğru döndü. "Son bin yıldır Eld'in Yüce Büyücüsü'nün esiri olduğunu mu? İşkence gördüğünü, tecavüze uğradığını, ne tür bir kötülüğe katlanmaya ve hizmet zorlandığını?" Dudakları geriye doğru kıvrıldı. "Güçlü bir Fey'in kız kardeşinin intikamını almak için neler yapabileceğini biliyorum. Marikah en azından çabuk öldü. Eğer Elfeya ile aynı kaderi paylaşmış olsaydı ve ben bunu bilseydim Eld'i öyle bir harap ederdim ki tanrılar bile ruhumu kurtaramazdı. *Dahl'reisen*? Bah! İsteyerek Mharog'un en kara ruhu olurdum ve kendimi kan ve ölümle doyururdum."

Gaelen'in yüzeyinin hemen altında şiddet hüküm sürüyordu - Yağmur'un Öfkesi gibi sıcak değil, ölümcül, buz gibi soğuktu. Sadece onun iradesi bu Öfke'nin gücünün dondurucu bir dalga halinde taşmasını engelledi.

"Tacik neredeyse benim kadar güçlü. Eld'in kız kardeşini aldığını hatırlayarak uyanırsa, dünyadaki tüm sihir onu denemekten alıkoyamaz."

Ya da ona yapılanların intikamını almak için. Vel Sibboreh'ten pek hoşlanmıyor olabilirim ama benim yürüdüğüm yoldan onun da yürümesini istemem. Senin var mı?" Etrafına bakındı. Kimse gözlerini kaçırmadan onun meydan okuyan bakışlarına dayanamıyordu. "Onun hatırasını alın. Bir gün bunun için size teşekkür edecek."

Gil, "O haklı," dedi.

Rain'in çenesi gerildi. "*Aiyah.*"

"*Anio.*"

Beş savaşçı kafalarını çevirip Elf Kralı'na hırlayarak dişlerini gösterdiler. "Bu işe karışma Elf," diye Rain. "Yeterince şey yaptın."

"Bu onun Dans'taki mısrası," diye ısrar etti Hawksheart. "Elfeya benim akrabam ve bildiğinden çok daha fazla sevdiğim biri, ama olanlar -ne kadar acımasız olursa olsun- onun dizeleriydi. Onun tutsaklığı gibi gerçekleşmek zorundaydı. Ve kardeşi de bu bilgiye sahip olmalı."

"Alev alev yanan Dansını yak," diye homurdandı Gaelen. "Bin yıl boyunca kendi kuzeninin çektiği eziyeti izledin ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın."

-*Shei'dalin* güçlerinin onu kendini savunmak için çaresiz bıraktığını bilse bile. Sana karşı duyduğum aşağılamayı anlatmaya kelimeler yetmez."

Hawksheart çenesini kaldırdı. "Duygularını anlıyorum."

"Ben seninkini anlamıyorum." Bel'in sesi Ellysetta'nın aylardır duymadığı kadar soğuktu. Sesi, Ellysetta'nın onunla ilk tanıştığı zamanki *Rasa*'ya benziyordu: duyguları ölmüştü, hiç tereddüt etmeden cinayet işleyebilecek durumdaydı. Hawksheart'ı şu anda katledebilecek kadar da yetenekliydi. "Kendini Aydınlık'a adadığını iddia eden bir adam nasıl olur da senin yaptığın gibi kendi kuzenini Karanlık'a teslim eder? Onun kaçırılmasına izin verdin ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadın."

"Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsunuz ama Elfeya'ya olanlar zorundaydı." "*Neden?*" Gil hırladı.

Hawksheart dudaklarını kenetledi ve cevap vermedi. Delici gözleri aynalı taşlara dönmüştü, sert ve mesafeliydi. Ama Ellysetta'ya yönelen ihanet dolu bir titreşim, yakıcı, her şeyi açığa çıkaran bir ıstırapın kısacık bir anlık görüntüsü, kalbinin boğazında yükselmesine neden oldu.

Ve sonra biliyordu. Elfeya ve Shannisorran v'En Celay'ın neden -Öz anne ve babası, son bin yıldır Büyücü'nün işkencelerine maruz bırakılmıştı. Hawksheart'ın neden buna seyirci kaldığını biliyordu; kuzeninin işkencesini içselleştirmiş ve kendi işkencesi haline getirmişti, her gün sanki hapsedilen kendisiymiş gibi acı çekiyordu.

"Benim yüzümden," diye fısıldadı Ellysetta.

"Ne?" Rain öfkeyle ona döndü. "Böyle bir şeyi aklından bile geçirme. Senin bununla hiçbir ilgin yok. Sen doğmadın bile!"

"Ve eğer ailem Eld'in Baş Büyücüsü tarafından esir alınmasaydı, ben asla böyle olmayacaktım. En azından, olduğum gibi olmazdım. Dans'ın olmamı istediği gibi olmazdım." Sesi yumuşak ama emindi, tereddütsüz bakışları Lord Galad'ın yüzüne sabitlenmişti. Parlak, perili gözlerinin kederli kapanışı onu doğruladı.

şüpheler. "Ben bir Tairen Ruhu olamazdım. Senin gerçek eşin olamazdım."

Rain dehşet içinde geri çekildi ve içgüdüsel bir *shei'tan* inkârı mırıldandı. "Elbette yapardın. Bağımız tanrılar tarafından yaratıldı, bir Elden Büyücüsü tarafından değil."

"Ama Büyücü olmasaydı, bir Tairen'in ruhu benimkine bağlı olmazdı. Ruhumun o kısmı var olmazdı ve senin ruhunun o kısmının da bir eşi olmazdı." Hawksheart'a tekrar baktı. "Dans için bu kadar önemli olan ve pek çok insanın bu kadar acı çekmesine neden olan ne yapacağım?"

"Sana daha önce de söyledim. Bu dünyanın kaderine karar vermek için doğdunuz - onu Işık için güvence altına almak ya da ebedi Karanlığa gömmek için."

"Ama doğmamış olsaydım, bir tehdit olmazdım. Sadece Shan ve Elfeya'nın yakalanıp bin yıl boyunca işkence görmesini engelleyerek doğumumu durdurabilirdin. O zaman neden buna son vermedin?"

"Anlamıyorsunuz. Tehdit sen değilsin, Ellysetta Erimea. Sen tanrıların onunla savaşmak için gönderdiği hediyesin. Korkunç Karanlıktan doğan güçlü bir Işık. Sen iki tarafı da kesen bir kılıçsın, acı ve ıstırap potasında dövüldün, kara büyü'nün örsünde dövüldün ve hem ölümlü hem de ölümsüz ebeveynlerinin, *shei'tanının* ve sana hizmet etme ve koruma şansı verilen her Işık çocuğunun sevgisi ve fedakârlığıyla sertleştirildin. Eğer buna layık olduklarını kanıtlarlarsa, Karanlığa düşmeyeceksiniz. Bu dünyanın -özellikle de Fey'in- sınavı budur ve tanrıların senin doğumun için talep ettiği bedel de budur."

Şahin Yürek, etrafında koruyucu bir şekilde toplanan Fey savaşçılarının düşmanca bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri, yüzünün kazınmış görüntüsünde yeşil alevler gibi yanıyordu. "Buna izin verdiğim için benim bir canavar olduğumu düşünüyorsunuz. Belki öyleyim ama sizi temin ederim ki sevdiğim birinin Elfeya gibi acı seyirci kalmak hiç de kolay bir şey değildi. Eğer ona yardım etmeye çalışırsam, dünyayı karanlığa mahkûm edeceğimi bilmek."

"Riski ne olursa olsun bazı şeyler asla feda edilmemeli," diye araya girdi Rain. "Eğer bize söyleseydin Elf, Solan Topraklar'daki her erkek, kadın ve çocuk, Elfeya'nın yaptığı gibi tek bir Fey kadınının bile Büyücülerin elinde acı çekmesine izin vermeden önce ölümüne savaşırdı."

"İşte tam da bu yüzden hiçbir şey söylemedim." Şahin Yürek Yağmur'a ters ters baktı. "Eğer gerçek eşin hiç doğmamış olsaydı, bu dünya için hiçbir umut olmazdı. Bu, iki bin yıl önce Büyük Güneş'in Işığı kadar açık gördüğüm bir gerçektir. Feyler tanrıların seçtiği Işık şampiyonlarıdır, ancak ırkınız tahmin ettiğinizden çok daha uzun süredir düşüşte. Ellysetta Feyleri ve onları kurtararak bu dünyayı kurtarmak için doğdu."

"O bizi çoktan kurtardı," dedi Rain. "Tairen yavruları yumurtadan çıktı ve yarım düzine Fey kadını bin yıldan uzun bir süredir ilk kez çocuk sahibi oldu."

"Sadece geçici bir erteleme."

" zaman geriye ne kalıyor?" diye sordu Ellysetta. "Eğer tairenleri kurtarmak ve Fey'e doğurganlığı geri getirmek yeterli değilse, daha ne yapmalıyım?"

Elf'in biçimli dudakları sıkıştı. "Bunu bilmiyorum. Ne kadar derine bakarsam bakayım, bu cevap benden saklı. Büyükbaba bile - eğer biliyorsa -Bu konuda konuşmayacağım. Bildiğim tek , bu dünyanın geleceğinin pamuk ipliğine bağlı olduğu ve senin teraziyi öyle ya da böyle değiştireceğin."

Ellysetta'nın kollarında Tacik kıpırdanmaya başladı. Ellysetta hemen onun yüzüstü yatan bedenine eğildi ve elini hafifçe yanaklarında açtığı kanayan izlerin ve Gaelen'in ona vurduğu yerde şişen yumrunun üzerinde gezdirdi. Parmak uçlarından dökülen ılık iyileştirici büyü derisine işleyerek yaraların ve darbenin tüm izlerini yok etti.

Tacik'in gözleri dalgalanarak açıldı, önce bulanıktı, sonra kızın yüzüne odaklanınca tam bir uyanıklığa kavuştu. Gökyüzü kadar mavi ve merak dolu bu gözler ona bakıyordu. Eli kızın yüzüne doğru kalktı ama ona dokunmasına bir parmak kala durdu. "*Kem'jita'nessa*. Kız kardeşimin kızı. Nasıl bilemedim?"

Ellysetta'nın kirpiklerinin kenarlarında gözyaşları toplandı ve dudaklarında bir gülümseme titredi. Adamın elini tuttu ve yanağına bastırmadan önce avucuna bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun... Amca?"

Ayağa kalkıp kuzeni Galad Hawksheart'a kış bakışlarını çevirirken Tacik'in mavi gözleri bulutlandı, sonra soğudu. "Seni ölü görene kadar rahat etmeyeceğim. Buna yemin ederim."

"*Parei!*" Ellysetta ayağa fırladı ve elini Tacikin ağzının üzerine bastırarak yeminini tamamlayamadan susturdu. "Ona karşı intikam yemini etmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum."

Tacik kendini yavaşça onun kurtardı. "*Ajiana*, sen benim sevgili kız kardeşimin çocuğusun ve benim *lute'asheiva* bağıma sahipsin, ama bu seni ilgilendirmez."

"Ona karşı intikam yemini ediyorsanız, bana karşı da etmelisiniz, çünkü o ne yaptıysa ben doğabileyim diye yaptı."

Tacik'in kaşları düştü. Kaşlarını çatarak kardeşi Fey'e baktı ve onların sert çenelerinde ve düşünceli bakışlarında onay buldu.

Ellysetta elini Tacik'in bileğine koydu. "*Çok acı çekti,*" dedi ona özel olarak. "*Kız kardeşinin tutsaklığından bu yana her gün, kimsenin bilmesini istemeyeceği kadar çok acı çekti. Kız kardeşinin kaderini gördüğü günden beri ne bir eş aldı, ne bir çocuk doğurdu, ne de kendi hayatından memnun olmasına izin verdi.*" Tüm bunlar, Elf gözleriyle karşılaştığı ve bilerek ya da bilmeyerek, özel düşüncelerini sarmalayan gizlilik perdesini indirdiği o kısa, korunmasız birliktelik anından kaynaklanıyordu.

"Onu bulacağız Tacik." Bel öne çıktı ve elini onun elinin üzerine koydu.

arkadaşının omzuna. "Sana yemin ederim, Elfeya'yı bulacağız ve onu özgür bırakacağız."

"O ve Shan'ın hâlâ yaşadığını varsayarsak," diye mırıldandı Gil. Ellysetta Hawksheart'a döndü. "Yaşıyorlar mı?"

Kirpikleri, gözlerini dolduran boğucu hüznü bastırmak için düştü. Elf kralı görüldüğü kadar soğuk ve duygusuz bir gözlemci değildi. Sadece duygularını gizlemekte ustaydı. Ama bir şekilde -belki de Şarkılarının çeşitlerini keşfetmek için ona katıldığında ruhlarının birleşmesi sayesinde- artık ondan bu kadar iyi saklanamıyordu.

"*Bayas*," diye itiraf etti. "Hâlâ yaşıyorlar."

"Göster bana."

"Çocuk..."

Çenesi düştü. Çenesi yukarı kalktı. "Göster bana," diye ısrar etti.

Şahin Yürek Elfçe bir şeyler mırıldandı, sonra gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve bir eliyle ayna havuzuna doğru işaret etti.

Havuzdan yükselen pırıltılı su perdesi bir kez daha karardı, gölge kenarlardan içeri süzülürken, merkez yavaşça Ellysetta'nın ebeveynlerinin son, acımasız görüntüsüne dönüşen renklerle girdaplandı, her ikisi de hala hayatta, ancak kanlı ve kırık, vücutları kesik, yanık ve benekli çürüklerden sızan kütlelerden biraz daha fazlasıydı.

Kara kayadan oyulmuş ayrı hücrelerde tek başlarına yatıyorlardı; bileklerine, ayak bileklerine ve boyunlarına geçirilmiş ağır *sel'dor* kelepçeleriyle köpekler gibi zincirlenmişlerdi. Etraflarını saran karanlığı sadece titreyen bir lambanın loş ışığı aydınlatıyordu.

Tacik'in boğazında boğuk bir inkâr iniltisi düğümlendi. Elfeya -Ellysetta'nın öz annesi ve Tacik'in kız kardeşi- zar zor nefes alıyordu, yüzü kanlı ve şişti, sol kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Fey özünün gümüşü parıltısı sönmüştü ve henüz kan, yanık ya da çürüklerle lekelenmemiş olan birkaç deri parçası solgun, hastalıklı bir renkteydi. Elfeya ölmemişti ama belli ki çok da uzakta değildi.

Ellysetta, Rain'in kolunu şiddetle kavradı. dehşet kapladı ve hemen ardından diğer duygu geldi, beyaz ateşli ve zehirli.

Öfke.

Kanında bir şimşek gibi çaktı, duyularını alevlendirdi ve bir *sel'dor* bıçağının acımasız, baş kesen darbesi altında evlatlık annesinin ölümünü izlediği gün hissettiği aynı ham dönüşme tehdidinde bulunan kemik derinliğinde bir öfkeyi .

Babası Shannisorran v'En Celay'ın hücresindeki loş ışık parladı ve hücre kapısı içeri doğru açılırken yüzüne hastalıklı sarı bir ışık huzmesi düştü. Uzun boylu, cüppeli bir figür içeri girdi, yüzü cüppenin derin kukuletasının gölgeli kıvrımlarıyla gizlenmişti.

Daha önce olduğu gibi, Ellysetta Baş Büyücü'nün görüntüsünü gördüğünde

Hawksheart'ın aynasında, kalbinin üzerindeki Büyücü İşaretleri sanki derisine yüzlerce küçük buz parçası saplanmış gibi karıncalandı. İşaretlerin soğuğu, Öfkesinin sıcaklığına karşı acı verici bir şekilde zonkluyordu. Cüppeli adamın yüzünü görmeden bile Eld'in Baş Büyücüsünü tanıdı.

Onun işkencecisi. Nesiller boyu Tairen yavrularının katili. Öz ailesinin işkencecisi. Bir tairen yavrusunun ruhunu çalıp kendi ruhuna bağlayan şeytani adam.

İntikam. İçinin derinliklerinde, tairen'inin sesi tısladı. Yaptıklarının intikamını alacağız. Bizim çığlık attığımız gibi o da çığlık atacak. Bizim korktuğumuz gibi korkacak. Onu ölüm için yalvartacağız.

"Ellysetta. Shei'tani." Rain onun elini tuttu ama sevgisinin normalde yatıştırıcı olan huzuru, alevden çıkan çıra gibi öfkesinden geri kıvrıldı.

Yırt onu. Parçala onu. Etini yırtın. Kanı yüzümüze yağmur gibi yağsın. Çığlıkları Şarkımızın müziği olsun ve son nefesi üzerinde yükseldiğimiz rüzgar olsun.

Ani bir dehşetle başını geriye attı ve elini Rain'in çekti. O son nefret dolu kan çığlığı tairen'inden gelmemiştir.

Ondan gelmişti.

Bunun farkına varacak zaman bulamadan Eld'in Baş Büyücüsü eliyle işaret etti ve bir çift tıknaz, kaslı muhafız öne çıkıp Shannisorran v'En Celay'i kollarının altından kavradı ve ayağa kaldırdı. Adamlar onu odanın bir ucundan diğer ucuna sürükleyip bileklerindeki kelepçeleri tavandan sarkan ağır zincirlere bağlarken başı göğsüne düştü.

Eld~ Boura Fell

Shan'ın parmakları onu dik tutan ağır *sel'dor* zincirlerinin etrafında kıvrıldı ve bu çaba işkence gören bedeninde acı çığlıkları da kendini yukarı çekti ve başını kaldırarak kadim işkencecisinin kapüşonlu yüzüne soğuk, meydan okuyan bir bakış fırlattı. Vücudunun ve ruhunun her bir parçası öylesine acı ve yorgunlukla ağırıyordu ki, bilincini kaybetmemek için elinden gelen tek şey buydu ama Vadim Maur'a gerçekten parçalanmaya ne kadar yakın olduğunu görme zevkini tattırmayacaktı. Günler önce bedenini ziyaret eden sayısız acı, zonklayan bir bulanıklığa dönüşmüştü ve bu son ziyaretle Shan, duyularının yakında o kadar biliyordu ki artık bunu bile hissetmeyecekti.

Elfeya aklının bir köşesine sinmiş, ruhu onunkine sığınmıştı, kendi acısı da onunkinden az değildi. Bu sefer ona hiçbir şey bağışlamamışlardı. O kadar çok acı çekmişti ki, iyileşebileceğinden bile şüpheliydi ve çığlıklarının sesi zihninde ve ruhunda yankılanarak sonsuza dek peşini bırakmayacaktı.

Yavaşça, ruhunun her fırçası bir bağlılık okşayışı olarak, kendini ondan ayırdı ve zihninin etrafındaki koruyucu bariyerleri çekti. İçini döktü

, başına gelmek üzere olanlardan koruyabileceği umuduyla elinden geldiğince güçlü kılmaya çalışıyordu. O kadar kırılgandı ki -kırılmaya o kadar yakındı ki- Vadim Maur'un onun için hazırladığı yeni işkencenin onun paramparça olmuş zihnini deliliğe iteceğinden korkuyordu. Shan'ın bir yanı bunun olmasına izin vermek istiyordu, çünkü eğer kız kaybolursa, onu aklı başında tutacak hiçbir şey kalmayacaktı. Ve delilikte kaçış vardı. Delilikte ne keder, ne suçluluk, ne de koruyamadığı eşine yaşattığı dehşetten dolayı utanç vardı.

Ama şimdilik, acı onu bilinçsizliğin cennetine sürükleyene ya da delilik onu ele geçirene kadar, Eld'in Yüce Büyücüsü'ne meydan okuyacak ve ona en kötüsünü yapması için meydan okuyacaktı.

"Merhaba Maur," diye homurdandı. İki gün önce Başbüyücü'nün ona işkence ettiği boğucu tasma yüzünden boğazı şişmiş ve morarmıştı. Her kelime harap olmuş ses kutusuna bıçak gibi saplanıyordu ama yine de konuşmak için kendini zorladı. Dudağı kıvrıldı. "İyi görüldüğünü söyleyebilirim ama Feyler asla yalan söylemez. Etin hâlâ çürümeye başlamadı mı?"

Cübbenin geniş kolundan çıkan eldivenli el, zayıf, kemikli bir yumruğa dönüştüğünde bir vuruş yaptığını anladı. Maur'un sağlığı kötüye gidiyordu ve Elfeya onu iyileştiremeyecek kadar ölüme yakınken, etkileri hızlanıyordu.

"İçinde hâlâ biraz mücadele var mı Lord Ölüm?" diye alay etti Baş Büyücü. "Bunun ne kadar göreceğiz." Eliyle işaret etti ve arkasındaki gölgelerde duran iri yarı figür bir adım öne çıktı.

Kendine rağmen Shan, devin siyah savaş çekicinin aplik ışığında parıldadığını görünce ruhunun ürperdiğini hissetti.

"Görüyorum ki *umagi* Goram'ımı ve çekicini hatırlıyorsun." Maur'un sesinden memnuniyet sızıyordu. Örtülü başını Goram'a doğru salladı. "Başlayabilirsiniz."

Shan'ın en son tanrılara herhangi bir şey için dua etmesinin üzerinden uzun yüzyıllar geçmişti ama Goram'ın çekici savrulduğunda zihni tamamen boşaldı, bir düşünce dışında her şey yok oldu.

Tanrılar bana yardım etsin.

Elvia~ Navahale

Hawksheart'ın aynasından ses çıkmasa da, Shannisorran v'En Celay'ın çığlığı Büyükbaba Sentinel'in köklü kalbini hala sarsıyordu ve gözlemleyen her Fey savaşçısı irkildi ve merhamet için bir dua fısıldadı.

Ellysetta'nın tırnakları Rain'in bileğine kan akıtacak kadar derine battı.

"*Setah*, Hawksheart!" Yağmur . "Şu kavurucu aynayı durdurun. Ellysetta yeterince gördü."

Elf kralı başını salladı ama Rain'in emrettiği şeyi yapamadan Eld çekici tekrar sallandı ve Shannisorran v'En Celay'ın kafası geriye savruldu,

Yüzü hayal bile edilemeyecek bir acıyla buruşmuştu.

Ellysetta'nın vücudu, nöbetlerinden biri başladığında olduğu gibi titremeye başladı, ancak bu sefer sarsılarak yere düşmedi. Bu kez -ve çok daha endişe verici bir şekilde- gücünü topladı. Gözleri tairan parlaklığına büründü, kayboldu ve gümüşü Fey ışıltısı, büyüsünün müthiş bütününü çağırırken göz kamaştırıcı bir ışığa dönüştü.

"*Krekk*," diye mırıldandı Rain. "Ellysetta! Yak onu Elf, durdur şu alevli şeyi!" Bunu kendisi yapmak için bir Su ve Hava patlaması gönderdi, ama çağırdığı güç emrine itaat etmek yerine vücudundan parıltılı akıntılar halinde döküldü... ve Ellysetta'nınkine aktı.

Gaelen, Bel ve beşlinin geri kalanından da benzer güç akımları ona doğru akıyordu. Hawksheart'ın Elf büyüsü bile pırıl pırıl altın nehirler halinde ona doğru akıyordu. Onların gücünü hortumluyor, kendine çekiyordu ve bunu yaptıkça, Rain'in gözleri kör edici ışıktan yanana kadar parıltısı daha parlak ve daha şiddetli hale geldi.

"*Ellysetta!*" diye bağırdı. "*Parei, shei'tani!*"

Dur!" Ama durmadı.

Küçük odanın dört bir yanında, Büyükbaba'nın öz odununun sağlam ve pürüzsüz damarları inleyip gıcırdayarak protesto ederken, ağaç Ellysetta'ya doğru içe doğru eğildi; sanki -sadece Şahin Yürek ve Fey'i kurutmakla yetinmeyip- ulu ağacın kadim formunda saklı olan tüm yaşam ve güç kırıntılarını da çağırıyordu.

Yağmur aynanın parıldayan perdesinde Eld çekicinin tekrar vurduğunu, Shannisorran v'En Celay'ın bedeninin acı içinde kıvrandığını gördü.

Saf, sınırsız bir Öfke kükremesi Sentinel'in öz odun odasını sarstı. Güç, sarsıcı bir kuvvetle parlayarak Ellysetta'nın beşlisini ve Elf kralını yere serdi. Ona en yakın duran Rain ayaklarının yerden kesildiğini ve odanın bir ucundan diğerine savrularak Sentinel'in pürüzsüz duvarlarına sertçe çarptığını gördü. Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama başı dönerken ve karanlık görüşünün kenarlarını kaplarken tekrar geriye düştü.

Belli belirsiz, Hawksheart'ın elleri ve dizleri üzerinde Ellysetta'ya doğru süründüğünü gördü ve "*Anio! Suya dokunma!*" diye bağırdığını duydu; odada hâlâ ayakta duran tek kişi olan Ellysetta ellerini aynanın perdesine daldırırken.

Eld~ Boura Fell

Shan'ın nefesi sık nefesler halinde geliyordu ve paramparça olmuş sinirlerinin çılgılık atan işkencesiyle tutuşan acıdan sersemlemiş zihninde inatçı bir kararlılıkla zikrediyordu.

Acı hayattır. Acı hayattır. Acı hayattır.

Kelimelere odaklandı, onları kör edici ıstıraba karşı bir kalkan olarak kullandı, her kelimeyi aldı ve zihinsel bir tuğla olarak duvarına ekledi.

Acı. Duvarı yeterince yüksek, yeterince güçlü inşa ederse, dayanabilirdi.

Goram çekicini tekrar geri çekti. Shan yaklaşan darbeye karşı gözlerini kapattı ve ilahisi umutsuzca hızlandı. *Acı hayattır. Acı hayattır. Acı hayattır.*

Çekiç, parçalanan kemiklerin gürültüsüyle yere indi. Shan'ın sağ dizinde acı patladı ve acının karşısındaki kırılğan duvar da onunla birlikte patladı.

Shan'ın çığlığı boğazından yırtıldı.

Lütfen, tanrılar, bırakın öleyim.

Neredeyse ağlayacaktı. Goram daha yeni başlamıştı ve Shan çoktan kırılmaya başlamıştı. Bedenen olduğu kadar ruhen de. Aylardır neredeyse her gün işkence görüyordu; son haftalar, son bin yıllık işkencenin yanında akademideki zorlu bir eğitim günü gibi kalan amansız bir vahşetle geçmişti. Elfeya sayesinde önceki tüm işkencelerden kurtulmuştu ama bu kez acısını dindirmek ya da onu Işığa ve hayata bağlamak için yanında değildi.

Teslim olmanın, hayatının sönmesine izin vermenin cazibesi çok çekiciydi. Ama onun istediği bu değildi. Bu da dayanması gerektiği anlamına geliyordu. Ona yardım edecek o olmadan, her ikisi için de yeterince güçlü olmak zorundaydı.

Nefes nefese ve bir halde zincirlerinden sallanırken, uyuşmuş zihni yeniden başlamak için kelimeleri arıyordu. Bu kez yüksek sesle fısıldadı. "Acı hayattır." *Elfeya, seni seviyorum.* İlk tuğla yerine oturdu. "Acı hayattır." *Senin için ödemeyeceğim hiçbir bedel, çekmeyeceğim hiçbir eziyet yok.* Bir sonraki, ilkinin yanında düzgünce yerine oturdu.

"Acı hayattır." *Sen ruhuma ışık saçan bir güneşsin.* Bir tuğla daha diğerlerine katıldı. "Acı hayattır." *Çünkü sen yaşıyorsun, hayatımın bir amacı var.* Ve bir tane daha.

Goram tanrıların lanetlediği çekicini bir kez daha savurdu. Shan görmesin gözlerini kapattı. "Acı-"

Sol kalçasındaki kemikler derisinin içinde paramparça oldu. Kör edici bir acı onu sardı. Sersemlemiş zihni inledi ve el yordamıyla bir kelime aradı. *Acı... acı- acı...*

-Öfke.

Hiçbir yerden gelmedi ve bir anda içini doldurdu. Şiddetli bir öfke. Kana susamışlık. Vahşi, intikamcı vahşet o kadar büyüktü ki yeryüzünü titretti.

Goram dizlerinin üzerine çöktü ve efendisi de hücrenin kaba, oyma duvarlarına doğru sendeledi. Maur'un kukuletası geri düştü ve yüzünün çürüyen kalıntıları ortaya çıktı; derisi erimiş donyağı gibi sarkmış, etinin çürümeye başladığı yerde sızan yaralarla yamalanmıştı.

"Sen... ona... dokunmayacaksın!"

Emrin gırtlaktan gelen kükremesi Shan'ın kendi boğazından geliyordu ama şiddetli, gürleyen ses ona ait değildi.

Yoğunlaştırılmış güç onun içine doldu; onu içten dışa yaktı, damarlarındaki kanı kaynattı. Sanki Parlak Lord'un kendisi

Büyük Güneş'in tüm muazzam enerjisi ilahi bir şimşek gibi Shan'ın ruhuna girdi.

Güçle birlikte bir varlık geldi -kadını ve tanıdık- ve bunu hisseden tek kişi Shan değildi.

Gümüş gözler Shan'a sabitlendi. "Sen!" diye haykırdı ve gümüş rengi irisler Azrahn'ın korkunç siyahına büründü.

Shan hiç görmediği kızına, Elfeya'yla birlikte sonsuz dehşet dolu bir dünyada dünyaya getirdikleri değerli, sevgili çocuğa bir uyarı kükredi. Kurtarmak için hayatlarını tehlikeye attıkları ve şimdi korumak için her türlü eziyete katlandıkları aynı çocuk.

Öfke -kızları ve onunki birlikte- patlayarak onu öfkeyle doldurdu. *Sel'dor* kelepçeleri parçalandı. Vücudu alev alev yanan bir sis bulutuna, zihni ise korkunç ve vahşi bir dönüşürken acı içinde kıvranıyordu.

Yakın onu! Parçalayın! Kavrulmuş kemikleriyle ziyafet çekin!

Çılgılık zihninde uludu ama dönüştüğü sis katılaştıkça şiddetli savaş çılgılığı acı dolu bir çılgılığa dönüştü. Uzuvarları şekillendi ama bükülmüş ve şekilsizdi, yarı tairen, yarı Fey, sanki insan ve hayvan korkunç bir karışımla birbirine kaynaşmış gibiydi. Devasa kaslar yamalı bir postun altında dalgalanıyor ve şişiyordu, gümüş Fey derisi geniş siyah kürk parçalarıyla kaplıydı. Bir adamın servis tabağından daha büyük kemikli elleri, bir canavarın jilet gibi pençeleriyle havayı .

Yaratık şişkin arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve dişli açtı. Yakıcı ateş, yakıcı bir jet halinde püskürdü.

Goram, vücudu cansız bir kömür yığınının dönüşürken çılgılık attı ve yanı başında, o kadar kötü niyetli bir coşkuyla kullandığı çekiç eriyerek zararsız bir cüruf birikintisine dönüştü.

Yüce Büyücü ilk dokumasını ilk ateş patlamasına karşı koyan güçlü bir kalkana dönüştürdü, sonra da saldırdı. İskelet gibi kollarını ileri doğru itti, mor kadife kolları geriye düşerek pençeli ellerini ortaya çıkardı ve zayıf, bitkin görünümünü çok aşan bir güçle fırlattığı Azrahn kürelerini tuttu.

Karanlık, bozucu büyü devasa, kürklü göğse sıçradı ve yarı Shan, yarı tairen olan yaratık öfke, acı ve korku karışımıyla kükreyerek geri çekildi. Sıkışık kanatlar tavandaki sert kayaya çarptı. Orta açıklıktaki pençeler *sel'dor* cevherinde derin yarıklar açtı.

Sel'dor molozları sırtına yakıcı asit yağdırırken ve Büyücü Azrahn'ın yakıcı buzu göğsüne yayılırken canavar uludu.

Canavarın ağzından alevler fışkırdı.

Vadim Maur hücre kapısından içeri daldı ve sola doğru yuvarlandı. Kemikleri sert taş zeminde acı verici bir şekilde zıpladı ama ne sarsıntılar de kırılan bir parmağın şaklaması konsantrasyonunu bozdu.

Acı büyük bir büyüün bedeliydi ve o bunu uzun zaman önce kabul etmişti.

Ceza.

Geniş ve yıkıcı gücü, çağrısına cevap olarak yükseldi. Yoğun alev bulutları hücreden dışarı taşıp koridoru doldururken, ellerinden yoğun kalkan desenleri halinde alevli, çoğalan iplikler .

Kapının yanındaki -benzer kalkanlarla korunmayan- muhafızlar kibrit çöpü gibi parladı. Canlı bedenleri olan küller girdabın yakıcı rüzgârıyla dağılmadan önce çığlık atacak zamanları bile olmadı.

Vadim'in derisinden terler boşandı, sonra kollarındaki tüyler çatırdarken ve derisi parlak kırmızıya dönerken buharlaştı. Dokumalarına daha fazla büyü akıttı ama ateşin yıkıcı gücü çok büyüktü. Altı katlı bir dokumanın -ne kadar güçlü olursa olsun- tairen alevine karşı uzun süre dayanma şansı yoktu. Kalkanları başarısız oluyordu. Kavruluyordu.

Çaresizlik içinde, iki kat yukarıdaki hücreyi koruyan *umagisine* bir komut gönderdi. "*Hemen Shei'dalin Elfeya'ya gidin. Öldürün onu!*"

Elvia~ Navahele

Bel inledi ve ellerini çınlayan kulaklarına götürdü. Başı böyle hissediyordu Eld *Rultshart* çekicini Bel'in kafatasına indirmişti. Birisi çığlık atıyordu.

Gözleri birden açıldı ve çömeldi.

İki adam boyu ötede, görünmez bir güç tarafından esir tutulan Ellysetta, parıldayan su perdesine yapışmış halde duruyordu. Başı geriye doğru savrulmuş, omurgası gözle görülür bir acıyla kavislenmiş ve sanki ruhu parçalanıyormuş gibi çığlık atıyordu.

"Onu aynadan uzaklaştırın!" Hawksheart bağırdı. "Kendini kurtaramaz!"

Bel harekete geçti. Her zamanki özverili dikkatinden eser kalmadan vücudunu havaya fırlattı, Ellysetta'nın ince bedenine çarptı ve onu yere düşürdü.

Kovuğun zeminine dişleri titreten bir sarsıntıyla indiler ve Bel'in bir *lu'tan'ın* saygısına verdiği tek ödün, sert inişlerinin yükünü kızın değil kendisinin çekmesi için vücudunu son anda döndürmek oldu.

Vurdukları anda Ellysetta çığına döndü. Çığlık atarak ve kükreyerek pençeli elleriyle ona saldırdı, yüzünde yanan yarıklar açtı, derisini yırtarak göğsünü deldi. Ellysetta'nın darbelerini engellemeye ve ona zarar vermeden saldırılarını savuşturmaya çalıştı ama bu dikkat onun felaketi oldu.

Hızla büyüyen kökler Nöbetçi'nin kovuğunun zemininden yukarı fırladı ve Bel'in kollarıyla bacaklarına yapışarak onu yere sabitledi. Kökleri yakmak ve kendini kurtarmak için Ateş'i döndürdü ama büyüünün iplikleri oluştuğu anda çözüldü ve Ellysetta'yı çevreleyen şiddetli güç aurasının içine çekildi.

"Ellysetta!" diye itiraz etti. Damarlarında buz akıntıları dolaşıyordu ve

Ani, uyuşturucu zayıflığı gücünü tüketti ve onu sersemletti.

Ellysetta geriye çekildi ve Bel onun yüzünü ilk kez gördü. Gözleri simsiyahtı, korkunç kırmızı yıldızlarla aydınlanmıştı, dişleri ilkel bir vahşetin hırıltısıyla açılmıştı. Üzerindeki büyü aurası daha önce gördüğü hiçbir şeye . Tam tutulma halindeki Büyük Güneş gibi, karanlık bir gölge onu çevreliyor, kenarları parlak, altın ışığın dalgalı bir halkasıyla çevreleniyordu.

Bir elini derisinin üzerinden geçirdi ve avuç içi yeşil toprakla parladı. Zırhındaki çelik çivilerden biri eriyerek jilet gibi keskin, siyah bir Fey'cha'ya dönüştü ve ona doğru fırlattı.

Yere kök salmış, gücü karanlık bir yıldızın sonsuz açlığını ışık gibi ona akarken, savunmak için parmağını bile kıpırdatamadı. Darbeden kaçmak için hareket bile edemedi.

Bıçak göğsüne doğru saplanırken sadece "Ellysetta, *nei!*" diye fısıldayabildi.

Boura Fell'in kara kalbinin derinliklerinde, korunmasız göğsüne saplanan bıçağın verdiği his ruhunda yankılanırken Shan uludu.

Kızıyla olan bağı paramparça oldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Elvia~ Navahele

Ellysetta, Bel'in gözlerinin irileşmesini izledi ve nefesinin şaşkın bir şekilde ciğerlerini terk ettiğini duydu.

Önündeki yüz Vadim Maur'a aitti. Bundan emindi. Sadece son anda Bel'inkine dönüşmüştü.

Korku ve inkâr içinde çığlık attı, hançerin deriyi ve kemiği yırtarak altında atan kalbi delip geçtiğini hissetti, sanki bıçak kendi göğsünü parçalamıştı.

Aynı anda, ısı ve taştan bir duvar yan tarafına çarptı ve onu ayaklarından savurdu. Siyah Fey'cha elinden fırladı ve odanın tabanının parlak, eskimiş yüzeyinde sekerek ilerledi. Arkasında, asılı duran su perdesi aniden demirlerinden kurtulmuş bir kurşun perde gibi ayna havuzuna geri sıçradı. Soğuk damlacıklardan oluşan sprej Ellysetta'nın yüzüne sıçradı.

Çığlık atıyordu... çığlık atıyordu... çığlık atıyordu. Sesler korku ve ıstırapın vahşi korosunda ulurken, ölüm duyularının çevresine çömelmiş, kötülükle sırtıyordu.

Yak! Yok et! Dünyayı yak! Hepsini yak!

Evet! Evet! Ellysetta'nın ruhunun korkunç, karanlık, aç bir parçası korkunç bir hevesle uludu. Daha önce de öldürmüştü. Kanın ve ölümün tadını biliyordu, nefret ettiği bir düşmanı katletmenin yakıcı heyecanını hatırlıyordu. Annesi öldüğünde, onu öldürenler bunun bedelini kan ve çığlıklarla ödemişlerdi ve ölüm feryatları Ellysetta'nın damarlarında içgüdüsel bir senfoni gibi şarkı söylemişti.

Ellysetta.

Bir şey onu esir almış, yere yapıştırmıştı. Kolları çırpınıyor, parmakları pençelere dönüşüyordu. Güç içinde vahşi bir istekle yükseldi, yaktı, kaydattı, acı ve delilikle çığlık atana kadar acımasız elleriyle vücudunu parçaladı.

Ellysetta!

İçindeki güç, bedeninin kontrol edemeyeceği kadar büyüktü. Parçalama ve yok etme ihtiyacı özgürlük için haykırıyordu. Sevdiklerine zarar verenlerin üzerine ölüm ve yıkım yağdırmayacaksa neden böyle bir güçle doğmuştu?

"Ellysetta!" "Shei'tani!" Sesiyle, ruhuyla ve şu anda bile ruhunun büyük bir kısmını Yağmur'unkine bağlayan güçlü bağ ipleriyle, onun çağrısının sesi deliliğini kırdı.

Kolları onu sarmış, vücudu onunkine sıkıca bastırmış, evet onu yere sabitlemişti ama aynı zamanda onu bir eşin koruyucu ilgisiyle sarmıştı. Bahar yağmuru ve paylaşılan sırlar gibi kokan saçları, yanağı onunkine bastırırken ve dudakları tenine karşı barış ve sevgi mırıldanırken sıcak, ipeksi flamalar halinde yüzüne düşüyordu.

Aklı bir anda geldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir hıçkırıkla havayı ciğerlerine çekti.

"Yağmur mu?" Titreyen eller başının ve omurgasının tanıdık kıvrımlarını izledi. Parmaklar güçlü omuzların sevgili siperine saplandı, çaresiz bir korkuyla yapıştı. "Ah, Rain." Gözyaşları toplandı, sıcak ve yakıcıydı ve boğazı sanki sıkı bir yumruğun boğucu pençesindeymiş gibi kapandı. "Ah, Rain... Ben ne yaptım? Bel..."

"Şşş... las, kem'reisa... ona zarar gelmedi."

"Onu bıçakladım. Onu kalbinden bıçakladım. Bunu hissettim."

"Nei," diye yatıştırdı. "Sana zamanında ulaştım. Ona zarar vermedin. Kılıcın derisini bile parçalamadı."

Gözleri kapandı ve rahatlama gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Bıçağının Bel'in göğsüne saplanıp kalbini deldiği anın hissi çok canlı olsa da Rain asla yalan söylemezdi. Özellikle de ona. Bel yaralanmamıştı. Ne de olsa onu öldürmemişti.

"Beylah sallan. Beylah sallan." Ağladı. Kolları Yağmur'un boynuna sıkıca dolandı ve ona iyice sokuldu. Ruhunun korkmuş, ürkek Ellie'nin oduncu kızı kısmı onun teninin içine dalmak ve orada yaşamak, çevrili, onun parçası olmak, dünyadan ve dünyanın ondan güvende olmasını sağlamak için can atıyordu; ama birkaç dakikalık rahatlığın ardından Ellysetta Feyreisa'nın daha şiddetli içgüdüleri öne ve onu Rain'in kucağının rahatlığından çekilmeye zorladı, az önce olanları anlamlandırmaya zorladı.

Başını kaldırdığı anda Gaelen oradaydı, elini uzatmış, ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

Gözle görülür şekilde sarsılmış ama zarar görmemiş olan Bel, onun yarım adım gerisindeydi.

Ellysetta Bel'e bir kez baktı, kollarını ona doladı ve yeni gözyaşlarına boğuldu. "Sieks'ta, kem'maresk. Bağışla beni. Ne olduğunu bilmiyorum. Seni asla incitmezdim."

Geri çekildi ve onun gözleriyle ayık bir şekilde buluştu. "Affedilecek bir şey yok, Kem'falla. Benim hayatım senindir. İhtiyacın olursa ölümüm de senindir."

Onun basit, kesin kabulü neredeyse kalbini kırıyordu.

"Ne oldu?" Gaelen araya girdi. "Aynaya dokunduğunda sana ne oldu? Lord Shan'a?"

"I..." Tekrar Rain'e baktı ve içgüdüsel olarak onun eline uzandı.

Parmaklarının sıcak gücü onunkilere dolandı ve taze bir canlılık aşıladı.

cesareti kırılmıştı. "Bilmiyorum. Bunu açıklayamıyorum. Sanki aynaya anda aniden oradaydım, Lord v'En Celay ile... sanki onun bir parçasıydım."

"Öyleydin."

Feylerin hepsi Şahin Yürek'e doğru döndü.

Elf kralı Ellysetta'ya esrarengiz bir ifadeyle baktı. "Ayna bir görüntüleme portalıdır ama aynı zamanda bir tür nakil aracıdır. Doğru kullanımı konusunda , bu yüzden bu sefer size rehberlik etmem gerekmeden, suya dokunduğunuzda ruhunuzun ve bilincinizin bir kısmı aynadan geçerek Shan'ın bedenine girdi."

"Oh, Tanrım." Bir elini ağzına götürdü. "O... şeye benim suçum muydu? Bunu ona ben mi yaptım?"

"*Anio*," dedi Hawksheart hemen. "Böyle bir korkunun aklından bile geçmesine izin verme. Sana daha önce de gösterdiğim gibi, Yüce Büyücü'nün ilk deneyi sen değildin. İlk denemelerinde, tairen'in ruhunu barındırmak için yetişkin konukçular kullandı."

"Kutsal tanrılar," diye nefes aldı Rain. "Bir Tairen'in ruhunu Lord Shan'a bağladı. Bu yüzden Shan'ın gözleri tairen'di."

"Fey'in pek çok esir savaşçısından biriydi," diye onayladı Hawksheart, "ama diğerleri Shan gibi gerçek bir eşe sahip değildi. Büyücü bir tairen'in ruhunu onlarınkine aşıladığında, hepsi delirdi ve öldü. Shan o ilk deneylerden hayatta kalan tek kişiydi. Ve şu ana kadar Yüce Büyücü'nün deneyleri arasında Değişimi çağırabilecek kadar güçlü olan tek kişi o oldu - gerçi sizin de tanık olduğunuz gibi, bunu hiçbir zaman başarıyla tamamlayamadı."

Ellysetta ellerini ağzının üzerinde kavuşturdu. Lord Shan'ın dönüştüğü sapkın canavarın dehşetini ve acısını canlı bir netlikle hatırladıkça midesi bulanıyordu. "Parlak Tanrı ona merhamet etsin."

"Yetişkinlerin Büyücü'nün ilk deneyleri olduğunu söylemişsiniz," diye araya girdi Gaelen.

Elf başını salladı. "*Bayas*. Büyücü'nün doğmamış iki ruhu birleştirme deneyleri çok daha başarılı oldu. Bu çocukların çoğu yetişkinliğe kadar hayatta kaldı, ancak hiçbiri henüz Değişim'i çağırarak kadar güçlü olamadı."

"Ellysetta ilk olacak."

"Ben öyle düşünüyorum. Daha da önemlisi, Baş Büyücü de buna inanıyor." Ellysetta'ya baktı. "En önemlisi, olgunluğa eriştiklerinde diğerlerinin üstesinden gelen vahşi vahşete henüz yenik düşmedi."

"Vahşet mi?" Ellysetta zayıf bir sesle yankılandı. Ağız kurudu ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Yağmur'un hızla beline doladığı kol olmasaydı düşebilirdi.

"*Bayas*. Diğerleri baban kadar bile değişemez ama

Sel'dor kelepçeleri çıkarıldığında, yine de en az onun kadar vahşi ve gaddar oluyorlar."

Korkunç bir an için midesindekileri kusabileceğini düşündü. "Yani çeşit... canavara mı dönüşüyorum? Hayatım boyunca bu nöbetleri ve korkunç, kanlı kâbusları bu yüzden mi gördüm?"

"Kabuslarınız hakkında konuşamam ama nöbetlerin çoğu babanızdan kaynaklanıyor, içinizde yaşayanlardan değil."

Rain, "Açıkla," diye emretti.

"Söyleyebileceğim kadarıyla, Yüce Büyücü Ellysetta ve Shan üzerinde ruh manipölasyonlarını gerçekleştirdiğinde, farkında olmadan aralarında bir tür köprü oluşturdu. Azrahn tarafından oluşturulan ve baba ile çocuğun biyolojik yakınlığıyla güçlendirilen bir yol... hatta belki de iki tairenin ruhları arasında onlara bağlı bir bağ.

Bu bağlantı sayesinde biraz önce aynanın içinden onunla birleşebildiniz... ve Ruhlar Kuyusu'nda aileniz size nasıl yardım edebildi - hem Büyücü Işık Katedrali'nde ruhunuzu almaya çalıştığında hem de daha yakın zamanda tairen yavrularını kurtardığınızda."

Ellysetta'nın kalbi küt atmaya başladı. "O benim-" Sözünü yarıda kesti. İki yabancıya ailem demek garip bir şekilde görünüyordu. ve babası - Lauriana ve Sol Baristani- şimdiye kadar tanıdığı tek ebeveynleriydi. "Lord Shan ve Leydi Elfey a mıydı?" diye düzeltti.

Tairen yavrularını kurtarmak için Ruhlar Kuyusu'na gittiğinde içini dolduran güçlü, sakinleştirici varlığı hatırladı. Sıcaklık ve sevgiyle ısıldayan bu varlık, dokumalarını güvenle eğirmesine yardımcı olmuş, hayatı onu gölgeleyen korku ve kendinden şüpheli bir kenara bırakmıştı. Parlak Lord'un ellerine rehberlik ettiğini düşünmüştü.

"Kuyu'da benimle birlikte miydiler?"

"Onlar her zaman seninleydi, Ellysetta. Tutsak olabilirler, ama her zaman ellerinden geleni yaptılar - kendileri için ne pahasına olursa olsun -Seni korumak için."

Ellysetta Alevler Körfezi'nde gördüğü rüyayı hatırladı; parlayan bir örtü Ellysetta'nın etrafını bir battaniye gibi sararken, bir kadın sesi af diliyordu. "Sihrimi bağlayanlar onlar."

"*Bayas*. Sen doğmadan önce ne olduğunu biliyorlardı ve Büyücü'nün niyetini de biliyorlardı, bu yüzden ondan saklamak için büyünü bağladılar ve ilk fırsatta Eld'den kaçırılmanı sağladılar."

"Ama anlamıyorum... eğer ailem bu bağlantıyı bana göz kulak olmak ve beni korumak için kullandıysa, nöbetlerimden nasıl babam sorumlu olabilir?"

"Aynaya baktığında ve Büyücü'nün Shan'a işkence ettiğini gördüğünde nöbet geçirmeye başladığını hissetmedin mi?"

"I..." Kaşları birbirine çatıldı. O da... hisleri tamamen aynıydı.

"Çekiç darbesini sanki onun yerine kendi etinize inmiş gibi hissetmediniz mi?"

"Evet, ama sen nasıl..." Sesi .

"Sence Lord Shan'ın işkencesini hissediyor mudur?" Rain sordu.

"*Bayas*, ben de tam olarak böyle düşünüyorum." Hawksheart tekrar Ellysetta'ya döndü ve onu gözlerini kaçıramadığı yoğun bir bakışla kısırdı. "Nöbetleriniz -ve Fanor'un bana anlattığına göre, görünüşe göre sahip olduğunuz bilgi ve becerilerin bir kısmı bile- ikinizin paylaştığı o bağlantı aracılığıyla babanızdan size geliyor."

"Parlak Tanrı onu korusun," diye nefes aldı, nöbetlerin dünyasını ne kadar sık parçaladığını dehşetle hatırlıyordu. Lord v'En Celay -babası- hesaplanamayacak kadar büyük acılar çekmiş olmalıydı.

"Peki nöbetlerinin Shan'ın işkencesinden kaynaklandığını nereden biliyorsunuz?" Tacik araya girdi. Mavi gözleri alev gibi yanıyordu. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Galad Hawksheart odanın zemininde cansız yatıyor olurdu. "Tabii ikisinin de acı çekmesini izlemediysen?"

"Onları izledim," diye cevap verdi Şahin Yürek . "Son bin yıldır her gün Shan ve Elfeya'yı izledim, tıpkı Ellysetta Erimea'yı doğduğundan beri her gün izlediğim gibi."

Tacik kuzenine doğru hamle yaptı ve sadece Rijonn ve Gil'in kollarından tutup onu geri çekmek için öne atılmaları Tacik'in ellerinin Hawksheart'ın boğazına ve onu boğarak öldürmesini engelledi. Tacik küfretti ve arkadaşlarının tutuşuna karşı mücadele etti.

"Seni pis *rultshart*!" diye tükürdü. "Onları izledin mi? Bunca zaman boyunca onlara ne olduğunu bilmekle kalmayıp izledin mi? Ve hiçbir şey yapmadın mı?"

Gözlerinde ateş alevlendi. Gaelen ve Bel'in parmak uçlarından çıkan beş katlı örgüler Tacik'i yoğun kalkanlarla kaplayarak Fey generalinin öfkesinin ölümcül bir hal almasını engelledi.

Hawksheart kuzeninin gazabına soğukkanlılıkla karşı koydu ve Bel ile Gaelen onun etrafına benzer kalkanlar örmek istediklerinde Hawksheart onları elinin tersiyle itti.

"Sana söylediğim gibi Tacik, onlara yardım etmek benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı. *Dans'taki ayetlerine müdahale edemezdim.*" Her kelimeyi bilinçli bir vurguyla telaffuz etti. "Ama evet, onları izledim. Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağıma göre, en azından cesaretlerine, çektikleri acılara ve fedakârlıklarına tanıklık edebilirdim. Aslında ben onların , hayatlarının gözcüsü oldum. Ve kendimi onlara gösteremesem de, onlar hiçbir zaman yalnız olmadılar."

"Bunun her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun?" Tacik ağladı. Gözyaşları yüzünün kenarlarında gümüşü izler bırakıyordu ama onları silme zahmetine girmede.

Şahin Yürek içini çekti ve aniden yorgun göründü. "*Anio*, kuzen. Hiçbir şey

onların acılarını dindirecek. Ama uzun zaman önce bunun Dans'ta söyleyeceğim Şarkı olduğunu kabul ettim. Tıpkı bunun için beni asla affetmeyeceğinizi kabul ettiğim gibi."

"Bu konuda haklısın." Tacik Bel ve Gaelen'i silkeledi ve Elf kralına dönmeden önce onlara ters ters baktı. "Neredeler *kuzen*? Ve bilmiyormuş gibi davranma."

Fey Navahele'ye girdiğinden beri ilk kez Şahin Yürek öfke belirtileri gösterdi. Kaşları çatık bir şekilde birbirine çarptı. "Az önce aynaya baktın," diye tersledi. "Harita üzerinde işaretlenmiş koordinatları gördün mü? *Anio*, çünkü Dans yaşadığımız hayatlar ve yaptığımız seçimlerle ilgili, içinde bulunduğumuz mekânla değil. Eld'*de*, sel'*dor* cevherine benzeyen tünelleri olan bir kalenin içinde bir yerdeler. İşte orada! Artık onların yeri hakkında benim kadar çok şey biliyorsun."

Elf topuğunun üzerinde döndü ve Fey'e sırtını döndü. Büyükbaba Sentinel'e bir şeyler mırıldandı, sonra başını hızlıca sallayarak saçlarının uzun, altın tellerini omuzlarının arkasına savurdu ve duyguları bir kez daha aşılmaz bir sükûnet maskesinin ardında kilitlenmiş halde arkasına döndü. Tekrar konuştuğunda sesi soğuk, her kelimesi taş gibi sertti.

"Tam yerlerini bilseydim bile kuzen, müdahalemle Dans'ın dengesini bozmaktan korktuğum için sana söylemezdim."

"Seni Yedi Cehennem'e kadar yakıp kavuracağım," diye homurdandı Tacik. "Karanlık Tanrı'nın köleleri, kız kardeşimin çektiği her eziyeti sana da çeksinler ve merhamet çığlıkların, beden ve ruhunla ziyafet çekerken kulaklarını dolduran müzik olsun. Ölüm kadehindeki son acı zerresini de akıtsan ve mirasçıların her nefeste adını lanetlese. Navahele'nin öz odunu çürüsün-"

Sonunda Şahin Yürek yeterince duymuştu ve sesi bir gök gürültüsü gibi patladı: "Sessiz ol!" Elf kralı, Tacik'in yüzünü kıpkırmızı yapan Elfçe bir tirat attı. Açıkça sert bir azarlama olan bu söz, kırılmış, buzbir Feyanca ile son buldu. "Kuzen ama şu anda Elvia'nın kalbinde duruyorsun. Ve bu topraklarda ben kralım. Ya bana medeni bir dille nezaket göstereceksin Elf-kin, ya da sessizliğini koruyacaksın. Anlatabildim mi?"

Tacik ters ters baktı ama hala kusması gereken hakaretler ve suçlamalar gıcırdayan dişlerin ve kenetlenmiş dudakların ardında kilitli kaldı. Başıyla onayladı.

"Akıllıca bir seçim kuzen." Şahin Yürek, Yağmur ve Ellysetta'ya dönerek, "Şimdi gidin. Gece geç oluyor. Geceye kadar Navahele'nin konforunun tadını çıkarın. Yarın tekrar konuşacağız."

Büyükbaba Sentinel'in odun odasının derinliklerinden tekrar çıktıklarında bir düzine Elvian muhafızı merdivenin başında onları bekliyordu.

Rain odalarına kadar eşlik edilmesini istedi ve muhafızlar kibarca selam vererek ve mesafeli bir nezaketle yolu gösterdiler.

On beş saat sonra, yedisi birlikte Rain ve Ellysetta'nın rahat yatak odasına girdiler.

"Ne yapacağız Rain?" Ellysetta kapı kapanır kapanmaz sordu. "V'En Celay'leri Eld'de öylece bırakamayız. Onları kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Yağmur bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını sallayarak etraflarını saran zengin ağacı işaret etti. Dar bir Ruh örgüsü üzerinde onu uyardı, "*Bu ağaç, Navahele'deki tüm ağaçlar gibi, bir gözcüdür. Fey'in özel bir örgü örmesini bekle.*"

Tacik ve Gil, odanın her köşesini süpüren, tozu, kiri, böcekleri ve hatta küçük, çok hoşnutsuz görünen bir ağaç kurbaçasını yerinden oynatan esintili Toprak ve Hava desenleri ördüler. Örgülerinin bulgularını odanın küçük, yuvarlak pencerelerinden birine attılar, ardından odadaki her yüzeye hızlı, yoğun gizlilik örgüleri ördüler.

"Gerçekten de Lord Galad'ın bizi için kurbağa ve böcekler göndereceğini mi düşünüyorsun?" Ellysetta sordu.

"Casusluk Elflerin , *kem'falla*," dedi Tajik. "Ve Elvia'daki her şey -bitkiler ve böceklerden hayvanlara, üzerinde yürüdüğümüz toprağa kadar -Onlar için de casusluk yapıyor."

"Ama ona zaten göremeyeceği ne söyleyebilirler ki?"

Gil homurdandı. "Olasılıklar. Bizim için çizilmiş olabilecek kadere rağmen, tanrılar bize yine de özgür irade verdi. Hawksheart, tüm gücüne rağmen, bir insanın Şarkılarının hangi mısrasını söylemeyi seçeceğini asla kesin olarak bilemez. Elflerin öğrendiği her şeyi, gördükleri her şeyi, Elvia'nın duyarlı yaratıklarının topladığı her şeyi, Dansı yorumlamak ve Şarkıların alacağı en olası dönüşleri belirlemek için kullanır."

"Ve şu anda," dedi Tacik, "kız kardeşimi ve eşini kurtarmak için ne yapacağımızı ve bizi durdurması gerekip gerekmediğini bilmek istiyor."

"Tacik, sandığın kadar kalpsiz biri değil," diye itiraz etti Ellysetta. "Belki bunu göstermiyor ama bunların hiçbirisi onun için kolay olmadı."

"Az önce kız kardeşimin bin yıl boyunca acı çekmesini izlediğini itiraf etti çünkü senin Şarkının görmeye kararlıydı." Tacik'in mavi gözleri alev gibi yanıyordu. "Dans için ihtiyaçlarına uyuyorsa orada kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Gil uzun, beyaz-sarı saçlarını geriye savurdu ve siyah gözlerindeki gümüşü benekler kızgın yıldızlar gibi parladı. "Şahinkalp parmağını bile kıpırdatmadan durup acı çekmelerini izleyebilir ama biz Feyler bunu yapamayız. Onları kurtarmalıyız. Lord Shan ve Leydi Elfeya Feyreisa'nın ebeveynleri olmasalar bile -bu Çağ'da doğan en büyük iki gerçek dost olmasalar bile -Yine de onları kurtarmak bizim için onurdur."

"*Aiyah*," diye kabul etti Rijonn, sesi alçak, çakıllı bir gümbürtüydü. "Sadece söyle ve Eld'deki tüm *sel'dor* cevheri damarlarını toz haline getirip onları bulup özgür bırakayım."

Yağmur hemen cevap vermeyince Ellysetta ona döndü. "Rain? Onları orada öylece bırakmaya niyetli olamazsınız."

"Nerede tutulduklarını bilsek bile - ki bilmiyoruz - onları kurtarmak için kesin ölümden ya da daha kötüsünden başka bir sonuç umudu taşıyan bir yol göremiyorum."

"Risk ne zamandan beri bir Fey'i doğru bildiği şeyi yapmaktan alıkoydu?" Ellysetta konuşmadan Bel karşı çıktı. Yüzü Tacik'inki kadar sert, kobalt gözleri Tacik'in alev gözleri kadar düz ve soğuktu. "Artık yaşadıklarını bildiğimize göre -artık ne acılar çektiklerini bildiğimize göre- onları orada bırakamayız. Bırakamayacağımızı biliyorsun. Fey onuru sadece bir kelime değildir.

Fey'in gerçek dostları Eld'in Baş Büyücüsü tarafından tutuluyor. Kurtarılmaları gerekiyor. Başka seçenek yok."

"Biliyorum, Bel." Yağmur bir elini saçlarının arasına soktu ve adımlamaya başladı. "Biliyorum."

Gaelen, kardeşi Fey'in sert ve kararlı ifadelerine baktı. "Şahin Yürek'in Lord Shan ve Elfeya hakkındaki gerçeği bize göstermesinin özel bir nedeni olabileceği henüz kimsenin aklına gelmedi mi? Onların peşinden gitmemizi istemesinin?"

Rain'in omurgası sertleşti ve omuzları geriye çekildi. "Hawksheart ne kazanmayı umabilir ki? Eğer Feyler Eld'deki umutsuz bir görevde yok olurlarsa, Büyücüler kazanır."

"Bir düşün Rain. Lord Shan ve eşinin yakalanmasına, bin yıl işkence çekmelerine izin verdi, çünkü Dans için gerekli olduğuna inanıyordu. Ve kaderlerini ilk kez açıkladığında, bunu kime gösteriyor? Kızlarına. Kızlarının Tairen Ruhu gerçek eşine. Elfeya'nın kardeşine. Ruhlarını Ellysetta'nın hizmetine adanmış olan beş kana bulanmış savaşçı. Bizi buraya o getirdi. Sadece bizi. Aynasının ne gösterdiğini görmemize izin verdi, çünkü bu bilgiye sahip olmamızı istiyordu. Tajik'in hafızasını almama izin vermedi çünkü Tajik'in hatırlamasına *ihtiyacı var*. Bu yeni bilgiyi bizi harekete geçirmek için kullanmaktan başka ne amacı olabilir ki? Fey değil. Biz." Tek parmağıyla bir daire çizdi. "Biz yedi."

Ellysetta kaşlarını çatı. "Az önce orada olan her şeyi onun planladığını mı söylüyorsun? Sırf onların peşine düşelim diye ailem hakkındaki gerçeği talep etmem için beni manipüle ettiğini çünkü Baş Büyücü'yle yüzleşmemi istediğini mi?"

"Hala gençsin, *Ajiana*. Hâlâ güveniyorsun." Gaelen'in buz mavisi gözlerini hüznün ve şefkat yumuşattı. "Ben *de dahl'reisen* oldum. Kimseye güvenmemeyi uzun zaman önce öğrendim. Ayrıca dünyanın bir Elf için çok az sürpriz barındırdığını da uzun zaman önce öğrendim. Bizi manipüle ettiğini düşünüyor muyum? Oh, *aiyah*, bence o

yaptı. Bence Valorian Lordu yolun her adımında ne yaptığını tam olarak biliyordu. Eld'e girmemizi istiyor."

"İstedیđi kadar istesin," diye tersledi Rain. "Yedi Cehennem'de Ellysetta'nın o lanetli topraklara ayak basmasına asla izin vermem.

Hawksheart bunu kesinlikle biliyor." Tekrar adımlamaya başladı. "Nei. Şüphelerin sana ne söylerse söylesin, Şahin Yürek o kadar da aptal değil. Ayrıca, onu duydun. Ellysetta, Gölge'yi yenmek ve bu dünyayı Işık için güvence altına almak için doğmuş biri. Onun hayatını bu kadar aptalca riske atmaz."

"Peki Gölge'yle hiç yüzleşmezse onu nasıl yenebilir?" Gaelen karşı çıktı. "Bir Fey gibi düşünmeyi bırak Rain ve bir Elf gibi düşünmeye başla. Onlar için hiç kimsenin hayatı Dans'ın sonucundan daha önemli değildir.

Hawksheart, Ellysetta'nın Gölge'yi yenmek için doğduğunu söyledi ama bir kez bile kaderinden kurtulması gerektiğini söylediğini duydunuz mu?"

Rain olduğu yerde durdu. Yüz ifadesi . "I-"

"Nei, ." Gaelen cevabı kendisi verdi. "Çünkü bunu söylememek için çok dikkatliydi. Tıpkı Elfeya hakkındaki gerçeği Tacik'in zihninden silmeme izin vermemesine rağmen, Ellysetta'nın gördüklerine dair anılarını engellemek için çok dikkatli olduğu gibi."

Odanın üzerine sessizlik çöktü. Rain ve Ellysetta'nın beşlisinin geri kalanı sıkıntılı bakışları paylaştı. Hepsi Gaelen'in iddialarını çürütmek istiyordu eski *dahl'reisen'in* şüphelerini de göz ardı edemiyorlardı.

Gaelen onlara, "Dans'ta Şarkı söyleyen son Fey Rain'di," diye hatırlattı. "Bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz. Eğer Tairen olmasaydı, hayatta kalamazdı."

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Hiçbiri Ellysetta'nın Şarkısı'nın yıkımla sonuçlanma ihtimalini göz ardı edemiyordu. Hepsi de Gerçeğin Gözü'nde aynı korkunç kehanetleri görmüştü.

Bel boğazını temizledi. "Hawksheart istediği kadar şaşırtmaca ve manipölasyon yapsın; bu onu hiçbir yere götürmez. Vahiylerini duymak için seçtiği yedi kişi biz olabiliriz ama bu, onlara göre tek başımıza hareket etmemiz gerektiği anlamına gelmez. Solan Topraklar'a haber gönderdiğimizde, Tenn ve destekçileri bile Fey'in Solan Topraklar'ın tüm gücünün Lord Shan ve eşini kurtarmaya odaklanmasını talep etmesini engelleyemeyecek."

"Alevler o sivri kulaklı *rultshart*'ı yakıp kavuruyor," diye mırıldandı Rain nefesinin altından. Onlara kaşlarını çattı. "Tam olarak buna , çünkü bunun olmasına izin veremeyeceğimi biliyordu." Rain bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Fey'in Celieria'yı ve Solan Topraklar'ı korumasına ihtiyacım var, Büyücülerle kendi topraklarında yüzleşmek için Eld'e koşmalarına değil. Çok az kişiye ve Büyücüler Teleon ve Orest'te o portalları açmak için her ne kullandırlarsa, kesinlikle Eld'in her yerine tohumlarını ekmişlerdir. Ormanlarında yeterince derine indiğimiz anda etrafımızı saracak ve bizi katledeceklerdir." Topuklarının üzerinde döndü ve adım atmaya başladı.

"*Nei*. Lord Shan ve eşi hakkındaki gerçeğin yedimizden daha uzağa gitmesine izin veremeyiz." Çenesi sertleşti ve gözleri çakmak çakmak oldu. "Ve bu noktada, onları kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını kabul etmeliyiz. Şimdilik oldukları yerde kalsınlar."

Eld~ Boura Fell

"Acele et," diye emretti Melliandra. Siyah saçlı güzel kadını bağlayan zincirleri sertçe çekti ve mahkûm öne doğru tökezledi. "Ayağını çek!" diye bağırdı acımadan. "Hayatlar buna bağlı - sizinki de dahil!"

Kadın şaşkın gözlerle ona baktı, sonra hızla yere baktı ve daha hızlı ayaklarını sürüyerek yürüdü. *Sel'dor* zincirleri, kadının bir zamanlar çok güzel olan kırmızı elbisesinin parçalanmış kalıntılarının altındaki sert zeminde şingırdadı ve tıngırdadı.

Aptal, aptal kadın. Kendi iyiliği için fazla inatçı davranmış, Yüce Büyücü'ye ve ona hizmet eden *umagilere* meydan okumuştı; oysa daha akıllı bir kadın onları yatıştırmak için ayaklarına kapanır ve merhamet dilenirdi.

Ona öğretmişlerdi. Dayak ve tecavüzler onun ateşli meydan okumasını paramparça, donuk gözlü bir teslimiyete dönüştürdükten sonra, onu kelepçeler ve zincirlerle bağlamışlardı. Bu Fey *shei'dalin* için ince, dekoratif *sel'dor* bantları ve küpeler yoktu. Genellikle *dahl'reisen* mahkûmları için ayrılan kalın, ağır *sel'dor* prangaları ayak bileklerine ve el bileklerine sıkıca geçirilmişti ve prangaların iç kısmına yerleştirilen uzun, keskin çiviler eklemlerinin hemen üzerindeki ete ve kemiğe saplanarak ona sürekli, acı verici bir acı veriyordu. Yüzlerce küçük *sel'dor* iğnesiyle dolu bir yaka boğazını o kadar sıkı bağlamıştı ki her yutkunuş ve nefes alışta iğneler etinin daha da derinlerine batıyordu.

Melliandra kalbini sertleştirdi. Yapılacak bir şey yoktu. O acıyla donuklaşmış kahverengi gözlerin, artık ölmüş olan Shia'nın şefkatli mavi gözleri gibi onu içine çekmesine izin vermeyecekti. Melliandra'nın hayatı zaten çok tehlikeli ve karmaşıktı ve eğer Başbüyücü onun kendisine karşı nasıl çalıştığını öğrenirse, ölüm endişelerinin en küçüğü olurdu.

"Al." Kadının üzerine kirli bir yün battaniye attı. "ört. Eğer muhafızlar sana bir kez bakarsa, bu ikimiz için de iyi olmaz."

Melliandra kötü bir küfür savurup battaniyeyi kadının elinden çekerek aldı ve kendisi de kabaca yerine oturttu. Kıvrımları kadının ipeksi saçlarını, yırtık pırtık elbisesini ve kelepçeli kollarının parlayan tenini örtecek şekilde örttü.

İşini bitirdiğinde, "İşte," diye mırıldandı. Melliandra, parlayan Fey teninin tek bir parıltısının bile görünmediğinden emin olana kadar ona eleştirel bir gözle baktı. "Bu kadarı yeterli. Şimdi gel!" Bir avuç dolusu battaniyeyi ve gizli zinciri yakalayıp çekiştirdi. "Fazla zamanımız yok."

Direnmeyen kadını koridordan aşağı sürükledi. Duman ve yanmış et havada ağır ağır asılı duruyordu; iki kat aşağıdaki çöp çukurunda ise *darrokkenler* uluyordu. Vahşi çılgınlık yarattıkların yankıladı ve bu ses Melliandra'nın tüylerini diken diken etti.

Ölüm Boura Fell'e yabancı değildi ama bugünkü ziyareti daha önce tanık olduğu hiçbir ziyarete benzemiyordu; ne Büyücü Ateş'in ya da Azrahn'ın ellerinden ne de Goram ve çekici gibi işkence ustalarının acımasız ellerinden geliyordu, bunun yerine büyü bir canavarın kükremesinin ölümcül müziğiyle dans eden alev dillerinden geliyordu.

Vahşi, intikamcı ve Yedinci Cehennem'den daha sıcak olan kaynayan alev bulutları merdiven boşluklarını ve Boura Fell'in en üst katından en karanlık derinliklerine kadar uzanan çöp kuyusunu patlatmıştı. Ateş önüne çıkan her şeyi yakıp kavurmuş, birden fazla gafil büyücü ve *umagi* ateşli çenelerinde yakalamıştı.

Vahşi bir sevincin tatlı, görkemli bir anında, Fey Lordu'nun zaferini kazandığını düşünmüştü. Aslında Lord Ölüm'ün Eld'in Yüce Büyücüsü'nü öldürdüğünü ummaya cesaret etmişti.

Ama aniden Ateş söndü ve delirmiş bir adamın paramparça olmuş çılgınlıkları, canavarın ve alevlerinin kükremesinin yerini aldı.

Ve Melliandra'nın göğsündeki altı buzlu iz hâlâ .

çıktığı Karanlık soyun babası Vadim Maur hâlâ yaşıyordu.

Şu anda çılgık atan Lord Ölüm'dü. Şu anda ölmekte olan onun eşiydi.

Ve Melliandra'nın tek umudu onu kurtarmaktı.

Elvia~ Navahele

"Shan ve Elfeya'yı orada öylece bırakamayız!" Tacik ağladı.

Gaelen, "'Orası'nın nerede olduğunu bile bilmiyoruz," diye .

"O zaman yerlerini tespit etmenin bir yolunu buluruz," diye açıkladı Ellysetta. "Ve onları kurtarmak için bir plan yaparız." Çenesi sertleşti ve Rain'in bakışlarıyla karşılaştığında çenesi kalktı. "Üzgünüm Rain. Söz konusu olanın iki hayattan çok daha fazlası olduğunu biliyorum ama bunu yapmak zorundayız. Büyücüler yüzünden zaten bir annemi kaybettim. Bir başkasını kaybetmeye niyetim yok."

Rain kollarını kavuşturdu ve kendini acıya hazırladı. Shan ve Elfeya'yı kurtarmak için bir kurtarma operasyonu başlatmayı reddetmek şimdiye kadar verdiği en zor kararlardan biriydi. Ama bunun doğru seçim, tek seçim olduğunu biliyordu.

"*Shei'tani*, bunu istediğini biliyorum - buna ihtiyacın olduğunu biliyorum - ama buna izin veremem. Senin *Shei'tan'ın* olarak, sana barış getirmek için her şeyi veririm, her şeyi göze alırım. Ama ben Feyreisen'im, Fey'in Savunucusu ve savaştayız. Bu konuda Fey'in ihtiyaçlarını ön planda tutmalıyım."

"Benim ailem Fey!" diye bağırды. "Ve açıkça ihtiyaçları var

Savunmaya!"

"Lütfen... *teska*... anlamaya çalış. Kralları olan Tairen Ruhu olarak kararımı vermeliyim ve kraliçesi olarak kararını vermene ihtiyacım var.

İkimiz de tüm halkımız için en iyi olanı kendi arzularımızın üstünde tutmalı ve kim olursa olsun sadece bu ikisini değil, söz konusu olan *tüm* hayatları düşünmeliyiz."

Kız irkildi ve adam bunun için kendinden nefret etti. Onun uyarısı biraz haksızlıktan da . Her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymuştu. Ve şimdi çok ihtiyaç duyduğu bu şeyi reddetmek zorundaydı.

Gözlerinde öfkeli, isyankâr bir ışık parladı. "Kaç kişi gerekiyor Rain? Hayatlarının kurtarılacak kadar önemli hale gelmesi için kaç kişinin kaç yıl boyunca acı çekmesi gerekir?"

İrkilme sırası Rain'deydi. "Söylediğimin bu olmadığını biliyorsun." "O zaman bana açıkla."

öfke kabardı. Bu seçimi yapmaktan hoşlandığını mı sanıyordu?

Gerçekten de başka bir çözüm yolu olsaydı bunu başarabileceğini düşünüyor ?

"Kimi göndermeliyiz, Ellysetta? Senin beşlini mi? Hepimiz Yüce Büyücü'nün böyle bir fırsat beklediğini bilirken, seni burada, Solan Topraklar'ın dışında korumasız ve savunmasız mı bırakalım? Kendim mi gitmeliyim? Eld yay topları beni Orest'te neredeyse öldürüyordu ama eminim ki fark edilmeden düşman topraklarının kalbine uçabilir, bir Büyücü kalesinde ailenizin yerini tespit edebilir ve onları yardım almadan kurtarabilirim."

Yanaklarına renk geldi ve hakaretle geri çekildi. "Şimdi kim saçmalıyor?"

"Öyle ?" diye karşı çıktı. "Ben ya da beşliniz gitmeyecekse, başka kim gidecek? Savaşçıları Celierian sınırlarından çekeyim mi? Muharebeler çoktan başladı ve sayıca zaten çok azız ama eminim Dorian birliklerimizin bir kısmını geri çekme ihtiyacımızı anlayacaktır. Sizce kaç kişiyi geri çekmeliyim?"

"Sınırlardan adam çekmenizi önermiyorum."

"O zaman geriye kim kalıyor, Ellysetta? *Lu'tanlar* mı? Onların sana olan yeminleri bana ya da Solan Topraklar'a olan sadakatlerinden üstündür. Eğer istersen, senin emrinle seve seve ölürlere. Onları ölüme göndermeye hazır mısın? Çünkü onları, Büyücü'nün aileni nerede tuttuğunu bulma umuduyla Eld'de körlemesine ilerlemeye yönlendirirsen ölecekleri kesin."

"Elbette demek istemedim!" diye haykırdı. "Sözlerimi çarpıtıyorsun. Adil davranmıyorsun."

"*Adil mi?*" Avına saldıran bir tairen gibi kelimenin üzerine çullandı. "Hayat bu Ellysetta, bir Fey'in . Neredeyse hiçbir zaman *adil* değildir. Zordur. Nankördür. Bulduğumuz neşeyi alır ve ona çok değer veririz çünkü böyle nimetlerin ne kadar nadir olduğunu biliriz. Solan Topraklar'da doğan her Fey savaşçısı ve *shei'dalin*, hoşuna gitsin ya da gitmesin -adil olsun ya da olmasın- kötü seçimle daha kötüsü arasında karar vermesi gereken pek çok gün olacağını hayatının çok erken dönemlerinde öğrenir. Bugün

böyle bir gün."

Kollarını kavuşturdu ve *shei'tani* ile beşlisine sert bir bakış fırlattı. "Nereye gittiğini ve oraya vardığında ne bulacağını bilmeyen tek bir bıçak kardeşimi bile Eld'e göndermeyeceğim. Beni duyuyor ? *Böyle bir emir vermeyeceğim*. Bu dünyada böyle bir çılgınlık için tek bir değerli hayatı bile riske atamayacak kadar az Fey kaldı."

"Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?" Tacik ağladı. "Kız kardeşimi orada acı çekmeye mi bırakacağız?" Elleri kenetlenmişti ve zayıf, kaslı vücudu zorlukla kontrol altına alınabilen bir öfkeyle titriyordu.

Rain, Gaelen'in haklı olduğunu fark etti. Tacik'in anılarını almalıydılar. Savaşçı tam teşekküllü Öfke'nin eşiğinde sallanıyordu ve bu hiçbiri için iyiye işaret değildi.

"Sakin ol, yani şimdi, Fey," diye tersledi, biraz hızlı ve sade konuşmanın Taj'ı öfkesinden geri çekeceğini umuyordu. "Savaştayız ve sakın kafalara ve net düşüncelere ihtiyacım var, kontrolden çıkmış öfkeli savaşçılara değil. Sen Solan Topraklar'ın bir generalisin. Öyle davranmaya başla."

Tacik'kafası tokat yemiş gibi geri döndü.

"İlk göreviniz Ellysetta'yı korumak için kana bulanmış bağınız, ardından da generalinizin Solan Toprakları koruma görevi. Eğer Eld'i yenemezsek, *her* Fellana -*her* kız kardeş, anne, kız, *shei'tani* ve *e'tani*- *herkes* Elfeya ile aynı kaderi paylaşacak. Onun ve Shan'ın bunu isteyeceğini bir an bile düşündün mü? *Lute'asheiva* bağınızı terk etmenizi ve siz onların peşinden giderken Ellysetta'yı korumasız bırakmanızı isteyeceklerini düşünüyor musunuz?"

Tacik'in burun delikleri alevlendi ve yüzünün rengi yükselip alçaldı ama Yağmur'un bakışlarını tutamadı. Acı ve hırıltılı bir yeminle tek topuğunun üzerinde döndü ve odanın uzak tarafına doğru yürüdü.

Çenesi sabit, ağzı acımasız Rain diğer savaşçıların her birine yakıcı bir bakış fırlattı. "Bu savaşı kazanmalıyız, bedeli ne olursa olsun. Ve siz de biz kazanana kadar Ellysetta'yı canınız pahasına korumalısınız. Büyücüleri yendiğimizde Shan ve Elfeya'yı bulup serbest bırakacağız. O zamana kadar bu konu kapanmıştır." Elini havada gezdirdi ve altı savaşçıya sert, kesin bir bakış fırlattı. "Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Rain," dedi Bel ve Gaelen aynı anda. Diğer savaşçılar daha yavaş ve daha isteksizce kabul ettiler ama yine de kabul ettiler.

Geriye sadece Ellysetta kalmıştı.

"*Shei'tani*?" Rain sordu.

Dudakları sıkıştı ve bir an için yüzüne meydan okuyacağını düşündü. Ama sonra başını salladı ve başka tarafa baktı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Melliandra, Lord Ölüm'ün eşinin bulunduğu hücrenin kapısını iterek açtı ve içeri girdi.

Kızıl saçlı Fey kadını, hücresinin siyah taşında çelimsiz ve kırık bir şekilde yatıyordu. Solgun, hareketsiz göğsünün ortasında büyük bir yara acayip bir şekilde açılmıştı ve kızıl kan kül rengi teninden akarak vücudunun altında karanlık, parlak bir havuzda toplanıyordu. Vadim Maur'un *umagi*'si ölümcül bir darbe vurmuş ve cesedi çöpçüler tarafından götürülmek üzere bırakmıştı.

Neyse ki kızıl saçlı için Melliandra, Boura Fell'in alt beş katının çöp toplayıcısıydı... ve kızıl saçlının eşiyle yalnız gelmemesi gerektiğini bilecek kadar ilgilenmişti.

paçavraya sarılı Fey bir soluk verdi ve ana dilinde gevezelik etmeye başladı.

"Sus!" Melliandra tısladı. Hücrenin kapısını kapatmak için acele etti ve Fey'e ters ters bakmak için döndü. "Sesini alçalt, kalın kafalı! Seni duyacaklar!"

Ama kadın kızıl saçlının yanında dizlerinin üzerine çökmüştü ve sallanıyor, ağlıyor ve kırık bir sesle "*Elfeya falla, Elfeya falla....*" diyordu. Hapsedilmiş *shei'dalin'in* titreyen elleri ölmekte olan Fey'in bedeninin üzerinde geziniyordu. Melliandra bir an için şifacının ellerinin etrafında zayıf bir altın parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi ama sonra kadın haykırdı ve ellerini göğsüne geri çekti.

"Ninnywit. O bantlar takılıyken dokuma yapamazsın," diye çıkıştı Melliandra. Boura Fell'de görülmüş en güçlü şifacı olan kızıl saçlı bile, bu kadar çok *sel'dor* tarafından bağlanmışken bir hayatı ölümün pençesinden kurtarmak için gereken türden önemli bir şifa büyüsü yapamazdı.

Aceleyle kadının yanına , kirli elini eteğinin kıvrımlarına diktiği gizli ceplerden birine soktu. Arayış içindeki parmakları sert bir kumaş tomarına değdi. Bohçayı çekip çıkardı ve kumaş katmanlarını hızla açarak örgülü bir deri şeride dizilmiş, kabaca kesilmiş metal anahtarları ortaya çıkardı.

Anahtarlar, Üstat Maur'un alt katlardaki en önemli mahkûmlarından sorumlu *umagi* muhafızlarından aldığı anahtarların kopyalarıydı. Uyurken gardiyanlardan birinin yüzüne üflediği bir parça *somulus* tozu, onun anahtarlığından kurtulmasını sağlamıştı. Anahtarların küçük bir kil tablete baskısını yapmış ve ilacın etkisinden uyanmadan önce orijinallerini ona geri vermişti.

Haftalardır, her fırsatta kırık parçaları kazımış ve törpülemişti.

Bıçakları ve yemek bıçaklarını yaptığı izlerle eşleşen anahtarlara dönüştürürken, faaliyetiyle ilgili tüm düşünce ve anıları zihninin Büyücülerden korumayı öğrendiği bölümüne saklamaya özen gösterdi. Henüz tüm anahtarları kopyalamayı bitirmemişti ama kilitlenebilir mahkum bağlarının çoğu için kullanılabilecekleri tamamlayamayı başarmıştı.

Neyse *ki* bu en yeni *Shei'dalin* tutsağı için Efendi Maur onu zincirlemişti. Büyücü dokumaları dışında hiçbir yolla çıkarılamayan sihirli lehimli olanlar yerine bu kelepçelerden bir dizi.

"Umalım da bu işe yarasın," diye mırıldandı kendi kendine, kabaca oyulmuş anahtar anahtar deliğine yerleştirip çevirirken.

Gergin bir an boyunca anahtar dönmedi ama biraz sonra *shei'dalin'in* sol bileğindeki kelepçe sessiz bir ses çıkardı. Uzun, keskin *sel'dor* sivri uçları bileklerinden dışarı kayarken *shei'dalin* tısladı ve Melliandra siyah metal bantları çıkardığında hızla kanla dolan yuvarlak, çirkin delikler bıraktı.

Aynı anahtar *Shei'dalin'in* ayak bileklerindeki bağları çözmek için de işe yaradı ama deri şeridin üzerindeki diğer hiçbirinin kadının boynundaki tasmaya uymuyordu.

Melliandra, Lord Ölüm'ün eşinin cesedine hızlı ve acımasız bir bakış attı. Ölümü daha önce sayılamayacak kadar çok kez görmüştü ve kızıl saçlının ruhunun çoktan bedeninden ayrıldığını biliyordu. Birkaç dakika sonra sadece tanrılar onu iblis formundan başka bir şeyle geri çağırabilecekti. "Zamanımız kalmadı. Bununla örmek zorunda kalacaksınız."

Siyah saçlı *shei'dalin* konuşarak zaman kaybetmedi. Sadece dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını ölü kadının göğsüne koydu. Elleri parlamaya başladı.

Melliandra *sel'dor'un* Fey kanından olanlar üzerindeki etkisini biliyordu. Kendi soyunda o kadar çok Fey vardı ki, derisinin yanmaya başladığını hissetmeden *sel'dor'a* uzun süre dokunamazdı. Ve safkan Feyler için siyah metalin dokunuşunun, etlerinin üzerine dökülen kaynar, aşındırıcı asit gibi hissettirdiğini biliyordu. Büyü yaptıklarında bu his daha da kötüleşirdi.

Boynunda ateşten bir boyunduruk gibi hissettiren ağır *sel'dor* tasmaına rağmen, siyah saçlı *shei'dalin* sadece çenesini sıktı ve Melliandra'nın gördüğünü sandığı zayıf parıltı açıkça görülebilen sıcak, parlak, altın bir ışık küresine dönüşene kadar dokumaya devam etti.

"*Eşi onu Işığa bağlı tutuyor ama o Perde'den geçiyor.*" *Shei'dalin'in* sesi Melliandra'nın kafasında çınladı, güçlü ve yankılıydı. Feyanca konuşuyordu ama Melliandra Üstat Maur'un Feyan tutsaklarının yanında onu anlayacak kadar zaman geçirmişti. "*Kuyunun içine takip edemeyeceğim kadar indi. Onu kurtaramam.*"

"Ama yapmalısın!" Melliandra itiraz etti. "Eğer kız ölürse, o da ölür. Ve ona ihtiyacım var. O benim tek umudum."

Çaresizlik içinde, hiç düşünmeden *Shei'dalin'in* ellerini yakaladı ve ölü kadının kanlı göğsündeki açık yaraya tuttu.

"Kurtarın onu!" diye emretti. "Onu kurtarmalısın! *Kurtaracaksın!*"

Hiçbir uyarı olmadan dünya Melliandra'nın ayaklarının altından kaydı. Enerji karnından fırladı ve damarlarında kükreyerek onu dengesini öyle bir bozdu ki neredeyse hücrenin sert, soğuk taş zeminine yüzüstü düşüyordu. Neredeyse anında, tanıdık bir bilinç ona doğru döndü.

"Burada olduğumuzu biliyor!" Melliandra ellerini Lord Ölüm'ün eşinden çekti, diğer şifacıyı omuzlarından yakaladı ve hücrenin gölgeli köşesine doğru fırlattı. "Kımıldama! Konuşma!" Kendini ters yöne attı ve hızla dönerek gözlerini siyah, *sel'dor damarlı* duvarların pürüzlü, oymalı yüzeyine odakladı. Planlarının ve faaliyetlerinin anılarını zihnindeki görünmez bariyerlerin arkasına tikiştirmek için acele etti. Yağlı karanlığın, kendi iradesinin üzerine çöken başka bir iradenin baskıcı baskısının farkına varmadan önce son düşünceyi saklanmaya zorlukla itmeyi başardı.

Siyah duvara baktı ve zihnini sıkıcı, cansız angarya ve itaatkarlık düşünceleriyle doldurdu.

"*peşindesin, umagi?*"

Bu soru onu şaşırtmıştı. Genellikle, Yüce Büyücü'nün zihni onunkini tar, iradesi binlerce meraklı parmak gibi hissedirdi, dürtüyor, dürtüyor, zihnini yağmalyordu. Ancak bu sefer çok daha zayıf hissediyordu. Belki de Lord Ölüm düşündüğünden daha başarılı olmuştu.

Düşüncenin çiçek açtığı anda, onu gömdü. "*Bir ceset almak için gönderildim lordum.*"

"*Bir şey oldu, Umagi. Göster bana.*" O buz gibi siyah zihnin baskısı daha da ağırlaştı, daha da ısrarcı oldu. Zayıf olsun ya da olmasın, Büyücü hâlâ güçlü bir kuvvetti ve onun iradesine karşı koyamazdı.

Gözlerini yere indirerek yavaşça döndü ve bakışlarını kızıl saçlı kadının vücudunda gezdirerek, celladın bıçağının açtığı yaranın kapanmaya başladığı kanlı göğsünün hafifçe inip kalkmasına odaklandı.

"*Bu kadının cesedini almak için gönderildim,*" diye tekrarladı Melliandra, "*ama o ölmedi, Efendi Maur.*"

Eld~ Boura Fell

"Yeter." Vadim Maur ayaklarının dibinde diz çökmüş olan şifacıyı itti ve kendini ayağa kaldırdı. Sarsıntılar vücudunu titretti. Lord Ölüm'ün yakıcılığı neredeyse onu öldürüyordu ve kendi derisini kurtarmak için harcadığı büyü neredeyse işi bitirmişti.

İri yarı, sadık bir *umagi*, itaatkâr bir köpek gibi arabanın yanında duruyordu.

Baş Büyücü'nün az önce boşalttığı koltuğa oturdu. "Lord Ölüm'ün eşi yaşıyor. Bu şifacıyı hemen ona götürün." Sözcükler bozuk çıkmıştı. Dudakları Lord Ölüm'ün ateşinde yanmıştı.

Vahşi adam eğildi ve şifacının kolunu etli bir pençeyle kavradı. Onlar gittikten sonra odadaki diğer dört *umagi*ye döndü, Doğduğundan beri onun kölesiydi, özenle yetiştirilmişti. Elbette büyüden yoksundular ama tamamen, geri dönülmez bir şekilde onunlardı. Yanlarında uysal bir şekilde duran yirmi yaşındaki güçlü yeteneklere sahip acemi Büyücü, Vadim'in bir Tairen Ruhuna enkarne olma planlarının meyve vermemesi durumunda aracı olması için yetiştirdiği ve bakımını yaptığı birkaç kişiden biriydi.

Vadim ellerini uzattı. Çürüyen et parçaları düşmüş ya da yanmış, alttaki fildişi kemiği ortaya çıkarmıştı. *Umagi* onun etrafında toplandı ve çürüyen etinin etrafına parfümlü çarşaflar sarmaya başladı. Onların çabalarını soğukkanlılıkla izledi.

Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdi. Büyük iradesi bile bu harap bedende daha fazla yaşam pompalamaya devam edemezdi. Bu enkarnasyonun sonu yaklaşıyordu.

Haber çoktan Büyücü salonlarının koridorlarında dolaşmaya başlamış olurdu. Gözleri Eld'in karanlık tahtında olan Primage'lar, onun seçilmiş aracını çalmak ve onu büyüden yoksun değersiz *bir umagi*'ye enkarne olmaya zorlamak için komplolar kuruyor olacaklardı; böylece onun zihnindeki tüm bilgi depolarını yağmalayabilecek ve onu çürüyen bir ölümlü kabuğunda ölüme terk edebileceklerdi.

Ama Vadim görkemli yaşamına böyle rezil bir son vermeyi düşünmemişti.

"geldi," dedi. *Umagi*'sinin kendisine getirdiği taze mor kadife cübbeye uzandı. "Sen, enkarnasyon odasını hazırla. Siz ikiniz, temizlenecek ve hazırlanacak kabı alın. Ve sen" - son *umagi*'ye döndü - "Ne yapacağını biliyorsun."

Dört *umagi* ve gemi yola çıktı. Üçü Vadim Maur'un Boura Fell'in derinliklerinde hazırladığı iyi korunan, ağır muhafazalı enkarnasyon odasına yöneldi. Dördüncü *umagi* ise Baş Büyücü'nün kirlenmiş cübbesiyle çamaşırhaneye doğru yola çıktı. Vadim Maur'un odasından uzaklaştıklarında dört *umagi* de durduruldu ve kimliklerini doğrulamak için kukuletaları geri çekildi. On saat sonra, Baş Büyücü'nün mor kefenli figürü de odadan çıktı ve farklı bir tünele yöneldi. Vadim'in tahmin ettiği gibi, karanlık figürler dışarı fırladı ve takip ederken gölgelere yapıştı.

Avları enkarnasyon odasına girene kadar beklediler. Ancak Başbüyücü'nün yüzünü örten mor kukuletaı çekip çıkardıklarında karşılarında Vadim Maur'un çürümüş yüzünü değil, *umagi* hizmetkârının yüzünü buldular.

Eld ormanlarının altındaki toprağın derinliklerinde, Vadim Maur

Ruhlar Kuyusu'ndan, birkaç hafta önce enkarnasyonundan artık kaçınamayacağını anladığında katı *sel'dor* cevherinden oyduğu kapısız odaya adım attı. Yanında taşıdığı kullanılmamış *chemar*'ı yere fırlattı ve tiksintiyle homurdanarak, Kuyu'dan odasından çamaşırhaneye ilk naklinden sonra giydiği *umagi* cübbesinin cızırtılı yün kıvrımlarını attı. Orada, kirli cübbesini taşıyan *umagi* ile yer değiştirmiş ve kendisini buraya, gerçek bedenlenme odasına getirmek için ikinci bir *chemar* kullanmıştı.

Oda sadece loş bir aydınlatma örgüsüyle aydınlatılıyordu. Işığın parmakları, *sel'dor* masasına bağlanmış, bilinci yerinde olmayan adamın kül rengi yüzüne düştü. Vadim'in en güvendiği *umagi* masanın yanında durmuş, bağlı adamın bir zamanlar şık olan Celierian kıyafetinden arta kalanları kesip atıyordu. Adamın vücudunu bitkisel sabunla temizledikten sonra güzel kokulu yağla yağladı.

Vadim gemisini inceledi. Adamın genç ve bakımlı bedeninde tek bir iz bile yoktu. İşkencesi -kurbanı delirtecek kadar acı verici olsa da- tamamen Ruh örgüleri ve Azrahn kullanılarak gerçekleştirilmiş, zihni yok etmiş ama bedeni - ve tüm güçlerini- tamamen sağlam bırakmıştı.

"Senden çok büyük şeyler bekliyordum, Nour. Soyun kusursuz, yeteneklerin olağanüstü. Ama yeteneklerini en iyi şekilde kullanacak sahip değildin. Benim için korkunç bir hayal kırıklığı oldun." Primage'ın cansız bedeninin üzerine eğildi ve bandajlı eliyle çenesini kavradı. Dudaksız ağzından akan kanlı salyalar Nur'un yanağına damladı. "Sonunda senin için mükemmel bir kullanım alanı buldum."

Elvia~ Navahele

Garip bir şekilde etkileyici bir müzik Ellysettayı uykusundan uyandırdı, daha önce hiç duymadığı ama bir şekilde tanıdığı bir melodi.

Doğrulup başını çevirdi ve yanında uyuyan Rain'e baktı. İpek çarşaflara sarılmış yatıyordu, bacakları çardaklarının loş ışığında gümüş gibi parlıyordu. Kalbinde sevgi kabarıyordu ama sanki bu duygu başka birine aitmiş gibi, garip bir şekilde bağımsız bir şekilde farkındaydı.

Zihnindeki müzik daha yüksek sesle, daha ısrarlı bir şekilde çalmaya başladı. Yataktan kalktı. Çarşaflar hiç ses çıkarmadan vücudundan kaydı. Bir sandalyenin arkasına örtülmüş Elf bornozuna uzandı ve ayakları serin ahşap zeminde sessizce ilerlerken onu üzerine çekti.

Küçük çardağın kapısı açıldı ve içeri girerek sonbahar gecesinin soğuk büyüüne adım attı. Hava, gece açan çiçeklerin, gevrek sonbahar çiynin, ormanın toprak kokularının ve büyüünün eşsiz tınısının aromalarıyla doluydu.

Çıplak ayakları Sentinel'in gövdesini çevreleyen basamaklardan aşağı süzüldü.

Şarkının sesi dışında etrafındaki dünya sessizdi. Melodi onu çağırıyor, onu çağırıyordu ve o da garip, bağımsız bir amaç duygusuyla, şüpheden, korkudan ve hatta meraktan yoksun bir eminlikle onu takip ediyordu. Bir parçası tam olarak nereye ve neden gittiğini biliyordu.

Şarkı onu Navahele'nin kalbine, göletlerinin ayın gölgelediği dinginliğine, çiçek açmış sarmaşıklardan ve örülmüş Sentinel köklerinden oluşan kafesli köprülere götürdü. Etrafındaki Navahele'nin ulu ağaçları o geçerken ona doğru eğiliyor gibiydi. Hızlı ama telaşsız adımlarla ilerledi ve Büyükbaba Sentinel'in pürüzsüz, kemerli altın gövdesindeki açıklıktan geçerek Galad Hawksheart'ın taht odasının içindeki yükselen oyuğa ulaştı.

Taht odası boştu, muhafızlar görev yerlerinde değildi. Tahtın arkasındaki kapı o yaklaşırken açıldı ve uzun, dairesel merdivenden Büyükbaba Sentinel'in derin, parlayan mavi kalbine indi.

Galad Hawksheart ayna havuzunun yanında durmuş onu bekliyordu.

Onu buraya çeken melodinin notaları soldu, hala duyulabiliyordu ama sesi kısılmıştı, arka planda usulca çalıyordu, o konuşana kadar sessizlikteki tek ses buydu.

"Bu bir rüya mı?" Sesi bir göldeki dalgalar gibi akıyor, her kelime sanki birden fazla Ellysettas bu soruyu sormuş gibi yankılanıyordu.

Lord Galad'ın yeşil gözleri loş odada büyüleyici ve sırlarla dolu bir şekilde parlıyordu. "Bir Kahin'in berrak rüyası, Ellysetta Erimea, ama korkacak bir şey yok. *Elethea* içtin ve bir Nöbetçi'nin dallarında dinlendin. Elf kanın uyanıyor."

"Korkmuyorum." Ve garip bir şekilde, korkmuyordu. Tamamen huzurluydu - tairen'inin Öfkesi bile hareketsiz ve sessizdi. "Beni sen mi çağırdın?"

"Ben çağırmadım. Aksine, beni siz çağırdınız. Hâlâ cevap bekleyen sorularınız mı var?"

"Evet." O söyleyene kadar soruların orada olduğunu bilmiyordu ama o söyledikten sonra sorular bir göletin yüzeyine çıkan hava kabarcıkları gibi yükseldi. Onlarla birlikte duygular da yeniden doğdu. "Fey ailem..." diye başladı.

"kurtarmak için kendini feda etmeni istemezdi," diye araya girdi Hawksheart. "Onları bulmak için babanla olan bağını kullanmayı düşündün." Elf öne doğru eğildi, yeşil gözleri yakıyordu. "*Bunu yapmamalısın*. Yüce Büyücü bekliyor olacak ve her şey kaybolacak."

"Onları kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Aksine, bunu yapabilecek tek kişi sizsiniz. Ama bunu yapmak için ne bedel ödeyeceksin? Onları özgür kılmak için kaç kişiyi ölüme mahkum edeceksiniz? Çünkü şimdi onların yardımına koşarsanız, pek çoğu ölecek. Hem de çok daha fazlası."

"Yani onları acı çekmeleri için orada mı bırakmalıyım?" Ailesi acı çekerken hiçbir şey yapmadan durma düşüncesi her şeyine ters düşüyordu.

inanıyordu. Shan ve Elfeya v'En Celay ile hiç tanışmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Onların azabını hissetmişti. Babasının zihnini paylaşmıştı... ruhunun bir parçasını.

"Dünyayı uçuruma sürüklediğin sürece, *Bayas*. Sevdiklerini şiddetle savunman senin en güçlü yanlarından biri çocuğum ama Yüce Büyücü bu duyguları sana karşı kullanacaktır. Aklınla düşünmelisin, kalbinle değil. Tıpkı benim bunca bin yıldır yaptığım gibi."

Lord Galad'ın bu karar yüzünden çektiği azabı hissetmişti. Bunu onunla bilerek paylaşmıştı, şimdi fark ediyordu; ona sempati duysun diye değil, onun seçimini anlasın ve neden kendisinin aynı seçimi yapması gerektiğini anlasın diye. Tıpkı Rain'in yaptığı gibi, ona bağırıp çağırmasına ve yerlerini öğrendiğinde ailesini kurtaracağına dair yemin etmeye zorlamasına rağmen.

Hawksheart yaklaştı. "Ama bu gece bana yalnız gelmenin asıl sebebi bu değil. Bu soruyu başkalarının huzurunda da sorabilirdin."

Geri adım atarak onun yaklaşımından çekildi. Adamın bakışları onunkileri esir almış, Elf gözlerinin amansız gücü kadının engellerini delip geçmiş ve içinde sakladığı sırların derinliklerine inmişti. "Gerçek eşinin deliliği başlıyor. Aranızdaki bağın tamamlanmamış olması onun zihnini çözmeye başladı ve sen de delilik onu tüketmeden önce ne kadar zamanı olduğunu bilmek istiyorsun."

Vücudu titredi ama adamın gücü cevabı dudaklarından çekip aldı. "Evet." Kendi kendine, soruyu onaylayarak Yağmur'a verdiği bozmadığını söyledi. Hawksheart çoktan zihninde belirmişti.

"Üzerinde çok fazla Gölge yatıyor," diye yanıtladı Hawksheart. "Size umut verse de, sonunun çabuk geleceğini zaten biliyor."

Ağzı kurudu. Hawksheart'ın delici bakışlarıyla karşılaştı ve bu kez doğrudan sordu, tüm yapmacıklık gitti, "Ne kadar çabuk?" Adam tereddüt edince kaşları birbirine yaklaştı. "Aileme zaten asla ödeyemeyeceğin kadar büyük bir borcun var, en azından bu kadarını verebilirsin."

Lord Galad'ın çenesi onun suçlaması karşısında sıkıştı ama bir süre sonra başını salladı. ". Annene duyduğum sevgi için cevap vereceğim." Elf kralı gözlerini kapadı ve bir elini aynalı havuzun üzerinde tuttu. Parlayan mavi bir su fışkırarak avucunu yıkadı. Parmakları suya vurdu. "Bir ay. Daha fazla değil. Savaş *Shei'tan'ın* düşüşünü hızlandıracak."

Umutsuz bir inkâr telaşı doldururken, sessiz bir çığlığı bastırdı. Çok az zaman.

"Ona daha fazla zaman vermek için ruhunu iyileştiremez miyim?" Rain ona zaten bir cevap vermiş olsa da, belki Hawksheart'ın *shei'tan'ının* bilmediği bir şey biliyor olabileceğini düşündü.

Hawksheart başını salladı. "Şu anda onu iyileştirmenin tek bir yolu var. Bağını tamamlamalısın, yoksa Rain Seledos'un son gününden önce ölecek. Başka ne olursa olsun, bu kadarı kesin."

Bir nefes çekti. İnkârın sessiz çığlığı daha da yükseldi. "Yine de bana bunu nasıl yapacağımı söylemeyecek misin?"

"Anahtar zaten senin içinde, Ellysetta. Zamanı geldiğinde ya yapman gerekeni yapacaksın ya da eşinin ölmesine izin vereceksin. Seçim senin olacak."

Mizahsız bir kahkaha attı. "Seçim mi? Ne zamandan beri böyle bir şansım var?" Ellie'ye geliyordu ki, hayatı boyunca kendisinden daha büyük güçlerin güçlü akıntılarına kapılmıştı.

Lord Galad'ın yeşil gözlerinde bilmiş bir ışık parlıyordu. "Kendi yaratmadığınız durumlarla karşılaştığınız için başka seçeneğiniz olmadığını mı düşünüyorsunuz? Çaresiz olduğumu mu? Tam tersine, çocuğum. Tüm hayatın seçimlerle dolu. Acı bir gerçekten saklanmak bir seçimdir. Teslimiyet - kaçınılmaz olana bile- bir seçimdir. Ölümde bile seçim vardır. Ölümün zamanı ya da şekli üzerinde hiçbir kontrolün olmayabilir ama ölümle nasıl yüzleşeceğini seçebilirsiniz."

"Şarkım ölümle mi bitecek?"

Gülümsedi ve gözleri hüznün, anlayış ve beklenmedik bir şefkat karışımıyla doldu. "Tüm canlılar ölür, Ellysetta. Elfler ve Feyler bile... gerçi bizim ölmemiz diğerlerinden daha uzun sürer. Ama içimizde var olan Işık"-elini kalbinin üzerine koydu-"ruhlarımız dediğimiz o ilahi güç kıvılcımı- onun gerçekten yok olmasının tek yolu Işığımızı Karanlık'a teslim etmemizdir. Dolayısıyla, şu anda içinde yaşadığınız bu beden Şarkınızdan sağ çıkamasa bile, Işığa sınıksız tutunduğunuz sürece, Ellysetta Erimea olan ruhunuz yaşamaya devam edecektir. Bunun seni rahatlatmasına izin ver."

"Ama ben ölürsem.... Rain de ölür." Kendi ölümünü kabul edebilirdi ama Rain'inkini değil. Rain'in asla. "Lütfen, bana söylemelisin-"

"Anio." Hawksheart sessizlik için elini kaldırdı. "Söylemem gerekenden fazlasını söyledim zaten. Sessizliğimi korumaya yemin ettim... ama sen ona çok benziyorsun." Dudakları sıkıştı ve döndü. "Şimdi git kuzen. Rüya görmeden uyu. Yarın seninle konuşacağım."

Ona doğru yarım bir adım attı; ama adam ellerini çırpı ve kadının görüşü altın ve yeşil kıvılcım yağmuruyla dağıldı. Bilinci kayboldu ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

Faering Sisleri

Lillis ve Eiliss vadi tabanına ulaşmıştı. Patika, yüksek yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan sık bir çalılıktan geçerek ağaçların arasında küçük bir köyün bir açıklığa doğru ilerliyordu. Uzun boylu, ince ve güzel olan Parlayan Fey, Eiliss ve Lillis'in ormandan çıkışını izlemek için dingin bir sakinlikle döndü.

"Lillis!" Diğerlerinden çok daha küçük bir figür yakındaki bir binadan fırladı ve açıklık boyunca koştu. "Lillis! Buradasın!"

"Lorelle!" Lillis sevinç çığlıkları atarak ikizini karşılamaya koştu. Kızlar açıklığın ortasında buluştular ve birbirlerinin kollarında dönerek sarılıp gülüştüler.

"Güvende olmana çok sevindim," diye haykırdı Lillis. "Başına korkunç bir şey gelmiş olmasından korkuyordum."

"Ve ben de seni," diye onayladı Lorelle. "Leydi Eiliss beni ve babamı buldu ve bizi buraya getirdi."

"Baba?" Lillis Lorelle'in ellerini sıkıca kavradı. "Nerede o?"

Lorelle binayı işaret etti. ". Bekle! Lillis, yapman gereken başka bir şey var-"

Ama Lillis çoktan Lorelle'in işaret ettiği binaya doğru koşmaya başlamıştı. "Baba! Baba! Baba! Baba! Buradayım!" Babasını görmeden çok önce pipo dumanının tanıdık, sevilen kokusunu aldı ve havadar odalardan geçerek evin ortasındaki özel avluya doğru kokuyu takip etti. "Ben Lillis, baba! Ben buradayım! Ben iyiyim! Leydi Eiliss beni buldu, tıpkı seni ve Lorelle'i bulduğu gibi!"

Lillis avluya fırladı. Babası küçük, çiçekli ağaçlardan oluşan bir korunun yanındaki güzel bir çeşmenin yanında duruyordu. "Baba!" Ona doğru koştu ama babası yüzünü ona döndüğünde olduğu yerde donup kaldı.

Lorelle'in ona ne anlatmaya çalıştığını ancak o zaman fark etti.

Babam yalnız değildi. Yanında başka biri vardı, o kadar yakınında duruyordu ki, Lillis, Papa dönene kadar onu görmemişti.

Lillis vücudunun titrediğini hissetti. Gözleri yaşlarla doldu, görüşünü bulanıklaştırdı ve yanaklarından aşağı döküldü. Titrek bir adım attı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Sonra koşmaya başladı.

Küçük avluyu bir anda geçti ve kendini Sol Baristani'nin yanında duran kadının bekleyen kollarına attı. Tanıdık, güçlü ve sevgi dolu kollar onu sardığında ve gülsuyunun tanıdık kokusu burnuna dolduğunda, Lillis hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Anne. Anne, seni çok özledim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

*Seni gördüğümde binlerce kez
doğuyorum,
Seninleyken binlerce
hayat yaşıyorum,
Ve sen gittiğinde binlerce kez .*

*Doğ, Yaşa, Öl, Adrial vel Arquinas'tan gerçek
arkadaşına bir kur şiiri*

Elvia~ Navahele

Ellysetta, ağaçların arasından yükselen Elf şafak şarkısının uhrevi güzelliği ve Yağmur'un sıcacık bedeninin kendisine sarılmış olmasının mutluluğuyla uyandı. Bir an için, üzerine örtülen kola sarılarak öylece yattı. Parmaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdi ve elini dudaklarına götürdü. Böylesine bir güç, böylesine bir kudret ve böylesine bir kırılganlık.

Hawksheart'ın Rain'in kaderiyle ilgili korkunç öngörüsünü hatırlayınca kederden gözleri kapandı. Ruhunu Rain'inkine bağlamak ya da onu bağ deliliğinde kaybetmek için sadece bir ayı vardı. Bunu düşünmek bile paniğin göğsünü sıkmasına ve ciğerlerinin nefessiz kalmasına neden oluyordu.

Onu kaybedemezdi. Bağ deliliğine değil. Savaşa değil. Yüce Büyücü'ye değil.

"*Shei'tani?*" Uykulu bir Ruh ipliği duyularına değdi. Rain'in parmakları dudaklarına doğru büküldü. Uykusunda ona karşı rahatlamış olan bedeni şimdi kıpırdadı ve kolları onun etrafında sıkılaştı. "*Arast sha de?*" Ne oldu?

Ona doğru döndü. Adamın gözleri hâlâ kapalıydı. Hâlâ yarı uykudaydı ve onu uyandıran tek şey onun sıkıntısıydı. Onun alnını okşadı.

"*Neitha, shei'tan. Bir şey yok. Uyumaya devam et.*" Bu güvenceye hafif bir zorlama ve huzur örgüsü eşlik etti.

Ama yorgun uykusuna geri dönmeye başladığında, kapıya vurulan kesik kesik bir ses sessizliği bozdu.

Rain'in gözleri parlayarak açıldı. Yağmur bir nefes daha alamadan adam yataktan fırlamış ve hızla odayı geçmişti. O giderken *meicha* palası kınından çıkıp eline uçtu ve bir elinde jilet gibi çelik, diğerinde alev alev yanan büyüyle kapıyı açıp fırladı.

Çardak kapısının dışındaki sahanlıkta bir Elf duruyordu.

Sanki çıplak, kılıç ve büyü kullanan Tairen Ruhlarıyla karşılaşmak günlük bir olaymış gibi sakince, "Davetsiz geldiğimiz için kusura bakmayın," dedi. "Lord Galad özürlerini iletiyor ama hemen ayrılmanız gerektiğini söylüyor. Lütfen eşyalarınızı toplayın ve Büyükbabanızın adasında ona katılın."

Yarım çan sonra, bir kez daha çivili kırmızı derileri ve kana bulanmış kılıçlarıyla Ellysetta, Büyükbaba Sentinel'in dibinde Rain'in yanında durdu. Sabahın ilk ışıkları serin, çiğle ıslanmış yaprakların arasından süzülüyor ve şehrin merkezindeki gümüşü göletlerden yükselen kıvrımlı sis bulutları Navahele'nin huzurlu büyüüne rüya gibi bir hava katıyordu.

Galad Hawksheart kadim Sentinel ağacının durmuş, adaçayı yeşili, akıcı, gümüş rengi bir cübbe giymişti. "Danae'nin liderlerini Elvia'da bize katılmaya davet etmişim, böylece onlarla görüşebilecektiniz. Ne yazık ki artık zamanımız yok. Derhal Celierian-Eld sınırına doğru yola çıkmalısınız."

"Neden?" Yağmur sordu. "Ne oldu?"

"Uzun zamandır sessiz kalmasını umduğum bir şiir çalmaya başladı." Hawksheart'ın yüzü sert çizgilerle kazınmıştı. "Bir sonraki savaş altı gün başlayacak, beklediğin iki hafta değil. Ve sen olmadan, yenilgi kesin."

"Nereye?" Rain hemen sordu. "Kreppes?"

Hawksheart başını eğdi. "Lord Barrial'ın Elf kanı, ailesini uzun zamandır bu Yüce Büyücü'nün ilgi odağı haline getirdi."

Ellysetta'nın yanında, Tacik'in Ateş büyüünün alevlenmesiyle sabah sisinin içinden ani bir ısı patlaması yükseldi. "Barrial da mı?" Elleri yumruk haline geldi. "Burada durup bize akrabalarınızdan birinin daha ölümcül bir tehlike altında olduğunu söylüyorsunuz - ve bunu yüzyıllar önce gördüğünüze şüphe yok - ama yine de onu kurtarmak için parmağınızı bile kıpırdatmayacak mısınız?"

Elf kralının gözleri parladı. "Az önce sana bilmediğin bir gerçeği açıklamadım mı? Seni Lord Barrial'ın yardımına göndermiyor muyum? Açıkladığım gibi, büyük bir zarara yol açmadan daha fazlasını yapamam. Siz Feyler tanrıların dokumalarındaki desenleri ararsınız. Biz Elfler onları görürüz. Elimizden geldiğince yardım ederiz Tacik, ama bazı dokumaların eğrilmesi gerekir. Bazı Şarkılar söylenmeli."

"Hep öyle diyorsun. Bedelini kimin ödediğinin önemi yok." Tacik bir küfür savurdu ve uzaklaştı.

Rijonn, "Tacik kız kardeşinin haberini alınca çok üzüldü," dedi. "Eminim duyguları yatıştığında sert sözlerinden pişmanlık duyacaktır."

"Hayır, yapmayacak." Hawksheart ince bir gülümseme verdi. "Kuzenimi tanırım. Asabi biridir. Her zaman öyleydi. Ama o güçlü bir kılıç ve Işığın acımasız ve yorulmak bilmez bir şampiyonudur. Bu Şarkı bitmeden ikisine de ihtiyacın olacak. Al bakalım." Her zamanki Elf zarafetinden eser kalmadan, kumaşla sarılmış uzun bir bohçayı Rain'in ellerine tutuşturdu. "Bu benim sana hediyem."

Yağmur kaşlarını çattı ve bohçayı açtı. Yumuşak kumaş, spiral çizen gümüş bir boynuzu ortaya çıkarmak için düştüğünde kaşları saç çizgisine tırmandı. "Shadar boynuzu mu?"

"Savaş tehlikeli bir girişimdir. Kabul . Bir gün yarayabilir."

Elf kralı Ellysetta'ya döndü ve geniş, parlak yeşil yaprakların zemininde güneş patlamasına benzeyen minik altın çiçeklerle kaplı ince dallardan örülmüş halka uzattı. "Sentinel çiçekleri," dedi. "Büyükbabamdan bir hediye. Kötülüğün rüyalarını istila etmesini önlemek için uyurken onları başının altına koy. Elvia'nın sınırlarını terk ettiğinizde onlar olmadan uyumayın. Ve eşinin yanından ayrılma. Onun varlığı Sentinel çiçeklerinden bile daha fazla koruma sağlar... ve seninki de ona aynısını sunar.

Birbirinize kalkan olursunuz ve birbirinizi Işığa tutarsınız. Tanrıların önünüze koyduğu yolda ancak birlikte yürüebilirsiniz."

Elini tutmak için uzandı ve Şahin Yürek'in ilk kez irkildiğini gördü. Yüzyıllar boyunca kendini o kadar soyutlamıştı ki, basit bir el dokunuşu bile şok etkisi yaratmıştı. "*Beylah vo*, Lord Galad. Yardımınız ve rehberliğiniz için minnettarım. Tanrıların beni bu görev için neden seçtiğini hâlâ bilmiyorum ama bu görevi yerine getirebilmek için dua ediyorum."

"Karanlığı yenmek için en parlak Işıklarını göndermeyecekler de kimi gönderecekler?" Elf kralı boştaki elini kaldırdı ve kısa bir tereddütten sonra avucunu ikisinin kenetlenmiş ellerinin üzerine koydu. Gözleri yumuşadı ve ona şefkate yakın bir bakışla baktı. "Korkma Ellysetta Erimea. Tanrılar seni bu yolda yalnız bırakmadı." Bakışları onu çevreleyen savaşçı halkasını dolaştı. "Rain, *lu'tan'in*, öz annen ve baban, hatta Celieralı baban ve annen, hepsi bir sebepten dolayı hayatına girdiler. Her biri sana rehberlik etmek ve seni korumak, sana öğretebileceklerini öğretmek ve seni Gölge'nin zararlarından korumak için seçildi. Bunu unutma Ellysetta. Sevdiklerine güven ve onların sana kendine güvenmeyi öğretmelerine izin ver."

Gözlerinin içine derin derin baktı ve sesi zihninde çınladı. *Gücünü bul, kuzen. Bildiğinden çok daha fazlasına sahipsin. Ve rüyalarına kulak ver. Damarlarında Elf kanı dolaşıyor. Zihnin uyurken ruhunun gördüklerinin hepsi Büyücü'den gelmiyor.*

Geri çekildi ve son bir kez başını salladı. "İyi yolculuklar dostlarım. Tanrılar Işıklarını Yolunuzda parlatsın ve sizi zarardan korusun."

Fanor, Fey'i Büyükbaba Nöbetçi'nin yükselen altın kulesinden uzaklaştırıp, bir düzine eyerli Aquiline'in, karlı kanatları yanlarına kıvrılmış ve dizginleri üç güzel Elf tarafından tutulmuş halde beklediği küçük, yeşil bir çayıra doğru götürdü.

Gil olduğu durdu. "*Bunlara mı biniyoruz?*"

"Buna izin vermeyi kabul ettiler," dedi Fanor, "ve sizi Elvia'nın dışına ve dağların ötesine diğer Elf atlarından çok daha hızlı taşıyabilirler."

Fey yaklaştıkça kanatlı küheylanlar kişnedi ve homurdandı. Çoğu gibi

Atlar, Fey'in üzerindeki yırtıcı hayvan kokusunu almışlardı ve Fey'i Navahele'ye taşıyan büyük *ba'houda* devleri kadar sakın ve kayıtsız değillerdi.

"*Esa*," diye mırıldanan bir sesle yatıştırdı Fanor. "*Esa*, dostlarım." Fey'e eliyle işaret etti. "Gelin. Yavaşça yaklaşın ve onlara ellerinizi uzatın. Kokunuza alıştıklarında sakinleşeceklerdir."

Fanor'un talimatlarını izleyen Feyler Aquiline'lere bindi. Karlı atlılar hızlı ve zarif uçuşlarıyla gökyüzüne sıçrarken, Ellysetta omzunun üzerinden Büyükbaba Sentinel'e baktı.

Galad Hawksheart'ın yalnız figürü dev ağacın dibinde duruyordu. Sesi kafasının içinde yankılanıyordu, derin, zengin ve melodikti, büyük bir nehrin sert taşları oyarak açtığı yolun tüm gücüne sahipti. *Unutma kuzen, kendine güven. Ve tüm Yollar Gölgeye çıkıyor gibi görüldüğünde, rehberinin korku değil sevgi olmasına izin ver.*

Aquiline'ler Navahele'den güney Celieria'ya *ba'houda*'nın ve hatta Fey'in bile koşabileceğinden daha hızlı uçarak, binicilerini Elvia'nın uçsuz bucaksız ormanlarından, Valorian Dağları'nın yükselen, karla kaplı zirvelerinden ve Cesur Yürek Uçurumu'nun derinliklerinden geçirdiler. Gökyüzünde kuzeybatıya doğru dörtmala koşarak Valorianları Celieria'nın Tivali Sıradağları'nın tırpan şeklindeki kıvrımına kadar takip ettiler ve burada buz ve karla kaplı zirvelerin arasından dalıp dönerek donmuş serilerinden yanardöner pembe ve mavi kilitouları ürküttüler.

Navahele'den ayrıldıktan üç gün sonra, gün doğumunda Tivali eğrisinin en kuzeydeki zirvesine ulaştılar. Aquilinler sarp dağ yamaçlarına yerleştiler ve Fanor Farsight ile Elfler Fey'den ayrıldılar.

"Burası yollarımızın ayrıldığı yer," dedi Fanor vedalaşırken. "Aquiline'ler Elvia'nın dışındaki açık arazide uçmazlar."

"*Beylah vo*, Fanor," dedi Rain. "Her şey için."

"*Anio*, asıl ben sana teşekkür ederim," diye yanıtladı Elf. "Cam Gölü'nde yaptığın şey... bana hayatım boyunca acı veren bir kederle barışmam için bir yol gösterdin. Bunun için her zaman minnettar olacağım."

"Bir daha karşılaşacak mıyız?" Ellysetta sordu.

"Umarım öyledir." Elf'in ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktı - bir Elf'in derin, delici bakışları değil, bir dostun sıcak bakışları - ve normalde sert olan yüz hatlarını belli belirsiz bir gülümseme yumuşattı. "Ve umut, geleceğin ne getireceğini bilmeye alışkın bir ırk için nadir bir duygudur."

Fanor'un Aquiline'i Stormsinger sabırsızlanmıştı. Homurdanarak yeri eşeledi ve güçlü beyaz dişleri Elf'in pelerininin eteklerine dolanarak sert bir çekiş yaptı.

"Gitmeliyiz," dedi Fanor. "Fırtınakıran ve sürüsü ölümlülerin dünyasında rahatsızlar." Elf özür dileyen bir bakışla geri çekildi.

"Elveda dostlarım. Işık size rehberlik etsin ve güç versin." Yeşil pelerini arkasında döndü ve Fırtınakuşu'nun büyük beyaz kanatlarının arkasında eyerine geri dönerken pullu zırhının bakır yaprakları çınladı.

Rain, Ellysetta ve kana bulanmış beşlisi, Aquiline'lerin uçuşunun kenarına doğru dörtmala koşup gökyüzüne sıçrayışlarını, geniş kanatlarını havayı kapıp onları yukarı doğru itmek için genişçe açışlarını sessizce izledi. Birkaç saat içinde gökyüzünde kuşa benzeyen küçük lekeler halinde bir bulut içine dalıp gözden kayboldular.

"Çeliklerinizi emniyete alın ve büyülerinizi toplayın kardeşlerim," dedi Rain. "Şahin Yürek'in öngördüğü savaş başlamadan önce Kreppes'e ulaşmak için üç günümüz var." O değişip gökyüzüne yükselirken, savaşçılar da kayalıklardan atlayıp büyük hava akımlarından aşağı, Ellysetta'nın *lu'tanlarının* çoktan beklediği dağın eteklerine doğru kaydılar. Birlikte, Yağmur ve Ellysetta tepelerinde uçarken, kuzeye doğru koştular.

Celiera~ Greatwood~ Üç gün sonra

Solgun sabah güneşi gecenin karanlığını geri itti. Celiera'nın Greatwood Ormanı'nın sonbahar tonları, gölgeli kasvetten usulca ortaya çıktı. Talisa Barrial diSebourne aydınlanan gökyüzüne baktı ve parmaklarını sıkıca yumruk yaptı.

Bu haftaya kadar şafaktan hiç nefret etmemişti ve şimdikinden daha fazla nefret etmemişti.

"*Shei'tani. Teska.*" Canından çok sevdiği adamın sesi kulağına usulca yalvardı. "Benimle gel. Solan Topraklar'a gidebiliriz."

Adrial'in elleri omuzlarını kavrarırken ve vücudu ona yaklaşıırken Talisa gözlerini kapattı. Adamın varlığının gücü Talisa'yı bunalıttı. Bir büyücünün büyü gibi, sesi Talisa'nın direncini kırdı. Özlem, iradesine baskı yaparak onu teslimiyet noktasına kadar inceltti. Yapabilirdi. Onunla birlikte hemen şimdi gidebilirdi... kaçabilirdi.... Sadece... geri dönmeyebilirdi. Adrial onu Solan Topraklar'a götürecekti. Hayatlarının geri kalanını birlikte mükemmel bir aşk ve mutluluk içinde yaşarlardı...

...ailesi onun utancının yükünü omuzlarken, Celiera'nın iki büyük Hanesi amansız düşmanlar haline geldi ve Eld, aralarındaki anlaşmazlığı ülkeyi parçalamak ve uyumsuz parça parça fethetmek için kullandı.

Talisa dudağını ısırıp ve tek yapmak istediği onun bedenine yaslanıp kollarının kendisini sımsıkı sarmasına izin vermekten kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. Adrial'in en basit dokunuşu bile onda, kocası Colum'la paylaştığı en derin yakınlıklardan bile daha fazla tutku, daha fazla aşk, daha fazla *ihitiyaç* uyandırmıştı.

Elini yumruk yaptı. "Lütfen, Adrial. Bunu yapmayın. Anlaşmıştık."

ordu Kreppes'e ulaştığında ayrılacaktı. Gece orada olacağız." Zinasını bu şekilde meşrulaştırmıştı. Kreppes'e varıncaya kadar Adrial'i ruhundaki tüm tutkuyla gizlice sevecek, sonra ayrılacaklar ve Colum'la hayatını yaşamak için geri dönecekti.

Adrial'le tıka basa doyabileceğini ve birlikte geçirdikleri zamanın anılarıyla yaşayabileceğini düşünmüştü. Ama Adrial onu öylesine şefkatle ve görkemli, göz kamaştırıcı bir şevkle yıkamıştı ki, her dokunuş, her öpücük, her söz ve okşayış onu Colum'a eskisinden daha sıkı bağlamıştı. Tanrılar ona yardım etsin, Colum'un yatağında uyuyan kadının Fey'in yarattığı bir illüzyon yerine kendisi olacağı geceyi düşünmek bile istemiyordu. Adrial'den sonra onun kendisine dokunmasına izin verecek gücü nasıl bulacaktı?

"Biliyorum," diye kabul etti Adrial hırıltılı bir sesle. "Ayrılacağımızı kabul ettiğimi biliyorum; sadece-" Sesi kırıldı. "Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

Ona döndü ve bir hıçkırıkla nefesi kesildi. Çok güzeldi. Ah, tanrılar, o çok güzeldi. Fey'in gümüşü ışıltısıyla parlayan, ezilmiş inciler kadar soluk ve parlak bir ten. Gözleri bir geyik yavrusununki kadar kahverengiydi, irislerinin kenarları altın rengindeydi, ortaları ise koyu çikolata rengine dönüşüyordu. Bu gözler kendini bildi bileli rüyalarına girmişti. Şimdi gözlerindeki acı ona bir darbe gibi çarpıyordu.

Bir elini onun göğsüne, diğerini de pürüzsüz çenesine koydu. "Bu sadece bir ölümlü ömrü, *Shei'tan*. Bir Fey'in hayatında bir çandan daha fazlası değil. Sonra Solan Topraklar'da sana geleceğim ve sonsuza dek birlikte olacağız."

Sonunda kocasını terk edemeyeceğini kabul ettiğinde ve onun varlığının devam etmesinin kendisine sadece daha fazla acı vereceğini anladığında, ona Feyreisa'nın fikrinden bahsetmişti. Onu uyandırmak için gelene kadar zamanda askıya alacak olan uyku örgüsünden. İşe yarayacağından emin değildi ama en ufak bir umut ışığı için bile o kadar çaresizdi ki bu fikre dört elle sarılmıştı.

Otuz... belki de elli yıl sevgisiz bir evlilik. Bu, sonsuzluk boyunca sürececek bir aşk için ödenecek küçük bir bedeldi.

Başını eğdi. "*Doreh shabeila de, shei'tani*." Öyle olacak. Küçük, kapaklı bir parşömen kutusu uzattı. "Bu senin için, *kem'san*. Tekrar karşılaşana ve ruhlarımız nihayet olarak yaşayana kadar sana son kur hediyem."

Birlikte geçirdikleri ilk geceden beri ona pek çok küçük hazine vermişti. Ona olan sevgisinin, onlar için beslediği umutların bir yönünü simgeleyen küçük hediyeler. Ama bu... Parşömen kutusunun kapağını açtı, sonra içinde saklanan küçük parşömeni çıkarıp açtı - bu gözlerini yaşarttı ve boğazının dökülmemiş gözyaşlarıyla sıkılmasına neden oldu.

"Dün gece sen uyurken yaptım," dedi. "Sözler bana ait, kalbimden yazdım."

"Bu çok güzel." Ona bir şiir yazmış ve her bir acılı, kederli kelimeyi özenle, akıcı, kaligrafik bir yazıyla

Hayali bukleler ve mükemmel çizilmiş ve boyanmış küçük resimlerle zengin bir şekilde aydınlatılmış, sayfada sıçrayıp hareket ediyorlarmış gibi görünüyordular. Adrial'in yazısının akıcı satırları arasında çiçekler açıyor, tairerler süzülüyor ve diğer büyülü yaratıklar dans ediyordu. Ve her yerde, kız ve erkeğin birlikte yürüdükleri, kucaklaştıkları, birbirlerine hayran oldukları minik çizimler.

Son dörtlükte, son kelimelerin kıvrımlı kıvrımlarıyla ayrılmış, kasvetli bir Adrial, omzunun üzerinden ona bakan Talisa'nın giden figürüne uzandı, her ikisinin de yüzü özlem ve kederle doluydu.

Sen gittiğinde binlerce kez öleceğim.

Kelimeleri okşarken ve yüzünün boyalı çizgilerini takip ederken parmakları titredi. Adam haklıydı: Her ayrılık tarifsiz bir ıstıraptı, sanki kalbi göğsünden tekrar tekrar sökülüyormuş gibi.

Parmak uçları sayfadaki son resmin üzerinde gezindi, Adrial'in onlar için umudu: ormanlık tepelerden yükselen beyaz ve altından parlayan bir şehir ve yemyeşil cennete girmeden önce kucaklaşan iki küçük figür.

"Oh, Adrial." Kendini onun kollarına bıraktı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi, hissettiği aşk ve özlemin her bir zerresini öpücüğüne döktü. Dudaklarında onun tadı olmadan, kollarının onu sımsıkı tuttuğunu hissetmeden, teni onunkine değdiğinde içinden fışkıran o duygu seli olmadan, bırakın bir ömrü, tek bir günü bile nasıl yaşayacaktı?

"Seni seviyorum," diye hıçkırarak dudaklarına yapıştı ve geri çekilerek yüzüne, çenesinin sert kıvrımına, yanağına, kulağına umutsuz öpücükler kondurdu. "Sevgili tanrılar, seni çok seviyorum."

Kolları onu sıkıca sardı ve son bir kez, ömür boyu sürecektir son, tutkulu bir kucaklaşmayı paylaştılar. Sonunda uzaklaştığında, Adrial'in kardeşi Rowan'ın sessiz, taş suratlı gölgesine ağlamaklı bir bakış attı. "Benim için ona iyi bak," diye yalvardı. "Onu güvende tut." Ve Adrial'e, "Senin için geleceğim, sevgilim. Ne kadar uzun sürerse sürsün, özgür olmak için kaç yıl beklemem gerekirse gereksin, sana geleceğim. Yemin ederim."

Ayrılıklarının acısına bir an daha dayanamayarak dönüp gitti. Beşlisi varlıklarını gizlemek için görünmezlik ördü ve ormandan çıkıp Greatwood'un kuzey sınırının hemen ötesindeki tarım arazilerini süsleyen çadırların gölgeli hatlarına doğru aceleyle ilerlediler.

Talisa, Colum'la paylaştığı çadırın hâlâ karanlık olan iç kısmına eğildiğinde Büyük Güneş ufukta beliriyordu ve askerler yeni yeni kıpırdanmaya başlamıştı.

Serin bir esinti üzerinde dolaşarak tenini karıncalandırdı. Vurulan bir kibritin sesi sessizliği bozdu ve kibrit patladığında loş bir ışık parladı

alevler içinde.

Colum çadırın köşesinde oturuyordu, gri gözlerini ona dikmişti, yanındaki kamp masasının üzerindeki küçük mum lambasını sakince yakarken yüz ifadesi daha önce hiç görmediği kadar soğuktu.

"Tekrar hoş geldin canım," dedi. "Peki sevgilin bugün nasıl?"

Celiera~ Norban

Rain, Ellysetta ve *lu'tan* dinlenmek ve yemek yemek için Norban'ın ormanlık hameletinin hemen güneyinde durmuşlardı. Şafaktan beri koşuyorlardı ve öğlene kadar Kreppes'e ulaşmaya çalışıyorlardı. Onlar dinlenirken, Gaelen ve beşlinin geri kalanı Ellysetta'nın savaş becerilerini geliştirmek ve hedefini babasınınkinden ziyade kendi bedenine ve boyuna göre ayarlamak için birlikte çalıştılar.

Onun yanında, Bel'in vücudu gerildi ve birisi ona doğru bir Ruh örgüsü yönlendirirken gözleri bulanıklaştı. Bir an sonra gözlerini kırptırdı ve gözleri her zamanki saf, berrak kobalt rengine geri döndü. Ellysetta'nın daha önce hiç görmediği bir endişeyle doluydular.

"Bel?" diye sordu, çömeldiği yerden doğruldu, Fey'cha elinde gevşekçe kavıyordu. "Ne oldu?"

Ama o çoktan tek topuğu üzerinde dönmüş ve kısa mesafeyi geçerek Yağmur'a doğru yürümeye başlamıştı. Bir an sonra Rain seslendi, "Fey! Yola çıkmaya hazırlanın!" diye seslendi ve sesi o kadar kesik ve acımasızdı ki Ellysetta bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu anladı.

Hemen, çeliğini kınına geri koyan kelimeyi söyledi ve onun yanına koştu. Küçük açıklığın dört bir yanındaki *lu'tanları* da aynısını yaptı. Birkaç dakika içinde, Fey savaşçılarının karanlık gölgesi aşağıdaki zeminde yarışırken, Rain'in sırtında Greatwood Ormanı'nın üzerinde süzülüyordu. Ancak o zaman sordu, "Ne oldu Rain?"

Kasvetli, açık bir dürüstlikle ona anlattı. "Adrial'in varlığı Talisa'nın kocası tarafından fark edildi. Sebourne'lar onun idam edilmesini istiyor."

Celiera~ Greatwood'un Kuzeyi

"Delirdin mi, Talisa? Aklını mı kaçırdın? İçinde bulunduğun durumun ciddiyetinin en ufak bir parçasını bile kavrayabiliyor musun?"

Babası kralın çadırının sınırlarında kafese kapatılmış bir kurt gibi dolaşırken ve onun aptallığına veryansın ederken Talisa ellerini belinde kenetledi.

Küçük bir *sel'dor* yüzüğü onun felaketi olmuştu. Sınırlara yaklaştıkça Feylerden giderek daha fazla şüphelenmeye başlayan Lord Sebourne, yüzüğü oğluna Fey büyüüne karşı bir koruma olarak vermişti. Colum

Uyuyan karısı sandığı şeyi okşarken, yüzük omzundan ve onun bir Ruh dokuması olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Beşlisi şimdi *sel'dor'da* bağlıydı ve ağır bir koruma altındaydı. Kral'ın iki muhafızı Adrial ve kardeşini aramak için Greatwood'a at sürmüştü. Colum, Talisa'yı ailesinin Dunbarrow'daki malikânesine götürmeye çalışmış, kendisinin ve ailesinin Fey misillemesi tehdidinden sadece Sebourne topraklarında güvende olabileceği ısrar etmişti ama babası krala giderek buna engel olmuştu. Colum'un gözetiminden alınmış ve Adrial bulunup sorgulanmak üzere krala getirilinceye kadar burada gözetim altında tutulmuştu.

"Da...I-"

"Hayır." Elinin bir hareketiyle onun sözünü kesti. "Hiçbir şey söyleme. Sadece dinle. Sen, köyündeki seyislerin yarısını, kendi şöhreti dışında hiçbir şöhrete zarar vermeden yere serebilecek bir çiftçi kızı değilsin. Sen büyük Barrial Hanesi'nin kızıydın. Başka bir büyük hanenin varisiyle evlisin. Celieria prensesinin üçüncü sırasındasın. Zina yaptığınızda, bu bir sonuç meselesidir! Başka bir ulusun elçisiyle zina yaparsan, bu bir devlet meselesidir! Ve zinanızı, Fey - Celieria ittifakını doğrudan ihlal ederek kocanızın zihnini manipüle etmekle birleştirdiğinizde, şehvetinizi ölümle cezalandırılabilir bir suçla dönüştürürsünüz. Colum ve Sebourne vel Arquinas'ın ve onun aldatmacasına dahil olan her savaşçının kellesini talep ettiler bile. Buna katılmadığımı söyleyemem."

Yüzündeki tüm kan aktı. "Baba!" Gerçek bir şok içinde babasına bakakaldı. Kulaklarına inanamıyordu. O her zaman Fey'in dostu olmuştu, her zaman! "Bunu nasıl söylersin? Adrial ile gitmeyi *ben* seçtim. Colum'a ihanet eden bendim. Yaptıklarım için Adrial'i suçlayamazsın."

Cann hırslayarak dişlerini gösterdi. "*Öyle değil mi?* Evime ve Sebourne Hanesi'ne şerefsizlik getirdi. Kızımı evlilik yemininden döndürdü. Sihirini, illüzyonlarını görmekten aciz ölümlüleri kandırmak ve manipüle etmek için kullandı. Senin bu konudaki hatanı görmezden gelmiyorum Talisa ama sen aşk sarhoşu yirmi beş yaşında bir ölümlüsün. O ise kim bilir kaç yüzyıldır yeryüzünde yürüyen bir ölümsüz. Doğru ile yanlış arasındaki farkı bilecek, tutkularını disipline edecek ve sihrini kötüye kullanmaktan kaçınacak kadar uzun süredir erkek."

"Ben masum bir kurban değilim baba ve öyleymişim gibi davranmana izin vermeyeceğim.

Gittim çünkü onu *seviyorum*, baba. Onu hayatım boyunca sevdim. Bunu nasıl anlayamazsın?"

"Peki ya göreviniz? Peki ya yeminini onurlandırmak? Kendinden başka kimseyi düşündün mü? Aileni? Kardeşlerini? Ülken, Tanrı aşkına!"

Omurgası sertleşti. "Beni bununla suçlamaya nasıl cüret edersin? Beni ne geri getirdi sanıyorsun?" Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Eğer onurlandırmasaydım

Yeminim olmasaydı, Adrial'le aylar önce kaçmış olurum. *Görevim* olmasaydı" -sözcüğü bir lanet gibi tükürdü- "Colum'la asla evlenmezdim ! Onu sevmiyorum, hiç sevmedim ve sevmeyeceğim. O yüzden bana görevden bahsetme! Aileme olan görevim yüzünden evlenmemiş , Adrial geldiğinde özgür olurum! Mutlu olmak için bir şansım olurdu. Mutluluğun ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi baba? Annemle yaşadığın şey. Sahip olmak istediğim şey buydu. Tek istediğim buydu."

Babasının yanakları kıpkırmızı oldu ve boğuk bir küfür savurarak döndü ve iri bir elini saçlarının arasına soktu. "Alevler onu yakacak," diye yemin etti. Omzunun üzerinden acı dolu bir bakış fırlattı. "Senin için mutluluktan daha azını istediğimi mi sanıyorsun? Ama bazı şeyler bir kez yapıldıktan sonra geri alınamaz. Yeminler bir kez edildi mi, geri alınamaz. Sahip olduğumuz tek şey onur, Talisa. O olmadan, biz bir hiçiz."

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Annen benim için güneş, ay ve yıldızdı. O öldüğünde ruhumun yarısını kaybetmiş gibi oldum. Her gün bıçağı kendi boğazımdan uzak tutmak için savaştım. Kendimi devam etmeye zorladım çünkü çocuklarım bir babayı hak ediyordu. Şimdi Celieria Şehri'nde karnında çocuğumu taşıyan bir kadın çünkü Feyreisa kendimi koruyamadığım bir örgü ördü. Onu sevmesem ve asla sevmeyecek olsam da, iki gün önce vekaleten evlendik, böylece çocuğum benim adımla ve onunla birlikte gelen tüm korumayı alacaktı. Ve onu karım olarak onurlandıracağım ve yeminime sadık kalacağım, onu asla sevmeyecek olsam bile. Ve bıçağı her gün boğazımdan uzak tutacağım, çünkü o bir kocayı hak ediyor ve yaptığımız çocuk da bir babayı hak ediyor. Bizi sevgiye layık kılan şey onurdur, Tallie. Bu konuda Fey'e katılıyorum. Ve onurlu yaşadığım her gün, anneni ve paylaştığımız aşkı onurlandırdığım bir gündür."

Talisa'nın yüzü buruştu ve sabahdan beri mücadele ettiği gözyaşları döküldü. "Ah, baba."

Onun gözyaşlarını görünce babasının tüm öfkesi eridi. Sert bakışlı yabancı kayboldu ve bir kez daha her zaman sıkıntılı zamanlarında başvurduğu sıcak, sevgi dolu babasına dönüştü. Kollarını açtı ve o da kollarına atıldı.

"Baba, ben ne yapacağım?"

Başını onunkine doğru eğdi. "Bilmiyorum, Tallie. Sadece bilmiyorum."

Çadırın girişinden gelen bir ses dönmelerine neden oldu. Çadırın kapakları açıldı ve Talisa'nın kardeşlerinden biri olan Luce içeri daldı. "Vel Arquinas ve kardeşini bulmuşlar. Kral'ın Muhafızları onları şimdi getiriyorlar."

"Adrial vel Arquinas, kralın adaletini ihlal etmek, ölümlü zihinleri büyüyle manipüle etmek ve Fey-Celierian anlaşmasını ihlal etmekle suçlanıyorsunuz,

krallığın efendisine karşı zina yapmak, krallığın efendisine karşı zina yapmak için komplo kurmak, büyü yoluyla krallığın efendisine casusluk yapmak, büyü yoluyla krallığın efendisini dolandırmak, büyü yoluyla krallığın efendisinin hareketlerini kontrol etmek, büyü yoluyla yasadışı hırsızlık yapmak...."

Adrial'e yöneltilen suçlamaların sıralanması yaklaşık üç saat boyunca devam etti. Sebourne'ler, Adrial'in idamını görme kararlılıklarıyla onu, kardeşini ve Talisa'nın beşlisini akıllarına gelebilecek her türlü suç ve suçun çeşitleriyle itham etmişlerdi.

Talisa'nın ısrarları üzerine babası engizisyonu geciktirmek için elinden geleni yapmıştı. Feyreisen ve eşi yoldaydı ve Adrial'in yargısının, Feyreisa onu Doğrulukla Konuşmak için gelene kadar beklemesi konusunda ısrar etmişti. Lord Sebourne bu öneri karşısında öfkeden deliye döndü.

"Söz konusu bile olamaz, efendim!" Colum'un babası bağırdı. "Söyledikleri herhangi bir şeye bir daha nasıl güvenebiliriz? Tairen Ruh'u ve Arquinas'ın Celieria'dan hiç ayrılmadığını biliyor olmalıydı. Oğlumun karısını çalmak için Talisa'nın sevgilisiyle işbirliği yapıyordu - daha önceki kararınızı doğrudan ihlal ederek! Başka hiçbir inandırıcı açıklama yok! Fey başından beri size yalan söylüyor ve sizi manipüle ediyordu, Majesteleri!"

Kral kasvetli, tatsız bir sesle Lord Sebourne ile aynı fikirde olduğunu söyledi. "Koşullar göz önüne alındığında, Lord Sebourne haklı. Vel Arquinas kendisine yöneltilen suçlamaları duyacak ve bir yanıt verme fırsatına sahip olacak. Feyreisa'yı ya da Fey'in başka bir *shei'dalin*'ini beklemeyeceğiz."

Adrial, Rowan ve beşlisi suçlayıcılarıyla yüzleşmek üzere kralın huzuruna çıkarken Talisa babasının yanında bekliyordu. Talisa'nın solunda Colum ve babası dudaklarını bükerek ve kendilerini beğenmiş bir memnuniyetle gelişmeleri izliyorlardı.

Adrial başını gururla dik , suçlamalar okunurken gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Ve o kadar çok *sel'dor* ile bağlanmış olmasına rağmen, neredeyse kendi tenini yaktığını hissedebiliyordu, yine de onunla Ruh'ta konuştu.

"Ke vo san, shei'tani. Bu hayat ve bundan sonraki her hayat boyunca seni daima seveceğim. Sana böyle bir acı yaşattığım için beni affet. Senin mutluluğunu kendiminkinin önüne koymalıydım ama koymadım."

Ruh'un sesindeki kederli kabulleniş onu uyarmış olmalıydı ama yine de kralın kâhyası suçlamaları okumayı bitirdiğinde Adrial krala döndü ve berrak sesi çınlayarak şöyle dedi: "Hakkımdaki tüm suçlamaları kabul ediyorum ve kardeşim ile *shei'tani'nin* beşlisindeki savaşçılara yöneltilen benzer tüm suçlamaların düşürülmesini talep ediyorum. Çiğnenen her Celierian yasasından yalnızca ben sorumluyum."

Kral Dorian doğruldu ve kaşları birbirine çatıldı. "İtiraf mı ediyorsun? Öylece mi?"

"Ben Fey, Majesteleri. Son eylemlerime rağmen, ben onurlu bir savaşçıyım. Colum diSebourne'un düşüncelerini, eylemlerini ve anılarını manipüle etmek için büyü kullandığımı itiraf ediyorum. O, Celierian geleneklerine göre benimle evlendi.

Shei'tani, ruhumun diğer yarısı. Sizin yasalarınıza göre ona ait ama onun ruhu tanrılar tarafından benimkini tamamlamak için yaratıldı, tıpkı benimkinin de onunkini tamamlamak için yaratıldığı gibi. Majestelerinin yazki kararından sonra, Celieria'nın tanrılar iradesini tanımayı reddetmesinin ölümlü yasalarınızı çiğnemeyi haklı çıkardığına inandım. Yanılmışım."

Şimdi bakışlarını tekrar Talisa'ya çevirdi ve daha yumuşak, daha pişman bir tonda devam etti. "Davranışlarım eşimi utanca ve kınamaya maruz bıraktı ve böylece şerefimi lekeledim. Soyuma, *shei'tani*'me, kralıma ve kardeşim Fey'e utanç getirdim."

Gözleri yaşla dolarken görüşü bulanıklaştı. "*Adrial...hayır. Oh, hayır, sevgilim, beni utandırmadın. Yaptığım şeyi kendi seçimimle yaptım, çünkü seni seviyordum ve her zaman seveceğim.*"

Dudakları titredi, sonra onları birbirine kenetledi ve dikkatini hızla krala geri verdi. "Celieria Kralı Dorian, bu Fey alçakgönüllülükle sizden af diliyor. Onursuzca davrandı ve tanrılar onı bahsettiği büyük hediyeye layık olmadığını kanıtladı."

"*Adrial!*"

Kral Dorian öne doğru eğildi. "Sör vel Arquinas, ne anlıyor musunuz? Suçlarınızın bedelinin ölüm olduğunu anlıyor musunuz?"

Adrial'in çenesi sıkıştı. "Bu Fey, Celierian yasalarının gerektirdiği cezayı anlıyor ve kabul . Bu Fey'in tek isteği, onuruna sürülen bu lekeyi silme fırsatının kendisine tanınmasıdır. Majesteleri izin verirse, bu Fey *sheisan'dahlein*, yani onur ölümü hakkını talep ediyor."

"Ne? Adrial, hayır!" Talisa ileri atıldı ama babası onu yakaladı ve geri çekti. "Hayır! ! Yapamazsın!" "*Shei'tan, bunu yapamazsın! Kaç! Solan Topraklar'a geri dön. Anlaştığımız gibi beni bekle. Hayatta olduğunu ve bir gün tekrar seninle birlikte olacağımı bilirsem her şeye katlanabilirim.*" Gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı döküldü.

Ona bakmadı ama hafif, tatlı bir Hava esintisi yüzünü okşadı. "*Bunun için artık çok geç, shei'tani. Artık tek yol bu. Tekrar birlikte olacağız, sana söz veriyorum. Ama bu hayatta değil. Bir sonraki hayatta daha değerli olduğumu kanıtlayabilirim.*"

"*Artık buna değersin! Lütfen bunu yapmayın. Feyreisen ve Feyreisa geliyor. Onları bekle. Belki başka bir çözüm bulabilirler. Adrial!*"

"Majesteleri bunu düşünüyor olamaz mı?" Kral Dorian hemen cevap vermeyince Colum homurdandı. "Bu kadın hırsızı adı bir suçlunun idamından bir şeyi hak etmiyor. Ölene kadar boynundan asılacak, cesedi leş kuşlarının ziyafet çekmesi için bırakılacak."

"Ona yardım eden diğer suçlular da öyle!" diye onayladı babası. "Bunun olduğunu bilen ve görmezden gelen Tairen Soul da dahil!"

Dorian baba ve oğula ateşli bir bakış fırlattı. "Zedelenmiş Sebourne gururunu yatıştırmak için kaç tane ölümsüz hayat gerekecek? Oğlun boynuzlandı."

Fey-Celierian anlaşması bozuldu, ama bundan daha felaket bir amaç için değil. Oğlunuzun karısı başka bir adamla yattı diye bir Fey kralının idam edilmesini talep etmeyeceğim. Bunu önermek için bile delirmiş olmalısınız."

"Ama-"

"Sessiz ol." Dorian ayağa kalktı. "Adrial vel Arquinas, ölümle cezalandırılacak suçlarla itham edildiniz ve itiraf ettiniz. Kralın adaletini kabul etmeyi kabul ettin."

Adrial başıyla onayladı. Arkasında, kardeşi Rowan, taştan oyulmuş bir savaşı gibi duruyordu, kıpırdamadan, gözünü kırpmadan, yüzü ölüm kadar solgun ama diğer tüm ifadelerden arınmıştı.

"Pekâlâ o zaman." Kral bir nefes aldı. "Adrial vel Arquinas, sana isnat edilen tüm büyü suiistimallerini ve suçları itiraf ettiğin ve bunların tek sorumlusu olduğunu iddia ettiğin için, seni bu suçlamaların tamamından suçlu buluyorum. Sizin tarafınızdan ve sizin adınıza işlenen tüm suçların cezası olarak sizi ölüme mahkum ediyorum. İki ulus arasında yüzyıllardır süregelen ittifak ve akrabalık bağlarına hürmeten, asılarak idam cezanı Feylerin onurlu ölümü *olan sheisan'dahlein'e* çeviriyor ve çan içinde infaz edilmesini emrediyorum. Bu süreyi vedalaşmak ve barışmak için kullanabilirsin. Tanrılar ruhuna merhamet etsin."

Kral Dorian dönüp çadırına doğru yürürken Talisa acı dolu hıçkırıklara boğuldu. Babası ve kardeşi Luce'nin onu tutan güçlü elleri olmasa dizlerinin üzerine çökecekti.

"Adrial...Adrial..." Ağlayarak ona doğru tökezledi ve kollarına düştü.

Colum ona doğru bir adım attı, yüzünde çirkin bir ifade vardı ama Luce dişlerini gösterdi. "Geri çekil, diSebourne. Bir gün için gereğinden fazlasını yaptın."

Colum hakaret etmiş gibi yaptı. "Ben mi? Burada mağdur olan benim!"

"Eğer bu doğru olsaydı, kalbi göğsünden sökülmüş gibi ağlayan sen olurdu." Luce geri çekildi ve soğuk bakışlarını kız kardeşinin kocasının üzerinde gezdirdi. "Sen bencil, kendine hizmet eden bir *rultshart*'sın ve senin hakkında daha iyisini düşündüğümüz için üzgünüm. Seni sevmediğini biliyordun. Eğer onu birazcık bile sevseydin, Fey geldiğinde gitmesine izin verirdiniz.

Bunların hepsi senin suçun. Çünkü sen açgözlü, açgözlü, kontrolcü, erkek gibi davranan küçük bir pisliksin."

"Luce!" Cann tersledi. "Bu kadar yeter." Colum'a, "Ama Luce haklı: Bir gün için yeterince şey yaptınız. Şimdi sana ve babana cehennemden çıkmanızı ve Talisa'yı bu son çanı sevdiği adamla paylaşması için rahat bırakmanızı öneriyorum." Diğer iki oğlu Parsis ve Severn, Talisa ve Sebourne'lar arasında bir bariyer oluşturmak için Luce ve Cann'a katıldılar.

Colum hırladı ve kötü bir küfür savurdu ama ikisi dört Barrial'ın dengi değildi ve bunu biliyorlardı. Birlikte, kibir ve kendini beğenmişlikle şişmiş Lord Sebourne ve oğlu uzaklaştı.

"Adrial, seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Talisa onun sevgili yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu gözyaşları ve öpücük yağmuruna tuttu. "Sensiz yaşamak istemiyorum. Seni kaybetmeye dayanamıyorum. Bu şekilde olmaz."

"Şşş." Adrial onun gözlerinin içine gülümsedi. Kalbi . Gözlerinden dökülen her damla yaş, *sel'dor* zincirlerinin etini yaktığı gibi ruhunu yakıyordu. Bunu ona o yapmıştı. Bu acıyı onun kapısına kadar getirmişti. Çünkü kendince, o da diSebourne kadar bencildi. İkisi de onun için bir kemik için köpekler gibi kavga ediyordu. "*Sieks'ta, shei'tani*. Bu hayatta senin için doğru olanı yapmadım, ama sana yemin ederim, bir sonraki hayatta hak ettiğin her şey olacağım." Kızın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bu son değil, *shei'tani*. Kaç yıl ya da ömür sürerse sürsün, seni tekrar bulacağım. Ve mutlu olacağız. Bunun üzerine yemin ederim."

Ağlayarak onun kucığına kıvrıldı ve başını omzuna koydu. "Birlikte olduğumuzda nasıl olacağını söyle bana, *shei'tan*."

Yüzünü onun saçlarına bastırdı ve kendi gözyaşları dökülürken gözlerini kapattı. Boğazı konuşamayacak kadar daralmıştı, bu yüzden Ruh'u sadece kelimelerle değil, resimlerle de örerek son kur hediyesindeki görüntüleri hayata geçirdi. Dharsa çiçek açmıştı ve ikisi sonsuza dek birlikteydi. Bir sonraki çanın her çınlayışında, onlar için umutlarını, geleceklerine dair hayallerini, aşklarını, güneş ışığı kadar parlak bir neşenin birleşmiş ruhlarını saracağı başka bir yaşamda sahip olacakları çocukları ördü.

Ve onu geldiklerinde, onu çekip alana kadar ağlayıp ona sarılsa da, aralarındaki bağın ilk ipleri oluşmuş ve her ikisinin de ruhunda binlerce güneşin sıcaklığı gibi bir ışık parlamıştı.

Kral Dorian'ın çadırının önünde toplandılar.

Gözyaşları içindeki yüzü gururla açık, omurgası dik ve boyun eğmeyen Talisa babasının yanında durdu. Adrial'in ölümünü izlemek ruhunun bir parçasını öldürecek ama bunu durduramayacağı için, gördüğü son şeyin onun yüzü ve hissettiği son şeyin de onun sevgisi olmasını istiyordu.

Gözünün köşesinden bir gölge geçti ve Colum'un orada durduğunu görmek için sağına baktı. "Bunu da atlatacağız Talisa. Yaptığın hataları affetmek benim için zor ama sen benim karımsın ve birlikte iyi bir hayat kurmaya kararlıyım."

Bir nefes aldı, elleri birbirine kenetlendi. "Büyük bir hanenin varisi olabilirsin, ama sen aşağılık bir *rultshari*'sin, Colum diSebourne. Ve benim için sevdiğim adamı öldüren bir canavardan başka bir şey olacağını sanıyorsan aptalsın. Sana hiçbir şey vermeyeceğim; ne bir dokunuş, ne bir gülümseme, ne de güzel bir söz." Sonra ona baktı, içindeki mutlak nefreti gördüğünden emin olmak için

gözleri. "Adın benim için bir lanet."

Kaşları koyu bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. "Ne cüretle-"

Adam onu tutmaya başladı, ama kadın hızla adamın kurtuldu ve babasının kadar tehlikeli bir hırıltıyla dişlerini gösterdi. "Bana elini sürersen seni kendim öldürürüm." Ve sesinde titreşen saf nefret, adamın şok içinde durmasına yetti.

Eteklerini savurarak babası ve kardeşlerinin yanına geçti.

Kral Dorian çadırından çıkarken toplantıya sessizlik çöktü. Colum ve Talisa'nın babasının arasında yerini aldı, sonra başını salladı ve kralın muhafızları Rowan ve diğer Fey'i -hâlâ zincirliydi- koruma altında durdukları çemberin bir tarafına götürdü. Bir dakika sonra, dört muhafız daha Adrial'i çemberin ortasına doğru yürüttü.

Siyah derisini kırmızıyla değiştirmişti. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve yüzü solgun ama sakin, neredeyse dingindi. *Sel'dor* prangaları hâlâ bileklerini ve ayak bileklerini sarıyordu.

Dudaklarını titreyen bir gülümsemeye zorladı. "*Ben buradayım, Shei'tan. Her zaman burada olacağım.*"

O da gülümsemedi ama sevgisi dalga dalga Talisa'nın üzerine aktı ve Ruh'ta onun için söylediği tatlı sözler bir kez daha zihnini doldurdu. "*Ver reisa ku'chae, Talisa. Kem surah shei'tani. Bu hayatta ve gelecek her hayatta.*"

Kralın muhafızlarından biri Colum'la kralın arasına girip Adrial'in Fey'cha koşumlarından birini iki eliyle tutarken kralın davulcuları çalmaya başladı. İkinci bir muhafız kırmızı Fey'cha'lardan birini çekti, ama onu kısa mesafeden Adrial'e taşıyamadan, gök gürültüsü gibi bir kükreme gökyüzünde gümbürdedi.

Hepsi başlarını kaldırıp Tairen Ruhu'nun güneydeki gökyüzünde süzüldüğünü gördü. En az yirmi ya da otuz mil olması gereken bu mesafeden, bir tairenden çok büyük bir kuşa benziyordu. Gökyüzünde bir amaç uğruna kanat çırpıyor, doğrudan kampa doğru ilerliyordu.

"Adrial! Tairen Ruhu burada!" Talisa'nın göğsünde umut çiçekleri açtı. Celieria'da bu adalet rezaletini durdurabilecek biri varsa, o da Fey kralı ve eşiydi.

Colum da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü tüm gözler Tairen Ruhu'nun üzerindeyken ileri atıldı ve önündeki muhafızın tuttuğu kayıştan kalan kırmızı Fey'cha'lardan birini kapıp fırlatmak için kolunu geri çekti.

Talisa düşünmedi. Sadece ileri atılarak gerçek arkadaşına bir uyarıda bulundu. "Adrial! et!" Ve bedenini Adrial ile Colum'un arasına fırlattı.

Hançer omuzlarının arasına saplandı. Fazla acımadı. Sadece küçük bir acı patlaması. Tek bir yakıcı bıçak darbesi, neredeyse bir anda yok oldu. Ama

Darbe nefesini ve gücünü tüketti ve öne, Adrial'in kollarına düştü.

"Adrial." Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Adrial, ben..." Düşünceleri birbirine karıştı. Görüşü bulanıklaşmaya başladı ve kelimeleri . "Adri...al..."

Gördüğü son şey onun sevgili yüzüydü ve hissettiği son şey onun sevgisiydi, tairen zehri damarlarında hızla ilerlerken ve ölüm görüşünü karartırken umutsuz bir dehşetle renklendi.

Adrial Talisa'nın bedenini göğsüne bastırdı, kestane rengi saçları kollarına döküldü. "Talisa...*shei'tani...nei...nei. Nei va. Gitme! Ster eva ku. Benimle kal. Teska. Teska.*" Gözleri buğulanırken omuzları hıçkırıklarla sarsıldı ve gözyaşları yüzünden serbestçe aktı. Uzuvarları son bir kez zayıfça seğirdi ve sonra gevşedi. "Ah, *nei, nei. Teska sallan. Ku'ruveli, shei'tani. Bana geri dön.*" Ruhunu ince bedeninden kurtulduğu anda anlamıştı.

Vefatı onu içten dışa doğru parçaladı ve parlaklığının kök saldığı yerde büyük bir boşluk bıraktı.

Başını geriye attı ve onun ölümünün acısı ruhunu paramparça ederken uludu.

Celiera semalarında, Adrial'in acısı Ellysetta'nın empatik duyularını bir şimşek gibi yaktı. Parmakları eyerin kulpuna kenetlendi ve bedeni Adrial'in yıkımının gücüyle titredi. Sonra bir başka duygu ilkinin takip etti, en az onun kadar sarsıcı ve sonsuz derecede daha endişe verici.

"Yağmur!" Öne doğru eğildi ve acelesiyle adamın boynundaki kürkü kalın avuçlarıyla kavradı. "*Acele et. Acele et!*"

Rain tek kelime etmeden sihirle güçlendirilmiş bir hız patlaması ve tairen formu gökyüzünde hızla ilerleyerek *lu'tanları* çok geride bıraktı.

Adrial'in başı aşağıya düştü. Gözleri parlayarak açıldı, kara kaşlarının altından bakarak Colum diSebourne'u alev alev yanan bakışlarındaki Öfke'nin ölümcül gücüyle kıştırdı. Talisa'nın bedenini yere bırakarak ayağa kalktı.

Beyaz Hava kıvılcımları etrafında dönüyor, kırmızı Ateş kıvılcımlarıyla yanıp sönüyordu. Yeşil Toprak, etobur bir bitkinin vahşi, yırtıcı dalları gibi vücudundan dışarı aktı. Toprağın içine daldılar ve yer titremeye ve sarsılmaya başladı. Rüzgâr ulumaya ve dönmeye başladı, güç ve hız topladı.

Adrial vel Arquinas bir Hava ve Toprak ustasıydı ve Öfkesi içindeyken onu bağlayan *sel'dor* prangaları bile büyük büyüsünü bastıramazdı.

"Adrial!" Rowan çaresizlik içinde kardeşine seslendi. Adrial'ın dokumalarına karşı koymak umuduyla kendi Ateş ve Toprak komutunu çağırmaya çalıştı ama gücünü besleyecek Öfke olmadan, *sel'dor* prangaları çabalarını köreltti.

Kralın hayatından endişe eden okçular Adrial'e ok fırlattı ama etrafında dönen siklonlar okları havada kapıp kibrit çöpü gibi yere savurdu. Parlayan Fey derisi, gücünün kaynağından derinlere indikçe daha da parlaklaştı, büyüü topladı, enerjiyi kendi bedenine çekti ve yıldız parlaklığında parlayıp bir Fey'den çok Adelis'in intikamcı Işık Savaşçısı'na benzeyene kadar orada tuttu.

Yer sarsıldı ve Adrial hariç herkes tökezleyip neredeyse düşüyordu. Colum'un ayaklarının dibindeki çimenlerden sarmaşıklar gibi fişkıran yeşil toprak örgüleri bacaklarına dolanarak onu sert taştan kıvrımlı prangalara hapsetti. Adrial'in etrafında dönen girdaplar genişleyip birleşerek Adrial ve diSebourne'u içine alan tek ve büyük bir hava siklonu oluşturdu ve onları bir kasırganın merkezinde izole etti.

"Sana geri dönüyordu." Adrial'in sesinde büyü titreşiyordu, her kelime dev bir çanın derin çınlaması gibi yankılanan hissedilebilir bir enerjiyle doluydu. "Benim Solan Topraklar'a geri döneceğim ve onun da hayatını seninle birlikte yaşayacağı konusunda anlaşmıştık. Ama sen bize bunu bile vermedin. Onun herhangi bir parçasının bir başkasına ait olduğunu bilerek yaşamaktansa kalbini paramparça etmeyi ve umudunu yok etmeyi tercih ettin."

Adrial zincirlenmiş ellerini kaldırdı. Gözleri gibi avuç içleri de şimdi kör edici bir ışık saçıyordu. Colum boğulmaya ve nefes nefese kalmaya başladı. Gözleri şişti. Şakaklarındaki deri dalgalandı ve başı bir o yana bir bu yana savruldu. Ağzı sözsüz, gürleyen bir çığlıkla açıldı ve vücudu grotesk bir balon gibi şişti.

"*Shei'tani*'me karşı işlediğin suçlar için, ölümlü, seni ölüme mahkum ediyorum. Ruhun Yedi Cehennem'de sonsuza dek çürüsün."

Adrial ellerini gök gürültüsünü andıran bir alkışla birleştirdi. Büyü parmak uçlarından ateşli bir ışık fiskiyesi gibi fişkırdı ve gökyüzüne değil, yatay olarak uzaklara, Colum'un göğsüne doğru fırladı. DiSebourne'un vücudu bir mum ışığı gibi parladı.

Bir an için Talisa'nın kocası orada öylece durdu, şişkin gözleri kafasının içinde geri dönüyor, vücudu şiddetli nöbetlerle sarsılıyordu. Ama sonra Adrial'ın büyüü Colum'un vücudunda genişlettiği yanıcı gazları tutuşturdu ve diSebourne ateşli bir ışık ve büyü patlamasıyla patladı.

Patlama söndüğünde diSebourne gitmiş, etraflarındaki girdap yok olmuş ve Adrial ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çökmüştü. Kralın muhafızlarının kaptanı bir emir verdi ve bir ok yayını gökyüzünü kararttı. Adrial'in vücudu düzinelerce füzenin göğsünü ve sırtını delmesiyle sarsıldı ama oklar sadece Talisa'nın ölümüyle başlamış olan işi bitirdi.

"*Shei'tani*," diye nefes aldı ciğerlerindeki son nefesle. Vücudu onunkinin üzerine devrildi ve kendini isteyerek Kuyu'bekleyen karanlığına bıraktı.

Kollarında *shei'tani*'sinin bedeni ve ruhuna sonsuza dek nakşedilmiş adıyla Adrial vel Arquinas Peçe'den geçti ve artık yoktu.

Feyler, kardeşleri Adrial ve *shei'tani'nin* bedenlerini elementlere geri göndermeye hazırlanırken kayıp aşk, ikinci şanslar ve gelecekteki sevinç vaatleriyle ilgili acı tatlı şarkılar söylediler.

Rain, Hawksheart'ın savaşın yarın başlayacağına dair uyarısını paylaştıktan sonra, kral ve ordusu kamptan ayrılmış ve kuzeye doğru yollarına devam etmişti. Öfkeli Lord Sebourne adamlarını toplayıp Moreland'a doğru atını sürmüştü. Sadece Cannevar Barrial ve oğulları Adrial ve Talisa'nın cesetleriyle ilgilenmek üzere Fey'in yanında kalmıştı.

Çifti, Işığa yükselişlerinin bir sembolü olarak kar beyazı giydirdiler ve Yeryüzü ustaları tarafından yapılan kristal bir tabutun üzerine yan yana yatırdılar. Tüm şarkılar söylendikten ve Cannevar ile oğulları son vedalarını ettikten sonra, Feyler gerçek eşlerin etrafında toplandılar ve cesetlerin üzerine bir ışık örtüsü gibi yerleşen yoğun bir büyü örgüsü çağırdılar. Örgü parlak bir şekilde parladı ve solduğunda Adrial ve Talisa'dan geriye tek bir pırıltılı kabaşon kristalinden başka bir şey kalmadı. Adrial'in *sorreisu kiyr'i*.

"Gereksiz yere kaybedilen üç hayat." Ellysetta'nın kalbindeki korkunç kederle öfke birbirine karıştı. Elleri iki yanında yumruk şeklinde kenetlendi. "Onları hayal kırıklığına uğrattım. Onları kurtarabilmeliydim."

Onun yanında duran Rain başını salladı. "Artık çok geçti, *shei'tani*. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Onlar çoktan Perde'nin ötesine geçmişlerdi."

"Ama-"

"*Nei*. Aması yok." Susturucu parmaklarını kızın dudaklarında gezdirdi. "Tüm savaşlar kazanılamaz. Bütün hayatlar kurtarılamaz. Ve ne kadar istersek isteyelim, tüm şarkılar neşeyle bitmez."

Kaşlarını çattı ve ona bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Bizimki olacak mı?" "Öyle olması için dua ediyorum." Hüzünlü kabulleniş gözlerini kararttı ve onun başını okşadı. yavaşça hafifçe okşadı. "Ama bu yaşamda mutluluğu bulamasak bile, bir kez daha sevmek için yeniden doğacağız. Buna hiç şüphe duymadan inanıyorum. Bu yaşamda, bir sonraki yaşamda, hatta ondan sonraki yaşamda, ruhlarımız bir olacak... Adrial ve Talisa'nınki gibi."

Başını salladı ve başını adamın omzuna yaslayarak öfke ve kederin çalkantısının içinden akıp gitmesine izin verdi. Ardından, bu hayatta ne olursa olsun, neşenin devam edeceğine dair küçük bir umut tomurcuğu çiçek açtı.

Adrial ve Talisa için olduğu gibi, nihayetinde onların olacak.

"Gelin dostlarım," dedi Rain birkaç saat sonra. "Savaş başladığında Kral Dorian'ın bize ihtiyacı olacak." Barrialılar ve Fey birlikte trajik kayıplarının yaşandığı yeri terk ederek Kreppes'e doğru kalan mesafeyi kat ettiler.

Heras Nehri'ne bakan bir dağın üzerine tünemiş olan müstahkem taş kaleye vardıklarında gece çökmüştü. Yağmur'un kanatlarının sessiz vızıltısı onları ileriye taşıırken, Ellysetta bakışlarını karanlık ufukta gezdirdi. Şaşırtıcı parlaklığıyla dikkat çeken küçük bir ışık ufukta alçakta parılıyordu. Bu manzara kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

Erime -ya da Celierialıların ona verdiği isimle Selen, Gölge'nin Işığı-Eld'in üzerindeki gökyüzünde parlıyordu.

Celieran Dili / Terimler

zıl-saat çan-

dakika

dorn-kürklü, yuvarlak, uyuşuk *bir* kemirgen. Güveçte yenir. "Soggy *dorn*" başkasının eğlencesini bozan biri için kullanılan bir deyimdir. Parti bozan.

Lord Adelis-Işık Tanrısı. Celieranlar bir tanrılar ve tanrıçalar panteonuna (toplamda on üç) taparken, Işık Kilisesi diğerlerinin üzerinde Işığın Lordu Adelis'e tapar. O, diğer on iki tanrı üzerinde hakimiyeti olan en yüce tanrı olarak kabul edilir.

Lord Seledorn-Karanlıklar Tanrısı, Gölgeleğin Efendisi.

rultshart-aşağılık, pis kokulu, yaban domuzu benzeri *bir* hayvan. Bu terim genellikle hakaret olarak kullanılır.

Elden Dili / Terimler

Primage-master büyücü

Sulimage-seyyah büyücü

umagi - efendisinin iradesine tabi olan, büyücü olarak kabul edilmiş *bir* birey.

Fey Dili / Terimler

Feyan dilinde kesme işaretleri aşağıdaki şekillerde kullanılır:

- Anlamı "onun." *Kem'falla...* benim , kelime anlamıyla "benim hanımım." *E'tani*, kelimenin tam anlamıyla "kalbin eşi." *Shei'tani*, kelime anlamıyla "gerçeğin/ruhun eşi."
- Kısa çizgi yerine ve birden fazla kök kelimedenden oluşan kelimelerde vurguyu belirtmek için.
- Bazen eksik harfleri/sesli harfleri değiştirmek için kullanılır. *Ni v'al'ta!* (kelimenin tam anlamıyla *Ni ve al'ta.*)

aiyah-evet ajiana-

tatlı olan

Azrahn - Azreisenahn'ın ortak adı, ruh büyüsü

bas'ka-all right

beylah ederim (kelimenin tam anlamıyla "teşekkürler")

bote cha!-blades ready! (silahlar hazır!)

Cha Baruk-Bıçakların Dansı

cha'kor-literal çevirisi beş bıçak. Fey dilinde "beşli" anlamına gelir.

chadin-küçük bıçak; kelimenin tam anlamıyla "küçük diş" Bıçakların Dansı'nda bir öğrenci. Her öğrenci, okuldaki dört yüz yıllık eğitim boyunca ilerlemelerine rehberlik eden bir akıl hocasıyla eşleştirilir. Bu bir tür çıraklıktır, ancak birçok öğretmen asıl eğitime katkıda bulunacaktır.

chakai-İlk Bıçak veya İlk Şampiyon.

chatok-Büyük Bıçak (akıl hocası, lider, aynı zamanda bıçak dansında öğretmen)

chatokkai-Birinci General (tüm Fey ordularının lideri, Tairen Ruh'u'nun 2.).
Belliard vel Jelani Solan Toprakların *chatokkai*'sidir

chervil-Bir Fey küfürü. Piç, "Seni kendini beğenmiş *frenk maydanozu*" .

dahl'reisen-Kelimenin *tam anlamıyla* "kayıp ruh". Solan Topraklar'dan sürgün çiftleşmemiş Fey savaşçılarına verilen isim. Ya *sheisan'dahlein* ararlar ya da ölümlü ırklara paralı asker/asker olarak hizmet ederler.

deskor-bad

doreh shabeila de-so be it (öyle)

e'tan-sevgili / koca / eş (kalbin, ruhun gerçek eşi değil) *e'tani-sevgili* / eş / eş

(kalbin, ruhun gerçek eşi değil) *e'tanitsa-kalbin* seçilmiş *bir bağı*, gerçek bir bağ değil

faer-büyülü

falla-bayan

Felah Baruk-Neşe Dansı

Fey'cha-Bir Fey fırlatma hançeri. Fey'cha'ların ya siyah sapları ya da kırmızı sapları vardır. Kırmızı Fey'cha ölümcül bir zehirdir. Fey savaşçıları göğüslerinde çapraz deri kayışlar içinde her türden düzinelerce Fey'cha taşır.

Feyreisa-Tairen Ruhu'nun eşi; Kraliçe

Feyreisen-Tairen Ruhu; Kral

jaffed-Bir Fey küfürü. "Böyle bir şey çok şaşırtırız." anlamında kullanılır.

*jita'*nos-kardeşinin oğlu

kabei-good

ke vo san-Seni seviyorum

*kem'*falla-hanımefendi *kem'*san-

sevgim/kalbim *krekk-a* Fey

küfür

ku'shalah aiyah to nei-bid me yes or no

las-peace, hush, calm

liss-light

lute-red (ayrıca kan)

Massan - Solan Toprakların iç yönetimini denetleyen beş güçlü Fey devlet adamından oluşan konsey. Aşırı ihtiyaç zamanları dışında *Shei'dalin* ve Feyreisen olmadan toplanmazlar.

Mei felani. Bei santi. Nehtah, bas desrali-İyi yaşa, derin sev. Yarın öleceğiz.

meicha - kıvrımlı, pala benzeri bir kılıç. Her fey savaşçısı, biri kalçasında olmak üzere iki *meicha* taşır.

miora felah ti Feyreisen- Feyreisa'ya *neşe* (kelimenin tam anlamıyla "Feyreisa'ya neşeli yaşam")

nei-no

parei-stop

sel'dor-kelimenin *tam anlamıyla* "kara acı." Fey büyüsünü acı verici bir şekilde bozan nadir bir kara metal.

Büyücüler tarafından kullanılan selkahr-siyah kristaller. Azrahn tarafından bozulmuş Tairen'in Gözü kristalinden yapılmıştır.

Setah! Yeter!

seyani - bir Fey savaşçısının uzun kılıcı. Her Fey savaşçısı iki *seyani* taşır. Sırtına kılıçlar bağlanmıştı.

sha vel'mei-you're welcome

shei'dalin-Fey şifacı ve Hakikat Konuşmacısı; liderlerine atıfta bulunurken şapkalı.

sheisan'dahlein-Fey onur ölümü. Fey'in iyiliği için törensel intihar.

shei'tan-sevgili / koca / gerçek eş

shei'tani-sevgili / eş / gerçek eş

shei'tanitsa-gerçek eş bağı

sieks'ta-I have shame (özür dilerim; affınıza sığınıyorum)

sorreisu kiyr-Ruh Görevi kristali

Ruh-lavanta rengi, bilincin, düşüncenin ve illüzyonun mistik büyüsü

Solan Topraklar'da yaşayan Tairen-uçan kedi benzeri yaratıklar. Tairenfolk'tur, Tairenlerle olan yakın akrabalıkları nedeniyle büyülüdürler.

Tairen Ruhu - Feyreisen olarak da bilinir; tairen'e dönüşebilen nadir Feylerdir. Beş Fey büyüsünün hepsinde ustadırlar, güçlerinden dolayı korkulur ve saygı duyulurlar. En yaşlı Tairen Ruhu Feyreisen, yani Fey Kralı olur.

teska-lütfen

Ver reisa ku'chae. Kem suresi, ši'tani-Ruhun sesleniyor. Benimki cevap verir, sevgili

Adlandırma Sözdizimi

Gerçek çiftleşmiş erkekler vel'den v'En'e gider. Çiftleşmiş erkekler vel'den vel'En'e gider. Çiftleşmiş kadınlar vol'dan v'En'e gider. Çiftleşmiş kadınlar vol'dan vol'En'e gider. Örnekler için:

- Marissya ve Dax v'En Solande gerçek arkadaşlar.
- Rain vel'En Daris ve Sariel vol'En Daris eşlerdi (*e'tanitsa*).

"Harika bir ilk kitap. Elimden bırak."
-C. L. Wilson, *New York Times* Çok Satan Yazarı

SAVAŞ SYLPHİ

Onun dünyasına hoş geldin.

"*Stardust* ve *Prenses Gelin* sevinsin! Her fantezi kütüphanesi için bir zorunluluk."

-Barbara Vey, blog yazarı, *Publishers Weekly*

"Neredeyse klasik bir fantezi tadıyla ferahlatıcı bir şekilde farklı... olağanüstü bir edebi çıkış."

-John Charles, eleştirmen, *The Chicago Tribune* ve *Booklist*

"Harika, yenilikçi ve taze. Bu fantastik hikayeyi kaçırmayın."

-Christine Feehan, *New York Times* Çok Satan Yazarı

"Olağanüstü yeni bir ses ve şaşırtıcı derecede orijinal bir dünya... Gerçekten ilgi çekici bir seri olmaya aday muhteşem bir başlangıç!"

-Jill M. Smith, *RT Book Reviews*

(BİR ÖRNEĞE GÖZ ATIN www.ljmcDonald.ca/Battle_preview.html.com)

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu kitapta bana yardımcı olan arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim: Karen Rose, Betina Krah, kız kardeşim Lisette, Elissa Wilds, annem Lynda Richter ve kızım Ileah. Eğer unuttuğum biri varsa, bu hafızamın zayıflığıdır, minnettarlığımın eksikliği değil!

Şiir yarışmama şiir gönderen tüm harika okuyuculara teşekkür ederim. Özellikle *Queen of Song and Souls*'da yer alan şiirlerin yazarlarına minnettarım: Sigrid Robinson, Janet Reeves, Ishshka Rubert, Suhad Saleh, Bridget Clarke, Asia Bey ve Jessica Julian. Güzel şiirlerinize bu kitapta yer vermek benim için bir onurdur. Eloran dünyasını yeteneklerinizle zenginleştirdiğiniz için çok teşekkür ederiz.

Eloran'a sanatsal yetenekleriyle hayat veren kapak sanatçısı Judy York'a teşekkürler. Judy, bu kapak bomba gibi!

Son olarak, benim adıma bir gecede Web sitesi gurusu olan bilgisayar programlama dehası babam Ray Richter'e teşekkürler.

C. L. WILSON'IN DESTANSI TAIREN SOUL SERISI İÇİN ÖVGÜLER!

KILIÇ VE GÖKYÜZÜNÜN KRALI

"Wilson'ın çok satan fantastik aşk serisinin zengin hayal gücüne sahip üçüncü cildi okuyucuyu kadim büyüler ve yaklaşan savaştan oluşan karmaşık bir ağına içine çekiyor.... Wilson, Eld'in kötü büyücülerini ve onların Tairen ve Fey'i yok etme planlarını çevreleyen sırların katmanlarını soyuyor, ancak ifşaatlar asla Ellysetta ve Rain'in gelişen ilişkisinin duygusal yoğunluğunu bastırmıyor veya yazının dokulu güzelliğini azaltmıyor. Heyecan verici bir doruk noktası, hayranları daha fazlası için aç bırakacak."

-Publishers Weekly

"Wilson'ın eşsiz dünya kurgusu ve karmaşık sosyal yapısı, kahramanlarını tehlikelerle dolu bir bataklığın içine hapsediyor. Hızla bir marka haline geliyor!"

-RT Book Reviews, Top Pick!

IŞIK VE GÖLGELERİN HANIMI

"Ekim ayındaki etkileyici ilk kitabı *Lord of the Fading Lands*'in hemen ardından yayımlanan Wilson, hikâyesine hiç ara vermeden geri dönüyor, dünyasını ustalıkla genişletirken hikâyesini tamamen beklenmedik yönlere cesurca sürüklüyor."

-Publishers Weekly

"Kitabı birkaç defadan fazla okumamak için kendimi zor tuttum çünkü birkaç sayfa okumak için oturduğumda onlarca sayfa okuyacağımı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağımı biliyordum.... Sırf okumak için hafta sonu tatiline çıkmaya değer bir kitap."

-Akıllı Sürtükler Blogu

"Yılın en havalı ve en sıcak kitaplarından biri... Çarpıcı."

-Michelle Buonfiglio, Romance B(u)y the Book on LifetimeTV.com

"Durum ve atmosfer son derece canlıydı ve neredeyse bir film izliyor gibiydim. Karakterlerin çok fazla duygusu var ve sayfalardan fırlıyor. Bu kitaba bayıldım.... Bu seri efsane olacak..."

-Night Owl Romance

SOLAN TOPRAKLARIN EFENDİSİ

"Saf kaçış için tüm zil ve ıslıklarla romantizm için kesinlikle harika yeni bir ses! Tüm beklentilerimi aştı."

-Kay Meriam, RWA Steffie Walker Yılın Kitap Yazarı 2003

"Bu kitaba bayıldım! Elinizden bıraktıktan sonra bile çıkmayan, heyecan verici, büyüleyici bir hikâye. Yıllardır okuduğum en iyi kitap."

-Christine Feehan, *New York Times* Çok Satan Yazarı

"Yemyeşil ve çağrıştııcı. Tadına varılacak güçlü bir epik fantezi."

-Gena Showalter, *New York Times* Çok Satan Yazarı

"Zekice ve nefes kesici! *Solan Toprakların Efendisi*, aşık olduğum ve tekrar okumak için sabırsızlandığım karakterlerle dolu, büyüleyici ve eşsiz bir dünya sunuyor."

-Alyssa Day, *Atlantis Yükseliyor* kitabının yazarı

C. L. Wilson'ın diğ er boş zaman kitapları:

KILIÇ VE GÖKYÜZÜNÜN KRALI
IŞIK VE GÖLGELERİN LEYDISI
SOLAN TOPRAKLARIN EFENDISI

Krediler

C. L. Wilson tarafından harita

Yazar Hakkında

C. L. WILSON ilk öyküsünü altı yaşındayken yazdı ve yaşamı boyunca birçok uzun yol kat etmesine rağmen, hayatı boyunca hayalini kurduğu yayıncılıktan asla vazgeçmedi. Uzun yıllar, yüzlerce yanlış başlangıç ve tamamlanmış beş romandan sonra, Ekim 2006'da "Çağrı"yı aldı ve epik fantastik romanı TAIREN SOUL'u açık artırmada sattı. İlk romanı *USA Today*'in Amerika'da en çok satan kitaplar listesinde iki hafta geçirdi ve sonraki romanları *USA Today*, *New York Times* ve *Publishers Weekly* gibi çeşitli listelerde yer aldı. C.L. yazmadığı zamanlarda kocası ve üç çocuğuyla birlikte güneşli Florida'da dinlenmekten ve insanların uykularında egzersiz yaptığı ve çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmanın yağ yakıcı bir yiyecek olduğu bir dünyanın hayalini kurmaktan hoşlanıyor.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ŞARKILARIN VE RUHLARIN KRALİÇESİ. Telif hakkı © 2009 C. L. Wilson'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

"Fey'in En Vahşisi" copyright© 2009 yazar Sigrid Robinson

"Gölge Büyüsü ve Fey Savunucusu" copyright© 2009 by Janet Reeves

"Yeni Bir Umut" copyright © 2009 by Ishshka Rubert

"Celieria'nın Kızlarına" telif hakkı© 2009 yazar Suhad Saleh

"Bıçakların Dansı" telif hakkı © 2009 yazar Bridget Clark

"Shan" copyright© 2009 by Asya Bey

"Doğ, Yaşa, Öl" copyright © 2009 by Jessica Julian ePub

Edition© MAYIS 2010 ISBN: 978-0-06-202373-5 10 9 8

7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>